KATE HAMER

FATA CU PALTON ROȘU

virtual-project.eu

KATE HAMER

FATA CU PALTON ROȘU

Original: *The Girl in the Red Coat* (2015)

Traducere din limba engleză de:
ALINA BOGDAN

virtual-project.eu

PALADIN

2019

1.

O visez adesea pe Carmel. În visele mele merge întotdeauna cu spatele.

În ziua în care s-a născut era zăpadă. O lumină argintie se arcuia prin fereastră în timp ce o țineam în brațe.

După ce a mai crescut, începusem s-o alint „micuța mea copilă verde”. Nu-mi puteam imagina ca ea să trăiască în altă parte decât la țară. Părul ei creț cu fir gros era ca broderia unui geam spart sau ca o păpădie.

— Arăți de parcă ai fi fost trasă cu spatele printr-un gard viu, îi spuneam.

Și ea zâmbea. Își închidea ochii fluturând din gene, iar pleoapele pline de vinișoare mov semănau cu niște fluturi.

— Nu-mi vine greu să-mi închipui, zicea într-un târziu, lingându-și buzele.

Mă uit pe fereastră și aproape că o pot vedea mergând pe cărare, spre școală, îmbrăcată în colanții care-i făceau picioarele să pară niște acadele de cireșe. Lipsa ei mă face să mă simt de parcă mi-a tăiat cineva gâtul.

În noaptea asta o voi visa din nou, sunt sigură. O simt în lumina apusului, stând în picioare pe ramurile fagului și strigând. Dar noaptea, în visul meu, ea va merge înapoi, spre casă – sau poate departe de casă? –, așa că nu se apropie niciodată.

Hainele ei erau, de cele mai multe ori, o dezordine totală. Turul pantalonilor de iarnă îi ajungea până la genunchi, așa că mergea ca un pinguin. Gulerul uniformei de școală ieșea pe o parte și intra pe sub bluză pe cealaltă parte. Dar mintea ei funcționa altfel: știa ce simt oamenii. Când a părăsit-o soțul, Sally a venit la mine în bucătărie și a băut tequila în timp ce încercam s-o consolez. Sare, lămâie verde și alcool pentru un soț pierdut. Carmel ni s-a alăturat și i-a trecut două

degete prin părul șaten, făcându-i masaj pe scalp. Sally a început să geamă și și-a lăsat capul pe spate.

— Doamne, Dumnezeule, Carmel, unde ai învățat să faci asta?

— Sst! Nicăieri, a șoptit și a continuat masajul.

Asta se întâmpla chiar înainte să dispară în ceață.

∵

Crăciun, 1999. Obrajii copiilor se îmbujoraseră de frig și de bucurie în timp ce ieșeau pe poarta școlii. Pentru mine, toți păreau niște mici troli în comparație cu Carmel. M-am întrebat atunci dacă fiecare părinte avea asemenea gânduri. Trebuia să mergem spre casă pe cărări de țară și aproape se întunecase.

Se făcuse frig când am pornit la drum, iar zăpada delimita drumul. Strălucea în lumina amurgului și ne arăta calea. Mi-am dat seama că îmi încleștasem mâinile în buzunare, îngrijorată din cauza Crăciunului și a lipsei banilor. Când mi-am scos mâinile din buzunare și mi-am desfăcut pumnii, Carmel rămăsese puțin în spate și am putut să o aud cum mormăie.

— Te rog să te grăbești, i-am strigat, nerăbdătoare fiind să nu mai stau în frig și să ajung acasă.

— Îți dai seama, mama, că nu voi fi întotdeauna alături de tine, a zis ea cu o voce subțire.

Poate inima mea trebuia să înghețe atunci. Poate ar fi trebuit să mă întorc s-o iau pe sus și să o duc acasă. S-o țin încuiată într-o fortăreață sau într-un turn. Încuiată cu o cheie de aur pe care să o înghit, așa încât să fie nevoie să-mi se taie burta înainte să fie găsită. Dar, bineînțeles, m-am gândit că vorbele ei nu înseamnă nimic.

— Ei bine, deocamdată ești lângă mine.

M-am întors. Părea mult în urma mea. Forma capului ei era la fel ca vârfurile gardurilor vii care creșteau de-o parte și de alta a drumului.

— Carmel?

O dâră lungă de respirație înghețată a trecut pe lângă mâneca hainei mele.

— Aici sunt.

∵

Câteodată mă întreb dacă atunci când o să mor voi arăta liniștită. Preschimbată într-o bufniță și zburând noaptea deasupra câmpurilor, planând peste garduri vii și poteci întunecate. Ridicând fumul coșurilor cu mișcarea aripilor mele în timp ce trec pe deasupra lor. Sau aș sta cu ea în vârful fagului, jucându-ne? Spionându-i pe cei care locuiesc în casa noastră și urmărindu-i cum vin și pleacă. Poate i-am striga și i-am face să se arunce de la etaj.

Eram mame singure, aproape ca un bărbat, cum a glumit odată una dintre noi. Ne făcuserăm un grup din solidaritate cu situația noastră. Mă gândesc acum că poate nu a fost bine pentru Carmel să fie în preajma acestui grup de femei cu flăcări în priviri. Am petrecut multe seri adunate în jurul mesei din bucătărie povestind, bârfind, *apoi el, apoi el, apoi el.* Toate eram rănite într-un fel sau altul, cu inimile învinețite. Mai puțin Alice, care avea vânătăi adevărate. După ce Carmel a dispărut – ah, la câteva luni după –, Alice a venit la mine.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Trebuie să-ți spun ceva, mi-a zis.

Eu credeam că orice lucru putea fi un indiciu pentru rezolvarea misterului.

— Ce este? Ce este? am întrebat-o, încleștându-mi degetele pe gulerul halatului cu care eram îmbrăcată.

Ceea ce mi-a spus m-a dezamăgit atât de mult, încât mi-am întors privirea la coaja oului pe care îl mâncasem cu o zi în urmă și care rămăsese pe blat. Dar a început să-mi spună că fiica mea avea o legătură cu Dumnezeu și că ar putea sta acum la dreapta Sa. Cât de mult am început să o urăsc

atunci. Indiciile ei false și găsirea lui Iisus se împleteau și se uneau în timp ce vorbea. Nu mai puteam să tac.

— Oprește-te! Ieși de aici. Am crezut că ai să-mi spui ceva important. Ieși din casa mea și lasă-mă în pace, vacă proastă. Vacă nebună și proastă. Ia-l pe Dumnezeu cu tine și nu te mai întoarce, am țipat la ea.

∵

Câteodată, chiar înainte să adorm, îmi imaginez că mă strecor în craniul lui Carmel, că îi găsesc toate amintirile acolo și că mă uit la filmul vieții sale care se desfășoară prin *ochii* ei. Uite, uite, suntem eu și tatăl ei, pe vremea când eram împreună. Carmel este încă mică, astfel că pentru ea părem niște uriași care cresc spre cer. Mă aplec să o ridic și îi șoptesc cântecele la ureche.

Și mai este și ziua aia la circ.

Am făcut un picnic în fața cortului mare înainte să intrăm. Eu am întins pătura pe iarbă, așa că n-am observat cum Carmel se întoarce și-l vede pe clovn privind-o printre faldurile cortului. E machiat cu alb și are desenată pe față o gură mare și roșie. Pentru că picioroangele sunt ascunse în cort, o nedumerește înălțimea la care se găsește capul. Clovnul se uită fugar spre cer ca să verifice vremea, apoi fața lui alb-roșie dispare înăuntru.

Ce altceva? Prima zi de școală, eu despărțindu-mă de Paul și aruncându-i hainele pe geam. Cu siguranță le-a văzut de unde stătea ea în bucătărie – pantalonii și cămășile lui fluturând până jos. Alte lucruri, atât de multe amintiri chiar și într-o viață scurtă: întâlnirea cu marea, o zi vâslind pe râu, Crăciunul, luna plină, zăpada.

Întotdeauna mă opresc la cea de-a opta aniversare și nu pot trece mai departe. Ziua în care a împlinit opt ani, atunci când am intrat în labirint.

2.

De ziua mea, când voi împlini opt ani, vreau să merg să văd un labirint.

— Carmel, ce știi tu despre labirinturi? mă întreabă mama.

Dacă mă gândesc mult, pot să-mi imaginez un puzzle împăturit care seamănă cu un creier.

— Am auzit lucruri, îi spun.

Și mama râde și spune OK.

Nu avem mașină, așa că mergem cu autobuzul, doar noi două. Geamurile sunt aburite și nu văd nimic pe drum. Mama și-a pus cerceii ei preferați, care seamănă cu bucăți de sticlă, numai că sar culorile din ei atunci când se mișcă.

Mă gândesc la ziua mea de naștere care a fost joia trecută, iar acum este sâmbătă, și mă gândesc cum prietena mea primește felicitări și cadouri de la bunica ei, dar mama nu vorbește cu părinții ei chiar dacă sunt încă în viață. Nu mă deranjează partea cu felicitările și cadourile, însă aș vrea să știu cum arată.

— Mamă, ai vreo poză cu părinții tăi?

Ea își întoarce capul și cerceii reflectă luminițe roz și galbene.

— Nu sunt sigură. Poate. De ce?

— Mă întreb uneori cum arată și dacă seamănă cu mine.

Se întâmplă mai des decât „uneori”.

— Tu semeni cu tatăl tău, scumpo.

— Dar aș vrea să știu.

— Să văd ce pot face, îmi spune și-mi zâmbește.

Când coborâm din autobuz, cerul este atât de alb și eu sunt atât de entuziasmată să văd labirintul, încât o iau la fugă înainte. Ne aflăm într-un parc mare și ceața coboară asemănătoare unor fantome. Este și o casă gri imensă cu sute de ferestre care se uită la noi. Îmi pot da seama că mamei îi este frică de acea casă, așa că mârâi la ea. Câteodată mamei

îi este frică de orice – de râuri, de șosele, de mașini, de avioane, de ce se va întâmpla și de ce nu se va întâmpla.

Apoi râde și spune: „Sunt atât de prostuță…”

Acum ne aflăm în vârful dealului și pot vedea labirintul în vale și *chiar* seamănă cu un creier. Este foarte amuzant că m-am gândit la un creier aflat în creierul meu și încerc să-i explic, nu reușesc foarte bine și cred că mama n-a înțeles. Dar mă aprobă și mă ascultă oricum. O văd stând lângă mine, îmbrăcată în haina ei albastră și largă, cu poalele ude din cauza rouăi ce acoperă iarba.

— Foarte interesant, Carmel, exclamă ea.

Chiar dacă nu cred că a înțeles pe deplin, mama încearcă întotdeauna. Nu te ignoră ca și cum ai fi un șoarece sau un liliac.

Așa că intrăm.

Și îmi dau brusc seama că este un loc pe care-l iubesc mai mult decât orice alt loc în care am fost. Pereții verzi sunt atât de înalți, încât deasupra mea se vede doar o jumătate de cer și e ca și cum ai fi într-un puzzle, dar și într-o pădure în același timp. Mama zice că acești copaci se numesc tisă și pronunță pe litere pentru că eu râd și întreb: tiză? O iau în față pe o cărare din mijloc unde iarba crește doar pe o fâșie maro de pământ. Mama a rămas deja în urmă. Dar nu contează, pentru că știu cum funcționează labirinturile și chiar dacă ne pierdem, mai devreme sau mai târziu ne vom găsi.

O apuc pe lângă colțuri rotunjite și fiecare loc pare la fel. Fructe roșii cresc din pereții verzi și păsările zboară deasupra capului meu. Numai că nu le văd zburând dintr-o parte a cerului spre alta – sunt deasupra pereților verzi înalți, așa că le văd doar pentru o secundă, apoi dispar.

Aud pe cineva de pe partea cealaltă a peretelui.

— Carmel, tu ești?

Și eu răspund că nu, chiar dacă știu că este mama. Totuși, nu pare să fie vocea ei.

— Ba tu ești. Știu că ești tu pentru că pot să-ți văd colanții roșii printre copaci.

Însă nu vreau să plec, așa că mă strecor ușor. Începe să se întunece, dar tot mă simt ca acasă în acest loc. Acum pare mai mult o pădure decât un labirint. Vârfurile copacilor se înalță sus, tot mai sus, din ce în ce mai înalți, ca și cum întunericul i-ar face să crească. Niște flori albe strălucesc și văd o frânghie care atârnă de o creangă și mă gândesc că poate un copil ca mine a folosit-o ca leagăn. Se află în mijlocul potecii și mă duc direct la ea, astfel încât nasul meu atinge capătul tocit care se mișcă în bătaia vântului ca un vierme. Mirosuri verzi sunt peste tot și păsările cântă de undeva din mijlocul pereților.

Mă hotărăsc să mă așez sub un copac, să mă odihnesc pe pământul moale și maroniu, pentru că am început să mă simt obosită și adormită. Mirosul de pământ se ridică de unde îl strivesc eu cu greutatea mea, iar parfumul lui e întunecat și dulce. Ceva mă atinge pe față și am impresia că este o frunză uscată, pentru că se simte moartă și ca un șmirghel.

De acum, păsările nu par să mai cânte, ci mai mult să vorbească între ele, iar vântul face copacii să se miște. O aud pe mama cum mă strigă, dar vocea ei seamănă cu cântecul păsărilor și cu foșnetele vântului printre copaci și știu că trebuie să răspund, însă nu o fac.

3.

Alergam pe coridoare de tisă. Fiecare dintre ele părea la fel, iar la capăt, de fiecare dată, dădeam colțul doar pentru a vedea în fața mea alt coridor nesfârșit de verde. Alergam și o strigam:

— Carmel, Carmel, unde ești?

Până la urmă, când mai era lumină de-abia să vezi ceva, am ajuns la intrare. Am putut să văd casa mare și gri, iar ușa ei din față părea o gură ce râdea de mine.

Pe câmp, bărbatul care ne luase banii pe biletele de intrare pleca. Se îndrepta deja spre vârful dealului și era destul de departe de casă.

— Vă rog, întoarceți-vă!

Țipătul parcă nu a fost al meu.

Dar omul nu m-a auzit. Sunetul a fost luat de vânt și dus în direcția opusă. Numai ciorile mi-au răspuns cu un croncănit.

Am început să alerg spre el, țipând. Părea că merge foarte repede și silueta lui dispărea în ultima lumină a zilei.

Într-un final, se pare că mi-a auzit strigătele și l-am văzut că se oprește și se întoarce. I-am făcut semne cu mâinile și chiar și de la acea distanță am putut să observ cum i se încordează corpul, simțind pericol. Cred că arătam ca o nebună, deși nu mă gândeam la așa ceva atunci. Când am ajuns la el, m-a așteptat să-mi trag sufletul în timp ce îmi odihneam mâinile pe genunchi. Chipul lui umbrit de o șapcă veche mă privea întrebător.

— Fetița mea… N-o găsesc, am reușit să îngaim după un minut.

Bărbatul și-a scos șapca și și-a aranjat părul.

— Cea cu picioarele roșii?

— Da, da, fetița cu colanți roșii.

Ne-am întors spre labirint. El și-a aprins lanterna ca să vedem calea.

— Oamenii nu intră pur și simplu în labirint și nu mai ies, a spus el în cel mai firesc mod cu putință.

— A mai fost cineva azi aici? am întrebat, iar gâtul mi s-a închis în așteptarea răspunsului.

— A fost un cuplu de dimineață. Dar a plecat până să ajungeți voi.

— Ești sigur? Ești sigur?

S-a oprit și s-a întors către mine.

— Sunt sigur. Nu-ți face griji, o vom găsi. Cunosc labirintul ăsta ca pe ochii din cap.

M-am simțit recunoscătoare atunci, că eram cu acest om care avea imprimat în cap planul labirintului.

Când ne-am apropiat de labirint, și-a stins lanterna. Nu mai aveam nevoie de ea. Răsărise luna plină, iar locul era luminat ca instalația de nocturnă la un meci de fotbal. Am intrat pe sub arcada tăiată în copacii ale căror crengi se împleteau unele cu altele. În întuneric, frunzișul și fructele roșii deveniseră negre.

— Cum o cheamă pe micuță? Karen?

— Nu, nu. Carmel.

— Carmel! a strigat bărbatul, iar vocea lui a sunat ca un tunet.

Mergeam repede, strigând încontinuu numele ei. Și-a aprins iar lanterna și a îndreptat-o pe sub gardurile vii. În jurul nostru se auzeau tot felul de sunete și la un moment dat a îndreptat lanterna spre un iepure care a înghețat pentru o secundă înainte s-o zbughească. Îmi puteam da seama că omul mergea prin labirint organizat, după un plan.

— Cred că ar trebui să sunăm la Poliție, am spus după aproape douăzeci de minute.

Deveneam agitată din nou.

— Probabil. Dar mai avem puțin și ajungem în centru.

Am dat un alt colț și iat-o acolo, la împletitura gardului viu. Lanterna i-a luminat picioarele roșii ce ieșeau de sub peretele negru. Mi-am băgat

ambele mâini în despărțitură și am tras-o afară. I-am simțit trupul moale și cald și mi-am dat seama imediat că dormea. Am ridicat-o în brațe și am început s-o legăn în timp ce îi spuneam întruna bărbatului: „Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc”. Îi zâmbeam în timp ce țineam strâns în brațe trupul cald al fetiței mele.

De câte ori nu m-am întors în labirint în acea noapte… Chiar și după ce am ajuns acasă și eram în siguranță învelite în pat, continuam să visez că eram acolo din nou. Învârtindu-mă în cerc și căutând-o. Câteodată iepurele o lua la fugă, dar alteori se oprea în mijlocul potecii și mă privea adulmecând aerul.

4.

Îmi place să mă joc în grădină de una singură pregătind masa. E un copac aici care are ramurile lăsate în jos și pe care dacă le descojești arată la fel ca puiul, alb și pufos. Cu furculițe și cuțite făcute din crenguțele copacului pot pregăti masa. Totuși, pe jos sunt frunze moarte – negre și lipicioase, rămase de mult timp așa că îmi curăț locul cu picioarele.

Sunt în siguranță totală aici. Un zid de piatră împrejmuiește grădina și de-abia pot vedea peste el. După zid sunt câmpuri și aproape nicio casă. Dar pot să văd fumul care iese din hornurile aflate în depărtare. Pot să văd foarte departe, pentru că mama spune că Norfolk este plat ca o clătită.

În timp ce mă joc, văd două păsări mari și albe zburând una lângă alta. Totuși, una este puțin în fața celeilalte, ca și cum ar fi conducătorul. Zboară jos, cu gâturile scoase în afară, dând din aripi de parcă le-ar fi greu să se păstreze în văzduh. Mă cațăr pe partea de jos a zidului pentru a vedea mai bine. Și ghici ce. Zboară chiar deasupra capului meu și încep să râd când le văd burțile mari bălăngănindu-se în aer și picioarele portocalii care atârnă și se mișcă inutil.

Dar atunci mă întorc și o văd pe mama la fereastră. Ah, încearcă să se ascundă, dar e prea târziu. Am prins-o verificând dacă încă sunt aici, la fel cum face mereu de la întâmplarea cu labirintul. Apoi iese pe ușa din spate cu haina pe ea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și eu n-aș fi văzut-o la fereastră. Îmi zâmbește așa cum zâmbesc oamenii care vor să te înveselească.

— Ce era așa amuzant, Carmel?

— Ce era așa amuzant, Carmel? Ce era așa amuzant, Carmel? mormăi și eu, dar astfel încât să nu mă audă.

Însă mă simt prost pentru că zâmbetul ei pare trist. Oricum, vreau să-i povestesc despre păsări.

— Gâște, spune ea.

— Ca gâștele de zăpadă sau ca gâsca pe care Alison a pregătit-o pentru masa de Crăciun?

— Da. Ambele. Se împerechează pe viață. Cele pe care le-ai văzut tu erau un mascul și o femelă.

Trebuie să o întreb ca și cum nu aș ști…

— Se împerechează pe viață?

— Da. Stau împreună toată viața, ca și cum ar fi căsătorite.

Deci nu la fel ca tine și ca tata. *Normal* că nu-i spun asta, deși mă cam enervează că se apleacă făcându-se că se joacă cu farfuriile și frunzele mele, pentru că nu vrea să intre în casă și să mă lase singură. Se joacă cu două rămurele pe care le transformasem în cuțit și furculiță, murdărindu-le. Cu una dintre cizmele ei maro îmi strivește o frunză, deși probabil nu-și dă seama de asta și crede că e doar o frunză.

Oftez, îngenunchez și mă chinuiesc s-o îndrept cât de bine pot. Dar *acum* se trezește să spună:

— Carmel, îți uzi pantalonii.

Și începe să-mi mângâie părul și-i simt mâna foarte grea, și-mi doresc să se oprească, deși nu-i spun nimic. Eu continui să pun pe farfurii bucăți de pui și aștept să plece.

Pleacă până la urmă, dar acum am impresia că am fost rea, deoarece crezuse probabil că se poartă frumos dacă se joacă cu mine. Când sunt rea, simt asta direct în stomac. Am o senzație de disconfort, de parcă aș fi înghițit o piatră. După labirint m-am tot simțit rea, chiar foarte des. Săptămâna trecută am fost la McDonald’s. Eram foarte bucuroasă pentru că venea și Sara cu noi. Mama Sarei miroase atât de bine, și casa lor la fel, și poartă cei mai frumoși pantofi bătuți cu aur. Eram la McDonald’s, iar eu și Sara râdeam despre un secret, însă mama ne privea și ne asculta. Ah, se prefăcea că nu era atentă la noi, dar se tot uita la

mine cu coada ochilor, ca un spion, fără să-și miște capul. Apoi eu am avut un gând atât de răutăcios, încât am simțit că mi se face rău de la înghețata mâncată mai devreme. Îmi doream ca mama Sarei să fie mama mea și eu să fiu sora Sarei și să trăim împreună în mica lor casă primitoare din oraș și poate, în sfârșit, să am și eu puțină liniște.

Când ne întorceam cu autobuzul, după ce o duseserăm pe Sara acasă, încă mă simțeam rău. Mă gândeam că poate mama nu mă spiona cum credeam și că, poate, îmi doream să fiu doar eu cu Sara – așa cum s-ar întâlni niște persoane mature. Așa că i-am zis mamei:

— Îmi doresc să-ți cumpăr niște pantofi aurii.

Mama s-a întors la mine și mi-a zâmbit larg.

— Ce dorință frumoasă, Carmel, dar unde i-aș purta? La Tesco? a întrebat ea și a început să râdă. Uite cum facem. Ne luăm amândouă pantofi aurii și mergem cu ei doar la cumpărături.

Am început și eu să râd la gândul că ne-am putea învârti prin Tesco încălțate în pantofi aurii cu toc înalt, împingând căruciorul. Dar apoi m-am uitat cu ce era încălțată. Avea cizmele ei maro pe care le purta de atâta timp, încât începuse să se vadă forma degetelor prin piele. Mi-am adus aminte că are picioare mari cu degete butucănoase și mi-am imaginat picioarele ei înghesuite într-o pereche de pantofi aurii, mici, cu toc înalt, precum cei pe care-i poartă mama Sarei, și m-am întristat. Așa că am început să mă uit pe geam ca să nu-mi vadă fața.

5.

Labirintul devenea doar o amintire.

Era sâmbătă și veneam de la cumpărături. Mergeam pe cărare cu sacoșele în mâini când am văzut Peugeotul roșu al lui Paul parcat în fața porții. El a ieșit din mașină când ne-a văzut. Ne aștepta cu mâinile încrucișate peste piept, zâmbindu-i lui Carmel. Apoi și-a desfăcut larg brațele în vreme ce ea a început să alerge spre el.

— Tati! a țipat ea.

— Fetița mea! Fetița mea iubită, aproape că a țipat și el.

Nu s-a uitat deloc la mine în tot acest timp, lucru care, poate, a fost o ușurare. În perioada scursă de la plecarea lui am încercat să mă adun, de dragul meu și al lui Carmel – purtam bluze înflorate, culori aprinse sau foarte deschise, primăvăratice. Mă dădeam cu un ruj ieftin și eram veselă. La fel am făcut și cu casa – am pus draperii portocalii și am lipit pe pereți mici citate și mottouri, încercând să umplu golul lăsat de plecarea lui Paul. Dar bineînțeles că am dat nas în nas cu el fix în ziua în care ne grăbiserăm să prindem autobuzul, iar eu aveam părul într-o coadă făcută pe fugă. Dar Carmel a fost foarte fericită să-l vadă și nu am vrut să-i stric această bucurie, așa că am deschis ușa casei ca să putem intra toți și am așteptat până când ea s-a dus să-și pună haina în dulap.

— Ce s-a întâmplat?

S-a așezat la masa din bucătărie părând mai mare decât mi-l aminteam. Era înalt și chipeș și-și ținea picioarele lungi întinse de parcă, în comparație cu el, micile noastre scaune de bucătărie erau dintr-o sală de clasă. Totuși, avea un miros ciudat. Îi rămăsese impregnat în haine mirosul chimic al detergentului.

— Am venit să-mi văd fiica. E în regulă, nu?

Dar am auzit-o venind pe hol, așa că nu i-am mai adus aminte de toate acordurile de vizită sau că el era obligat să vină să o vadă la fiecare sfârșit de săptămână și că în ultimele cinci luni dăduse bir cu fugiții. Pur și simplu mă bucuram pentru ea. Carmel venea încărcată cu multe lucruri pe care dorea să i le arate – o față de pernă lucrată la școală și care avea numele ei pictat pe ea, ultimul ei eseu, umbrela ei cea nouă care avea urechi și se vedeau doar când o deschideai.

— Lasă astea, i-a zis Paul, apoi s-a ridicat și arăta atât de puternic și de frumos, încât a trebuit să-mi întăresc inima. Hai să vedem un film în oraș, apoi tu alegi un loc unde să mâncăm.

S-a aplecat, i-a luat de pe obraz o șuviță de păr și i-a dat-o frumos după ureche. Ce gest tandru! Mă întrebam cum a putut să stea departe atâta vreme. Apoi, ca și cum mi-ar fi citit gândurile, a spus:

— Mi-a fost foarte dor de tine, Carmel. Numai c-am așteptat să se așeze lucrurile…

Mi-am dat seama că a vrut să zică până când m-am așezat la casa mea.

— Dar acum vom petrece o seară frumoasă, a continuat el. Hai să mâncăm popcorn până nu mai putem.

— Și mama?

Carmel își întorsese privirea către mine. Doamne, cât de mult semănau: ochii căprui, părul creț, oasele puternice.

— Nu. Hai s-o lăsăm pe mama în pace de data asta. Doar tu și cu mine.

Le-am arătat un zâmbet larg și strălucitor ca o bucată de tinichea.

— Da, duceți-vă doar voi doi. Distrați-vă! Eu am treabă.

Carmel mă privea cu suspiciune, așa că mi-am șters zâmbetul de pe față și am continuat:

— Am multe treburi de făcut pe aici, Carmel. Voi putea, în sfârșit, să citesc lângă șemineu fără

niciun televizor pornit.

Așa că a lăsat jos lucrurile pe care le ținea în brațe și s-a dus să-și ia haina.

— Ai putea veni și tu, în cel mai bun caz. Dar i-ar strica distracția, nu-i așa? Adică dacă-începem să ne certăm din nou.

— Da, Paul, am spus și m-am întors perfect conștientă că părul meu era prins într-o coadă neglijentă și că mai multe șuvițe rebele îmi cădeau pe față și mă uram pentru că-mi păsa. Duceți-vă voi, am continuat și m-am abținut să întreb de Lucy și dacă mai trăiesc împreună, dar, până la urmă, nu a trebuit să întreb.

Nu era numai mirosul de detergent de haine, dar era lesne de observat că fusese îmbrăcat de o femeie. Tricou roz-verde cu guler, culori deschise. Iar un ceas mare Patek Philippe îi strălucea la încheietură.

— Oricum, trebuie să stăm de vorbă, Paul.

— Bine, s-a încordat el.

— Despre Carmel.

— Ah, da, s-a relaxat apoi.

— Am avut o ședință cu părinții. Cred… Ei bine, profesorii cred că e foarte specială.

Expresia feței i s-a schimbat și s-a încruntat, apoi s-a uitat la locul de unde tocmai plecase Carmel.

— Cum adică specială? Cu nevoi speciale?

Am expirat prelung și încet.

— Nu, am răspuns. Nu, din contră. Inteligentă. Foarte deșteaptă… dar…

— Ce?

— Visătoare. Prea visătoare câteodată. Nu ai remarcat?

Oare doar eu vedeam lucrurile astea? Când stătea nemișcată, iar ochii îi deveneau stranii, ca de piatră – stări care cum veneau așa și plecau. Începusem să le numesc *rătăciri.* Și am vrut să discut cu cineva despre asta. Poate că Paul era mai apropiat decât și-a dat seama când a interpretat

cuvântul „special”. Dar, până la urmă, nu puteam fi sigură – cum îți poți da seama de așa ceva când ai un singur copil și nicio măsură de comparație?

Am înțeles că Paul nu voia să vorbească despre asta. Mi-am amintit ce zicea el despre acceptarea oamenilor așa cum sunt.

— Poate. Dar…

— Ce?

— Întotdeauna am crezut că poate este un suflet bătrân. Chinezii cred astfel de lucruri, nu-i așa? Sau hindușii?

— Ah, Paul. E atât de bucuroasă să te vadă… am izbucnit eu.

El a părut puțin deranjat.

— Îmi pare rău că am simțit că trebuie să aștept până… știi tu.

Știam. Un divorț nu-i frumos. Nici al nostru nu a fost.

— Dar acum… acum toate s-au aranjat, a zis, iar eu m-am gândit că poate pentru el, nu și pentru mine. Acum, că lucrurile s-au clarificat, putem face asta mult mai des, a continuat el.

— Uite ce e, Paul. Trebuie să vorbim despre asta, despre ședință, pentru că nu-i doar atât.

Atunci am auzit-o pe Carmel cum cobora scările, așa că discuția s-a încheiat.

— Haide, cârlionț. Să ne luăm tălpășița.

I-am urmărit stopurile mașinii dispărând pe șoseaua cuprinsă de întuneric. Când n-am mai zărit nicio luminiță roșie, mi-am scos puțin tutun din sertarul dulapului. Tutunul era vechi și se întărise în punga de plastic, așa că arăta ca niște firicele de zahăr cu aromă de ciocolată. Când am rulat țigara, a trebuit să răsucesc ambele capete, ca nu cumva să cadă tutunul. Mi-am aprins-o și m-am așezat lângă fereastră, fumând și privind pe geam.

Cu Paul nu avusesem doar o căsnicie, ci și o afacere. Ne ocupam cu vânzarea de ginseng și de ceaiuri de calitate. Când a plecat, eram atât de mândră și de nervoasă, încât i-am zis că mă voi

baza pe slujba de recepționeră pe care o găsisem – deși nu era cu normă întreagă. Ne-am înțeles ca el să păstreze afacerea, iar eu – casa. Nu mai avea nevoie de locuință din moment ce se muta cu Lucy și era mai bine și pentru Carmel să rămână în același loc. Lucy avea domiciliul într-un imobil recent construit undeva în afara orașului. Știu pentru că i-am găsit adresa într-o noapte când eram extrem de geloasă. Spre surprinderea mea, m-a invitat înăuntru. Era mult mai tânără decât mine. Gândul ăsta m-a înnebunit. În timp ce mergeam în urma ei, i-am privit fundul mic în blugii albi și strâmți, apoi conturul spatelui, până am ajuns cu privirea între coapse și singurul gând care mi-a venit în minte a fost: „Paul a făcut sex cu ea”. Iar acest gând m-a făcut să mă simt urâtă și anostă.

Avea picioarele goale, iar unghiile ca niște scoici micuțe erau date cu ojă roz și mi-am dat seama – văzând și standul de pantofi de la intrare – că este acel gen de casă în care te descalți. Oare Paul chiar se descalță? M-am uitat la picioarele mele și m-am întrebat dacă după ce voi pleca Lucy va lua peria, mătura, fărașul și soluția de curățat covoare și va freca acolo unde am pășit.

Mi-a spus că sunt îndrăgostiți și că-i pare rău. Părea drăguță. Îmi dorisem să fie o scorpie cu două fețe, însă nu era deloc așa. Dar înainte să plec, nu m-am putut abține și i-am zis zeflemitor: „Nu te poți baza pe el, nu-i de încredere, îți va face și ție ce mi-a făcut mie”.

A încercat să nu-și trădeze gândurile, dar am văzut o strălfulgerare în privirea ei, de parcă ar fi fost conștientă că ceea ce i-am spus ar putea fi adevărat. Și m-am bucurat de acea strălfulgerare, am luat-o cu mine acasă, am întors-o pe toate părțile, cum făcea Gollum cu inelul, ca și cum ar fi fost ceva de preț. Pot să afirm acum că asta mă rușinează.

După ce a plecat Paul, ușor-ușor, casa s-a eliberat de prezența lui. De fiecare dată când se

deschidea ușa, vântul intra și desprindea bucățele din el. Mirosul de ceai dispărea. Țineam dulapul plin cu ceaiuri și emana esențele afumate ale Lapsangului, dar și tente de iasomie. Mirosul de ceai încă mă face să mă gândesc la Paul. Chiar și când trec pe lângă raionul de ceaiuri din supermarket sau când scot capacul unei cutii într-o cafenea, ca să văd ce conține, îmi aduc aminte de timpul petrecut împreună sau de prezența lui. După ce am golit dulapul, mirosul de ceai a dispărut până ce a rămas, în mod ciudat, doar un parfum ușor de iasomie. Din când în când, îl mai simt în colțurile bucătăriei. Tot din când în când mai găsesc câte o rădăcină de ginseng în vreun sertar din bucătărie, o rădăcină noduroasă, o amintire a ceva stabil și înrădăcinat. Odată am dat peste o bilă de ceai japonez care s-a rostogolit în spatele coșului de lemne. Bila densă semăna cu o rădăcină, dar s-ar fi deschis în momentul în care turnai apă clocotită peste ea și în cană ar fi ajuns sub forma unei crizanteme.

Casa a devenit foarte liniștită. Zgomotul pe care-l făceam când suflam fumul de țigară era ca vântul pentru urechile mele. Câteodată, podelele de la etaj scârțâiau sau sistemul de încălzire scotea zgomote pentru câteva secunde. Am stat la fereastră până când am văzut apropiindu-se farurile mașinii lui Paul. M-am gândit că ar trebui să o scot mai des la plimbare pe Carmel.

6.

Când mă trezesc de dimineață, totul este minunat. Pentru un moment nu înțeleg de ce. Apoi îmi amintesc: mama mi-a zis că, dacă vremea e frumoasă, putem merge la Festivalul Poveștilor.

Patul meu se află sub fereastră. Mă uit la cer prin geamul cu forme de diamant.

Este albastru, albastru, albastru.

Stau aici, sub pătură, la căldură. O aud pe mama la parter. Când pune ceainicul pe aragaz, aud un clinchet și un pocnet când aprinde focul. Când tata era acasă, îi puteam auzi vocea zguduind dușumeaua. Sau câteodată îl auzeam cum se ceartă cu mama și păreau că sunt doi urși care-și arată colții. Când coboram, se opreau și-mi zâmbeau, însă îmi dădeam seama că se prefăceau. Oamenii cred că, atunci când ești copil, ești doar un șoarece cu creier mic.

Directorul școlii mele consideră că nu înțeleg prea multe. În ziua ședinței cu părinții, mama a întârziat puțin. Profesoara mea – doamna Buckfast – mi-a spus că pot să aștept afară până vine și mama. În timp ce stăteam pe hol, l-am auzit pe domnul Fellows, directorul, spunându-i doamnei Buckfast că mama *mea* e doar „o altă mamă singură”. Asta m-a făcut să mă înroșesc de nervi, deoarece sunt de părere că nu era treaba lui să spună așa ceva. Când a ajuns și mama aici, răsufla greu și își tot cerea scuze: „Îmi pare rău, îmi pare rău, dar n-am putut pleca mai devreme de la muncă”. Pe mine nu m-a deranjat, căci știam că întârzierea se datora faptului că venise pe jos când ceilalți părinți sosiseră cu mașinile. Așa că am luat-o de mână și i-am zis: „Nu contează. Sunt doar zece minute”. Când, de fapt, erau mai degrabă vreo cincisprezece.

Când am intrat, doamna Buckfast a spus că eu sunt o fată „foarte inteligentă, dar câteodată de pe

altă planetă”.

Domnul Fellows o tot studia pe mama și eu știam de ce – pentru că este mult mai frumoasă decât celelalte mămici. Are părul șaten și ochii albaștri, un nas puțin cârn și buze mari și frumoase care arată foarte bine când sunt date cu ruj.

Directorul a început să vorbească.

— Vocabularul lui Carmel e foarte dezvoltat, iar imaginația ei este surprinzătoare. Nu cred că vede lumea la fel cum o vedem noi.

Apoi s-a uitat la mine și a adăugat:

— Dar ți-ai uita și capul dacă nu ar fi prins de umeri.

Aceste vorbe mi s-au părut nepoliticoase. Mai ales în condițiile în care am auzit ce a spus și despre mama. Cum nu am zis nimic, a continuat:

— La fel s-a întâmplat săptămâna trecută, în excursie, când nu te mai găseam și când în sfârșit te-am găsit, stăteai singură pe o bancă, având o înfățișare de parcă ai fi fost la un milion de kilometri depărtare. Am fost foarte îngrijorați, Carmel.

— Ce înseamnă asta? a întrebat mama.

Am oftat. Nu-mi plăcea că vorbeau despre mine. M-am supărat, dar m-am simțit mult mai bine după ce doamna Buckfast a zâmbit și mi-a zis că este doar o fază care va trece, așa că nu contează prea mult. Apoi mi-a spus și mama să nu-mi fac griji, după care am mers să mâncăm pizza în oraș – total neplanificat – și ne-am simțit foarte bine. A făcut glume cu „Cioc-Cioc” până când am râs atât de tare, încât sucul mi-a venit înapoi pe nas.

Nu mi-e dor de țipetele tatei, ci de vocea lui. Însă mama spune că de-acum suntem doar noi două și putem face ce vrem.

— Putem fi două nebune, zice ea adesea.

Câteodată dansăm în bucătărie în jurul mesei vechi și rotunde din lemn. Dăm drumul tare la radio și folosim linguri pe post de microfoane.

Acum nu mai încerc să-mi astup urechile la zgomotele din jurul meu ca atunci când se certau mama și tata. Sunt numai urechi și aud orice sunet, oricât de mic. Mă gândesc la mama, care este în bucătărie, la parter, chiar sub patul meu, cum stă pe scaun și își bea cafeaua de dimineață. Mă face să râd faptul că, în mintea mea, văd perfect ce face și eu stau fix deasupra ei și nici măcar nu știe. Apoi aud un sunet, ca și cum cineva murmură în cameră.

Mă uit și văd la geam o albină. Acum se aude mai degrabă ca un bâzâit decât ca un murmur și mă ridic în genunchi. Este cea mai mare albină pe care am văzut-o vreodată și are dungi albe ca și cum ar fi bătrână – sau, cum ar spune mama, ca și cum ar fi „ajuns în iarna vieții ei”. De fiecare dată când se lovește de geam bâzâie mai tare, de parcă s-ar enerva. Albina nu știe că în calea ei se află un geam – nu înțelege de ce nu poate zbura liberă direct spre grădină. Prin urmare, cu foarte mare grijă, pentru că știu că albinele au o înțepătură ca o săgeată otrăvită, deschid geamul. Se mai lovește de geam o dată, apoi iese. Mi-o închipui căzând și izbindu-se de pământ, dar se redresează și zboară spre grădină peste măr.

Îmi pun colanții și tricoul preferat, cel cu dungi roșii și roz care se simte foarte moale pe piele și care are mânecile lungi, și simt că am toată ziua în față. Înainte să cobor, mă decid să desenez Festivalul Poveștilor. Găsesc o coală de hârtie și cu un creion cu vârful gros schițez un bărbat care stă pe scaun. Poartă ochelari și îmi imaginez ce poveste spune, așa că mâzgălesc câteva cuvinte care îi ies din gură. Îi desenez apoi la picioare un iepure atât de atent, încât își ține botul deschis.

Jos miroase a pâine prăjită și mama poartă blugi și o bluză cu model floral – mi-a zis că aceste bluze reprezintă haute-couture-ul ei și o rog să-mi scrie ce-a zis ca să adaug noul termen la colecția mea de cuvinte.

— Mai mergem? o întreb.
Nu poți fi niciodată sigură sută la sută.
Ea se întoarce spre mine și zâmbește.
— Da, Carmel, da.

7.

ZIUA 1

În ziua aceea am mers cu trenul. Am vrut să fie o zi specială pentru Carmel, așa că faptul că am luat trenul, în locul obișnuitului autobuz, a fost o adevărată încântare.

Ca orice copil, avea tot felul de dorințe. Pasiuni care luau amploare, apoi scădeau în intensitate și dispăreau la fel de repede pe cum apăruseră, dar dragostea ei pentru culoarea roșie părea să reziste. Îi cumpărasem un palton roșu, gros, pe care-l purta acum. M-a întrebat dacă aș putea să-i cumpăr și pantofi roșii data viitoare când va avea nevoie de încălțăminte și am văzut deja o pereche în vitrină la Clarks. De fiecare dată când mergeam în oraș verificam dacă mai sunt acolo. Salariul meu nu era foarte mare, dar m-am gândit că aș putea să-i cumpăr înainte să se întoarcă la școală după Paște și m-am rugat să nu se vândă până atunci. Deocamdată, de fiecare dată când mergeam în oraș, pantofii erau tot acolo – puși pe un stand mic și verde ca niște buburuze care stau pe iarbă –, chiar dacă în jurul lor nu sunt niciodată aceleași produse. În acea dimineață, în timp ce Carmel se îmbrăca cu paltonul roșu, am luat o decizie.

— Mâine mergem în oraș și, dacă mai găsim pantofii acolo, îi cumpărăm.

— Pe bune?

— Da. Pe bune.

La dracu' cu toate. O să-i plătesc cu cardul de credit și îmi voi face probleme mai târziu. Totul părea posibil în acea dimineață în care vântul cald de primăvară pătrundea în casă prin ușa din spate. Acum, că-și arătase din nou fața, aș putea să-l rog pe Paul să plătească pantofii. Simțeam că dorește să reia relația cu fiica lui chiar dacă nu vrea să aibă de-a face cu mine deloc. Probabil venise vremea

să-i accept contribuțiile, pe care de multe ori le refuzasem, insistând că ne descurcăm și fără ajutorul lui.

În acea zi, pentru scurt timp, trecutul a fost înlocuit de primăvară, de curentul cald iscat de trenurile care treceau în viteză prin gară și de bucuria unei zile petrecute împreună, doar noi două. M-am gândit că în ultimul an am fost într-o stare jalnică, aproape depresivă, mai ales de când a plecat Paul. Era timpul să mă opresc. Venise vremea să o iau de la capăt.

Înfofolită în haina roșie, Carmel stătea pe scaunul din fața mea. Trenul era aglomerat. Un tânăr înalt, îmbrăcat cu o geacă de blugi murdară și cu tatuajul unei pânze de păianjen pe gât, s-a așezat lângă ea. O vreme s-a jucat cu telefonul mobil, apoi a venit controlorul și ne-a verificat biletele. Mi-am dat seama de la început că tânărul voia să converseze. Cuvintele îi stăteau pe limbă, dar în ultimul moment nu mai zicea nimic. Însă după ce a trecut controlorul nu s-a mai putut abține.

— Aveți o fetiță foarte cuminte, mi-a spus.

— Da. Mulțumesc, i-am zâmbit eu.

Călătoria era foarte confortabilă și liniștitoare în trenul acela care se balansa ușor în timp ce-o știam pe Carmel lângă mine.

— Ați ieșit la plimbare doar voi două?

Eu am aprobat din cap, apoi ori mi s-a părut, ori privirea lui a coborât spre inelarul meu. Deși e cam absurd să se uite cineva la asemenea lucruri în zilele noastre, mai ales cineva de vârsta lui.

— Tatăl a rămas acasă?

— Exact.

Poate doar eu eram conștientă de degetul meu gol ca o rădăcină, când, cu mai puțin de un an în urmă, strălucea împodobit cu un inel gros din aur cu flori din argint. Oricum, am răsuflat ușurată când a coborât.

— Mă bucur că a plecat, i-am zis lui Carmel.

— Cine? m-a întrebat ea, cu mintea în altă parte.

— Domnul Om-Păianjen, bineînțeles.

Nu a râs la porecla pe care i-o dădusem tânărului, ci doar mi-a atins ușor mâna.

— Ești cam aiurită, mi-a zâmbit ea visătoare.

Și am rămas din nou singure, față în față. Calea ferată era acum străjuită de copaci. Când a întors capul ca să se uite pe geam, părul lui Carmel s-a electrizat, încărcat cu energie statică de la husa de nailon a scaunului. Când treceam printre copaci, umbrele lor se jucau pe fața ei, care pentru o secundă era în lumina soarelui, iar în cealaltă, în penumbră. Aceasta este imaginea pe care mi-o amintesc cel mai bine din acea zi. Fața lui Carmel, când luminată, când întunecată, licărind ca rola pe terminate a unui film.

8.

Rânduri întregi de steaguri flutură înspre cerul albastru de la festival. În timp ce stăm la coadă, o femeie îmbrăcată în costum de dragon se plimbă pe lângă noi pe picioroange.

— Cum reușesc să meargă? o întreb eu pe mama. Îmi iei și mie niște picioroange?

Îmi pot imagina cum mă plimb prin grădină cu ele și în sfârșit pot să văd și eu pe deasupra zidului. Deși nu-i spun mamei despre asta.

— Le leagă de picioare și trebuie să exerseze foarte mult, îmi răspunde ea.

Femeia-dragon mai trece o dată pe lângă noi, se uită la mine și, deoarece stă cu spatele la soare, fața îi este întunecată. Își coboară aripile de dragon peste mine, iar eu îmi las capul pe spate astfel încât aripile să-mi acopere fața și totul devine verde și auriu, apoi negru. Femeia-dragon merge mai departe și pot să-i văd fundul mișcându-se în colanții verzi strâmți. Când se apropie un bărbat îmbrăcat în muscă, fac schimb de locuri cu mama, în cazul în care vrea și el să procedeze la fel, pentru că, de fapt, mie nu-mi prea plac mușchii.

După ce plătim și intrăm, mama se apleacă spre mine.

— Cum ți se pare?

Dau din cap și tot dau din cap pentru că nu pot să spun ce gândesc în afara faptului că îmi place la nebunie. Îmi place cum totul pare ciudat sau prea înalt ori cu fundul în sus. Îmi place că văd oameni cu paiete pe pleoape sau oameni costumați în urși, sau cartea aceea imensă deschisă cu o pagină ondulată, care iese în afară – deși, când o ating, nu e hârtie, ci plastic. E ca locul acela din *Alice în Țara Oglinzilor,* locul în care aș putea crește la fel de înaltă cât unul dintre corturi sau aș putea vorbi cu o pisică. Mama îmi explică cum în fiecare cort se spun povești și îmi zice că pot simți cuvintele

cum ies din ele, așa că nu vreau decât să stau la intrarea în corturi și să las cuvintele să-mi intre în creier.

Acum mama citește o carte unde scrie tot ce se va întâmpla la festival. Spune că este programul festivalului, deși eu credeam că programul e doar pentru televizor.

— Ce fel de poveste vrei să auzi?

Răspund că aș vrea una cu zâne, pentru că nu pot să exprim în cuvinte toate lucrurile care îmi trec prin cap: săbii strălucind în întuneric, pirați cu ochii galbeni și privirile aprige, lucruri care se întâmplă sub mări, creaturi cu bărbi care îți șoptesc secrete.

Găsim un cort care se numește „A fost odată ca niciodată”. Înăuntru întâlnim o femeie frumoasă cu sclipici argintiu pe față și cu aripi mici și roz. Cortul are lumini colorate care se aprind și se sting. După ce toată lumea s-a așezat pe covor cu picioarele încrucișate, femeia începe să citească o poveste despre o zână care trebuie să facă fapte bune ca să-și capete aripile. Dar pare că se străduiește prea mult să citească și asta o face să se îngrijoreze. Se încruntă des și când citește replicile zânei, vocea îi devine foarte înaltă și pițigăiată, iar aripile par din ce în ce mai triste. Dar bineînțeles că zâna este prea bună ca să fie adevărată, mai ales când jură să nu mai aibă niciodată gânduri rele. Toată lumea are gânduri rele – până și eu. Așa că, atunci când termină lectura, încep să trag de mâneca jachetei verzi a mamei.

— Ți-a plăcut povestea? mă întreabă ea.

— Da. A fost drăguță.

Nu vreau să-i zic despre aripile triste sau despre zâna prea bună ca să fie adevărată.

— Putem merge acum în altă parte? o întreb.

Găsim un cort unde într-o jumătate de oră va începe o poveste.

— Hai să ocupăm un loc, îmi spune mama și, pentru că nu e aproape nimeni, putem sta chiar în

față. Mă așez pe covorul de sub scena de lemn, chiar lângă scaunul gol al povestitorului.

Mama se uită din nou pe program.

— Îți va plăcea asta, Carmel. Cea care va citi în continuare este o scriitoare adevărată, iar povestea e scrisă chiar de ea.

Cortul se umple și sunt oameni care stau în picioare în spatele cortului.

Mă uit peste umăr și atunci îl văd pe bărbat.

Stă rezemat de perete – dacă poți să-l numești perete, pentru că totuși e vorba despre un cort –, are părul alb și ochelari și arată *exact la fel* ca povestitorul din desenul meu. Îi zâmbesc tocmai pentru că arată astfel, iar el îmi zâmbește înapoi. Nu mă slăbește deloc din priviri.

Scriitoarea intră printr-o despărțitură din spatele scenei. Este bătrână, are părul alb, e îmbrăcată cu o fustă roz strălucitoare de sub care ies cizmele albastre și poartă cercei lungi care au forma semnelor de întrebare. A adus și un coșuleț. Durează ceva până când se așază pe scaun. Scoate din gură o bucată mare de gumă de mestecat roz și o lipește pe o bucățică de hârtie din coșuleț, în care are cărți și un ghem roșu de lână din care ies andrele. Am impresia că a croșetat până a venit momentul să intre pe scenă și să înceapă povestea, iar imediat după ce se va termina își va relua lucrul.

Povestea începe astfel: „În ziua în care tatăl ei a plecat, Cassandra a fost atât de supărată, încât s-a dus în grădină și și-a îngropat păpușa favorită…”

Ascult cu atenție, pentru că mi se pare că fata din poveste seamănă cu mine. Simt privirea mamei întorcându-se spre mine din când în când, dar reușesc să rămân concentrată. Povestea se termină și scriitoarea se uită peste ochelarii ei cu rame roșii și zice:

— Are cineva vreo întrebare?

Se face liniște pentru moment, apoi o femeie din spate ridică o mână și o chestionează:

— De unde vă vin ideile?

Îmi dau seama că a pus întrebarea doar pentru că liniștea devenea stânjenitoare, iar scriitoarea s-ar fi putut simți prost, însă femeia de pe scenă îi răspunde și mărturisește că ideile plutesc în direcția ei fără să știe cu exactitate de unde sosesc. Vin plutind spre ea de parcă ar ieși din ceață. Nu este cine știe ce explicație, dar sunt convinsă că spune adevărul cât de bine poate.

Câțiva copii încep să-i pună tot felul de întrebări: „De ce pe fetiță o cheamă Cassandra?” și „Ce s-a întâmplat cu câinele de la începutul poveștii, dar care nu mai apare la sfârșit?” Această ultimă întrebare o face pe scriitoare să zâmbească și răspunde că acel câine a fost prezent pe tot parcursul poveștii, numai că a scris despre el doar la început, lucru care, poate, a fost o greșeală. Asta mi se pare foarte interesant, pentru că nu știam că poți face greșeli în povești. Apoi începe să ne dea sfaturi în legătură cu persoanele cu care poți să vorbești atunci când ești supărat precum Cassandra, cu profesorii, cu prietenii și, bineînțeles, cu bunicii.

În acel moment ridic și eu mâna.

Femeia arată spre mine imediat – după cum știam că se va întâmpla, pentru că în timpul poveștii am putut să-mi dau seama că este interesată de mine. Se tot uita în direcția mea în timp ce citea și, în sfârșit, aveam de spus ceva interesant și neobișnuit.

— Eu nu-mi cunosc deloc bunicii.

Zâmbește și se apleacă în față. Cu siguranță *este* interesată de mine.

— De ce, draga mea?

— Pentru că părinții tatălui meu sunt morți și mama nu a mai vorbit cu părinții ei de când eram bebeluș.

Mama își întinde brațele și își îmbrățișează genunchii.

Dar scriitoarea înțelege și se apleacă și mai mult în față.

— Interesant! Știam că îmi vei spune ceva neobișnuit.

Se pare că întrebarea mea reprezintă cumva finalul întâlnirii și oamenii încep să plece.

— Povestea asta ți-a plăcut? mă întreabă mama.

Însă eu doar dau din cap aprobator.

Nu mai pot să zic nimic după ce am vorbit așa de față cu toată lumea.

— Hai să mergem să mâncăm ceva, Carmel. Probabil că ți-e foame. Mie îmi este.

Și sunt recunoscătoare pentru că știu că vrea să întrebe dacă m-am simțit la fel ca fetița din poveste când a plecat tata, și chiar m-am simțit, dar nu am chef să vorbesc despre asta acum.

Cumpărăm hotdogi și îi mâncăm stând pe iarbă pe vârful unui mic deal, astfel încât să vedem tot ce se întâmplă jos: corturile, cartea aceea mare, mulțimea de oameni și pe cei cu picioroange, mai înalți decât toată lumea. Mâncăm puțin în tăcere, după care mă uit din nou în vale.

— Ce se întâmplă? întreb eu.

E fum la nivelul solului și oamenii care merg prin el par a avea picioarele invizibile.

— Se pare că vine ceață dinspre mare.

— Credeam că arde ceva.

— Nu. E doar puțină pâclă, dar uite, n-a ajuns la noi aici sus, îmi spune mama și râde, iar ochii ei albaștri se luminează.

Îmi bag în gură și ultima bucățică de hotdog și o strivesc cu dinții. Mă hotărăsc că-mi place ceața. Face ca lucrurile să pară mult mai ciudate decât înainte și mă încântă această idee.

— Iubesc locul ăsta, spun eu și nu exagerez deloc, pentru că m-a trecut o senzație de fericire.

— Chiar îl iubești, scumpo?

Mama tocmai ce a terminat hotdogul și stă cu fața spre soare.

— Pentru că și eu îl iubesc, continuă ea.

Iar eu n-am mai văzut-o atât de fericită și de frumoasă de foarte mult timp.

După care devine din nou spion.

9.

ZIUA 1

Oare de câte ori am refăcut firul evenimentelor? Oare de câte ori? Soarta face să le ruleze încontinuu, ca o casetă care, atunci când se termină, se derulează de la început și pornește din nou.

După prânz, s-a aglomerat. Festivalul Poveștilor îi atrage ca un magnet pe părinții copiilor plictisiți de vacanță. Vremea frumoasă a dimineții care a scos atâția oameni din casă începea să se schimbe. Soarele tot încerca să strălucească, dar pâcla era prea deasă, așa că am lăsat paltoanele pe noi. Eu am simțit începuturile unui atac de panică – ceva peste care credeam că trecusem –, însă Carmel încă se bucura, încântată că se afla într-un loc nou, dar și sub influența magiei poveștilor. Am mers printre mame care împingeau cărucioare, printre familii care studiau programul și printre oameni costumați care împărțeau pliante sau sticle cu apă. Din când în când, trăgeam cu ochiul în jos pentru a-i vedea paltonul roșu lângă mine.

Festivalul devenise mai gălăgios. Se auzeau bubuieli și fumul artificiilor se ridica în aer, amestecându-se cu ceața densă. S-au auzit urale atunci când au fost lansate multe baloane galbene care s-au înălțat și au început să danseze în bătaia vântului precum clonele unui soare dezlegat de pe cer. Fumul burgerilor își infiltrase prin mulțime mirosul de carne. Mie îmi zburau gândurile la excursia școlară în care Carmel se pierduse de profesori. Labirintul în care dispăruse.

Așa că am apucat-o de mână, dar o simțeam alunecoasă ca de obicei și astfel rămâneam în strânsoarea mea cu două sau un singur deget de-ale ei. Nu te agita, mi-am spus, asigură-te numai că e lângă tine. De-acum vrea să fie considerată o fată

mare. Dar când m-am uitat din nou, dispăruse, pentru ca în locul ei să apară o femeie grasă care nu părea să simtă frigul, căreia îi atârna grăsimea de pe brațe pe lângă mânecile scurte ale tricoului roz cu stele argintii pe piept. Am văzut-o cum s-a aplecat și a băgat un balon cu heliu, albastru și strălucitor, în căruciorul pe care-l împingea: „Ia! Și acum taci din gură”. Apoi haina roșie a lui Carmel a apărut din nou și am putut să respir liniștită. M-am întins s-o iau de mână și-am simțit doar aerul și de data asta între noi a apărut un bărbat într-o bluză Fair Isle care ducea pe umeri o fetiță încălțată cu ghete roz. „Poți să vezi ursul? Poți să vezi ursul?” o întreba el. Apoi cineva mi-a întins câteva pliante și am văzut-o iar pe Carmel, așa că am aruncat pliantele, i-am găsit mâna și am apucat-o strâns ca să nu o mai pierd. După aceea aerul a devenit din ce în ce mai cețos.

— Nu-mi mai da drumul la mână, am țipat.

Cât de repede se fărâmițase fermitatea mea din tren. Și știu că toate ar fi fost date uitării dacă acea zi n-ar fi rămas în amintire pentru totdeauna, panica mea fiind o cărămidă din clădirea evenimentelor ce se construia oră de oră – și așa avea să rămână mereu în loc să dispară în negura amintirilor. Nu am vrut, dar poate m-am comportat urât. Așa că uneori cel mai urât gând devine un tren care nu se mai oprește.

Gândul: Oare a fost vina mea? Oare a fost vina mea? Oare a fost vina mea? Oare a fost vina mea? Oare a fost vina mea? Oare a fost vina mea? Oare a fost vina mea? Oare a fost vina mea?

10.

Vocea mamei devine ascuțită și rece precum ceața. Traversăm câmpul spre cel mai mare cort, acolo unde se vând cărți. Negura pătrunde în cort odată cu noi, ca și cum într-adevăr ar fi fost fum. A început să plouă, ne udă până la piele, așa că toată lumea intră înăuntru. Și mi se pare că o aud mai bine în cort, înțeleg exact ce spune:

— Carmel, stai aici. Stai aici ca să te pot vedea. Aproape că te-am pierdut.

Când, de fapt, tot ce am făcut a fost să mă opresc și să mă uit la niște cărți.

Sunt mese pline de cărți și ea îmi cumpără câteva. În timp ce le plătește, mă întorc și dau cu fața în abdomenul unui bărbat. Mă uit în sus la chipul lui și este același bărbat din cortul cu povești și cel din desen. E înalt și, într-un fel pe care nu-l pot explica, demodat. Nu are pălărie sau păr lung, însă nu seamănă cu ceilalți bărbați de lângă el, pare că ar fi venit din alte vremuri. E îmbrăcat cu o cămașă albă care a fost călcată bine, fără guler, și cu un costum negru. Îi zâmbesc, dar dispare.

Mă întorc spre mama, care tocmai primea de la doamna din spatele standului o pungă de plastic plină cu cărți.

Chiar și înăuntru vrea să mă țină de mână strâns, foarte strâns. Nu mă deranjează la început, dar dacă îmi propun să mă opresc în dreptul unei mese ca să mă uit la o carte, este cam enervant.

— Uite! arăt eu. Uite acolo!

Niște păpuși, cavaleri și cai, stau agățate și se mișcă singure. Vreau să mă duc lângă ele, să văd cum funcționează.

Mama nici măcar nu aude. Îi simt palma transpirată și alunecoasă, așa că mi-o încordez pe a mea, ca pe o gheară, ca să-i fie mai greu să mă țină de mână.

— Dacă nu mă ții de mână, o să mergem direct acasă!

Pare obosită și răutăcioasă și eu sunt foarte supărată pe ea că ne-a stricat ziua asta frumoasă. Încerc să țin supărarea în mine și să-i explic.

— Vreau să mă uit la cărți și nu pot pentru că tu nu-mi dai drumul.

— Ei bine, putem să ne dăm drumul la mâini când ajungem la o masă. Ce zici de asta? mă întreabă ea și-mi aruncă un zâmbet fals.

— Bine, așa facem, răspund eu.

Încă sunt supărată pe ea, pentru că, dându-mi seama că nu se mai distrează, nu mai este deloc amuzant.

Ajungem la o masă plină de cărți.

— Hai să o vedem pe asta.

Bine, am spus-o doar ca să mă lase-n pace o vreme.

Mă uit la cărți și toate sunt puerile – *Unde este Spot?* și alte titluri asemănătoare. Nu vreau ca mama să mă mai țină de mână, așa că mă uit foarte atentă și foarte încet la fiecare carte. Spot cu osul lui, ziua liberă a lui Spot. Cărțile pentru copii mă fac și mai nervoasă, dar continui să le răsfoiesc fără grabă și cu foarte mare atenție.

— De ce vrei să te uiți la astea, Carmel? Sunt pentru copii mici.

— Vreau să mă uit la poveștile cu zâne de acolo, spun eu și mă îndrept spre cărțile din capătul mesei.

Deschid o carte de povești cu zâne. Desenele nu sunt foarte bune, dar oricum mă uit la fiecare în parte. Prințesa cu bobul ei de mazăre. Cenușăreasa îmbrăcată în zdrențe. Lupul care arăta prostește cu mantaua lui roșie. Mă duc să mă uit la altceva. Oamenii încep să mă împingă și poșeta cuiva mă lovește în ceafă.

Acum chiar că sunt nervoasă. Nu se întâmplă de multe ori să mă simt așa și nu-mi place. Nimic nu pare să fie la locul lui – mai ales eu. Vreau să fiu

lăsată în pace. Să mă pot întoarce în camera mea în dimineața zilei de azi, când cerul era albastru și totul părea minunat. Toată lumea a intrat în acest cort deoarece spusul poveștilor s-a întrerupt pentru masa de prânz și oamenii vor să cumpere câte ceva și să nu mai stea în ploaie. Sunt atât de înghesuită, încât cred că masa mă va tăia în două.

Apoi îmi vine o idee – să mă las pe vine și să merg pe sub masă cum am văzut odată că merge o broască. Așa că asta fac – fața de masă ajunge până la jumătatea distanței dintre tăblie și pământ, dar mă simt atât de liberă, în siguranță și la adăpost aici jos. Hotărăsc s-o urmăresc pe mama după ghetele în care și-a băgat blugii și după aceea să ies.

Descopăr o cutie cu cărți și mă uit în ea. Găsesc o grămadă de exemplare din cartea despre un schelet pe care o citeam când eram mică. Scot un exemplar din cutie și nu mi se pare ca atunci când l-am văzut pe câinele Spot. Nu mă simt copilăroasă, ci ca și cum aș fi mică din nou, dar de data asta îmi place acest sentiment. Așa că citesc *Funnybones* și mă uit la desene. Din când în când le și ating, nu știu de ce.

Când ajung la final, îmi dau seama că e posibil să fi trecut mult timp. Dar nu sunt sigură. Câteodată mi se întâmplă niște lucruri de parcă nici n-aș fi de față. Este ca atunci când directorul vorbea, iar eu stăteam pe o bancă și mă uitam la un copac cu ramurile bătute de vânt și cumva mintea mea ajunsese într-o lume în care în afara mea și a copacului nu exista nimic altceva. Apoi mintea mi-a alunecat și mai departe și m-am trezit într-un tunel întunecat, unde mai fusesem, dar în acea zi s-a întâmplat să stau acolo cel mai mult timp. Deși n-am vrut să încerc să le vorbesc despre asta.

Și acum s-a întâmplat același lucru cu *Funnybones.* Rămăseserăm doar eu și cartea, însă n-am ajuns atât de departe, n-am ajuns până la

tunel. M-am întors pentru o vreme la vârsta de cinci ani și m-am simțit bine.

Acum văd mai puține picioare, așa că ies de sub masă. Sunt puțin îngrijorată că se poate să fi stat foarte mult timp ascunsă, dar nu sunt sigură. Mă uit prin jur, însă n-o văd pe mama.

Continui să mă uit la cărți. Nu știu ce altceva să fac. Mă hotărăsc că ar trebui s-o caut. Poate o voi găsi așteptându-mă la capătul mesei, dar când ajung acolo, ia-o de unde nu-i. Aștept o vreme. Apoi mă gândesc că poate a fost împinsă de mulțime undeva mai în spate și încerc să mă uit, însă nu reușesc să văd unde se termină cortul. Oamenii par că se contopesc unii în alții și mă simt complet diferit față de mai devreme, de data asta îmi doresc foarte mult s-o văd. Încep să respir foarte repede pentru că vreau foarte mult s-o găsesc. Încep să mă învârt prin cort. Mă întorc la aceeași masă unde am pierdut-o – de două, de trei ori – și ea tot nu-i acolo, așa că ies din cort și traversez câmpul.

Afară de-abia pot să văd vârfurile corturilor sau steagurile – doar oameni care ies din ceață. Și numai dacă sunt foarte aproape. Toate sunetele au devenit grave și înfundate ca atunci când, acasă, îmi pun pătura peste cap. Îmi îndes mâinile în buzunare, încerc să nu-mi mai fac griji și stau și mă gândesc – ziua noastră frumoasă s-a terminat, așa că putem să luăm trenul și să ne întoarcem acasă. Mă opresc întrebându-mă ce să fac, iar pe oamenii pe care nu-i pot vedea îi aud vorbind în jurul meu.

Apoi, ieșind din negură chiar în fața mea, îl zăresc pe bărbatul de mai devreme cu ochelarii rotunzi. Din cauza ceții, apare de nicăieri ca un duh al lămpii.

— Of, Doamne.

Pare supărat și are o expresie a feței foarte serioasă.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu conștientă că simt un nod în gât, o senzație oribilă și bolnăvicioasă.

— Of, Doamne, of, Doamne! continuă el să spună. S-a întâmplat ceva foarte rău.

Vocile oamenilor din ceață seamănă cu zumzăitul albinei de azi-dimineață. Îmi strâng pumnii, apoi îmi bag unghiile adânc în carne, pentru că simt că leșin.

— Unde-i mama? întreb aproape urlând, numai că sunetul este slab, deoarece am senzația că mă sufoc.

Chipul nu îi mai pare atât de tulburat și bărbatul se relaxează.

— Trebuie să verific. Cum te numești?

— Carmel Summer Wakeford, spun eu încercând să nu plâng.

Dar totul este atât de aiurea, încât simt un suspin care îmi oprește respirația, iar nasul începe să-mi curgă.

Bărbatul aprobă ca și cum ar fi găsit persoana potrivită și spune cu voce înceată:

— Carmel, este vorba despre mama ta. A avut un accident teribil.

Simt că-mi pulsează sângele în urechi și din cauza pâclei care ne înconjoară suntem doar eu și el.

— Tu cine ești? întreb.

— Sunt bunicul tău, îmi răspunde.

11

ZIUA 1

Mi-am spus că va fi la fel ca în acea zi din labirint. Voi alerga peste tot, speriată, dar până la urmă o voi găsi.

Ceața devenise mai densă și mai rece și eu mă tot împiedicam de sticlele de plastic și de bolovanii de pe câmp.

— Carmel, unde ești? urlam cu toată puterea.

Am tot strigat, dar n-am primit niciun răspuns. Vocea mea se pierdea într-un vid. Îmi doream mai mult ca niciodată să văd, fie și pentru o fracțiune de secundă, paltonul ei roșu ca un mac stând mândru într-un lan de porumb, însă era doar un amestec de culori cumva lăptoase, ca și cum te-ai uita printr-un voal. M-am gândit să mă duc la intrare și să cer ajutor prin intermediul stației de amplificare. Sau să mă duc la Ambulanța Sf. John în cazul în care a căzut și era acolo cu un bandaj pus pe genunchi în timp ce cineva îmbrăcat în uniformă îi spunea: „Gata. Acum hai să mergem să-ți găsim mama”.

Oamenii se plictisiseră și voiau să plece. Câmpul se golise, lumea se bulucise la intrare – o arcadă din placaj în care fuseseră tăiate forme ce arătau ca niște creneluri așa că a trebuit să-mi fac loc. M-am lovit de oameni fără să-mi pese, țipând: „Mi-am pierdut fetița!” Câțiva m-au întrebat dacă eram în regulă, dar în agitația mea nu m-am oprit să le răspund.

— Carmel, unde ești, unde ești?

Casieriile de lângă arcadă erau goale, pentru că organizatorii apreciaseră probabil că nu mai vine nimeni la festival atât de târziu, așa că a trebuit să mă întorc. În tot acest timp, am urlat neîncetat „Carmel, Carmel”, până am răgușit.

Într-un final, am găsit cortul în care am văzut-o ultima oară. E prea devreme, mi-am spus, e prea devreme să intri în panică. Oprește-te. Oprește-te acum.

Masa lângă care stătuserăm era pe jumătate goală – multe dintre cărți se vânduseră. Am vrut să-l întreb pe vânzător dacă a văzut-o, dar acum nu mai era nimeni acolo. Și m-am gândit cât de ușor puteau fi furate cărțile expuse la standuri.

— Carmel, unde ești? am strigat.

Un bărbat și-a pus mâna pe brațul meu.

— Ce s-a întâmplat, dragă?

— Fetița mea. N-o mai găsesc, am spus și mi-am dat seama că aveam ochii în lacrimi, așa că m-am oprit pentru un moment.

— Of, dragă. Draga mea. Trebuie să te duci la cortul principal. O să te ajute cei de acolo. Probabil că fiica ta te așteaptă deja.

— Da, mulțumesc. Mulțumesc. Unde e cortul?

— Întreabă pe cineva de la personal. O să-ți spună ei.

M-am frecat la ochi.

— Nu te îngrijora, dragă, o vei găsi. Ai mei întotdeauna se pierdeau când erau mici, mi-a mai zis bărbatul.

I-am urmat sfatul și am ieșit afară să caut pe cineva din personal. M-am gândit că omul avea dreptate. Trebuia să existe un cort oficial sau un loc pentru copiii pierduți. Dar pâcla era foarte deasă, așa că devenise foarte greu să mai vezi corturile. Mă cuprinsese iarăși panica. Chiar și printre atâția oameni, mă simțeam singură într-o realitate nouă și oribilă.

Și dacă… și dacă… n-o mai văd niciodată? Nu. Nu gândul ăsta. M-am împiedicat, apoi mi-am recăpătat echilibrul. Nu te mai gândi la asta.

Am încercat să țip din nou, dar vocea mea devenise doar un cârâit și, deodată, un val de frică s-a revărsat asupra mea. Am întins mâinile și m-am agățat de mâneca roșie a unei femei.

— Dă-mi drumul. Dă-te de pe mine, a spus ea.

S-a descotorosit de mine și a dispărut în ceață. Apoi, unul dintre bărbații urcați pe catalige a trecut pe lângă mine, aproape atingându-mă. Simțeam cum îmi revine vocea și am putut să țip.

— Te rog, ajută-mă. Ajută-mă!

Nu-mi mai păsa dacă arătam și sunam ca o nebună.

Omul de pe picioroange s-a oprit puțin, după care a mers mai departe. Așa că am urlat din nou și s-a oprit, apoi un tânăr cu codițe a sărit de pe picioroangele lui chiar lângă mine.

— Ai nevoie de ajutor?

Avea hainele făcute din petice și pe sub jacheta multicoloră i se vedeau umerii puternici. Mi-am adus aminte de omul cu șapcă din labirint și m-am simțit ușurată. Omul de pe picioroange făcea parte dintre organizatori. El îmi putea spune unde să mă duc.

— Mi-am pierdut fetița, am spus eu.

— Unde ai văzut-o ultima oară?

— În cortul unde se vând cărțile.

— Pun pariu că o grămadă de lume se pierde pe aici. Păcat că s-a întâmplat, pentru că noi am planificat evenimentul de atâta vreme. Ceața e întotdeauna partea cea mai rea a unui astfel de eveniment. Probabil s-a format din cauza vremii călduroase de azi-dimineață.

M-am simțit puțin mai bine când a spus că se aștepta ca mulți oameni să se piardă, ca și cum ar fi fost ceva normal și foarte ușor de rezolvat.

— Te conduc la cortul administrației și cei de acolo pot anunța în tot parcul. Vă veți întoarce bucuroase acasă atunci când o vei găsi.

Am traversat câmpul împreună, tânărul ținându-și picioroangele subraț, și m-a dus la cortul administrației.

Negura intrase în cort și se depusese la nivelul solului, ridicându-se în norișori mici când am intrat noi. O femeie cu părul vopsit roșu – un roșu

strălucitor care parcă nici nu se dorea să pară real – se plimba prin cort și vorbea la un walkie-talkie. Am observat imediat o bucată de hârtie maro lipită de tocul uneia dintre cizme. Peste tot prin cort, mai multe persoane împachetau în cutii diverse lucruri.

Omul cu picioroangele s-a îndreptat spre femeia cu walkie-talkie.

— Doamna și-a pierdut fiica, i-a spus el, după care s-a îndepărtat și s-a întors cu un scaun pe care să mă așez. Dar eu nu voiam să stau jos.

Femeia s-a uitat atentă la mine cu ochii ei albaștri și, fără niciun chef, și-a băgat aparatul într-un suport de piele agățat de centură care părea a fi toc pentru pistol.

— Presupun că s-a pierdut în mulțime. Cât timp a trecut de când n-ai mai văzut-o?

Fâșii argintii scânteiau în gura ei datorită piercingului din limbă. Vorbea de parcă pierderea unui copil nu era nimic mai mult decât o mică bătaie de cap care putea fi rezolvată cât ai bate din palme – asta însemnând că se putea întoarce la ceva mult mai important.

M-am uitat la ceas și mi-am dat seama cu groază că trecuse mai bine de o oră de când o văzusem ultima oară.

— De o veșnicie, de o oră și jumătate cel puțin.

Am vrut să exagerez deoarece am simțit că femeia nu privea cu foarte mare seriozitate problema, că nu avea copii și credea că asta fac tot timpul cei mici, fug de lângă tine.

Își tot mișca piciorul și a văzut hârtia lipită de tocul cizmei. Cu o mișcare ca a unei balerine, și-a îndoit piciorul, l-a prins cu o mână și cu cealaltă a dezlipit hârtia, după care mi-a spus.

— Pot să dau un anunț.

— Te rog. Chiar poți? O cheamă Carmel și este îmbrăcată cu un paltonaș roșu.

— Câți ani are?

— Opt. Are opt ani.

S-a îndreptat spre stația de amplificare, iar bărbatul cu picioroange s-a uitat la mine cu ochi mari și blânzi și mi-a zis:

— Nu te îngrijora. Lucrurile se întâmplă puțin haotic din cauza vremii.

Am auzit un pârâit în momentul pornirii stației de amplificare, apoi vocea femeii în difuzoarele de afară.

— Atențiune, atențiune. S-a pierdut un copil. O fetiță pe care o cheamă Carmel. Poartă o haină roșie. Are opt ani. Dacă o găsiți, vă rugăm să o aduceți la cortul mare din spatele câmpului. Atențiune!

Am fugit afară, încercând să mă uit peste câmp, deși nu se vedea mare lucru. M-am întors în cort și am găsit-o pe femeie ocupată cu mutatul cutiilor, aranjând broșurile nefolosite.

— Mai anunță o dată, am strigat eu.

— Nu trebuie să…, a început ea și s-a încruntat.

Omul cu picioroange și-a dat seama că discuția noastră ar putea deveni nepoliticoasă, așa că a intervenit.

— Tu repetă anunțul. Noi vom merge să ne uităm pe afară, i-a spus el, apoi m-a luat de mână, iar degetele lui arse de soare se simțeau puternice. Mă numesc Dave. Pe tine cum te cheamă?

— Beth, am bolborosit eu.

Pământul începuse să devină noroi: un amestec gros de bețe de acadele, broșuri și pahare de plastic. Mirosul neplăcut, rece și dulce de noroi se ridica alături de izul a ceva ce fusese dezgropat deși nimeni n-ar fi trebuit să-l atingă. Am auzit anunțul încă o dată, dar nimeni nu părea să-l bage în seamă. Dave m-a ajutat să-mi refac pașii, ținându-mă de mână. Ne-am întors la cortul unde se vindeau cărți. A strigat-o pe Carmel cu o voce foarte groasă și s-a uitat pe sub mese și la fel am făcut și eu.

— Bine. Hai să mergem pe câmp.

După fiecare tură pe lângă corturi ne întorceam la femeia cu walkie-talkie ca să vedem dacă fiica mea este acolo. De fiecare dată îmi doream să văd micuțul punct roșu cum mă așteaptă lângă cutii sau cum se uită prin deschizătura cortului și simțeam o durere în stomac când nu o găseam acolo. Durerea se tot amplifica. Era ca și cum cineva cânta aceeași notă, numai că în frecvențe din ce în ce mai acute.

Timpul nu mai avea nicio noțiune, așa că îmi era greu să-mi dau seama câte ore trecuseră. Am încercat să mă uit la ceas în timp ce străbăteam din nou câmpul, dar mergeam prea repede, de fapt alergam, și eram într-o stare atât de avansată de șoc, încât nu puteam vedea și înțelege ce-mi arătau limbile aurite.

Ne-am întors în cort. Nimic. Titluri din ziare, nu fusese… Nu, nu, nu. Ba da, fusese – prin apropiere, cu cinci ani în urmă. Nu-mi aduc aminte dacă a fost găsită. Cred că da. Paul, trebuie să vorbesc cu Paul. Să-i spun, să mă ajute. Va fi foarte îngrijorat, va fi foarte nervos că am pierdut-o. Dar nu mă pot gândi la asta, o vreau doar pe ea…

— … înapoi.

Nu mi-am dat seama, dar cuvântul mi-a ieșit pe gură printr-un geamăt.

— Poftim? a întrebat puțin zăpăcită femeia cu walkie-talkie.

— Ai un telefon?

Era perioada în care tot mai mulți aveau telefon mobil, numai eu nu, din cauza prețului prea mare.

— Da.

— Sună la Poliție, că a trecut prea mult timp, am spus eu peste umăr în timp ce mă mai uitam o dată afară.

Când m-am întors din nou cu fața spre ea, încă nu sunase. Avea o problemă cu semnalul, pe care a numit-o *eroare de acoperire.* Deși eram sigură că auzisem undeva că apelurile către liniile de urgență se pot face și fără semnal, mi-am imaginat că nu

și-a mai bătut capul, gândindu-se că sunt doar o nebună. Dar apoi și-a dat seama că se descărcase bateria, așa că a sunat de la un telefon public.

Câmpul era aproape gol. M-am uitat la ceas și am încercat să mă concentrez. Acum puteam să citesc timpul foarte bine: trecuseră aproape două ore. Cu adevărat două ore, de data asta nu mai exageram.

— Spune-le că au trecut aproape două ore, spune-le asta, am insistat.

— Da, mama e aici cu mine, a zis ea în telefon. Da, corect…

I-am smuls telefonul din mână.

— Vă rog, vă rog, veniți aici cât de repede puteți. A trecut o eternitate de când a dispărut – o eternitate. Și nu obișnuiește să dispară, chiar nu, am spus eu nu foarte sinceră.

Trebuia să spun ceva pentru ca polițiștii să trateze situația cât de serios posibil. Vocea mea începea să folosească frecvențe tot mai înalte, așa că femeia mi-a luat telefonul din mână și le-a oferit oamenilor în uniformă detalii despre locul festivalului și cum să ne găsească când ajung aici.

Atmosfera din cort se schimbase. Câțiva continuau să împacheteze lucruri în jurul meu, dar în liniște, ferindu-și privirile, ca și când ar fi avut loc un accident pe care încercau să-l ignore. Am simțit cum îmi tremură picioarele și m-am prăbușit pe scaunul pe care mi-l adusese Dave. Femeia s-a așezat lângă mine. Acum nu mai părea deloc nesuferită.

— Poliția e pe drum, mi-a spus.

∵

Până seara, câmpul se golise de oameni și singurul mod prin care mi-am dat seama de asta a fost liniștea. Ceața nu se ridicase și doar luminile mașinilor de poliție străbăteau prin ea. Nu mi se părea că erau suficiente mașini. Îmi doream o întreagă flotă, o întreagă armată.

Girofarurile mașinilor tăiau negura și răspândeau în aer fulgerări albastre. Albul ceții m-a dus într-o stare de visare: mă simțeam de parcă aș fi fost sub apă sau aș fi mers prin melasă, aveam sentimentul că, odată ce se va ridica pâcla, aveam s-o descopăr în mijlocul câmpului, înghețată de frică și cu picături de rouă pe haină. Aveam senzația că totul făcea parte dintr-un film, iar noi eram personajele principale care apăreau pe un ecran făcut din ceață și din aer în mijlocul unui câmp întunecat – și paltonul roșu al lui Carmel flutura peste tot ecranul.

— Ar trebui să mă duc acasă.

În jurul meu auzeam doar voci liniștitoare. Erau trei sau patru, pregătite să-mi țină îngrijorările în frâu, pregătite să dirijeze operațiunile de căutare în direcția în care trebuiau dirijate.

Îmi era greu să stau calmă, așa că m-am ridicat în picioare.

— Trebuie să ajung acasă în cazul în care ea e deja acolo. Nu are cheie și nu va putea să intre.

Se auzea o voce consolatoare. Aparținea bărbatului înalt și slab cu părul roșcat care sosise acum aproape o jumătate de oră și care se părea că se află la conducere. Oare care era numele lui de familie? Aveam un lapsus – detectivul nu-știu-cum… Andy.

— Beth, o să trimitem pe cineva la tine acasă. Dă-ne cheile și vom trimite pe cineva acolo și dacă ne vei spune și unde găsim o fotografie a lui Carmel, cu atât mai bine, nu-i așa?

A zâmbit încurajator, ca și cum ar fi avut o idee genială și voia să fac parte din planul lui. În lumina slabă, fața sa părea ca de ceară. Poate se topea și eu m-aș fi trezit din somn, cu o tresărire și o ușurare care mi-ar fi inundat trupul. Numai că un val puternic de neliniște m-a cuprins.

— Vă rog. Găsiți-o. Vă rog, vă rog s-o găsiți.

Vocea mea mi se părea ca o moară stricată. M-am uitat la ceas – trecuseră patru ore și jumătate.

Dar Andy continua să vorbească despre fotografii.

— Fotografii recente. Cât de recente se poate. Te vom duce acasă, dar ne vom opri la secție pentru a da o declarație oficială.

— Ah, nu, nu, nu, nu.

Am simțit cum mă cuprinde panica la gândul că ar trebui să plec de acolo. Ar fi o recunoaștere a faptului că am pierdut-o, că am sosit două și plec una.

— Beth, vreau să-ți amintești. Ochii lui căprui, cu genele lungi, se uitau în ochii mei. Trebuie să știi că nu ești singură, a zis și-a arătat în spatele lui spre lanternele și vocile care se auzeau înăbușite prin ceață, spre mașinile de poliție ale căror lumini răzbeau până la cer. Suntem alături de tine.

I-am dat cheile și m-am lăsat dusă la o mașină. Andy mă ținea de braț și avea o lanternă cu care lumina drumul. Peisajul se dezvăluia pe bucăți – noroiul plin de gunoaie, corturile goale, ziua festivă care devenise ca un câmp de bătălie. Cei de la mentenanță trebuiseră să amâne demontarea corturilor și, pe măsură ce mă apropiam, le puteam distinge siluetele și îi vedeam fumând și stând pe lângă intrare. Prin negura deasă le vedeam țigările aprinse și-i auzeam cum râd, apoi am deslușit un „Sst, vine. Ea este mama”.

În viața reală, lucrurile neplăcute pot fi fascinante sau ceva la care cu greu te poți uita. Unii și-au coborât privirile în pământ, iar alții s-au holbat la mine în timp ce mă îndreptam spre ieșire. Unul cu o pălărie de fetru și cu accent polonez a urlat: „Fii binecuvântată, mamă, fiți binecuvântate, tu și fiica ta. Mă voi ruga la Fecioara Maria…” Apoi am ajuns pe bancheta mașinii de poliție. Andy s-a așezat lângă mine. Fața îi era luminată în albastru și roșu de la girofarurile mașinilor din fața noastră.

— Încearcă să nu intri în panică, a spus el foarte încet și foarte calm. Câteodată copiii se rătăcesc.

— Ea nu ar face una ca asta. Nu m-ar părăsi. Nu pentru atât de mult timp.

Bărbatul s-a întors spre mine și mi-a zâmbit.

— Asta înseamnă că totul va fi în regulă, nu-i așa?

∵

Dar nimic nu era în regulă. La secția de poliție devenise clar că nimic nu era în regulă. Clișeele lui Andy nu erau decât trucuri pentru calmarea isteriei. Deja puteam vedea cum alcătuiesc un plan ca să-l pună în practică. Ei știau… știau că o fetiță deșteaptă în vârstă de opt ani nu se pierde pur și simplu și nu se mai întoarce. Habar nu aveau că se mai întâmplase, dar nu voiam să le spun. Iar la secție erau și mai mulți ochi care aruncau priviri de milă, de frică sau de reproș: femeia de la ghișeu, bărbatul care descuia ușa camerei de anchetă, femeia care a trecut pe lângă mine pe hol urmând să iasă din tură numai după ce se machia cu atenție în oglinda vestiarului. Două strălucriri de turcoaz în timp ce își termina pleoapele, apoi și-a coborât privirea în podea.

— Trebuie să-ți luăm o declarație oficială, l-am auzit pe Andy.

În camera de anchetă, o femeie stătea deja la birou. Era frumoasă și avea fața rotundă.

— Sophie este ofițer de legătură cu familia[1], cum spunem noi. Se află aici pentru tine, Beth, pentru orice ai tu nevoie…

Sophie s-a uitat la mine. A durat doar puțin, dar privirea ei a fost foarte, foarte intensă. Mi-am putut da seama că vrea să intre în sufletul meu și să facă un fel de verificare. După aceea a zâmbit.

— Beth, dacă ai vreo întrebare, te rog. Dacă ai nevoie de ceva, orice, te rog să-mi spui.

„Am nevoie de fetița mea”.

— Bună, Sophie, am spus eu. Mulțumesc.

M-am așezat în fața lor la masa de lemn și au început să mă chestioneze, apoi să-și noteze răspunsurile mele în carnețele și să-mi înregistreze

cuvintele. Încercam să răspund cât de bine puteam, încercam să-mi țin creierul concentrat pe această treabă, dar aluneca neîncetat spre accese de panică, așa că trebuia să mă concentrez și mai tare și să-i rog să repete întrebarea.

— Spune-ne despre tatăl lui Carmel. Trebuie să luăm legătura cu el cât de repede se poate. Am sunat la numărul de telefon pe care ni l-ai dat și am trecut pe la adresa lui, dar nu era nimeni acolo.

În acel moment mi-a fost milă pentru ei – pentru Paul și Lucy. Pasiunea lor carnală se va transforma în ceva dur și fragil – una dintre oribilele coroane de trandafiri ceramici din cimitire.

— Of, Doamne, să-l sun?

Și am început să cotrobăi prin geantă după agenda în care îmi notasem numărul lui de mobil chiar pe prima pagină. Mi-am dat seama că era singurul pe care îl aveam – nu aveam niciun număr de fix – și părea un fir foarte subțire. Sophie și-a pus ușor mâna pe brațul meu.

— Vom face noi rost de numărul de telefon mobil. Spui că sunteți separați. Există ceva probleme din cauza asta?

— Nu, nu chiar. Adică a fost plecat foarte mult timp. Trebuia să vină s-o vadă la fiecare sfârșit de săptămână, dar nu l-am mai văzut cu lunile și apoi, deodată, a venit și a scos-o în oraș.

— Deci au fost ceva neînțelegeri privind vizitele?

— Nu cred. Nu, nu chiar, nu are legătură cu… Doar că are o nouă iubită și este foarte ocupat cu ea. Abia am început să vorbim din nou, adică cum trebuie. A fost greu.

Sophie și Andy au schimbat priviri.

— Crezi că ar fi posibil s-o fi luat-o el? a întrebat Andy. Știu că este greu de înțeles, dar după divorț tații pot acționa în diferite feluri ciudate. Se întâlnesc cu copiii, îi iau cu ei și nu spun nimănui despre asta.

— N-are cum să fi fost Paul. E prea… leneș să facă una ca asta. Chiar și așa, nu sunt sigură că știa că vom fi acolo. Nu, nu, nu, ați interpretat greșit, nu el. Trebuie să căutați în altă parte.

Totuși, m-am gândit puțin la faptul că era posibil să-i fi *spus,* iar lui să-i fi venit ideea să o răpească.

M-am uitat pe fereastră. Se întunecase.

— Probabil că acum este acasă. Nu cred că ies foarte des în oraș seara.

Sophie a ieșit din cameră pentru scurt timp, probabil ca să dea câteva instrucțiuni despre cum și unde să-l caute pe Paul. În curând, o mașină de poliție va opri la ușa lor. Luminile albastre se vor vedea prin ferestre și vor aluneca pe pereții lor tapetați din sufragerie.

M-am uitat la ceas: de acum trecuseră opt ore. Cu greu îmi venea să stau locului. Chiar imposibil. Din când în când, mă simțeam ca și cum aș fi fost conectată la rețeaua de înaltă tensiune și un impuls electric mă împingea în față sau mă ridica de pe scaun. Așa că mai tot timpul eram în picioare și mă uitam în jos la ei. Simțeam cum crește panica – pe care o forțam în corp astfel încât mintea mea să funcționeze în continuare și să le ofere informațiile de care aveau nevoie. Din fericire, nu au comentat. M-au lăsat să mă plimb prin încăpere sau să-mi lovesc capul cu mâna ori să mă trântesc în scaun cu brațele atârnând pe lângă mine, atâta vreme cât nu mă opream din vorbit și le spuneam: când, cine, școală, prieteni, tați, iubiții mei, ochii: albaștri sau căprui, părul: cu fir subțire sau gros, creț, drept, scurt, lung.

Când au sosit albumele foto mi s-a părut foarte ciudat să le văd acolo, luate de pe rafturile casei ca să stea lângă reportofonul ce licărea intermitent.

Au sosit chiar când eu descriam, ținându-mă de cap și încercând să fiu cât mai exactă, culoarea părului ei. Nu e blondă, nu e șatenă. Până la urmă

am decis: „Este fix culoarea unui plic de hârtie maro”.

12.

— Repede, repede!

Ne îndreptăm spre parcare și-mi spune să alerg mai repede. E înalt, are picioare lungi, așa că este mai rapid decât mine. Se tot uită în spate și spune panicat:

— Nu avem timp de pierdut. Cât de repede poți.

Eu chiar alerg cât de repede pot, dar nu am ce să fac dacă mă tot împiedic. E greu să alerg când plâng și-mi curge nasul. Nici nu am timp să-mi găsesc șervețelul pe care știu că-l am în buzunar. Ajungem la mașina lui albă. Nu o văd până când nu suntem lângă ea pentru că se confundă cu ceața.

— Vom merge direct la spital, spune el, apoi deblochează portierele.

Mă așez lângă el. Mașina este foarte curată și scaunele sunt și ele albe și strălucitoare. Motorul pornește, iar eu îmi șterg cu mâna nasul și lacrimile. Dar ele se amestecă și se usucă pe obrajii mei și devin ca o mască.

Mergem încet, pentru că sunt și alte mașini în fața noastră care vor să plece.

— Ce s-a în… întâmplat? întreb eu.

Mă simt de parcă toată lumea se prăbușește în jurul meu și nu cred că m-am simțit atât de speriată în viața mea. De parcă trăiesc într-un serial de televiziune sau într-o altă țară unde sunt bombe și vulcani.

Nu-i pot vedea ochii din cauza faptului că în lentilele ochelarilor lui se reflectă negura.

— Draga mea – și vocea lui devine blândă și bună –, te căuta pe tine în parcare și a fost lovită de un camion.

— Ah, nu, nu! exclam eu și-mi acopăr capul cu mâinile ca și cum aș vrea să mă feresc de ceva care urmează să se prăbușească peste mine. Trăiește?

Gura lui devine o linie dreaptă, subțire.

— Este în viață, da. Dar e foarte grav rănită, Carmel. Probabil a crezut c-ai fugit.

— N-am fugit, țip eu și mă întorc spre el. N-am fugit. Doar ne-am pierdut una de cealaltă.

Mă chircesc în scaun pentru că mă simt vinovată. Numai că acum piatra pe care o simt în stomac nu mai este mică, ci foarte mare, ocupă mult spațiu și-mi ajunge până în gât. Am sentimentul teribil că este vina mea pentru că n-am vrut s-o țin de mână și să fiu cuminte. Și, dacă sunt sinceră, n-am fost cuminte. Îmi imaginez cizmele ei maro cum ies de sub camion, cum s-a întâmplat în *Vrăjitorul din Oz* când a căzut casa peste vrăjitoare. Numai că nu la fel ca atunci, fiindcă ce se întâmplă acum e real și oribil și mama mea nu este vrăjitoare, este drăguță chiar dacă ne-am certat pentru ceva ce nu mai contează.

Plâng de ceva vreme, însă bunicul nu spune nimic. Plâng și spăl cu lacrimile mele toți mucii de pe față până când îmi simt ochii prea mari pentru capul pe care-l am pe umeri, îmi caut șervețelul din buzunar și-mi suflu nasul, dar secreția îmi umple și șervețelul și se întinde pe degete.

— Uite, mai ia unul.

Bunicul se întoarce spre banchetă și-mi dă un pachet de șervețele. Mi-am dat seama atunci ce este ciudat la vocea lui. Are un accent irlandez sau ceva de genul ăsta și nu știam că tatăl mamei e irlandez.

Am ajuns la șosea și mă opresc din plâns. Pentru prima oară, mă uit mai bine la el. Primul lucru pe care-l observ este capul lui alb. Are părul alb tuns scurt, iar ceața reflectată în ochelari face ca fața să pară o foaie albă de hârtie cu margini argintii strălucitoare.

Deodată mă gândesc că arată ca o fantomă și-l întreb:

— De ce nu ne-ai salutat când te-am văzut mai devreme?

— Eh, Carmel! Doar știi că mama ta și cu mine ne-am îndepărtat unul de celălalt, îmi răspunde și se întoarce să se uite la mine chiar dacă este la volan. Nerecunoștința copiilor este greu de suportat.

Chiar dacă nu înțeleg prea bine ce vrea să spună, nu-mi place pentru că sună a răutate la adresa mamei și nu mi se pare corect și normal să spui lucruri rele despre ea când tocmai a călcat-o un camion.

— De unde știai că vom fi aici?

Nu m-am gândit la asta înainte, dar acum, că m-am oprit din plâns, creierul meu încearcă să înțeleagă ziua asta care se transformă într-un puzzle cu piese lipsă.

— Nu știam. Te-am văzut și mi-am zis – uite-o pe micuța mea Carmel.

— Dar de unde știai că sunt eu?

Mama nu vorbește foarte mult despre părinții ei în afară de „Nu ne înțelegem foarte bine. E păcat”. Îmi lipsesc bunicii atunci când ceilalți copii îmi povestesc lucrurile pe care le fac cu bunicii lor. Zile petrecute împreună sau făcând biscuiți și alte chestii de genul acesta.

— Mama ta îmi trimite poze în fiecare an, de Crăciun.

— Da?

— Da. Și mai vorbim la telefon din când în când. Îmi place să primesc vești despre voi, mai ales că nu ne vedem.

Probabil asta se întâmplă după ce mă culc, pentru că nu am auzit-o niciodată pe mama vorbind despre asta.

El se întoarce și zâmbește și atunci pot să-i văd ochii. Sunt albastru-deschis și cumva misterioși, dar este o licărire de bunătate în acel cerc albastru și vocea lui sună ca și cum i-ar fi păsat dacă vorbeam sau nu la telefon.

— Știu că ai multe întrebări. Dar nu avem timp acum. Am avut noroc că am fost acolo. Îmi pare

bine că am fost.

Eu nu zic nimic, pentru că nu mi se pare deloc o zi norocoasă. Nici urmă de noroc, nicăieri, încă de când acele aripi de dragon mi-au acoperit chipul și am văzut negru în fața ochilor.

Mașina înaintează prin pâclă, așa că nu pot vedea unde suntem și încep să am sentimentul ciudat că noi doi suntem singurii oameni rămași pe lume și că nu mergem pe drum, ci prin nori. Astăzi pare că totul este posibil, mai ales că eu și mama văzuserăm cum au dispărut niște păsări în pălăria unui om. Simt ceva noduros sub mine, așa că mă uit și văd că sunt cusături negre în scaunele albe. Îmi tot plimb degetele peste ele. Încep să respir ușor și adânc, cum m-a învățat mama când eram mică și am căzut și era sânge peste tot.

— Suntem aproape de spital?

— Da, aproape am ajuns.

Dar continuăm să mergem. Pare că trece o veșnicie și mă cuprinde din nou panica.

— Spune-mi în câte minute ajungem, zic eu.

Bunicul râde puțin și un sunet ca o horcăitură îi iese din gât.

— Uite cum facem, draga mea. Vrei să sun la spital acum și să văd cum se simte? Ți se pare o idee bună? mă întreabă, apoi își întoarce capul și zâmbește.

— Da, te rog, se aude încet vocea mea.

Îndreaptă mașina spre marginea drumului și oprește pe iarbă. Scoate telefonul din buzunar și deschide ușa.

— E semnal mai bun afară, spune el.

Dă să coboare, apoi se oprește.

— Tu ai telefon, draga mea?

— Nu.

Dă din cap și iese din mașină.

Îl pot vedea prin geam – doar de la brâu în jos, văd că ține telefonul în mână și apasă pe butoane apoi dispare în ceață. De ziua mea mi-am dorit un telefon, dar mama și tata au refuzat și mi-au spus

că voi avea așa ceva când mai cresc, fiindcă prăjește creierele copiilor. I-am spus Sarei despre asta și ea a scos un sunet de șuncă prăjită, apoi s-a luat cu mâinile de cap, pentru că ea va primi unul de ziua ei de naștere.

Mașina staționează la câțiva centimetri de un zid de piatră, așa că nu pot vedea mare lucru pe geam în afară de mușchiul care crește pe el sau de bucățile de piatră care stau să cadă. Mă gândesc să mă dau jos din mașină, dar faptul că zidul e atât de aproape înseamnă că nu pot să deschid portiera pe partea mea. Și nici nu vreau să murdăresc scaunele albe urcându-mă pe ele ca să ajung pe partea cealaltă. Mă simt înghețată și cum bunicul nu mai este lângă mine sunt speriată că nu-l cunosc. Mă întreb ce-ar zice mama despre faptul că sunt cu el, iar ideea că nu știe de mine îmi dă fiori. Apoi se deschide portiera, iar eu tresar și bunicul vede că sunt speriată. Citește asta pe fața mea și în felul cum îmi țin mâinile împreunate.

— Ascultă, Carmel, nu vreau să te îngrijorezi.

Intră în mașină și își pune o mână pe umărul meu.

Vocea i-a devenit liniștitoare și caldă.

Eu dau afirmativ din cap. Mă simt puțin mai bine acum că s-a întors și știe ce să facă, și unde să mergem, și tot.

— Nu vreau să te îngrijorezi, dar trebuie să-ți spun… Mi-e teamă că trebuie să-ți spun că nu putem merge la spital acum.

Asta mă face să mă încordez.

— Ah, de ce? De ce?

Clicul pe care îl aud îmi dă de înțeles că a încuiat portiera din partea lui.

— Mama ta a fost dusă în sală. Nu o putem vedea acum.

Încă o piesă lipsă din puzzle.

— În sala de teatru? De ce s-ar duce la teatru?

Bunicul îmi aruncă un zâmbet strâmb.

— Nu, draga mea. Nu tipul acela de sală. E vorba despre sala unde operează doctorii. Vor încerca să o vindece. Nu e o veste bună?

Eu mă las pe spate, obosită.

— Ah!

Dar el nu crede că sunt destul de fericită după aflarea acestei vești.

— Sunt vești foarte bune, Carmel.

— Presupun că sunt, mormăi eu.

Însă nu vreau să mă gândesc la mama, adormită, în timp ce e operată sub o lumină puternică.

— Nu are rost să mergem acum acolo. Au spus să sunăm mâine. Ți-e sete, draga mea?

Îi fac semn că da. Îmi simt gâtul uscat. El deschide torpedoul și scoate o sticlă de apă. Este pe jumătate goală, deci a mai băut cineva din ea, lucru care îmi displace, așa că încerc să beau fără să ating prea mult sticla cu gura.

— Momentan mergem la mine acasă. Doar până când mai aflăm ceva vești. Îți pregătesc ceva de mâncare.

— Bine, spun eu, deși ceea ce a zis el mai devreme nu era chiar o întrebare.

Pornește mașina, care e atât de mare, încât pare că alunecă înapoi pe drum.

Îmi vine o idee.

— Dar tata?

— Doar ce-am vorbit cu el. Se duce la spital și e foarte bucuros că cineva are grijă de tine. Mi-a spus că nu poate gândi limpede acum.

— Ah.

Par să fie cuvintele tatei. Mă las pe spate pentru că mă simt adormită, chiar dacă încerc să lupt cu oboseala. Mă gândesc doar la faptul că îmi doresc să fiu acasă cu mama și totul să revină la normal. Mă gândesc că ziua asta nu merita o poveste idioată despre o zână care trebuie să-și obțină aripile. Și nici întâlnirea cu un scriitor adevărat. Unde sunt zânele și scriitorii când ai nevoie de ei? Dacă aș fi cu mama și totul ar fi bine, nu aș mai

încerca niciodată să plec de lângă ea. Aș sta aproape tot timpul. Și nici măcar nu aș mai încerca vreodată să mă uit peste zidul de piatră de acasă.

13.

Mergem cu mașina mult timp. Se lasă noaptea și întunericul ne înconjoară. Sunt atât de obosită, încât adorm.

Când mă trezesc, văd parbrizul mașinii și, pentru moment, am impresia că mă uit la un televizor mare, care nu funcționează, și mișcarea de afară pare a fi imaginea care încearcă să apară pe ecran.

— Ai adormit, micuță Carmel.

Îmi întorc capul și văd mâinile bunicului încă încleștate pe volan, de parcă nu s-ar fi mișcat deloc în timp ce eu dormeam. Nu-i o surpriză pentru mine că se află lângă mine, pentru că n-am uitat de el chiar dacă am adormit, dacă așa ceva e posibil. Dar ceva m-a făcut să mă simt ca pe ace, probabil felul cum a zis „micuță”.

— Este în regulă, draga mea, să dormi. Te va ajuta să treci peste șocul de astăzi.

Și vocea lui sună iar liniștitoare și înclin să cred că este genul de persoană care nu obișnuiește să stea de vorbă cu fetele – la fel ca iubita tatei – și care de fiecare dată când deschide gura o face nepotrivit și forțat.

Bunicul nu pare deloc obosit. Emană o energie puternică. Mama mi-a zis că se poate întâmpla asta dacă nu dormi destul. Nu mai simți oboseala și ești… „băgat în priză”.

Mă ridic pe scaunul alunecos, care e și cald pentru că am stat foarte mult pe el.

— E foarte întuneric aici, spun eu și încerc să văd unde suntem.

— Am luat-o numai pe drumuri lăturalnice, pentru că sunt mai distractive.

Deși nu înțeleg care e distracția pe un drum pe care aproape nu vezi nimic în afară de firele înalte de iarbă luminate de faruri care șterg mașina de-o parte și de alta.

Apoi el începe să cânte:

— Eu o voi lua pe drumuri neparcurse, tu – pe cele necunoscute.

Și râde la cântecul lui de parcă a făcut ceva inteligent.

— Haide, cântă și tu, Carmel. Te învăț eu versurile. Eu o voi lua pe drumuri neparcurse, tu – pe cele necunoscute…

— Nu, mulțumesc.

Ține strâns volanul și râde din nou.

— Hai, va fi distractiv. Când cânți, parcă drumul e mai scurt.

— Nu, mulțumesc, încerc eu să fiu foarte politicoasă, dar chiar nu vreau să cânt; chiar nu mă simt în stare.

El tot insistă, dar renunță într-un final și spune:

— Nu mai avem mult.

Mă holbez în întuneric ca o pisică și văd contururile unor dealuri negre. Arată ca un câmp fără nicio casă.

— Am crezut că locuiești în Londra, spun eu.

— Ei bine, Carmel… Chestia e că am locuit acolo. Dar când bunica ta a murit, nu mă puteam liniști. Apoi am cunoscut-o pe Dorothy, o bomboană de femeie, și, pentru moment, locuim în Țara Galilor. Așteptăm acum să vedem unde ne va mai duce vântul.

— Bunica mea a murit? întreb eu speriată și mă ridic. *Când* a murit?

— Cu câțiva ani în urmă. Mama ta nu ți-a zis despre asta, draga mea?

Și dă din cap ca și cum ar fi foarte trist, ca și cum cel mai trist lucru din lume este că mama nu mi-a zis despre asta.

— Nu, nu *cred* că mi-a zis vreodată.

Încerc să o fac pe mama să iasă mai bine din povestea asta spunând că nu-mi amintesc dacă mi-a spus sau nu.

— Cred că ți-ai fi amintit așa ceva, Carmel.

Are dreptate.

Nu pot fi supărată că a murit o persoană pe care n-am cunoscut-o, chiar dacă e vorba despre bunica mea. Dar e ciudat că mama nu mi-a zis. Aș vrea să întreb de ce s-au certat, totuși mi se pare nepoliticos. Însă îmi trece prin minte gândul că mama nu s-ar fi certat cu cineva fără niciun motiv și decid să fiu cu ochii pe el ca să-mi dau seama care ar putea fi pricina.

Sunt atât de obosită acum, încât simt cum îmi ard ochii în cap, dar asta nu mă oprește să mă îngrijorez de soarta mamei.

— Putem să sunăm la spital și să vedem ce mai face mama?

— E prea târziu acum. Toată lumea s-a băgat la pat, e trecut de miezul nopții.

— Este trecut de miezul nopții?

— Da! Vom suna dimineață și, cu voia Domnului, vor avea vești bune pentru noi. În plus, aproape am ajuns acasă.

Acum urcăm un deal și o șosea șerpuitoare și pot auzi vântul cum șuieră pe lângă mașină.

— În sfârșit am ajuns, spune el și farurile mașinii luminează cele mai înalte porți de fier pe care le-am văzut vreodată.

— Aici locuiești? întreb pentru că mi se pare un loc înspăimântător, deși nu vreau să-i spun asta.

— Momentan, da. Pare foarte mare, dar am închiriat doar o mică parte a casei. În rest e goală.

— Bine, înghit eu în sec.

Își freacă mâinile așa cum fac cei care pun la cale un plan. Coboară din mașină și descuie lacătul mare care atârnă de porți. Părul lui alb strălucește în lumina farurilor. Deschide porțile și se întoarce în mașină.

Ajungem în curte și farurile luminează o clădire mare din piatră care pare a fi un castel. Se oprește imediat ce am trecut de porți și se întoarce să le încuie.

Când urcă din nou în mașină, îl întreb.

— Ăsta e un castel?

Zâmbește când oprește motorul, iar după ce se sting farurile, totul devine negru. Acum stă lângă mine în întuneric și nu știu dacă mai zâmbește sau nu. Nu știu ce „privire” are.

— Nu, draga mea, nu este un castel, îi aud vocea de undeva din întuneric. A fost ceva ce se numea în trecut azil de săraci. Dar au refăcut o parte din el până când au rămas fără bani și acolo vom sta noi.

Vocea lui sună ca și cum ar zâmbi.

Am auzit de aziluri pentru săraci. Am învățat despre ele la școală. Erau pentru oamenii care… care dădeau de greu. Dar nu întreb nimic altceva.

— Hai să ieșim din mașină, draga mea.

Ies din mașină, dar sunt atât de obosită și este atât de întuneric, încât mă împiedic. Simt o adiere rece pe față și miros de iarbă și de flori.

— Lasă-mă să te ajut. Credeam că e o lanternă în mașină, dar se pare c-am pierdut-o, spune el și râde. Bunicul e puțin zăpăcit.

Îi simt brațul pe după umeri, simt cum mă ghidează spre ceva, dar continui să mă împiedic pentru că nu-mi pot vedea picioarele și nici pe ce calc. Totuși cumva, chiar dacă nu-i nicio stea pe cer care să lumineze câtuși de puțin drumul, știu că ne apropiem de clădire fiindcă o pot simți în fața mea, masivă și grea, așa cum fac liliecii.

O ușă se deschide și lumina se revarsă peste un rând de trepte de piatră care duc până la intrare și face să strălucească pietrele mari și vechi de pe jos. Această lumină e atât de puternică, încât femeia care stă în prag pare o păpușă din carton căreia poți să-i vezi doar conturul negru.

— Ah, uite-o pe Dorothy. Ne așteaptă.

Femeia poartă o fustă care aproape că-i ajunge până la glezne și părul lung îi flutură în vânt. Pare păpușa unei vrăjitoare ce locuiește în castel, așa că încep să-mi șoptesc ceea ce m-a sfătuit mama să spun atunci când sunt speriată:

„Curaj, Carmel. Curaj”.

Și funcționează întotdeauna sau, mă rog, aproape întotdeauna. Acum, că suntem înăuntru, Dorothy nu mai pare atât de înfricoșătoare și pot să o văd mai bine în lumina becului din hol. Are pielea ușor maronie și ochii puțin somnoroși, dar ageri. Se apleacă spre mine.

— Deci ea este micuța Carmel.

Eu dau din cap că da. Și chiar dacă nu o cunosc, mă simt bine să fiu din nou lângă o femeie. Miroase a mâncare și a condimente și chiar arată precum cineva din trecut cu fusta neagră și lungă și cu bluza roșie băgată în fustă.

Mă ia de mână.

— Haide, copilă, cred că ești flămândă, spune și-mi dau seama că are un accent străin.

Străbatem holul și deschidem o ușă dincolo de care sunt doar haine și cizme, apoi deschidem o *altă* ușă și intrăm în bucătăria cu o masă mare de lemn în mijloc. Este mult, mult mai nouă decât holul acela uriaș și are dulapuri noi și strălucitoare.

— Aceasta este partea noastră din casă, Carmel. Nu ți se pare frumoasă?

Eu aprob din cap, deși nimic nu pare frumos în acest moment.

— Restul casei nu-i terminat, așa că am închiriat-o la un preț mic. Chiar ne-au făcut o ofertă foarte bună, zice ea cu o expresie de mulțumire pe față. Ia zi-mi, vrei să mergi la toaletă?

Dau din cap că da și mă duce printr-o sufragerie mare și sus, pe niște scări spiralate, până la baie. Lângă ea se vede un dormitor a cărui ușă este deschisă, așa că pot să văd că podeaua e plină de valize. Mă așteaptă afară, apoi ne întoarcem în bucătărie.

— Stai aici, copilă, îmi zice Dorothy și scoate un scaun din capul mesei. Ce vrei să mănânci? Ai vrea biscuiți cu lapte?

— Da, te rog.

Dorothy îmi pune în față un pahar cu lapte și trei biscuiți cu ciocolată. Îmi dau seama cât de foame îmi e și îi mănânc dintr-o suflare. Abia când culeg firimiturile cu degetul ud observ că sunt singură în cameră. Mă simt ciudat să stau la o masă mare într-o asemenea casă mare, ca și cum aș fi una dintre prințesele din cărțile fraților Grimm pe care le am acasă. Încep să plâng pentru că mă simt atât de ciudat și de singură. Lacrimile mele mari se amestecă cu firimiturile de pe farfurie.

Dorothy se întoarce. Pentru că ochii mei sunt plini de lacrimi, bluza ei roșie pare că s-a lungit și s-a lățit. Clipesc și imaginea revine la normal.

— Copilă, copilă, ce s-a întâmplat?

— Nu știam unde sunteți.

— Doamne Dumnezeule! Ce fată! spune ea și ridică mâinile spre tavan. Am fost să-ți pregătesc patul. Hai, nu trebuie să plângi, nu-i așa? Totul va fi bine.

— Va fi?

Ea dă din cap.

— Cu siguranță. Haide la somn. Dimineață te vei simți mult mai bine. Toată lumea se simte mai bine dimineața. Uite cum stă treaba, îmi zice și-și pune mâinile în șold. Există un singur dormitor în tot apartamentul și acolo dormim eu și bunicul tău. Așa că am găsit un pat pentru tine în cealaltă parte a casei. Nu-i chiar frumos și nou ca aici, dar e de ajuns pentru acum. Slavă Domnului că ne-au dat cheile ca să avem grijă de toată casa, spune Dorothy și îmi face cu ochiul.

Ne întoarcem în holul cu becul fără lustră. O urmez pe scara mare de lemn care scârțâie sub picioarele noastre și ecoul se duce până în tavan. La ultimul etaj descuie o ușă care dă spre un hol lung cu mai multe uși. În mână are o lumânare, ceea ce e un lucru bun, pentru că, pe măsură ce înaintăm, holul devine tot mai întunecat. Prima dată îmi arată o toaletă, pe care o pot folosi, cu un

capac de lemn și un lanț pentru bazin destul de vechi. Apoi deschide ușa de alături.

— Aceasta este camera ta.

În afara unui pat cu cearșafuri și pături pe el și a unui scaun vechi lângă fereastră, camera e goală.

— Nu e curent în partea asta a casei, spune ea. Dar uite, poți dormi într-o cămașă de-ale mele.

Mă uit la pat.

— Dorothy, am voie să fiu aici? În camera asta nu pare să mai fi dormit cineva de o sută de ani. Și după cum era încuiată, simt că n-ar trebui să fim aici deloc.

— Eu nu voi spune niciun cuvințel dacă nu spui nici tu, îmi face Dorothy cu ochiul.

Nu vreau să mă schimb cât timp stă ea acolo. Așa că mă așez pe pat și țin cămașa în mână. Apoi aud în spatele meu cum Dorothy iese din cameră și închide ușa cu un zgomot ușor. Așa că mă schimb repede în cămașa albă cu volănașe. Ușa se deschide din nou.

— Ești gata, Carmel?

— Da.

Cămașa este atât de lungă, încât aproape cad peste ea în timp ce-mi duc hainele pe scaun. Dar Dorothy râde.

— Stai. Hai s-o facem mai pe mărimea ta.

Și se apucă să lege șnururile de la umeri, așa încât acum îmi ajunge doar până la tălpi și nu mă mai împiedic de ea ca înainte. Mă învelește și sunt pe punctul s-o rog să stea, dar aud ușa cum se închide. Este atât de întuneric, încât nu-mi pot vedea nici măcar mâna în fața ochilor.

— Noapte bună, mami. Îmi pare rău pentru tot, spun eu, deși acum nu-i zic niciodată *mami.*

Și o aud pe Dorothy cum se îndepărtează și atunci încep să țip.

— Dorothy, nu pleca. Te rog, întoarce-te.

Ușa se deschide și intră o fâșie de lumină.

— Ce s-a întâmplat, copilă? Ți-e frică?

— Da, spun eu bucuroasă că a spus chiar ea asta și că nu mai trebuie să-i explic.

— Vrei să stau cu tine?

— Oh, da. Da, te rog.

Patul este foarte vechi, așa că scârțâie din toate încheieturile când se așază. Își pune lumânarea jos, mă ia de mână și mi-o mângâie cu unul dintre degetele ei mari.

— Când eram copilă, și eu mă speriam adeseori.

Vocea cu care îmi mărturisește asta pare să fie a unei persoane care se pregătește să spună o poveste. Eu sper că exact asta va face, îndepărtându-mi astfel gândurile de la toate întâmplările de peste zi. După o lungă pauză, o întreb:

— De ce ți-era frică?

Liniște pentru un moment.

— De lucrurile care se mișcau prea repede. Mama îmi spunea că stau prost cu nervii.

— Ah!

— Așa că știu cum e să fii speriat. Trebuie să fii curajoasă, Carmel.

Și pentru că a spus aceleași cuvinte pe care le-ar fi zis mama, mă face să mă simt puțin mai bine și nu mai pot să rezist trează, așa că alunec în somn.

Când mă trezesc în toiul nopții, Dorothy nu mai e lângă mine. Păturile groase de deasupra mea nu sunt ușoare și moi ca pilota mea de acasă, ci foarte grele și-mi presează picioarele. E frig. Dar nu sub pături – aici este cald și aburit, ca și cum cearșafurile nu ar fi fost uscate complet atunci când Dorothy a făcut patul.

Mă simt obosită și am senzația că mă dor toate, până și creierul. Pe fereastră se văd primele licăriri ale dimineții și mă întorc pe o parte ca să văd mai bine cum crește lumina zorilor, căci mă ajută. Încerc să înțeleg tot ce s-a întâmplat. Dar renunț. Câteodată este mai ușor să te gândești la anumite lucruri ca la niște povești – chiar și neadevărate. Am mai făcut asta când a plecat tata și când doi

bătăuși de la școală îmi vorbeau urât – îmi spuneau „proasto” și „ciudato”, cuvinte care ieșeau din gura lor de parcă le-ar fi scuipat. Dacă aș transforma aceste lucruri în povești, aș putea să mă îndepărtez de ele plutind și le-aș putea privi de la distanță sau ca și cum s-ar întâmpla într-un glob de cristal.

La fel și acum. Nu pot opri imaginile să-mi vină în minte. Imaginea principală – fața bunicului meu când a descuiat porțile de metal și s-a întors către mine ca și cum ar fi verificat dacă mai eram acolo. Țin minte că arăta ca bărbatul schițat de mine, cu părul lui alb-deschis și cu ochii lui de bufniță. Părea că trecuse un milion de ani de când făcusem desenul – chiar dacă asta se întâmplase abia ieri. Mă gândesc la iepurele din desen care ascultă cuminte la picioarele bărbatului și mă întreb cine ar putea fi acel iepure și de ce e acolo. Și chiar înainte să adorm la loc am un gând ciudat. Îmi dau seama că știu cine e iepurele. Eu sunt iepurele.

14.

ZIUA 2

Am adormit cam o oră cu capul într-o parte pe o pernă de pe canapea. Dumnezeu știe cum am reușit să dorm, oricum nu a fost un somn profund. Somnul ar trebui să însemne uitare, dar eu n-am uitat nimic. Nici când am dormit, nici când m-am trezit. M-am simțit ușurată că măcar am fost cruțată de tresărirea sumbră și dureroasă a aducerii-aminte.

Când am deschis ochii, ofițerul de legătură – Sophie – stătea în același loc, pe un scaun în fața mea, citind ceva pe telefon. Era grațioasă, chiar dacă rămăsese trează toată noaptea. Din cocul ei blond nu se desprinsese niciun fir de păr, nici măcar puțin.

— Bună, m-a salutat ea.

Am aruncat pătura de pe mine și m-am ridicat.

— Ai… ceva vești? am întrebat eu direct.

— Încă nu.

S-a aplecat și mi-a atins mâna pentru un moment, apoi s-a dus să umple fierbătorul.

Dintr-odată am simțit o durere pe care n-o mai simțisem până atunci. Curgea prin mine de parcă eram făcută din cabluri de fibră optică, trecând prin mâinile mele, prin gât, peste tot. M-am așezat la loc pentru câteva minute, întrebându-mă cum este posibil să funcționez cu atâta durere și supărare în suflet.

Ridică-te, mi-am spus, și, lucru cu adevărat uimitor, corpul m-a ascultat.

O auzeam pe Sophie cum toarnă lapte. M-am dus la ușa din spate ca să respir puțin aer curat. Ceața din ziua trecută se ridicase complet. Era devreme, dar deja se vedea cea mai frumoasă dimineață însorită. Copacul strălucea de rouă și aburi înmiresmați se ridicau din iarba pe care o

usca soarele. Mi se părea incredibil că planeta efectuase încă o rotație completă pe axa ei și își continua existența *ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.* Soarele răsărise și păsările ciripeau, albinele și insectele bâzâiau de zor, ascunse prin copaci și prin iarbă.

Hainele pe care le pusesem la uscat cu o dimineață înainte, până să mergem la gară, erau încă pe sârmă. Pijamalele în dungi ale lui Carmel, tricourile ei și un rând de chiloți – roz, albi și galbeni – fluturau în adierea brizei. Mă durea capul, razele soarelui îmi băteau direct în ochi și hainele păreau să râdă de mine: „Unde e Carmel?", se maimuțăreau ele. „Ai pierdut-o? A dispărut? Ai pierdut-o? Ha-ha-ha!"

M-a cuprins amețeala și am căzut acolo, lângă ușă. S-a auzit un țipăt, după care sunetul fierbătorului izbindu-se de pardoseală și Sophie a apărut lângă mine. Cu un braț m-a cuprins pe după mijloc și cu celălalt mi-a sprijinit capul și ușor-ușor m-a ajutat să mă ridic în picioare.

S-a uitat în grădină.

— Vrei să strâng rufele? m-a întrebat.

— Da, da, am aprobat eu. Te ajut.

15.

Când mă trezesc a doua oară, este lumină de-a binelea, dar am probleme să-mi amintesc unde sunt. Clipesc des. E un truc al meu ca să mă trezesc mai repede și mai bine.

Camera este uriașă și are un tavan înalt și dușumea simplă. E ca și cum aș fi bolnavă și m-aș afla într-un spital vechi, numai că patul meu este singurul din salon. Nu sunt perdele și soarele strălucește direct pe mine și îl simt cald pe față. Pe pervaz este foarte mult praf amestecat cu bucăți mici de tencuială căzute din tavan.

Fragmente din ce s-a întâmplat ieri încep să-mi vină în minte. Dar sunt amestecate: chipul strălucitor pictat în negru și verde care se uita la mine, omul cu ochii de bufniță care a apărut de nicăieri, perioada lungă de timp, întunecată, petrecută în mașină, cartea uriașă, mama în tren spunându-mi „Aproape am ajuns, aproape am ajuns”, mușcătura pe care am luat-o dintr-un hotdog plin de ketchup.

Cizmele maro ale mamei care ieșeau de sub un camion.

Nu mai trebuie să clipesc când îmi amintesc asta. Mă ridic și un țipăt pe care nu voiam să-l scot iese din mine. Pe neașteptate, cum se întâmplă cu un strănut.

— Ah, nu, nu, nu, nu! țip eu.

Și sunetul zboară prin aer și se lovește de tavan. Picioarele mele încep să lovească patul și păturile îngrozitor de groase cad pe jos, iar eu sar din pat. Se aud pași pe hol și Dorothy intră în cameră. Pielea ei pare mai întunecată la culoare în lumina zilei, ca a unei indience, și poartă aceeași fustă neagră prăfuită care îi ajunge până la glezne. Totuși, astăzi are o bluză albastră băgată în fustă și o curea mai lată îi înconjoară mijlocul. Are părul strâns într-o coadă ce îi atârnă pe spate și îmi

amintește de o femeie pe care am văzut-o odată într-un film cu cowboy.

— Gata, gata! Nu trebuie să țipi, mă liniștește ea.

Chiar dacă m-am oprit din țipat când a intrat, sunt foarte bucuroasă că o văd.

Începe să ridice păturile de pe jos și să le strângă ordonat. E foarte rapidă și exactă în ceea ce face. Apoi aud alți pași, care nu sună tocmai bine. Se aude un pas, se aude al doilea, după care un zgomot ca un târșâit.

— Slavă Domnului, e Dennis, spune Dorothy și bunicul apare în prag.

Are mânecile suflecate și e transpirat de parcă ar fi muncit în grădină.

— Vreau să vorbesc cu mămica mea, spun eu și-mi strâng pumnii fără să vreau.

Bunicul vine spre mine și acum îmi dau seama de ce se aude acel târșâit. Are probleme cu un picior pe care nu-l poate ridica cum trebuie, așa că-l târăște pe podeaua din lemn. Nu făcea asta ieri, cel puțin nu când alergam spre mașină sau când descuia porțile. Și știu că a fost vorba despre energia aceea care cumva l-a oprit din șchiopătat pentru o vreme. Nu știu de unde știu, dar pur și simplu știu.

Ochii lui mari și albaștri sunt ațintiți spre mine și mă simt ciudat stând în fața lui îmbrăcată în cămașa lui Dorothy.

— Vreau să vorbesc cu mama, spun eu pe o voce mai liniștită, dar tremurătoare, de parcă aș avea fluturi în stomac.

Se așază pe podea în fața mea și-mi dau seama că e destul de greu pentru el, pentru că-l doare piciorul. Acum, fața lui este la nivelul feței mele.

— Bineînțeles că vrei să vorbești cu ea, Carmel, dar ține minte că e important să-ți păstrezi calmul. Trebuie să fim foarte calmi și să acționăm ca oameni maturi pentru ca mama ta să fie bine.

Mă gândesc la asta un minut și sunt de acord că are dreptate, apoi mă simt puțin mai bine.

— Tu îmbracă-te și eu mă voi duce să dau un telefon la spital, să aflu ultimele vești.

Apoi se ridică și pot să văd că piciorul îi face din nou necazuri.

Dar și el și Dorothy rămân lângă mine de parcă aș fi pe punctul să fug și așteaptă răspunsul meu.

— Bine, încuviințez eu.

Stau lângă hainele mele de pe scaun și-i aștept să plece ca să mă pot schimba. Mă uit pe fereastră la copaci când aud ușa închizându-se în spatele meu.

Pot să văd acum că bucățile negre de pe pervaz sunt de fapt viespi moarte. S-au uscat și picioarele lor stau chircite și îndreptate spre tavan. Când erau în viață cu siguranță trebuie să fi fost mai grele: ca albina care a ieșit pe fereastra mea și a zburat atât de repede spre pământ, încât am crezut că se va prăbuși. Acum, că aceste viespi sunt moarte, toată greutatea lor s-a dus și mă gândesc cât de ciudat e faptul că atunci când ești în viață ești mai greu.

Hainele pe care le-am purtat ieri sunt murdare. Dar tot le îmbrac, chiar și chiloții. Deși mama spunea întotdeauna: „Să-ți începi mereu ziua cu o pereche curată de chiloți”. Îmi dau seama că nu am nici măcar o periuță de dinți cu care să mă spăl și mă hotărăsc s-o întreb pe Dorothy dacă are una în plus. Sper să nu-mi propună să folosesc una dintre periuțele lor, pentru că mi se pare scârbos să folosești periuța altuia.

Din camera mea ajung într-un hol lung, care e vopsit în verde până la jumătate și de acolo în alb murdar până la tavan. Mă iau după sunetul vocilor lor până când ajung din nou în vârful scărilor de lemn. La parter, ușa de la intrare este deschisă la perete și deasupra porților metalice se vede o fâșie de cer albastru. Cerul arată la fel ca de obicei – ca și cum ar fi doar o altă zi obișnuită – și asta e o ușurare.

Vocea bunicului și cea a lui Dorothy vin din camera de jos și sună ca bâzâitul unor insecte care stau la taifas. Vocea lui Dorothy îmi amintește de o lăcustă – rrrupp, rrrupp, rrrupp. Vocea bunicului este mai gravă. La început, mă gândesc la un gândac de bucătărie, dar nu-i o insectă prea simpatică. Așa că schimb cu un cărăbuș cu clești. Mai ascult o dată, să văd dacă am nimerit: bip, bip, bip. Îl aud pe unul dintre ei cum vine spre ușă și nu vreau să descopere că trag cu urechea, așa că încep să cobor treptele. Apoi îl văd pe bunicul la baza scării.

— Ah, uite-o pe micuța Carmel. Am vorbit la spital. Haide, vino să mănânci ceva și simte-te bine-venită în casa noastră umilă.

Umil rimează cu subtil și cred că înseamnă mic, deși în acest loc nu văd nimic de dimensiuni mici.

Mă grăbesc să ajung jos, pentru că vreau să aflu vești despre mama. Dorothy este lângă aragaz.

— Vino, stai jos.

Bunicul se apropie de masă șchiopătând, în timp ce Dorothy îmi pune în față câteva clătite și presară zahăr peste ele.

— Afine, spune ea și îmi face cu ochiul.

Pentru nu știu ce motiv, modul în care pleoapele i se mișcă atât de încet peste pupile mă duce cu gândul la un animal. Se așază lângă mine și își pune mâinile în poală.

Afinele pocnesc când mestec și asta mă face să mă simt rău, fiindcă eu mănânc clătite în timp ce mama e în spital, așa că pun linguriță pe farfurie. Bunicul stă în capul mesei.

— Carmel, am vești bune și vești rele. Cu care vrei să încep, draga mea?

Ambii stau nemișcați și mă privesc cu atenție.

— Cu cele rele. Nu, cu cele bune, spun și mă apuc de scaun atât de tare, încât mă dor mâinile.

— Ei bine, mama ta a fost supusă unei operații foarte lungi. A durat toată noaptea pentru că era grav rănită. Of, săraca mea fiică!

Scoate din buzunar o batistă albă și își șterge fața. Am un sentiment ciudat că vrea să-și ascundă ochii și mă întreb dacă a început să plângă sub batistă. Eu sigur am început să plâng, pentru că-mi simt ochii umezi, chiar dacă am plâns atât de mult ieri, încât nu credeam că a mai rămas pic de apă în capul meu.

După o vreme, bunicul își pune batista înapoi în buzunar.

— Și veștile bune? întreb cu o voce foarte subțire.

Sunt și eu o insectă acum, dar una mică și liniștită, care s-a ascuns sub farfuria mea.

— Vestea bună e că, într-un final, a ieșit din operație. A avut chirurgi competenți, care și-au dat toată silința pentru ca mama ta să se refacă așa cum trebuie.

„Pentru ca mama ta să se refacă așa cum trebuie”. Nu-mi place cum sună asta. Mă face să mă gândesc la o păpușă care a fost ruptă în bucăți și refăcută greșit, așa că acum picioarele îi ies din gât și un ochi se uită la tine prin spate. Dar mă gândesc că așa ceva e prostesc și că nu asta a vrut să zică. Îmi spun că trebuie să-mi adun gândurile.

— Când pot s-o văd? întreb cu aceeași voce de insectă mică. Putem merge acum?

Bunicul pare îngrijorat, își ridică mâinile de pe masă și le ține în aer în fața lui, așa încât îi pot vedea palmele.

— Ah, nu, nu, Carmel. Este foarte bolnavă, e…

— N-o voi deranja. O voi lăsa să doarmă… spun eu și parcă încep să semăn din nou cu mine însămi.

— Nu, nu. Pur și simplu nu e posibil. Nu e posibil deloc, spune el și văd că devine din ce în ce mai supărat.

Dar și eu sunt supărată.

— De ce? De ce nu e posibil?

Și mă ridic cu pumnii încleștați de parcă vreau să lovesc ceva.

— Vezi tu, se află acum într-un loc numit terapie intensivă. Este un loc foarte liniștit, pentru oameni care sunt foarte bolnavi. Și trebuie să rămână liniștit pentru ca pacienții să-și revină.

— Dar nu voi face gălăgie. Nu voi face nimic. Nimic.

— Poate nu, Carmel. Dar doctorii spun că nu permit vizite de la nimeni și mai ales de la copii.

— Atunci mă voi furișa și voi trage cu ochiul pe lângă ușă, țip eu. Sau dacă e un geam la ușă, mă voi uita la ea prin el. Și dacă e prea înalt, mă vei ridica să văd.

— *Nu,* Carmel.

Țipătul lui este atât de tare și de înfricoșător, încât lacrimile din ochii mei dau năvală și-mi acopăr fața cu mâinile. Mă las pe spate și Dorothy se întinde și mă trage spre ea. Miroase a clătite și hainele ei se simt foarte moi, ca și cum ar fi spălate des. Îmi ascund fața în îmbrățișarea ei și încep să plâng în hohote.

— Dennis, ajunge! Lasă-ne în pace și copilul va fi bine, îi reproșează Dorothy cu o voce ascuțită.

După o vreme, îl aud pe bunicul ieșind din cameră și ușa închizându-se în urma lui. Nu mai vreau să plec din poala lui Dorothy, astfel că o iau în brațe și mă agăț de ea ca o maimuță. Ea începe să-mi mângâie părul.

— Gata, gata, Carmel. Totul va fi bine. Totul e bine. Suntem aici să avem grijă de tine. Imediat după ce mama ta se va simți puțin mai bine, vei putea s-o vezi.

Mi se pare mult mai normal și are mult mai mult sens atunci când Dorothy îmi explică despre ce e vorba. Încep să mă simt puțin mai bine și chiar îi dau drumul din îmbrățișare ca să pot să-mi suflu nasul cu șervețelul roz pe care tot ea mi l-a dat.

Dorothy îmi zâmbește. Când îi văd ochii, îmi vine în minte cuvântul chihlimbar. Culoarea lor mă face să mă gândesc la un colier al mamei cu mărgele mari maro-gălbui. Când eram mică și nu

mă vedea nimeni, îmi plăcea să-mi bag în gură una dintre mărgelele acelea mari, pentru că arătau ca bomboanele. Nu avea gust dulce, dar îmi plăcea senzația pe care mi-o dădea, iar ochii lui Dorothy arată exact la fel ca acele mărgele – până și părțile maronii din ei.

Îmi mai face o clătită, apoi îmi spune să ies afară să iau puțin aer curat în timp ce ea spală vasele și îmi dă paltonul roșu pe care îl pusese în cuier alături de ale lor.

Stau o vreme pe scările de piatră și miros aerul ca o vulpe. Vreau să văd unde suntem, dar porțile încă sunt încuiate cu un lacăt strălucitor. Mă uit prin deschizătură, însă fața mea îngheață din cauza fierului și tot ce pot vedea e verde peste tot. Casa este înconjurată de un zid făcut din pietre mai mari decât capul meu. Un copac crește din gard, iar rădăcinile au ieșit în afară și au înhățat pietrele ca niște gheare. Mă așez sub copac și umbrele se joacă pe haina mea.

Încep să mă simt ca și cum aș fi într-o fotografie sau într-un film, plată și făcută din același material ca oamenii de la televizor. Îmi simt mâinile lipicioase și, când le deschid să mă uit la ele, văd că s-a strâns praf în liniile din palme. Le miros și au o aromă dulce-sărată ca arahidele, numai că sunt murdare de noroi și pline de transpirație.

Mă mai plimb o vreme. Nu cred că cineva a mai locuit aici foarte mult timp până la Dorothy și bunicul. Pavajul e spart din loc în loc și pe jos sunt tot felul de lucruri care trosnesc sub picioarele mele. Mai sunt și câteva utilaje agricole ruginite.

Din nou, nu mă mai simt în lumea reală. Nu cunosc nimic de aici în afară de hainele cu care sunt îmbrăcată. De data asta, mă simt de parcă aș fi pe punctul de a fi oprită – ca și cum chiar aș fi la televizor. Încep să amețesc din cauza acestui sentiment și aproape că intru în casă ca să scap de el.

După o vreme hotărăsc că cel mai bun lucru pe care-l pot face este să-mi pun capul la contribuție și să încerc să-i cunosc mai bine pe bunic și pe Dorothy, înainte să mă întâlnesc din nou cu ei, așa încât să-mi devină mai familiari. Energia bunicului încă era prezentă la porți când am trecut pe lângă ele. Plutea pe acolo precum ceața de aseară. Dorothy e diferită. Energia ei este strânsă bine și ținută în interior. Mă gândesc la șchiopătatul bunicului, cum a dispărut o perioadă, pentru ca apoi să apară din nou. Gândul ăsta face să mă doară piciorul și aproape cad. Așa că nu mă mai gândesc la asta. Nu mă gândesc nici la mama aflată în spital. Țin astfel de gânduri într-un glob de cristal.

∵

Dorm în același pat încă o noapte. Acum chiar vreau să merg acasă. Le spun asta și ei îmi răspund: „Nu încă”.

Nu-mi plac nopțile, dar ziua, casa este chiar drăguță. Apartamentul lui Dorothy și al bunicului este frumos și nou și ei dorm la etaj, unde am fost eu la toaletă în prima noapte. Sufrageria de lângă bucătărie are o canapea de piele și miroase a covor nou, iar ferestrele uriașe au o vedere spre curtea din fața casei. Sunt atât de mari, încât pot să stau pe pervaz și chiar asta fac. Dar unde dorm eu nu este renovat pentru că oamenii pe care bunicul îi numește *dezvoltatori* au rămas fără bani. Singurul lucru bun este că ei au închiriat acest apartament mult mai ieftin – Dorothy mi-a zis-o de două ori deja. În dimineața asta i-am auzit vorbind despre cum ar sta lucrurile dacă ei ar fi proprietarii întregii clădiri, nu doar chiriașii câtorva camere. Cum ar face multe, multe apartamente și ar face mulți bani din ele. Ar fi ca dezvoltatorii. Însă după modul cum vorbeau îmi dădeam seama că doar visau cu ochii deschiși, că nu este real.

Nu există niciun televizor nicăieri. O întreb pe Dorothy despre asta. Râde și spune că familia ei nu

avea televizor când era mică și când în sfârșit au luat unul, oamenii care se mișcau în el au speriat-o. Asta mi-a amintit de sentimentul pe care l-am avut eu mai devreme.

Îi întreb din nou despre mama. Îmi spun că o pot vedea în curând. Insist zicându-le că vreau să vorbesc cu tata și ei îmi răspund că l-au sunat și că are telefonul închis pentru că se află la spital. I-au lăsat un mesaj și cu siguranță va suna el când va putea. Dar într-un mod ciudat mă simt bine că tata e acolo, pentru că asta înseamnă că-i pasă de ce se întâmplă cu mama. Dacă e lângă ea, nu se știe niciodată, poate vor ajunge din nou împreună. Nu știu ce se va întâmpla cu Lucy dacă ei se împacă. Dar nu-mi fac griji despre asta.

Hainele mele sunt împuțite pentru că le-am tot purtat zilele astea. Stau pe treptele mari de la ușă și plâng în pumni. Dar după o vreme îmi spun că devin o plângăcioasă, la fel ca o fată de la școală, Tara, pentru care îmi pare rău fiindcă are nevoi speciale și, din cauză că plânge toată ziua, are pupitrul ud mereu. Mă liniștesc și ascult cântecul păsărilor. Și atunci – chiar dacă știu că nu este posibil, nu este deloc posibil – se aude o voce în aer, vocea mamei. Știu că-i doar în imaginația mea, dar îi aud vocea în vârfurile copacilor. La început nu pot deslușI ce zice, dar după aceea oftează și înțeleg clar ca lumina zilei: „Curaj, Carmel. Curaj!”

Și vocea ei mă calmează și dintr-odată știu ce am de făcut și ce se va întâmpla. Trebuie să fiu curajoasă. Dacă voi continua să plâng din cinci în cinci minute, mă voi preschimba într-un sac de șervețele pline de muci și de lacrimi.

Așa că mă hotărăsc. Știu că azilurile săracilor nu sunt niște locuri unde lumea ar vrea să meargă, așa că de acum încolo mă voi gândi la acest loc ca la un castel.

Îi mai întreb o dată despre mama și ei îmi spun că nu mai durează mult.

16.

ZIUA 3

Când polițista a zis „îmi pare rău, am o problemă cu copilul”, mi-am dat seama că a regretat imediat cuvintele acelea, pentru că și-a mușcat buza de jos până la sânge. Cele două polițiste – ofițeri de legătură cu familia – aveau grijă de mine în ture. Mă simțeam mult mai bine cu Sophie – era inteligentă și agreabilă. În preajma ei nu mă simțeam deloc parte dintr-o investigație, așa cum mă simțeam cu cealaltă.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun așa ceva. Nu trebuia, s-a scuzat Sophie și și-a mușcat buza din nou. Este vorba despre bonă – ceva legat de faptul că soțul ei a ajuns la spital. Nu știu ce să fac…

Avea privirea neliniștită, nerăbdătoare a unui părinte care ar fi vrut să fie în altă parte.

— E în regulă. Te rog, nu-ți face probleme că vorbești despre familia ta, este normal și drăguț. Acum du-te, du-te. Nu voi păți nimic cinci minute.

Eram obosită și, pentru moment, liniștită. Schimbul doi întârzia puțin. Mașina poliției patrula pe străzile orașului în timp ce vorbeam, iar polenul florilor gardului viu de pe marginea drumului cădea pe capota ei. În ziua aceea urma să fie difuzat un apel la posturile TV. M-a făcut să mă simt mai bine, pentru că aveam ceva la care să mă gândesc.

Apoi am rămas singură. M-am așezat la masa din bucătărie cu o cană de cafea în față. Casa a devenit foarte liniștită, tăcută, și simțeam că își ține respirația și că mă urmărește, dorind să vadă ce se mai întâmplă. Am încercat să-mi beau cafeaua.

— Trebuie să te hidratezi, îmi spusese Sophie ieri. Trebuie să mănânci. Trebuie să te menții *în*

viață.

În timp ce beam cafeaua, îmi făceam planuri mărețe despre ce voi face când se va întoarce Carmel – voi sigila fiecare crăpătură a casei. Voi aduce muncitori să construiască o poartă care să se închidă cu un lanț de aur gros cât mâna mea. Voi amesteca mortar într-o găleată, voi aduce pietre de pe câmp și voi înălța gardul grădinii până la acoperișul casei. Niciodată, îmi voi spune, în timp ce voi munci toată noaptea, niciodată nu voi mai lăsa să se întâmple asta.

Mă tot uitam după paltonul ei roșu din ziua în care dispăruse și când, în mijlocul acestor halucinații, am zărit cu coada ochiului ceva roșu prin gardul de afară, au început să-mi clănțăne dinții pe cană.

Când mi-am luat avânt spre fereastră, am vărsat cafeaua pe masă și am udat ziarul și fotografia alb-negru a lui Carmel.

M-am uitat mai bine și l-am văzut pe Paul venind pe cărare. Prin gardul din față am putut vedea mașina lui parcată pe drum – roșul din fereastră în timp ce el se apropia de casă. Nu mai vorbiserăm de când dispăruse Carmel. Altă dată, inima mea ar fi bătut mai puternic la vederea lui chiar și după ce mă părăsise. Acum, bătea plină de durere, adrenalină și dezamăgire.

În mod bizar, mergea cu totul altfel decât înainte – împiedicat, dar și hotărât în același timp. Nu cred că l-aș fi recunoscut de la distanță. Am deschis ușa și el stătea acolo, cu brațele atârnând pe lângă corp. A trecut de mine și, pentru o secundă, ne-am privit fără a scoate un cuvânt.

A intrat în casă și s-a așezat pe canapea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, a spus fără să se uite la mine. Vreau să știu totul, de la început până la sfârșit. Exact… cum… s-a întâmplat.

Așa că i-am spus, cât de bine am putut.

— Ai pierdut-o.

— Da, da, am pierdut-o, Paul. Era ceață și da, Paul, da, am pierdut-o. Și acum… acum nu știu unde e.

La fel ca în Ziua În Care S-a Întâmplat am avut sentimentul că pământul s-a deschis și din interiorul lui a ieșit un miros care ar fi trebuit să stea ascuns, mirosul de noroi. Mirosul mortal de iperită se infiltra în cameră. Durerea noastră avea o culoare și un miros, strălucea galben-închis în lumina dimineții de la picioarele noastre.

— M-au interogat. Credeau că eu sunt vinovatul.

Era nervos, cum sunt bărbații când nu se mai poate face nimic.

— Paul, trebuiau să facă asta. E doar o procedură. Trebuie să înțelegi. Și pe mine m-au interogat. Doamne Dumnezeule, cât mă bucur să te văd.

El a început să-mi arunce cuvinte dure.

— Ai pierdut-o! E vina ta! E numai vina ta! m-a acuzat și m-a privit fix.

— Paul, cum poți să spui așa ceva? De ce ești atât de rău? Când tu nici măcar nu ai fost lângă noi atâta vreme.

— De ce aș fi venit aici? Nu era bine pentru ea, a început să țipe și s-a ridicat. Nu cu tine, care te uitai la mine cu ură și furie. Copiii își dau seama de asta, să știi. Iar ea și-a dat seama. Întotdeauna avea semne sub ochi când veneam în vizită, cearcăne negre. Era de la tot stresul prin care trecea. Ah, ce rost mai are? a întrebat și a pornit spre ușă.

— Deja pleci? Paul, te rog, nu pleca, aproape am plâns eu. Te rog, nu mă lăsa singură! Carmel este a amândurora.

— Trebuie să plec, a spus el și și-a trecut palma peste ochi de parcă ar fi încercat să șteargă tot. Nu pot… nu pot suporta asta. Nu-ți dai seama.

— Dar, Paul, trebuie să fim uniți.

— Nu, nu înțelegi.

— Uită de tot. Nimic nu mai contează. Hai să ne concentrăm să o găsim, Paul.

— Nu, a țipat el. Pur și simplu nu pot. Nu pot. Nu pot. Nu pot, a repetat, apoi a început iar să spună câte un cuvânt pe rând. Pur… și… simplu… nu… pot… să… fac… asta.

După care, fără niciun avertisment, m-a împins în perete. M-a împins atât de tare, încât m-a țintuit și picioarele mi s-au desprins de pe podea. M-am uitat peste umărul lui pe fereastră și am văzut că sosise mașina de poliție. Ofițerii încă nu coborâseră. Probabil vorbeau la telefon sau văzuseră mașina lui Paul și deciseseră să ne lase un moment singuri.

— Paul, ce faci?

Abia puteam să respir și trupul lui apăsa foarte tare pe al meu.

Nu a răspuns. Mi-am închis ochii și am rămas așa. În mod bizar, simțeam că aș fi vrut să rămân așa pentru totdeauna – suspendată, cu picioarele atârnând în gol. Și-a întors capul și, pentru moment, am crezut că vrea să mă sărute, dar s-a împins mai tare, așa că șoldurile lui mi-au săpat în carne și umărul lui s-a înfipt în clavicula mea. Îi simțeam pe gât respirația caldă și-l auzeam scoțând zgomote stranii, ca niște gemete.

Când mi-a dat drumul, am căzut în genunchi pe podea. Fără să se uite înapoi, a traversat camera și, într-o secundă, era deja plecat, trântind în urma lui ușa de la intrare.

Am rămas singură, căzută în patru labe, cu ecoul ușii trântindu-se. Am auzit zgomotul motorului mașinii lui Paul și mi-am dat seama ce făcuse. Își transferase pe cât posibil durerea spre mine, ca să vadă dacă poate pleca fără ea – o puteam simți cum se înrădăcinează aici și cum se simte ca acasă.

Dar pentru el nu simțeam decât milă. Pentru că această durere îl va urmări, îl va prinde din urmă și-l va înconjura ca un roi de albine. Mi-am trimis și eu mesajul către el, chiar de acolo de pe podea:

— Nu da vina pe mine, Paul. Măcar atât, nu da vina pe mine.

17.

ZIUA 3

Am stat cocoșată în fața televizorului privind cum eu și Paul făceam apelul la știrile de seară, cu luminile puternice strălucindu-ne pe față.

— Amândoi v-ați descurcat bine, mi-a spus Maria, celălalt ofițer de legătură al Poliției, care era cu mine.

— Crezi? am întrebat-o, pentru că mi se părea că suntem niște păsări rănite, chircite, cu voci subțiri și tremurânde.

Paul mi-a zis în șoaptă, înainte să începem: „Îmi pare rău pentru ce-am făcut azi-dimineață". „Nu-i problemă. Mă bucur că facem asta împreună", i-am șoptit și eu.

După ce s-a terminat totul, am devenit mai răvășită de emoții, mai disperată. Maria era mai dură, mai intransigentă decât Sophie. Prezența ei devenea din ce în ce mai mult una de veghe asupra mea, de parcă mă studia și mă urmărea ca să descopere indicii. Deși era îmbrăcată în civil, mirosul uniformei plutea în jurul costumului ei negru și al cămășii albe. Citea în liniște datele cazului. Părul șaten, tuns bob, ca al unei femei de afaceri, îi cădea peste obraji în două semicercuri, iar capetele ascuțite îi ajungeau în colțurile gurii.

Era nedrept din partea mea, fiindcă nu-mi greșise cu nimic, dar în acea seară ea devenise ținta fricii și a supărării mele. Cauza a fost probabil faptul că era prea profesionistă sau că totul i se părea doar parte a jobului ei. Mi-am imaginat-o cum urcă pe scara ierarhică. Implicarea într-un astfel de caz reprezenta o mare bilă albă de pus în CV.

Am oprit televizorul și am început să mă plimb de colo până colo până când m-am așezat pe un scaun în bucătărie. Scaunul de sub mine se mișca

în urma altei crize de tremurat pe care eram incapabilă s-o opresc.

— Nu pot sta aici, i-am zis Mariei într-un final. Hai să luăm mașina de poliție și să căutăm prin zonă.

Ea și-a așezat cu grijă foile în poală.

— Sincer, Beth, chiar acum se muncește pe brânci la cazul acesta. Tot ce putem face e să așteptăm.

— Ce să așteptăm? am întrebat și am început să mă plimb nervoasă prin bucătărie.

— Are loc o ședință chiar în acest moment. Fii sigură că se face tot ce este posibil. Te-ai simți mai bine dacă ai face o baie sau dacă ai mânca ceva. Ce-ai mâncat azi?

Retragerea ei în clișee mi s-a părut un automatism și i-am ignorat întrebarea.

— Ce fel de ședință?

— O ședință de planificare a următorilor pași, mi-a răspuns ea și mi-am dat seama că și-a ales cuvintele cu grijă.

— Și-atunci de ce dracului nu sunt acolo să aud și eu? am țipat, cuvintele părând să țâșnească din mine.

Femeia și-a dat înapoia urechilor cele două șuvițe de păr ce-i acopereau fața.

— Sincer, Beth, n-ar fi indicat. Implicarea familiei în asemenea cazuri ar complica și mai mult situația. Ar face lucrurile mai… anevoioase. Trebuie să ai încredere în mine.

Mi-am dat seama imediat că învățase să-mi pronunțe astfel numele la vreun curs.

— Sunt mama ei. Ce înseamnă asta? Nu înseamnă nimic? țipam eu acum și scuipam cuvintele în flăcări – eram o mamă-dragon.

Însă polițista doar a oftat și nervozitatea mea s-a stins, așa că m-am dus la ușa din față și am deschis-o la perete. Din buzunarul hanoracului am scos punga de tutun pe care o rugasem pe Sophie să mi-o aducă și am început să-mi rulez o țigară. În

fața ușii rămăseseră mucurile țigărilor pe care le fumasem până acum și pe care le stinsesem sub talpă. M-am întors la tutun foarte ușor și el m-a primit, iar printre buzele lui fumegânde mi-a zis: „Unde ai fost plecată atâta timp? Ți-am simțit lipsa”.

Oare vremea își bătea joc de mine în acea săptămână? Ceea ce-mi doream erau grindine care să ciuruiască pământul, vânt care să distrugă copacii și fulgere care să despice bolta cerească. Un semn de la cineva care știa că s-a întâmplat ceva nedrept. În schimb, aveam parte de cea mai frumoasă seară. Câmpurile străluceau în lumină. Aerul avea culoarea unei piersici aurii. Frunzele fagului începuseră să se deschidă. Soarele care stătea să apună își arunca razele printre ramurile copacilor și o nouă viață aștepta să încolțească de sub crusta pământului, murmurând nerăbdătoare.

Am auzit în spatele meu un sunet slab de pași, apoi respirația Mariei.

— Îmi pare rău, a spus ea încet. Nu am copii. Am fost nevoită să fac histerectomie acum mulți ani. Și-ți dai seama că nu-mi pot imagina cât de greu îți este. Dar nici nu vreau să mă prefac că înțeleg.

Mi-am dat seama că acționează împotriva ordinelor povestindu-mi chestii personale. Cel mai probabil nu aveau voie să dezvăluie informații de genul ăsta.

— Nu, mie îmi pare rău… Îmi pare rău, am spus eu. Îmi pare rău că am înjurat. Știu că te afli aici să ajuți; iar eu înjur așa, de față cu tine. E îngrozitor.

— Eh, la dracu’! a înjurat și ea, iar eu am zâmbit.

Totul era liniștit și nemișcat. Fumul țigării mele se ridica, trecea printre ramurile copacului și dispărea în aer. Mi-l imaginam ca un spirit care zboară peste câmpuri, ducând cu el celule din plămânii mei: mesaje scurte, codate, făcute să bage

spaima în oricine ar fi luat-o de lângă mine: „Război. Ai început un război”.

Simțeam respirația Mariei în umărul meu.

— Vreau să știi că atunci când vei avea gânduri, anumite gânduri…

Nu m-am întors. Soarele a mai coborât puțin, dar am rămas nemișcată.

— Gânduri pe care nu le poți suporta… Atunci trebuie să acționezi într-un anumit fel, a continuat ea, iar vocea îi era caldă, ca o șoaptă, în spatele meu. E important. Trebuie să-l vizualizezi în mintea ta ca pe un loc în care nu poți merge. Un drum pe care nu ai voie să o apuci sau o ușă pe care nu poți să intri. Mă asculți, Beth? Mă auzi?

Fără să mă întorc, am dat afirmativ din cap și vocea ei liniștită a continuat:

— Trebuie să vizualizezi locul ăsta în mintea ta cu un semn mare: INTRAREA INTERZISĂ! Sau cu o poartă pe care n-o vei sări niciodată. Trebuie să te gândești la fiecare detaliu.

Mi-am imaginat. Am văzut o cărare împrejmuită de buruieni. La un moment dat cotea puțin. În capătul ei se afla o căsuță cu iederă la ferestre. Ușa era înțepenită și o scândură bătută în cuie de-a latul ușii indica și ea accesul interzis. La jumătatea drumului stătea un șarpe, blocându-mi drumul cu trupul lui ca o frânghie. Șarpele moțăia ușor, dar avea un ochi deschis spre mine și era pregătit să se trezească dacă mai înaintam un pas.

— Poți să vezi asta, Beth? Vizualizează locul în capul tău și promite-ți să nu te duci niciodată acolo. Nu este pentru tine, nu ți se permite să fii aici. Ai înțeles, Beth?

— Da. Da. Pot să-l văd.

Am rămas afară o bună bucată de vreme, fumând țigară după țigară. O auzeam pe Maria în spatele meu, împăturind ziarele de pe masă și făcând curat. Apoi am auzit-o pregătind masa, așezând ușor farfurii și tacâmuri.

M-am întors și m-am concentrat în a pune un picior în fața celuilalt. M-am gândit că așa ar trebui să fie viața de acum încolo. Să mă gândesc la următorul lucru pe care trebuie să-l fac și să-l fac. Pas, pas, pas până la chiuveta din bucătărie. Apleacă-te, deschide ușa dulapului, scoate mătura și fărașul. Întoarce-te la ușa din față. Apleacă-te. Mătură, mătură, mătură. Prima treaptă, ai grijă să nu uiți să dai și sub buza pietrei. Mătură, mătură, mătură până când totul e curat.

18.

Sunetul mă face să mă opresc lângă poartă și părul meu face ceva ciudat: se ridică în sus.

Ding, ding, ding.

Ce-i asta? Nici bunicul, nici Dorothy, pentru că nu au mașina aici. I-am căutat *multă vreme* și m-am tot gândit, înspăimântată, ce s-ar întâmpla dacă ar fi și ei striviți pe drum ca mama. Mă vedeam mâncând iarbă până când aveam să mor. Sau că voi fi o fantomă prinsă aici pentru totdeauna.

Este oribil să fii singur, mai ales când auzi zgomote care nu știi de unde vin – deși sunt provocate doar de o pasăre sau de un animal. Fără să fac zgomot, mă furișez în spate, de unde vine sunetul, mă ascund după niște tufișuri din colț și trag cu ochiul printre ramurile verzi.

Și atunci părul meu revine la locul lui, pentru că e doar bunicul. Are mânecile suflecate și fixează cu ciocanul o încuietoare pe o ușă, și de aici zgomotul. Mormăie în timp ce lucrează – la fel ca toți bătrânii – și spune ceva ce nu înțeleg. Sunt *atât* de bucuroasă să-l văd, încât aproape că ies din ascunzătoare să-l salut și să-l surprind. Dar apoi îmi amintesc ce mi-am spus – că vreau să fiu cu ochii pe el și cel mai bun mod de a face asta e fix când nu știe că-i urmărit, pentru că atunci nu se poate preface.

Mă aplec și mă uit la el până când simt cum îmi amorțesc picioarele. Dar mă bucur că fac asta, pentru că începe să fredoneze un cântecel foarte ciudat, care ar putea să-mi spună multe lucruri despre el. Cântecelul sună cam așa:

Ești spălat în sânge,
În sângele purificator al mielului?
Hainele tale sunt curate? Sunt albe ca zăpada?
Ești spălat în sângele mielului?

Ding, ding! se aude ciocanul și bunicul cântă. Are o voce foarte frumoasă, chiar are, dar versurile mă duc cu gândul la oameni care se spală în sânge de miel, iar sângele le intră în ochi și în nas și miroase urât, se lipește de tine.

Cred că m-am mișcat, fiindcă bunicul se oprește și mâna lui – cea în care ține ciocanul – înțepenește în aer, chiar deasupra capului său.

— Carmel? întreabă el, apoi întoarce capul și-și ațintește privirea chiar pe tufișul meu. Tu ești?

Mâna lui a rămas tot sus. Eu stau nemișcată.

— Carmel, știu că ești tu. Îți văd paltonul roșu.

Și-mi aduc aminte ce voiam să fac mai devreme, așa că sar în sus cu brațele larg deschise.

— Ta-daaa! Surpriză! spun eu ca să-l fac să creadă că mă jucam.

El se încruntă.

— Copilă, este nepoliticos să spionezi pe cineva. E semnul unui caracter *foarte* îndoielnic.

Mă simt vinovată pentru că știu că are dreptate – și nu-mi place faptul că aș avea un „caracter foarte îndoielnic”. Așa că mă duc și mă așez pe o treaptă și-mi cer scuze. Apoi, ca să schimb subiectul, îl întreb ce face.

Se uită la ciocanul din mâna lui de parcă ar fi uitat de el.

— Mă asigur că ușa asta are o încuietoare bună. Vezi tu, copilă, hoții și tâlharii sunt peste tot în lumea asta și noi trebuie să-i ținem afară.

Continuă să ciocănească păstrând o expresie concentrată pe chip. Cred că-mi arată că e încă supărat.

— Am crezut că ați plecat și m-ați lăsat singură, spun eu și mă simt gata să izbucnesc în plâns.

— Bineînțeles că n-am plecat. N-am face așa ceva, mă asigură el, apoi mai lovește odată cu ciocanul. Am sunat din nou la spital în dimineața asta.

Vestea mă face să sar și să scot o exclamație de uimire, pentru că nu știam că va suna și-mi dau

seama că ar fi fost bine să-l fi întrebat deja despre mama.

— Ai fost prea ocupată să tragi cu ochiul ca să mai întrebi de starea ei, nu-i așa? spune el și este o acuzație foarte urâtă.

Sentimentul meu de vinovăție devine mai puternic. Și mă face să mă gândesc că bunicul a fost mult mai deranjat pentru că l-am spionat decât a lăsat să se vadă.

— Și ce-au spus? întreb eu cu răsuflarea tăiată.

— Mai știi locul acela despre care ți-am povestit? Locul numit terapie intensivă?

Îmi vorbește de parcă aș fi copil mic, dar eu dau din cap afirmativ.

— Ei bine, mama ta e tot acolo, așa că, din păcate, încă nu o putem vedea. Dar se simte mult mai bine. Este stabilă. De fapt, chiar astea au fost cuvintele doctorului.

— Stabilă, repet eu.

Îmi place cum sună acest cuvânt.

Bunicul lasă ciocanul jos și vine și se așază lângă mine.

— Da. Vom putea s-o vedem curând, draga mea. Foarte curând.

Această veste mă face să mă relaxez complet. Și este chiar frumos că amândoi stăm aici, unul lângă altul, deși am avut un fel de ceartă fiindcă l-am spionat și mă gândesc cum, de fapt, îmi lipsesc foarte mult un bunic și o bunică, chiar dacă Dorothy nu e bunica mea adevărată. Am observat că ochii lui albaștri sunt aproape la fel că ai mamei.

— De unde sunteți? Sunteți irlandezi? întreb eu pentru că vreau să continuăm conversația.

— Eu și Dorothy? Am trăit în America, draga mea, din cauza asta ai crede că vorbesc ciudat. Nu sunt de nicăieri. Credeai că sunt irlandez? E amuzant, spune el și începe să râdă.

Este acel gen de râs pe care-l auzi în desenele animate ca un „aha-ha-ha-ha-ha”.

— Dar bunicul *meu,* continuă el, a venit la acest azil când era copil și obișnuia să ni-l descrie. Așa că l-am căutat când am ajuns prin zonă și îți poți imagina bucuria mea când am auzit că o parte era de închiriat. M-am gândit – e perfect. Este pur și simplu perfect, spune el și râde din nou.

Eu nu sunt de părere că povestea e amuzantă, așa că se oprește din râs după o vreme.

După mult timp, îmi găsesc curajul să-l întreb:

— Unde e Dorothy, *bunicule*?

Acel cuvânt mă face să mă simt rușinată, dar se pare că lui îi place și poate se gândește că e drăguț că are o nepoată pentru că se uită la mine și rânjește.

— Dorothy e în oraș ca să-ți cumpere niște surprize.

— Ah! Ce fel de surprize?

— Ei, dacă ți-aș spune, n-ar mai fi surprize.

Continuăm să stăm sub razele soarelui.

— Carmel, este pur și simplu minunat că am ocazia să te cunosc. Mare păcat că mama ta s-a certat cu noi, spune el dintr-odată.

Eu mă gândesc: nu sunt sigură ce ar avea de spus mama despre *asta,* dar bineînțeles că nu-i spun, pentru că nu vreau să-l supăr. Brusc, mă simt foarte obosită de toate certurile, de supărări și de țipete, de haine aruncate pe geam chiar peste capul tău, ca și cum tu ai fi doar un șoarece mic și n-ai înțelege. „Doar o mică ceartă pe care o am cu mama ta”, spun ei, chiar dacă vocile lor nu sună ca și cum ar avea o mică ceartă, ci ca și cum ar vrea să se înjunghie unul pe altul cu cuțitele din bucătărie. Sau „Nu trebuie să-ți faci probleme” sau „Totul e perfect”. Chiar și când nu este perfect. Ba chiar opusul lui perfect. Așa că oftez și bunicul îmi zâmbește.

— Haide să intrăm și să vedem dacă sunt ceva biscuiți în borcan.

Și îl apuc de mâna lui mare și intrăm împreună în casă, în timp ce el fluieră și leagănă ciocanul în

cealaltă mână. La întoarcere văd ceva ce nu am observat până acum.

— Uite, bunicule.

Este un rând de case mici, destul de mici, ca pentru hobbiți sau elfi, construite în zidul castelului. Fiecare ușă are găuri rotunde în ea. Însă bunicul doar mormăie ca și cum se gândește la altceva și eu vreau să mă opresc să mă uit mai bine, dar el mă ține de mână, așa că trebuie să-l urmez.

Bunicul mă lasă în bucătărie cu niște creioane colorate, pentru ca el să se poată ocupa de alte treburi, și, din moment ce am rămas singură, încep să mă gândesc la mama. O văd cum stă pe patul de spital ca un păianjen rănit. O văd tăiată de doctori, așa că arată ca o bucată de șuncă. Mi-e teamă că, dacă desenez ceva, desenul meu o va înfățișa pe ea cu tije metalice și tuburi ieșindu-i din trup.

Mă uit la tavanul înalt și îmi vine ideea că aș putea pluti ca un balon în timp ce bunicul ar încerca să apuce sfoara, dar eu aș fi foarte, foarte sus. Aș coborî numai când mi-ar spune că mama este bine și pot să mă întorc acasă. Încep din nou să plâng, cu capul pe creioane, așa că aparent micul meu glob de cristal nu funcționează. E spart, iar lichidul dinăuntru se scurge afară.

∵

Îmi dau seama că Dorothy s-a întors numai când o aud că mă strigă:

— Carmel, Carmel. Unde ești?

— Aici, aici.

Intră în apartament cu foarte multe pungi de plastic de la supermarket. Este dată cu ruj roșu și poartă o bluză galbenă imprimată cu trandafiri roz.

— Provizii, spune ea și imediat masa se umple de conserve, de lămâi și de cutii de cereale. În seara asta facem ospăț, continuă, râde și își aruncă părul pe spate cum face un cal cu coada lui.

Ochii i-au devenit mai strălucitori și mai fericiți, de parcă ieșirea în oraș a trezit-o și a făcut-o mai

activă.

— Dorothy, spun eu foarte temătoare, fiindcă nu știi niciodată ce-i poate face pe adulți să se comporte ciudat sau să te refuze din start. Data viitoare când mai ieși în oraș, pot să vin și eu cu tine?

— Poate, râde ea.

Ridic o cutie de mazăre și, deși mi se pare aiurea, mă simt puțin ametită și aproape că-mi dau lacrimile, pentru că este o ușurare să văd ceva atât de cunoscut și de obișnuit: aceeași culoare albastră și cele 57 *de sortimente.*

— Acum, Carmel, am ceva doar pentru tine.

Și ridică o sacoșă pe care scrie cu roșu *Fundația Britanică a Inimii.* Începe să scoată grămezi de rochii de dantelă – în total șase, ca rochiile păpușilor sau ale domnișoarelor de onoare. Toate alcătuiesc un munte de dantelă și au culorile înghețatei: galben, roz și alb. Numai că sunt făcute din nailon, țesătură pe care mama o evită întotdeauna. Apoi îmi arată o altă pungă, plină de dresuri, chiloți, o pijama și o pereche de pantofi strălucitori.

— Ah! Mulțumesc, Dorothy.

— Nu-ți plac? mă întreabă ea cu o mină dezamăgită. Așa se îmbracă fetițele în locul de unde sunt eu. Când se duc la biserică duminica, arată ca niște floricele care dansează pe stradă.

— De obicei, port blugi și tricouri cu imprimeuri. Și pantofi de sport.

— Ah! Dar hainele de pe tine s-au murdărit.

Și mă uit în jos: are dreptate. Pantalonii s-au lărgit la genunchi și manșetele sunt scorțoase de la noroiul de afară. Iar din cauza șosetelor a început să mă mănânce pielea.

— Poate le porți doar o vreme.

— Bine, spun eu încercând să rămân politicoasă, chiar dacă hainele astea noi arată la fel precum cele cu care s-a îmbrăcat Alice la

petrecerea Pălărierului Nebun. Le voi purta până plec acasă.

Bunicul intră frecându-și mâinile.

— S-a întors! exclamă el, apoi o cuprinde pe Dorothy pe după talie și încep să danseze și este destul de amuzant din cauza șchiopătatului. Până la urmă se opresc, iar bunicul se așază în cel mai mare scaun din capul mesei, afișând un zâmbet larg, ca un rege care așteaptă cadouri. Și ce-ai acolo pentru mine?

— Uite, preferatele tale.

El deschide punga și scoate o arahidă în coajă.

— Noi câteodată hrănim păsările cu arahide, spun eu.

Bunicul se încruntă de parcă i-aș strica plăcerea.

— Ce risipă de mâncare! zice el și scoate un sunet ca de oase rupte în timp ce sfărâmă între degete coaja unei arahide.

— Vino, copilă, spune Dorothy. E timpul să faci baie, ca să dai jos tot noroiul și murdăria.

Mă conduce la etaj, spre baia lor, și în spatele meu îl aud pe bunicul cum sparge cojile arahidelor.

∵

Când cobor, bunicul împăturește ziarul pe care îl citea și-l bagă sub el.

— Uite-o! Frumoasă foc! Drăguță ca un iepuraș.

Hainele murdare sunt făcute ghem în mâinile mele și am pus deasupra lor adidașii. Dorothy le aruncă în camera cu mașina de spălat și simt cum mă trece un junghi când închide ușa.

— Ai ales galbenul, spune ea și împreunează mâinile. E perfect.

Se pare că-i plac rochiile mult mai mult decât îmi plac mie. Dacă ar exista una pe mărimea ei, cu siguranță ar vrea s-o îmbrace. Dacă m-ar vedea mama acum, ar râde și ar spune că arăt ca o nebună. Dar când mă îmbrăcam, m-am hotărât – orice s-ar întâmpla, trebuie să rămân la interior aceeași Carmel, indiferent cine ar încerca să mă schimbe, după cum zicea mama.

Ospățul pregătit de Dorothy e servit în castroane aburinde pe masă și mie îmi lasă gura apă când mă așez la locul meu. Bunicul bea o bere.

— Și acum hai să spunem rugăciunea, îl aud.

Mă uit la ei și le imit mișcările, îmi las capul în jos și-mi împreunez mâinile.

— Mulțumim, Doamne, pentru că ne-ai dat această masă… și tot mulțumește pentru că suntem norocoși că mâncăm „roadele pământului” și „pâinea noastră cea de toate zilele”.

Trag cu ochiul. Bunicul, încruntat, ține ochii închiși și-mi dau seama – cu rugăciunea de acum și cu cântecelul de azi-dimineață – că trebuie să fie ceea ce tata numește un „fățarnic”, cel mai periculos tip de credincios. Deși bunicul nu pare periculos, ci mai degrabă transpirat și supărat. Se roagă și pentru mama: „… și pentru fiica noastră Beth. Ne rugăm ca ea să-și revină și să se însănătoșească, să ne reunim în dragoste într-un viitor fericit”.

În sfârșit, termină.

— Ai grijă! Nouă în Mexic ne place mâncarea iute, mă avertizează Dorothy și îmi face cu ochiul.

— Am crezut că ești din India, spun eu după ce mă ajută și-mi pune mâncare în farfurie.

— Nu. Sunt din Mexic, Carmel, locul unde pământul este roșu și razele soarelui fac florile să strălucească de parcă ar avea lumini în interiorul lor. Dar l-am cunoscut pe bunicul tău și nu-mi pare rău c-am plecat de acolo. Aveam nevoie de un om puternic, muncitor, ca să mă protejeze. L-am văzut pe bunicul tău cum ținea predici în America și m-am gândit că e un bărbat minunat. Așa că nu m-am mai întors în Mexic, dar pot să-mi gătesc și aici mâncare picantă.

Ating cu limba bucățica de pui din tocăniță și o simt cum ia foc, așa că țin gura deschisă ca să mă răcoresc. Amândoi încep să râdă la scena asta.

Chiar nu mă deranjează că râd. E ca și cum noi suntem o familie, noi trei. Iar dacă m-aș compara

cu un balon, acum aș fi legată de scaun, ceea ce cred că-i un lucru bun spre deosebire de a zbura liberă și a mă pierde. Sunt atât de flămândă, încât mănânc trei porumbi și untul mi se scurge pe bărbie.

Dar pentru că se face târziu, e ceva care mă îngrijorează. Și pentru că noi vorbim și râdem, îmi adun curajul și întreb:

— Dorothy, la noapte trebuie să dorm tot în camera aia? Nu există un pat care să poată fi pus lângă al *vostru*?

Nu-mi amintesc exact câte nopți am petrecut în camera aia. Dar nu mai suport gândul că aș mai petrece o noapte acolo din cauza zgomotelor care vin din jurul patului. În timpul zilei uit de asta, dar acum este noapte și simplul gând îmi dă fiori.

Dorothy își șterge zâmbetul cu un prosop pe care l-a folosit ca șervețel pentru masă și zâmbetul ei rămâne roșu, murdar, pe pânza albă.

— Nu, copilă. Chiar nu mai e spațiu.

— Oare n-ar putea avea o lumină de veghe? Poate o lumânare mică? Ar mai alunga puțin întunericul ăla, spune bunicul.

— Te-ar ajuta, copilă? Crezi că ți-ar fi de folos? întreabă și Dorothy.

Și eu răspund că m-ar ajuta, chiar dacă mă gândesc că nu prea. Mai ales cu umbrele pâlpâitoare pe care le face flacăra lumânării. De fapt, cred că ar înrăutăți lucrurile. Dar Dorothy deja s-a ridicat de la masă și caută într-un sertar.

— Uite, știam eu că aveam una, spune și-mi arată o lumânare înfiptă într-un sfeșnic metalic.

Este asemănătoare celor pe care le puneam câteodată cu mama de-a lungul cărării din grădină atunci când aveam musafiri. Le aprindeam pe toate odată, așa încât musafirii să vadă drumul spre casă. Dar noi folosim sute de astfel de lumânări, iar Dorothy are doar una.

— Perfect. Fix ce aveam nevoie, zice bunicul și-și mai toarnă niște bere.

— A venit vremea să ne urezi noapte bună, Carmel, spune Dorothy repede.

Poate și-a dat seama că vreau să mai întreb o dată dacă într-adevăr se poate să schimb camera. Oftez și încerc să mă mint spunându-mi că o lumânare mică va face diferența și cât de confortabil mă voi simți în acea cameră imensă.

Dorothy aprinde lumânarea, apoi o așază într-o vază.

— Vino, copilă. Te voi înveli și-ți voi spune noapte bună și vise plăcute, puricii să te sărute. Spune-i bunicului noapte bună.

Îi urez „Noapte bună” și el întoarce obrazul spre mine.

— Un pupic de noapte bună?

Nu sunt sigură că vreau să-i dau un pupic de noapte bună. Dar tot o fac. Îi ating obrazul cu buzele și îi simt pielea aspră, iar asta mă duce cu gândul la șoriciul agățat – țepăn și mort – în măcelărie.

— Noapte bună, draga mea, spune el, apoi râgâie puțin.

O urmez pe Dorothy la etaj, târându-mi picioarele în noii mei pantofi, pentru că vreau să amân cât de mult se poate momentul în care ajung în pat. Pe hol văd cum flacăra din mâna lui Dorothy strălucește prin pielea și sângele ei, formându-se o mână mare roșie care plutește. Umbra ei îmbrăcată în fusta lungă se proiectează pe perete. Mă uit în spate și-mi văd umbra urmându-mă în rochia ei cu volane. *Amândouă* arătăm ca niște păpuși de hârtie și mă întreb ce poveste am depăna dacă într-adevăr am fi astfel de păpuși.

Îmi pun pe mine noua pijama, mă urc în pat, apoi Dorothy mă învelește și pune lumânarea pe masa de lângă mine.

— Uite, draga mea. Nu-i așa că totul e mai bine acum?

Sunt pe punctul de a spune „Nu, nu chiar”, dar îmi dau seama că n-ar avea niciun rost, așa că zic:

— Da, Dorothy, și ea mă mângâie pe păr și pleacă.

După ce n-o mai aud, începe. Umbrele aruncate de lumânare dansează prin cameră și zonele mai întunecate seamănă cu găurile negre care așteaptă să mă înghită. De fiecare dată când stau mai mult de cinci minute în camera asta, pare că prinde viață. Se trezește pentru că sunt eu aici și în seara asta e mai rău decât până acum. Peste tot se aud scârțâituri și foșnete. Apoi aud pași alergând și nu mai suport. Sunt atât de speriată, încât mi se pare că mi-au înghețat măruntaiele. Așa că iau lumânarea cu o mână și cu cealaltă apuc păturile de un colț și fug pe hol, târându-le după mine, până când ajung în capul scărilor. Las păturile și mă întorc în cameră să-mi iau perna. Apoi pun cu mare atenție lumânarea pe jos. Îmi așez perna și păturile astfel încât să-mi fac un pat în capătul scărilor. Mă strecor între pături și mă simt mult mai bine aici, chiar dacă podeaua este foarte tare.

„Curaj, Carmel. Curaj”.

Mă întorc cu spatele la dormitorul meu. Poate să scârțâie și să foșnească în voie, nu vreau să am de-a face cu el. Îmi îndrept fața către lumânare, ca să strălucească pe mine.

La parter, vocea lui Dorothy și cea a bunicului se aud când mai tare, când mai încet. Numai că după o vreme se aude doar vocea lui. Dorothy nu mai zice nimic. Sau, atunci când spune ceva, o face foarte încet. Închid ochii și mă gândesc la casa mea, pentru a mă simți mai bine. Îmi vin în cap imagini: cănile care atârnă deasupra chiuvetei, cele două periuțe de dinți puse în paharul din baie, luna strălucind uriașă deasupra acoperișului, găleata roșie de lângă ușa din spate, lemnul care trosnește iarna când e pus pe foc.

Mama îmbrăcată cu una dintre bluzele ei înflorate. Cu margarete. O văd agățând pe perete o

ramă de lemn pe care tocmai am cumpărat-o și pe care scrie NICĂIERI NU E CA ACASĂ. Iar când termină, se scutură de praf și mă-ntreabă: „Ce părere ai, Carmel?” Și ochii ei strălucesc cu albastrul lor minunat, iar eu sar și strig: „Nicăieri nu e ca acasă, nicăieri nu e ca acasă”. Iar mama râde.

Mă gândesc la toate aceste lucruri și nici nu bag de seamă că vocea bunicului se aude din ce în ce mai tare. Când îmi dau seama, deschid ochii, îmi țin respirația și ciulesc urechile. Glasul bunicului sună ciudat, ca și cum l-ar durea ceva sau ar fi supărat și nervos. Nu pot să nu aud, pentru că vorbește foarte tare, deși nu înțeleg ce zice.

— A trebuit s-o fac, Dorothy. A trebuit. Cum te pot face să înțelegi că am fost forțat? Ea e aleasa. Aleasa, aleasa. Nu mai vorbi cu mine. Oprește-te din fricile tale. Ți-am zis. N-am avut de ales. Chiar dacă ți-aș explica o sută de ani, tu tot n-ai înțelege.

Apoi nu se mai aude nimic.

19.

ZIUA 7

— Au ajuns, am auzit-o pe Maria, care se uita pe fereastră. Beth, au ajuns părinții tăi.

M-am uitat pe geam și l-am văzut pe tata cum încerca să deschidă portiera Jaguarului gri-perlat. Din când în când, mai veneau în fața casei și câțiva jurnaliști și acum un fotograf încerca să pozeze prin geamul mașinii.

— Nu uita! Dacă le spunem că a fost văzută, nu trebuie să vorbească sub nicio formă cu presa. Ultimul lucru pe care-l vrem e ca un jurnalist să ne pună bețe în roate. Informația oricum este destul de vagă.

O femeie se prezentase la o secție de poliție undeva în Midland[2]. Își plimba câinele și văzuse la o fereastră o fată îmbrăcată în roșu. Dar nu mai știa pe ce stradă. Poliția urma să investigheze.

Acesta era doar unul dintre cazurile în care lumea spune că ar fi văzut o fată în roșu. De fiecare dată mi s-a spus să nu-mi fac speranțe – sinceră să fiu, nici nu cred că mi-au zis de fiecare caz în parte când cineva a făcut o astfel de sesizare. Indiciile acestea erau pentru mine fire argintii care mă puteau duce până la Carmel. Îmi imaginam cum amândouă trăgeam de câte un capăt al firului, astfel încât simțeam vibrațiile una de la cealaltă. Toate aceste informații mă făceau să mă simt bucuroasă, dar și nerăbdătoare. Așa și acum – eram într-o stare de alertă.

— Le voi spune. Dar nu vor vorbi cu nimeni. Nu sunt genul acela de oameni.

— Bine, a fost de acord Maria.

M-am uitat pe fereastră; pe alee venea o femeie slabă, îmbrăcată în bej, cu părul făcut permanent. Nu o mai văzusem de ani de zile și îmbătrânise vizibil.

Am alergat la ușă și, în timp ce am dat-o de perete, am auzit un sunet care venea de la mine.

— Mamă, mamă, mamă – sunetul care începe cu apropierea buzelor și rotunjirea gurii ca într-un atac cerebral.

Mă simțeam de parcă puteri supranaturale îmi mișcau gura în forma aceea.

Tata a intrat și el pe poartă. Îi puteam vedea barba mică și ascuțită. Era încruntat și vizibil agasat de insistența fotografului.

— Nu, l-am auzit spunând. Nu. Pleacă de aici.

Îmbrățișarea stângace a mamei mele avea același parfum metalic cu care eram obișnuită. Peste umărul ei, m-am uitat la fața tatei, rece și hotărâtă.

I-am băgat în casă și am început să-mi fac rondul pentru a mă calma. Am deschis dulapul, am scos ceainicul, am ridicat capacul cu o singură mână, am aruncat pliculețele de ceai înăuntru… În spatele meu, aproape în șoaptă, Maria se prezenta părinților mei.

De ce ne-am certat? Acum, în lumina ultimelor evenimente, părea ridicol și de neînsemnat. Nu fuseseră de acord cu relația mea cu Paul și i-au spus în față că e prost și inutil. Renunțasem la facultate ca să fiu cu el, să ne dezvoltăm afacerea și să ne clădim o viață împreună. Sunt singură la părinți, poate și asta a fost un motiv în plus, nu? Au fost mai mult decât dezamăgiți. Au fost furioși la culme, se purtau de parcă Paul era vreun șaman care mă vrăjise complet. I-am invitat la nuntă. Mama m-a sunat să mă întrebe de ce nu era o nuntă catolică. Dar chiar dacă ar fi fost, ei tot nu ar fi venit. Nu ca să mă vadă cum mă mărit cu el. Într-un final, după ce s-a născut Carmel, până și convorbirile noastre telefonice au încetat, așa că ei nu o mai văzuseră de când era bebeluș. Paul m-a ajutat cu asta, mi-am dat seama mai târziu. Pentru el probabil a fost o eliberare când a văzut că s-au rupt legăturile. Se purtaseră atât de rău cu el,

ajunseseră să închidă telefonul dacă le răspundea Paul. Cine să-l învinovățească? Mai târziu m-am întrebat dacă nu cumva și asta a fost una dintre cauzele care au dus la destrămarea căsniciei noastre. Dacă nu cumva această ruptură era adânc înfiptă și în noi. Paul mi-a spus, cu câteva zile înainte să plece, că era o ușurare pentru el să fie într-o relație cu Lucy fără ca altcineva să nu fie de acord sau dezamăgit de el.

Am făcut ceai și Maria ne-a lăsat singuri, să stăm la masă ca niște străini; de fapt, așa și eram. Trebuiseră să se întoarcă din Spania și chipurile lor arătau ca în stare de șoc, în spatele pielii bronzate.

— Așa ceva e oribil. Oribil, s-a încruntat tata. Ce putem face? Ce?

Și cum nimeni nu i-a răspuns la întrebare, n-a mai zis nimic.

Mama m-a luat de mână și privirea mi-a fost atrasă de petele hepatice de pe pielea ei.

— I-am văzut poza în ziare. Nu pot să cred cât de mult seamănă cu mama mea când era copil, cu părul cârlionțat și ochii aceia mari. Este frumoasă foc, Beth. Atât de drăguță și de inocentă… Cine ar face așa ceva?

— Nu știu. Nu știu, am spus eu încet.

— Și soțul ăla al tău ce are de gând să facă? a întrebat tata încă nervos.

— Ce vrei să spui?

— Ce face? Unde e?

— Tată, Paul m-a părăsit acum un an. M-a lăsat pentru alta, am spus eu și i-am lăsat să proceseze informația.

Oare mi s-a părut, sau tata a afișat un rânjet, un rânjet care însemna „Ți-am spus eu”?

— Ah, Beth, și mâna rece a mamei m-a atins din nou.

— Nu mă mai interesează. Chiar nu mă mai interesează. Acum vreau doar s-o găsesc pe Carmel. Restul sunt… prostii. Faptul că Paul m-a

părăsit nu mai reprezintă nimic, nimic, am bolborosit eu.

— Tot răul… spre bine, a șoptit mama.

Am sărit în picioare, înmărmurită de faptul că se discuta chiar și acum despre poveștile acelea din trecut.

— Mi-am pierdut fata, am țipat la ei. Știți asta?

Tata și-a acoperit fața cu mâinile și a început să suspine.

— Îmi pare rău, mamă, tată, dar nu vă pot permite să-l alungați pe Paul. Poate nu mai este soțul meu, însă continuă să fie tatăl lui Carmel și ea are nevoie de ambii părinți.

M-am dus la tata, care încă plângea, și i-am pus mâna pe umăr.

— E în regulă, tată. Ascultă. Poliția o caută chiar în acest moment. Nu trebuie să spuneți nimănui, dar cineva a anunțat că a văzut-o. O fată – îmbrăcată în roșu – stând la o fereastră. Femeia a spus că semăna cu Carmel și părea pierdută. Polițiștii sunt acum la fața locului.

Simțeam cum mă cuprinde emoția. Știam că e fragilă, dar acum, cumva, se simțea ca fiind adevărată. Mi-o puteam imagina – visând pierdută la o fereastră. Umbrele se jucau pe fața ei.

Maria a apărut în spatele nostru. Mi-am dat seama că auzise toată discuția.

— Va dura ceva timp, Beth. Femeia care susține că a văzut-o e destul de bătrână. Este slăbită și… are puțin mintea rătăcită, îmi pare rău, dar colegii mei vor trebui să aștepte până la ora șase, când doamna respectivă va putea fi însoțită de fiica ei. Vor trebui să-i refacă pașii și să verifice fiecare casă.

*

După o vreme n-am mai putut suporta. La început n-au vrut să mă lase să plec, dar le-am spus că am nevoie să ies la aer și să mă sune când află ceva.

Numai că știam că nu de aer curat aveam nevoie, ci să caut, să caut, să caut. Sub pietre, în butoaie, în grajduri, sub tejghelele magazinelor. M-am furișat pe poartă arzând de dorința de a căuta. Mi-am imaginat în nebunia mea că este posibil să se fi făcut mică precum un medalion, atât de mică, încât să poată fi agățată în bradul de Crăciun sau pe o brățară. Din această cauză nu o puteam găsi. Îmi căzuse fără să-mi dau seama și acum trebuia s-o caut în scorburile copacilor și în crăpăturile pământului. Trebuia să ascult pământul cu urechea și să-i aud strigătele la fel de slabe precum chițăitul unui șoricel.

Am sărit peste un zid de piatră nu prea înalt și am aterizat într-un lan de porumb. Am mers dând la o parte frunzele în timp ce cercetam pământul. Eram ca un câine de vânătoare. Îmi mișcăm capul dintr-o parte într-alta, uitându-mă după un picior, după un fir de păr, după o străfulgerare de roșu. Atunci nu mi se părea că fac o treabă degeaba, ci că am o misiune, că toată această căutare a mea are un rost. Dar când am ajuns la marginea terenului și m-am ridicat pe zidul de piatră, imensitatea câmpului m-a copleșit. Mă uitam la câmpul nesfârșit care trecea de linia orizontului, fiecare lot de teren fiind identic cu acesta.

M-am uitat la telefon: nimic. Era ca și cum Carmel dispăruse în neant.

— Unde ești? Unde ești? Unde ești? am strigat spre câmpurile pustii.

∵

La treizeci de zile de la dispariția lui Carmel, deveniserăm iarăși o familie – eu, mama, tata. Se mutaseră cu mine și-mi aduceau de la magazin pungi cu mâncare. Tata a revopsit gardul din față. I-am spus să n-o facă, dar el a zis că se simte mai bine când are ceva de făcut. Cât de ridicolă părea acum cearta noastră.

— Nu mai căuta, îmi spuneau când plecam de acasă cu haina pe mine.

— Nu pot, le răspundeam.

Fata de la fereastră nu fusese Carmel. Au găsit-o până la urmă, dar era nepoata celor care locuiau în casa respectivă. Și purta o rochie roșie, nu un palton.

În ziua aceea am căutat în pădure. Obosisem la fel de tare ca prințesa pe care o obligaseră pantofii să danseze neîncetat peste dealuri și peste văi. Și nu putea să se descalțe. Începuse să se întunece când m-am întins lângă un pârâu, cu fața lipită de pământ, fără să mă ridic nici ca să scuip țărâna din gură.

Am stat acolo multă vreme. Atât de mult, încât părea că se luminează. Ușor-ușor, raze argintii coborau printre copaci. Această lumină argintie mi-a adus aminte de ceva și în timp ce mintea mea căuta amintirea aceea, am fost distrasă de un murmur. Am ridicat capul – pe partea cealaltă a pârâului se afla o fetiță. Stătea jos și arunca pietre în apă – fiecare piatră scotea un clinchet când cădea – și m-am întrebat ce făcea ea în acest loc izolat și oare ce gândeau părinții ei de o lăsau să umble singură atât de departe de casă. Și în timp ce o priveam, am avut o revelație. Această copilă nu era o străină, o cunoșteam. Era Carmel. Era fiica mea.

M-am ridicat.

— Ah, tu ești! a zis ea, apoi a smârcâit din nas și a mai aruncat o piatră.

Am vrut să râd de ea că și-a tras nasul pentru că mă năpădea sentimentul de ușurare de parcă ar fi fost un elixir.

— Carmel, scumpo, unde ai fost până acum?

S-a ridicat. Nu mai purta paltonul, ci o jachetă roșie peste o rochie albă și pe jachetă erau cusute discuri care străluceau roșiatic în lumina argintie.

— Nu știu. M-ai pierdut, a spus și a mai aruncat o piatră în apă. M-ai pierdut de parcă aș fi fost doar o mărgea. Sau o monedă de un penny. Mă tot

duceai în locuri unde m-ai fi putut pierde. O făceai dinadins.

Și pe măsură ce vorbea, din ce în ce mai multe pietre ajungeau în apă.

— Nu! Nu-i adevărat. Tu voiai să mergem în locurile alea. Labirintul a fost ideea ta, mai ții minte?

— Poate. Deci amândouă am vrut să ne pierdem una de cealaltă? s-a încruntat ea la mine.

— Bineînțeles că nu. Să nu mai spui niciodată așa ceva. Acum, vino la mine și hai să mergem acasă.

Ea a clătinat din cap.

— Nu pot să traversez pârâul încălțată cu noii mei pantofi.

Apoi s-a întors și a început să meargă spre copaci, iar eu puteam vedea cum vântul îi suflă prin păr.

— Carmel… Carmel, am strigat spre silueta care se pierdea.

După aceea m-am trezit, bineînțeles, și m-am tot uitat la celălalt mal, care încă părea încărcat de prezența ei acolo.

— Te voi revedea, i-am promis de parcă ar mai fi fost acolo. În această viață sau în următoarea, te voi *revedea.*

Acela a fost ultimul vis cu ea în care nu mergea cu spatele.

20.

Știu acum că am murit în seara ospățului. Această informație vine la mine repede, ca și cum ai aprinde lumina. Mă împiedic până în bucătărie, mă așez pe un scaun și lovesc masa cu palmele.

— Nu, nu, nu! Nu vreau să fiu o fantomă. Salvează-mă! Salvează-mă!

Dorothy stă în fața mea cu mâinile la gură.

— Ce-ai pățit, copilă?

— Mă poți vedea? Nu sunt moartă? strig eu.

— Bineînțeles că nu. Doamne Dumnezeule, mai e și Dennis plecat! Ce s-a întâmplat?

Se așază lângă mine și mă ia în brațe. După ceva timp, mă opresc din plâns și mă ridic.

— Am găsit niște poze vechi cu niște copii și mi-am dat seama că până acum trebuie să fi murit toți și am început să mă gândesc la asta, spun eu și sună prostesc când o spun cu voce tare.

— Ai fost singură mult prea mult timp. Asta e problema, oftează Dorothy.

— Dorothy, cât timp mai trebuie să stau aici? Ar trebui să mă întorc și la școală.

Zilele sunt ca niște mărgele, iar eu le-am pierdut șirul, dar presupun că până acum aș fi putut face cu ele o grămadă de salbe. La fel și nopțile nenumărate, și fiecare a trecut mult prea repede.

Întrebarea mea o face să tresară puțin și singurul gând care-mi trece prin minte este că mama a pățit ceva și ei încă nu mi-au spus.

— De ce, copilă, nu-ți place de noi? întreabă ea și mă privește pe sub sprâncene. Poate ar trebui să ne gândim să facem ceva distractiv. Să-ți ia gândul de la anumite lucruri.

— Vreau să vorbesc cu tata. Bunicul are numărul lui de telefon.

Adevărul e că nu l-am mai văzut de multă vreme și nu știu dacă mi-l mai amintesc.

— Aha. Cred că da.

— De ce nu pot? întreb și-mi vine să mai lovesc o dată în masă.

— S-ar supăra bunicul, mormăie Dorothy și se uită la mine de parcă i-ar fi frică de ce aș putea să fac.

— Vreau… să vorbesc… cu tata, zic eu sughițând din cauza plânsului.

Dorothy își duce mâna la frunte ca și cum s-ar gândi.

— Ah, mi-am amintit. Am numărul lui de telefon – în caz de urgență.

— Îl ai? Poți suna, te rog? Sună acum.

Scoate telefonul din geantă, formează un număr și îmi dă telefonul, iar eu încep să tremur la gândul că voi vorbi cu tata. Dorothy continuă să pună tigăile în dulapuri, dar se uită și la mine cu coada ochiului. Telefonul sună de vreo două sute de ori.

— Carmel. Suni de douăzeci de minute. Uite cum stă treaba. N-am vrut să-ți spunem, dar tatăl tău n-a mai răspuns la telefon de câteva zile.

La auzul acestei vești îmi vine să arunc telefonul din mână, dar în ultima secundă mă prefac că-l scap. Aparatul se învârte pe masă și se oprește din sunat.

— Nu-i frumos ce-ai făcut, spune Dorothy.

Dar eu mă las în scaun și-mi ascund fața în mâini, pentru că faptul că tata se comportă de parcă nu aș fi în viață mă face să mă simt din nou ca o fantomă.

— Ce-ar fi să ieșim afară? spune ea repede.

— Dincolo de gard? întreb eu și-mi ridic privirea.

∵

Când ajungem la poartă, Dorothy își bagă mâna în sân și caută ceva. Apoi scoate un șnur albastru și lung de capătul căruia e legată o cheie argintie. Deci acolo o ține, la îndemâna lor.

— Să nu-i spui bunicului despre mica noastră aventură. Va fi secretul nostru. El e mult prea

grijuliu. Crede că nu-i un loc tocmai sigur. Știi ce înseamnă să fii mult prea grijuliu?

Încuviințez din cap și faptul că este un secret mă face să mă gândesc la ceva care mi-a mai trecut prin minte: lui Dorothy îi este frică de bunicul și face ce-i spune el, numai că în sinea ei are alte gânduri. Câteodată pot să-i văd aceste gânduri în ochii de culoarea chihlimbarului, cum zboară ca niște fluturi minusculi și maro. Dar după aceea își pleacă privirea, clipește și le alungă.

Împinge încet și porțile de metal se deschid.

— Ah! Ah! exclam eu, pentru că mi se pare puțin ciudat să trec de poartă și mă simt amețită de parcă aș zbura. Dar cel mai ciudat lucru este că, pentru o secundă, am vrut să mă întorc înăuntru și să știu că poarta e încuiată în spatele meu.

Dorothy deja iese din curte cărând punga portocalie în care a pus de mâncare pentru picnic.

— Ce se întâmplă, Carmel?

— Totul pare atât de mare…

Nu este plat ca o clătită, ca acolo unde locuiesc eu, ci ca și cum valuri imense s-ar fi rostogolit pe sub pământ și l-au împins în sus, făcând deal peste deal cât vezi cu ochii.

— Vrei să ne întoarcem?

— Nu, răspund eu repede și calc pe iarba de dincolo de porți.

— Vom merge chiar după zid.

Fusta neagră a lui Dorothy se tot ridică în timp ce pășește. Urmărim cărarea. În curând suntem atât de sus, încât pădurea și râul argintiu de jos par foarte mici, ca o machetă. Pun mâna pe zid ca să-mi păstrez echilibrul. Pietrele sunt încălzite de soare și vântul îmi biciuie fața.

— Sunt vie, sunt vie, sunt vie! strig eu.

∵

După ce se întoarce bunicul, mă întreb dacă își va putea da seama că am fost afară. Dacă e ceva care ne dă de gol pe mine și pe Dorothy. Poate aerul curat care ni s-a lipit de haine sau poate

privirile. Dar el este mai serios decât în mod normal. Încă șchiopătează, dar asta nu-i mai dă bătăi de cap. S-a obișnuit, de parcă trebuie să ducă tot timpul după el o bicicletă sau o valiză grea. Îmi dau seama că e îngândurat. Își încrețește fruntea și o venă albastră o traversează fix pe mijloc.

Îi spune lui Dorothy să se „pregătească". Vreau să întreb: „Pentru ce?" Dar zilele astea bunicul are ceva care te face să te oprești înainte să-i pui întrebări. Ochii lui de bufniță te privesc de parcă ai fi făcut ceva rău sau greșit. De parcă mi-aș fi băgat nasul și l-aș fi spionat din nou. De parcă aș fi avut un caracter îndoielnic.

Eu și Dorothy facem curat în bucătărie și el vorbește mult la telefon plimbându-se dintr-o cameră într-alta. Dorothy nu spune nimic și se tot uită peste umăr la ușă. Câteodată îmi dă un prosop sau mătura și-mi spune: „Tu stai aici și continuă treaba". După ce pleacă și ea, încerc trucul meu cu lungitul urechilor, dar nu merge de data asta și tot ce pot auzi sunt cuvinte amestecate, care sună ca o mașină de spălat.

Încep să șterg vasele ușor, încercând să fac cât mai puțin zgomot ca să aud conversația. Însă tot nu disting nimic. Acum stau ca pe ace. Cred că mi-e frică de bunicul, mi-e frică de ochii lui albicioși și de capul lui care seamănă cu o căpățână de usturoi, de modul în care se uită la mine. Se enervează foarte repede, iar când se întâmplă asta, ești în stare să faci orice ca să se calmeze, să stea liniștit pe scaun și să-și spargă arahidele. Dar îmi dau seama dintr-odată că dacă trag cu urechea nu se va întâmpla asta, pentru că dau din nou dovadă de un caracter îndoielnic.

Se aud pași apropiindu-se de ușă și amândoi stau în prag și se uită la mine.

— Carmel, lasă farfuriile și vino și stai jos, spune Dorothy foarte calmă, numai că vocea ei îmi dă fiori reci pe șira spinării.

Fac ce mi se spune, iar Dorothy îmi strânge într-o grămăjoară hainele colorate. Bunicul stă în capul mesei îmbrăcat într-unul dintre costumele lui negre. Dorothy poartă aceeași bluză roșie pe care o avea și în seara în care am venit aici. Ambii au fețe triste. Bunicul se tot foiește în scaunul de lemn și pot vedea că energia lui s-a întors și zburdă prin cameră, acesta fiind motivul pentru care se tot mișcă în scaun.

— Carmel. Draga mea Carmel, începe el și se șterge cu batista pe față, iar eu sunt din ce în ce mai speriată.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, dar astăzi am numai vești rele, Carmel. Vești groaznice, spune bunicul și gâtul meu se strânge de parcă m-ar fi înșfăcat cu mâna lui mare și ar încerca să mă sugrume.

— Mama? șoptesc eu speriată.

Bunicul aprobă. Mă întorc spre Dorothy, dar ea se uită în altă parte.

— Îmi pare rău, Carmel. Îmi pare rău. Și nu este ușor să-ți spun asta. Mama ta a murit noaptea trecută.

— Nu! urlu eu și sar de pe scaun, deși știam că asta vor spune.

— Draga mea Carmel, trebuie să fii calmă. Ascultă…

Nu voi asculta. Împing masa și nu știu cum se face – pentru că este atât de mare și de grea –, dar picioarele ei alunecă pe podea și o lovește pe Dorothy în coaste.

— Nu, nu, nu.

Ce pot să fac? Nici nu știu ce să fac cu mine. Fug din apartamentul lor. Bunicul țipă după mine:

— Nu, copilă, ascultă…

Dar nu mă pot opri. Fug sus pe scări. Mă lovesc de pereți dinadins și îmi dau cu pumnii în cap.

— Nu e adevărat. Nu este, urlu eu de sus, din capul scărilor. Vreau s-o văd imediat!

Fața lui Dorothy este transfigurată.

— Te rog, copilă. E un lucru teribil cu care trebuie să trăiești, dar trebuie să fii puternică. Toți trebuie să fim puternici, împreună, spune ea și începe să urce scările spre mine cu o mână în față de parcă aș fi o veveriță pe care ar vrea s-o hrănească.

Iar când aud cuvintele acelea din gura ei îmi dau seama că totul e adevărat. Nu vei ști niciodată ce va ieși din gura bunicului – sângele mieilor sau că o vom lua pe drumuri lăturalnice –, însă Dorothy este mai sinceră, ca o mamă sau o învățătoare. Dacă a spus-o, înseamnă că-i adevărat. Fug pe lângă ea și ea se reazemă de perete. În spatele meu îi pot auzi cum țipă și pe bunicul cum spune: „Urmărește-o, Dorothy, urmărește-o". Se aud pașii bunicului, piciorul care șchioapătă, apoi bubuitura piciorului bun. Dorothy este mai rapidă. Îi aud pașii și mi-o imaginez cu poalele fustei strânse în mână tocmai pentru a alerga mai repede.

Dar n-au cum să mă prindă. Durerea mea este ca benzina și, deși în lacrimi, sunt ca o mașină în flăcări care trece prin ziduri. Urc iar scările, trec pe lângă dormitorul meu, trec de rânduri și rânduri de ferestre, unele sparte pe unde zboară păsările speriate, și mă îndrept spre o parte a casei unde nu am mai fost până acum, pe o scară cu balustradele sculptate, în capătul scării văd o ușă maro, mare, care se deschide ușor cu un fâsâit, ca ușa unui frigider.

Și când intru în cameră îmi dau seama că niciun om nu a mai intrat acolo de aproape un secol. Scaune de catifea sunt înghesuite în jurul șemineului și, când mă prăbușesc la podea țipând și plângând, le simt cum se întorc spre mine cum ar face niște eventuali spectatori așezați în ele dacă cineva ar intra plângând și țipând în cameră. Covorul gros și roșu acoperă sunetul pașilor mei.

Cred că asta este camera durerii, camera morții. Pereții sunt acoperiți cu tapet negru cu model floral roz – o mie de ochi care se uită la mine.

— Mama mea a murit, spun eu spre cameră.

Camera îngheață la început și nu știe ce să răspundă.

— A murit, a murit.

Încep să alerg prin cameră și dărâm mesele de lemn cu ghivece de flori moarte de ani de zile, care se sparg atingând podeaua și împrăștie pe covor pământul uscat și cenușiu. Și după ce că nu știa ce să zică, camera se trezește cu un răget după ce a fost înghețată atâta vreme. Și mă urmărește, mă aleargă în timp ce lovesc scaunele și le rup cu dinții catifeaua veche și murdară. Încerc să zgârii tapetul cu degetele, dar este atât de gros și atât de bine lipit, încât unghiile mele doar alunecă pe suprafața lui.

— Nu ești decât mobilă, țip eu și încep să lovesc și să rup din nou, pentru că vreau să transform camera în bucățele.

Mă lovesc de lucruri grele și plâng după mama.

— Mami, mami, mami! Nu mă lăsa aici, nu mă lăsa aici.

Camera este pe jumătate distrusă când aud vocea bunicului și pe cea a lui Dorothy. Am făcut totul bucăți în doar cinci minute după ce camera stătuse neatinsă aproape o sută de ani – ca o coadă sau un ochi într-un borcan cu formol – și aș fi vrut s-o distrug și mai mult. Voiam să scot fiecare ochi din tapet. M-am văzut urlând în oglinda de deasupra șemineului și eram atât de albă și ochii îmi străluceau, încât pentru o secundă nu m-am recunoscut.

În timp ce ies valvârtej din cameră o văd pe Dorothy cum își ridică fusta și pune piciorul încălțat cu un pantof negru, demodat, cu șireturi, pe prima treaptă a scării, dar zbor pe lângă ea când încearcă să mă prindă și nu reușește. Se uită la mine cu gura deschisă, de parcă aș fi o minge de păr, dinți și volane care țipă și o depășește în viteză.

Ajung afară și sunt la jumătatea grădinii când, deodată, toată energia care mă făcea să alerg se epuizează și mă prăbușesc la pământ cu răsuflarea tăiată, până când reușesc să ridic capul și observ că am ajuns lângă casele hobbiților. Un strop de ploaie cade din cer – iar eu sunt atât de aproape de el, încât mi se pare imens – și îl urmăresc cum lovește o frunză, alunecă, strălucește, apoi pică în țărână. Mă târăsc până la casa din capăt. O banchetă este lipită de peretele din spatele încăperii, dar mă așez pe jos, pe dalele de piatră, și închid ușa cu picioarele. Un păianjen vine spre mine, se oprește pentru o secundă, apoi se cațără în părul meu și eu nici măcar nu încerc să-l dau jos.

Încet-încet, cerul se face gri. De afară se aude răpăitul ploii și o adiere de aer proaspăt, care miroase a iarbă, pătrunde prin găuri.

— Mami, înghit eu în sec și am impresia că am făcut ca un pește.

Acum am un sentiment ciudat, o idee care nu vrea să mă părăsească: dacă nu aș fi găsit camera aceea cu flori moarte pe pereți, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Știu că nu are nicio logică, pentru că mi-au zis despre mama înainte să ajung în acea cameră, dar sentimentul de acolo s-a prins cumva de mine ca o substanță care mi-ar fi pătruns în pori. Tremur și plâng după vechea mea viață: plimbări, Crăciun, grădină, prietenele mamei bând vin la masa din bucătărie, fierbătorul dimineața și doamna Buckfast în fața clasei. Dar cel mai mult o să-mi lipsească albastrul tandru din ochii mamei.

Aud un zgomot și un ochi de chihlimbar apare în dreptul găurii din ușă, asemănător lunii de pe cer, și privește înăuntru.

— Copilă, unde ai fost? Am înnebunit căutându-te. Ne-am îngrijorat. Ce faci aici, plină de noroi? Ai fost plecată atât de mult timp, încât am crezut c-ai dispărut în neant.

Mă uit la ochiul care vorbește, dar mă simt ca o buturugă înghețată.

— Draga mea, o aud pe Dorothy cum gâfâie și cum împinge ușa, însă mă sprijin de ea și nu se va deschide.

— Copilă, trebuie să te miști de acolo, aud eu și văd din nou ochiul în dreptul găurii. Nu pot deschide ușa. Of, Doamne, e îngrozitor ce s-a întâmplat.

O îmbrâncește iar, numai că de data asta atât de tare, încât sunt împinsă și eu, la fel ca un șarpe împăiat care se pune pe ușă ca să alunge seceta. Prin ușă apar niște brațe care mă apucă de umeri și mă trag afară din ascunzătoare.

— Gata, gata.

Sunt adusă repede în lumină și ridicată în brațele lui Dorothy – las capul pe spate și dau din picioare în timp ce mă ține.

— Gata, gata, copilă! Haide, ce rezolvi dacă te zbați așa? Haide, haide! Prostuță mai ești, bombăne Dorothy în timp ce mă ridică mai mult și se străduiește să-și păstreze echilibrul pe picioarele ei subțiri.

În noaptea aia, sunt învelită într-o pătură și dusă în pat. De data asta, într-un pat aflat lângă al lor. Ca să mă supravegheze mai bine.

*

Mă trezesc în patul lor, învelită cu un cearșaf. E dimineață. Lumina puternică a zilei intră pe fereastră și cade pe valizele cu etichete colorate legate de mânere. Îmi mișc capul și mă doare. Clipesc și mă doare. Îmi apropii buzele și mă dor.

Nu-i aud când intră.

— Cum ne simțim azi? Ne simțim mai bine? zâmbește bunicul.

— Tata, mormăi eu și dau din cap.

Se așază lângă mine pe pat. Are o privire foarte îngrijorată și expresia de pe chipul lui zice „îmi pare rău”.

— Am luat legătura cu tatăl tău. Este foarte zdruncinat de ceea ce s-a întâmplat, Carmel. Dar mai știi, mai știi când ne-ai spus că el trăiește cu o altă femeie acum, o femeie care nu este mama ta? Știi că ne-ai zis că nu-l vezi foarte des…

Haine zburând pe fereastră, plutind până jos, unde eu nu pot să văd. Vocea batjocoritoare a tatei, de undeva din afara razei mele vizuale: „Crezi că faci parte din clasa de mijloc, dar ești un mormoloc. Fir-ar să fie, aproape c-am făcut o rimă”. Apoi îl aud râzând. Nu e chiar râsul lui, ci al unei persoane necunoscute – al unui demon.

— Ei bine, crede că este mai bine… Crede că noi ar trebui să… îmi pare rău.

Dar știu deja ce vrea să-mi zică. A fost o prostie din partea mea să mă bucur că tata a mers la spital – a fost o prostie mare, pentru că el încă o iubește pe Lucy. Mama a încercat să mă facă să mă simt mai bine când nu l-am văzut cu lunile, dar în tot acel timp eu știam, știam ce se întâmplă. Hainele nu cad de la geam degeaba.

Dorothy poartă bluza galbenă cu trandafiri roz, iar privirea din ochii ei parcă ar vrea să spună: „Ce se va întâmpla?” Bunicul habar n-are de gândurile ei.

— Dorothy? Dorothy, pot să locuiesc cu tine?

Se aude un oftat de ușurare, un sunet de bucurie? De la Dorothy? Nu. De la bunicul.

— Da, bineînțeles, draga mea, da… Cu cea mai mare plăcere… da.

De la el.

Dar eu mă întorc spre Dorothy. Se apleacă spre mine și mă îmbrățișează la pieptul ei osos. O strâng tare și mă umplu de trandafiri roz.

Mai târziu, în bucătărie. M-am îmbrăcat și Dorothy încearcă să-mi dea ceva de mâncare. Eu tot refuz oul – „cu gălbenușul în sus” fiindcă mi-e rău la stomac. Ea ridică din umeri și mă lasă în pace. Aș vrea să se întoarcă și să mă îmbrățișeze din nou, dar e prea ocupată să strângă chestii din

dulapuri și să le arunce într-o pungă mare și neagră de plastic. „Coșul de gunoi”, cum îl numește ea.

Asta se întâmplă înainte de pastile. Înainte de: „Asta te va ajuta să te relaxezi, Carmel. Doar înghite-le, draga mea. Ia-le cu niște apă…” înainte de toate astea… căderea în tărâmul somnului. Spre fundul mării, unde nu mișcă nimic.

A plecat acum și iarăși stau singură la masa din bucătărie, cu farfuria cu un ou prăjit care arată ciudat și se răcește în fața mea. Observ o pată colorată pe gresia gri. O dungă mov perpendiculară pe una roșie. Mă duc să mă uit. Când mă apropii, văd că este tricoul meu. A fost ud și acum s-a uscat într-o minge plină de murdărie. Dorothy îl folosește pe post de mop și curăță podeaua cu el. Arată ca un lucru de acum o sută de ani. Ceva ce vezi într-un muzeu, într-o vitrină cu o etichetă pusă pe geam: „A fost purtat de Carmel”.

Odată am ieșit la plimbare lângă un loc numit Stonehenge. Acolo era un deal numit „tumul”. La baza lui creștea un copac, iar de ramurile lui fuseseră legate sute de fâșii de hârtie sau de pânză scrise, unele plastifiate, ca să nu se ude de la ploaie. Am încercat să citesc câteva, dar apa se strecurase oricum pe sub plastic și cerneala era ștearsă. „Dorințe ale oamenilor lăsate aici ca să se îndeplinească. Chiar și cele care sunt doar niște bucăți de pânză. Fiecare reprezintă o dorință”, mi-a spus mama.

Scot din sertar o foarfecă și țac-țac, am în mână o fâșie din tricoul meu mov și roșu.

Înainte să fiu oprită de cineva, mă grăbesc la copacul de la zid și încep să mă urc pe ramurile lui, apoi leg fâșia sus de tot, înfășurând-o de două ori, de trei ori și făcându-i nod ca să fiu sigură că nu cade. Și îmi pun dorința, chiar dacă știu că este imposibil – e imposibil ca asta să nu se fi întâmplat și ca mama să fie în viață. Oricum îmi pun dorința, deoarece nici măcar bunicul nu mă poate opri din a-mi pune o dorință. Bucata de pânză atârnă o

secundă, apoi o adiere lină o flutură în vânt ca pe un steag murdar.

Mă dau jos din copac. Lângă ușă este o cazma înfiptă în pământ. Haina neagră a bunicului este agățată de ea. Îmi pot da seama după cum atârnă că are ceva în buzunar. Știu că ar însemna să dau dovadă de caracter îndoielnic, dar bag mâna în buzunar și găsesc un telefon. Mă gândesc la tata. Poate s-a răzgândit. Poate că, dacă vorbesc cu el, va veni să mă ia în mașina lui roșie. Iau telefonul și mă uit în gol la numere. Se pare că cineva mi-a înlocuit creierul cu ceva care se mișcă încet și prost. Mă holbez la telefon și încerc să mă concentrez. Știam numărul pe de rost. Îl știam. Îl știam. Adu-ți aminte, îmi spun, adu-ți aminte. Apoi – 0781. Mă încrunt – ce vine după 1? 6.

Mă uit în sus. Bunicul stă în ușă cu mâinile încrucișate peste piept și eu mă sperii pentru că știu că fac ceva ce nu trebuie. Strâng telefonul în mână și, fără să vreau, apăs pe mai multe butoane o dată și se aud mici piuituri.

Totuși, nu se enervează cum mă așteptam eu să facă. Se așază într-un genunchi și se vede că-l doare.

— Carmel, iubito, draga mea. Ce faci? întreabă el și vocea lui este blândă și afectuoasă.

Eu încă țin strâns telefonul în mână.

— Carmel?

— Tata… reușesc să spun.

— Îmi pare rău de tatăl tău, draga mea. Îmi pare rău. Poate se va răzgândi într-o zi – și știu cât de greu este –, dar a zis că vrea să înceapă o viață nouă. Ceea ce ar trebui să facem și noi.

Apoi îmi ia mâna și eliberează telefonul din strânsoarea degetelor mele.

21.

ZIUA 51

Unele zile erau mai rele decât altele. În a cincizeci și una zi nu reușisem să mă îmbrac, așa că, atunci când a venit Alice, încă aveam halatul pe mine.

— Beth, am tot vrut să vin.

Stătea în prag, ezita, avea cadouri în mâini – gem de coacăze făcut în casă și un buchet de zambile ale căror petale, țepene și zbârlite, arătau ca o perie de păr. Lumina zilei părea că se schimbă în spatele ei, iar vântul îi ridica părul roșcat de parcă un copil invizibil plutea pe deasupra capului ei și trăgea de fire. Când mi-a dat cadourile, pe sub mânecile jachetei roz am zărit brățările împletite pe care le purta întotdeauna.

— Ce drăguț din partea ta, foarte drăguț, am spus eu invitând-o înăuntru și întrebând-o dacă vrea ceai, chiar dacă mă simțeam atât de prost în acea zi, încât de-abia mai suportam.

— Îmi pare rău că n-am venit până acum, a spus ea.

Am privit-o cu coada ochiului. Oare ce căuta aici? Alice făcea mai mult sau mai puțin parte din viața mea, dar nu o consideram una dintre prietenele mele. Cred că îmi părea rău pentru ea, îmi părea rău de viața ei oribilă – poate acesta era motivul pentru care o și consideram puțin excentrică și încercam s-o includ în anumite activități atunci când puteam. Chiar dacă părea că-l place pe Paul, nu am considerat-o o amenințare. Sinceră să fiu, el chiar era atrăgător – multe femei îl plăceau. Și am descoperit mai târziu că asta nu mă avantaja deloc. Cred că am și avut intenția să discut cu ea despre faptul că e cazul să facă ceva legat de violența la care era supusă. Însă tot ce făcea era să afișeze un zâmbet alunecos ca un

pește în apă, să schimbe subiectul sau să insiste că e în regulă.

Dar până la urmă este doar un act de bunătate, îmi spuneam. Faptul că e aici, astăzi, reprezintă un act de bunătate din partea ei și asta m-a făcut să mă străduiesc mai mult.

S-a uitat prin bucătăria curată și destul de aranjată, cu excepția cojii de ou din scurgătorul de veselă.

— Mă bucur să văd că ai grijă de tine, a zis ea, iar eu nu i-am spus că oul acela era de ieri-dimineață și că eu nu mâncasem nimic de atunci. Îmi pare rău dacă te-am deranjat, a adăugat și s-a așezat la masă.

Părea destul de neliniștită, deși nu se comporta neapărat așa. Sau dacă o făcea, am dat vina pe faptul că se întâlnise cu o persoană a cărei fiică dispăruse.

— Nu. E bine, e în regulă. Te rog, nu-ți face griji.

Ceainicul începuse să fluiere, așa că am ridicat capacul și am început să amestec.

— Știu că este destul de greu pentru ceilalți. De multe ori nu știu ce să spună, am continuat eu.

Dar de data asta eu eram cea care se chinuia să vorbească.

Alice a luat câteva sorbituri mici de ceai. Apoi, dintr-odată, am auzit-o:

— Beth, de mult timp voiam să-ți zic asta și nu aveam curaj. Trebuie să vorbesc cu tine. Trebuie să-ți zic ceva.

— Despre Carmel?

— Da.

— Ce este? Ce este? am întrebat-o încleștându-mi degetele pe gulerul halatului cu care eram îmbrăcată, deodată entuziasmată și pregătindu-mă să acționez, imaginându-mi că această informație poate fi o piesă lipsă din puzzle – cea pe care o așteptam, cea pe care o pierdusem.

— Fiica ta… Carmel, a început ea, după care s-a bâlbâit, dar a luat-o de la capăt. Ei bine, știi că eram bătută și plină de vânătăi. El înnebunise cu două nopți în urmă. Știi tu…

— Da, da, îmi amintesc.

— În noaptea în care ne întâlnirăm la tine, Carmel m-a văzut. Toată lumea vorbea prea mult ca să mai observe ceva, dar ea și-a pus mâna pe mine și a doua zi – sincer, Beth, nu inventez nimic – nu mai aveam nicio urmă. Niciun semn, deși cu o zi înainte eram plină de vânătăi. Îți amintești, trebuie să-ți amintești. Te rog, nu te supăra, dar cred că avea o conexiune puternică cu Dumnezeu.

S-a oprit cu respirația tăiată.

— O conexiune puternică cu Dumnezeu? am întrebat, dar ea nu și-a dat seama de dezamăgirea cruntă din vocea mea.

— Da, se întâmplă, știi tu, când copiii sunt aproape de El în acest mod. Și voiam să-ți spun… să te asigur că ea este acum cu El, adică…

— Poftim?

— Un înger, unul dintre îngeri, Beth, a zis ea și a început să plângă. Nu-ți dai seama? Cred că…

Furia mea era ca o căldură incandescentă care se aduna în spatele ochilor.

— Vrei să-mi spui că fiica mea este moartă?

Un gând teribil mi-a trecut prin minte: simțeam că vreau s-o lovesc.

— Te rog, nu fi așa. Doar că… dacă ea e, atunci… am crezut că te vei liniști dacă ai ști că…

— Oprește-te! m-am ridicat și mi-am acoperit urechile cu mâinile.

Ceea ce crezusem că va fi un indiciu important se dovedea a fi doar halucinația unei cunoștințe.

— Te rog, oprește-te!

— Trebuie să crezi, Beth. Trebuie.

În timp ce vorbea, și-a deschis mâinile spre mine, cu palmele în sus, și i-am văzut brățările de la încheieturi, iar atunci ura din mine a devenit mai intensă și am simțit-o ca pe un nod în gât.

— Oprește-te! Pleacă! Am crezut că ai ceva important să-mi spui. Ieși din casa mea și lasă-mă în pace, vacă proastă. Vacă nebună și proastă. Ia-l pe Dumnezeu cu tine și nu te mai întoarce.

∵

Așadar, acele indicii, luminoase și clare. De unde era să știu că Alice – dintre toți oamenii – ținea unul în mâini, care strălucea și se scurgea printre degetele ei? Și, chiar în timp ce vorbeam, se preschimba, devenea mai subțire – strălucirea lui argintie se pierdea în întuneric.

22.

Când mă trezesc, mă simt de parcă aș fi murit din nou – am ochii și buzele lipite. Sunt întinsă, dar mă și mișc în același timp – înainte, în direcția în care stau cu capul. Am în mine o piatră mare care mă ține pe loc.

Cred că mă aflu în tunelul acela care duce spre Porțile Raiului – am auzit oameni vorbind despre cum e să mori. Este un tunel lung și întunecat, cu o lumină puternică la capăt, unde îți vei găsi prietenii, familia, pe cei care au murit înaintea ta, și Porțile Raiului sunt și ele acolo, dar nu știu sigur.

Chiar văd niște porți în fața mea, totuși nu sunt din aur. Sunt gri metalic și foarte reci. Sigur le-am mai văzut undeva. Apoi porțile dispar și flori roșii încep să apară în locul lor, în întunericul din spatele pleoapelor mele. Mă cufund din nou în somn, ca și cum aș cădea pe niște perne moi.

Când mă trezesc, îmi aduc aminte că numele meu este Carmel.

Mă simt pierdută acum. Sunt ca într-o fabrică, înaintând ca un motor sau ca o bomboană de ciocolată spre locul unde niște brațe metalice o să mă ridice și o să mă împacheteze într-o cutie. Mă gândesc că voi cădea de pe banda transportoare, dar nu știu unde. Și mă simt de parcă o să cad pentru totdeauna. Tot mai jos, tot timpul.

Apoi iar adorm și iar mă trezesc.

Încerc să înțeleg ce văd. După o lungă perioadă, îmi dau seama că este un tavan, dar cu lumini și umbre jucându-se pe el. Îmi odihnesc ochii – sunt extrem de obosită –, însă nu vreau să adorm la loc, așa că mă întorc pe o parte.

Văd umbre și patru ochi ascunși în negura lor, de culoarea chihlimbarului, uitându-se la mine strâmb. Nu unul lângă altul, cum ar trebui să fie ochii în cap, ci unul peste altul. Nici nu știu dacă

sunt speriată. Urmăresc cei patru ochi înșiruiți astfel, iar ei se uită la mine și din când în când clipesc.

Apoi se aude o voce:

— Așteptăm de foarte mult timp să te trezești.

Una dintre perechile de ochi se mișcă în sus, apoi se învârt, apoi sunt unii lângă alții – cum ar trebui să fie –, dar plutesc în aer. Cealaltă pereche de ochi este la fel, clipind și urmărind ce se întâmplă.

— Nu știam că cineva poată să doarmă atât. De parcă ai fi murit, se aude o voce, dar este o voce de la televizor, a unui personaj din desene animate care chițăie.

Eu mormăi ceva. Nu cuvinte, ci doar un murmur, iar din direcția ochilor se aud râsete.

— Ești amuzantă.

Se pare că numai perechea de ochi de sus vorbește. Cei de jos doar privesc.

Îmi revin cât să înțeleg ceea ce văd. În două paturi suprapuse sunt două fetițe care arată la fel. Ar putea fi două bucăți din aceeași persoană. Cea de jos stă cu capul pe pernă, dar cea de sus stă în șezut și se apleacă așa încât să mă vadă. Își leagănă picioarele peste margine. Este încălțată cu pantofi negri și are o rochie cu volănașe, înfoiată în jurul ei de parcă ar fi aterizat acolo cu o parașută.

Cea de jos vorbește.

— Silver, n-ar trebui să fii încălțată când stai în pat. Iar vei intra în bucluc.

— Eh, și pe cine crezi că interesează? Ea oricum nu-și va da seama.

Fata de sus se ridică. Trebuie să se aplece ca să nu dea cu capul de tavan și pare că va cădea, atât de tare se zgâlțâie patul.

— Nu mă interesează. O să și dansez în pat. O să fac și *moonwalk.*

Și începe să dea din picioare în sus și-n jos, lovind salteaua. Mie nu mi se pare că ceea ce face

ea seamănă cu *moonwalk.*

— Hei, tu, hei, tu, fată, uită-te la mine cum dansez, uită-te la pantofii mei.

Continuă să danseze și mi se face frică ca nu cumva să cadă din pat și să aterizeze pe mine.

Fetița de jos începe să râdă și lovește tăblia patului pe ritmul dansului.

— Dansează, Silver, dansează. Ridică-ți genunchii ca să-ți vedem chiloții.

Fata care dansează ridică genunchii tot mai sus, iar rochia ei din dantelă face valuri-valuri. Părul, lung și negru, îi flutură în toate părțile. Dintr-odată se oprește și se aruncă pe pat.

Vreau să vorbesc cu ele, dar cuvintele mele nu au nicio noimă.

— Ce anume? Ce spune? întreabă fetița de sus.

Mă uit în jur. Patul meu este pe o parte, iar paturile suprapuse sunt pe partea opusă. În spatele nostru atârnă o perdea mare. Este cusută cu roșu, verde și roz, iar de nicăieri, îmi vine în cap cuvântul „imprimeu”. Undeva sus de tot se află și o fereastră. De acolo vine lumina care se vede pe tavan.

— Eu sunt Carmel, reușesc să spun într-un târziu.

Dar nu le spun lor neapărat – îmi amintesc mie de ceva ce aproape uitasem.

— Eu sunt Melody, spune fetița din patul de jos.

— Bineînțeles că știm asta. Carmel – e puțin amuzant, spune fetița din patul de deasupra.

Vreau să le spun „Nu la fel de amuzant ca voi, cu numele voastre de cai și cu vocile voastre pițigăiate”. Dar locul în care ne aflăm se zdruncină, aproape că ne dă jos din paturi. Apoi se oprește cu zgomot.

23.

ZIUA 90

Eram singură pentru prima dată.

Mama și tata se hotărâseră să plece acasă, la Londra, și eu am insistat s-o facă. Cu ei în preajmă, împăcarea cu Paul urma să fie mai grea – trebuia să-l conving că nu mai eram fosta soție răzbunătoare și că aveam nevoie de sprijinul lui.

M-am gândit să stau în grădină cât de mult voi putea. Cumva mă simțeam mai bine fără pereți, fără tablouri, fără mobilă și fără modelele cunoscute de pe căni sau de pe perne.

Grădina părea a fi nouă, spre deosebire de interiorul casei. Cumva pe nevăzute, zilele de vară o schimbaseră – florile răsăriseră fără a avea nevoie de ajutor și acum zidul era colorat în roșu și portocaliu. Albinele zburau din floare-n floare, câteodată dispărând printre pistiluri de parcă ar fi fost înghițite.

Am scos uneltele din magazie, unde mă așteptau răbdătoare, și mi-am înfipt cazmaua în buruienile de lângă flori. Am săpat de-a lungul răsadului până am văzut o bucată din zid dărâmată, iar pietrele căzute păreau niște explozibili nedetonați pe jumătate îngropați în pământ. M-am oprit pentru a-mi șterge sudoarea de pe frunte, apoi am ridicat cea mai mică piatră și am cântărit-o în mână pentru a-i putea găsi locul perfect în zid. Uite-l – forma exactă a pietrei din mâna mea. Am pus-o acolo și am căutat altă piatră. Am lucrat organizat, încet, până am reparat porțiunea distrusă. Ultima piatră era mai mare, mai plată decât celelalte, făcută în așa fel încât să le țină pe toate împreună. Mi-am șters mâinile și m-am uitat la puzzle-ul perfect pe care reușisem să-l fac.

Dar ceva mă zgâria pe conștiință. Ce? apoi mi-am dat seama că la un moment dat toate gândurile

mele despre Carmel dispăruseră. Pentru o vreme fusesem atât de concentrată la ceea ce făceam, că doar eu și pietrele eram pe lume: pietrele, reci și umede pe dedesubt, acolo unde stătuseră pe pământ, încălzite pe deasupra de lumina soarelui. Oare cât durase asta? Două minute, cinci, zece? M-a năpădit un sentiment de vină. Am îngenuncheat pe iarbă, apoi mi-am înfipt călcâiele în pământ. Părea imposibil, dar posibil – să existe un timp în viitor când aș putea bea o cafea, să mă pierd într-o carte, să râd cu o prietenă, să mă bucur când văd o pereche de pantofi, să aleg o nouă culoare pentru pereții din casă, să-mi trec palma peste o draperie de catifea și să mă bucur de senzație.

De acum, soarele apunea și lumina începea să dispară, așa că nu am avut nicio altă variantă decât să mă întorc în casa întunecată.

Înăuntru se așternuseră liniștea și nemișcarea, de parcă timpul ar fi fost îndepărtat de acolo cu mâinile sale de aur încătușate. Acum, că eram singură, m-am simțit naufragiată în ea, de parcă m-aș fi aflat pe un vapor pe jumătate scufundat, plin de lucruri abandonate.

Am urcat la etaj și m-am așezat pe pat. Lângă piciorul lui am găsit una dintre cele mai prețioase obiecte ale lui Carmel – o veioză din porțelan în forma unei ciuperci, având o gaură în față prin care se vedea o familie de bursuci tot din porțelan în bucătăria lor drăguță. O găsiserăm stricată într-un magazin de caritate și o luaserăm acasă, apoi – mamă deșteaptă, cum mă credeam atunci, mamă deșteaptă, independentă, plină de resurse, cine are nevoie de ea? – o reparasem.

Am aprins întrerupătorul. Și iată-l pe tatăl-bursuc, cu papucii lui dungați, cum stă și citește un ziar la masa din bucătărie pe care se află o pâine tăiată în jumătate și o bucățică triunghiulară de cașcaval. Mama-bursuc poartă un șorț albastru și ține în mână o tavă cu plăcintă proaspăt scoasă din

cuptor. Copilul-bursuc e și el la masă, cu o lingură în gură. Un portret perfect de familie. Nu e de mirare că i-a plăcut atât de mult.

Am apăsat întrerupătorul iar și iar, de fiecare dată așteptându-mă cumva să mai găsesc înăuntru o figurină de porțelan – Carmel, mică și nemișcată, stând lângă cuptor pe covorul în miniatură. „Este în regulă, domnule ofițer, a plecat să trăiască cu bursucii. Acum bea din cești minuscule și se încălzește lângă un șemineu colorat. Cel puțin e într-un loc unde o putem supraveghea. Se va întoarce ea. Nu poți trăi pentru totdeauna doar cu pâine pictată”.

Sub veioză se afla o bucată de hârtie – unul dintre desenele lui Carmel. L-am scos să mă uit. Un bărbat avea o bulă de dialog deasupra capului, în care erau scrise cuvinte nedeslușite, iar la picioarele lui stătea o creatură cu urechi lungi. Am ridicat veioza ca să pun desenul sub ea și becul s-a lovit de porțelanul din interior, cât pe ce să se spargă.

Am plecat din camera ei, unde respirase de atâtea ori și unde gândurile pe care le avusese acolo, înăuntru, încă se loveau de pereți. Părea că zboară pe lângă mine. M-am întrebat pentru o fracțiune de secundă – oare chiar a fost reală? Oare am visat-o toată viața? M-am dus în baie, am apăsat întrerupătorul, iar neoanele de deasupra oglinzii și-au revărsat asupra mea lumina orbitoare. Mi-am ridicat tricoul și uite acolo, acolo era, în cicatricele de pe burtă, urme făcute parcă de o mână scheletică – subțiri, argintii.

În casă se simțea un zumzet, un miros, o boală. O amintire? Carmel vomitând pe masă după o zi petrecută afară. Nu contează, nu contează – doar curățț. O jucărie stricată – o rață care măcănea continuu, al cărei cap nu înceta să se balanseze. Paul a încercat să o repare, dar a renunțat și i-a scos bateriile, amuțind-o pentru totdeauna. Amintirile veneau din întuneric. Ițele lor îmi tăiau

calea și intram în ele neștiutoare și le simțeam apoi pe fața mea. Carmel uitându-se la mine: „Mai mergem?” îi simțeam nerăbdarea. „Da. Mergem. Luăm trenul”.

M-am întors în camera ei și mi-am dat seama că aproape rămân fără aer, așa că am deschis geamul. Lumina lunii a inundat toată camera. Fața umflată a lunii privea în jos, îngreunată de ceva – apă, sânge –, gura ei era doar o crăpătură la suprafață care în orice moment ar fi putut scoate un țipăt ascuțit. M-am ținut strâns de tocul geamului, ca să mă liniștesc. „Adună-te”, mi-am spus.

I-am găsit materialele de la educație plastică în sertarul de jos al dulapului, o cutie plină cu carioci și pensule.

— Am nevoie de o reprezentare grafică, am zis în camera goală. Voi face o diagramă a tuturor persoanelor pe care le știm și a celor care le știu pe ele – trebuie să existe un indiciu ascuns pe undeva pe aici.

Am lipit bucăți de hârtie pe peretele de lângă patul ei. Am scris cu o cariocă roșie chiar în mijlocul peretelui alb.

Carmel

Aveam să trasez linii mov spre cei care ne erau prieteni. Cu cât scriam mai mult, cu atât devenea o rețea mare de conexiuni: Paul, frații lui, Sean și Darren. Lucy. Prietenele mele – Belinda, Nessa, Julie și restul într-o căsuță sub numele ei; liniile cariocii ne uneau pe toți. Alice. Omul din labirint. Apoi prietenii ei – m-am chinuit să-mi amintesc cât de multe nume posibil și le-am aranjat pe rânduri lângă numele ei.

— Unde ești? Oare asta e linia care mă va duce la tine? am întrebat harta și mi-am plimbat degetele peste liniile desenate. Oare asta este linia? Oare asta? Trebuie să fie ceva.

Totuși, undeva în sufletul meu știam că toate aceste nume nu aveau nicio legătură cu ceea ce s-a întâmplat; încercarea mea nu avea să ducă nicăieri. Până la urmă, m-am sprijinit cu spatele de tăblia patului ei, obosită, dar conștientă că până și în această treabă fusesem, din nou, absorbită cu totul în zona uitării.

Prima mea noapte singură și am dormit buștean. Nu am avut nici măcar un vis. Dimineață m-am întors în camera ei cu cana de ceai în mână și m-am uitat la reprezentarea grafică de pe perete. Harta fiicei mele arăta ca un păianjen uriaș încurcat în pânză, pregătit să-și întindă picioarele, să le înfășoare în jurul lumii și să-i ia urma fetiței mele.

În timp ce examinam liniile colorate, conexiunile dintre toate acele persoane, mi-am dat seama că era totodată și o hartă a mea, a tuturor celor pe care i-am cunoscut sau care m-au cunoscut pe mine și a fost ca un șoc să mi se amintească asta. Devenisem o bucată dintr-un întreg care fusese rupt în două. Aveam să găsesc o cale să supraviețuiesc singură – ori asta, ori să mă ofilesc și să mor.

24.

Aud voci. Ușile se deschid și lumina inundă toată camera. Pe fundalul cerului roșiatic văd doar siluetele negre ale celor două persoane care stau afară.

Îmi dau seama că în tot acest timp m-am aflat într-o rulotă.

Una dintre siluete se apleacă în față și capul îi strălucește într-o străfulgerare de lumină. Îl recunosc pe bunicul. Îmi deschid ochii mai bine – sunt amândoi aici. Și Dorothy, și bunicul.

Sunt atât de bucuroasă și ușurată să-i văd, încât aproape mă bufnește plânsul. Îmi revin amintirile cu ei, dar nu pot să zic niciun cuvânt. Stau și-l urmăresc pe bunicul cum depliază treptele metalice ale rulotei. Dorothy stă la distanță în spatele lui.

Bunicul deschide larg brațele, de parcă vrea să mă întâmpine. Arată mai mare și mai puternic decât îmi amintesc. Acum își ține capul ridicat; înainte îl avea întotdeauna aplecat și se uita cumva cu coada ochiului. Pare mulțumit de el – puternic și fericit luminat de cer în roz-portocaliu, cu părul lui alb mai lung și fluturând în adierea vântului, cu ochii plini de lumină. Mâinile sale sunt mari ca niște lopeți și pare foarte fericit că este în viață.

Mă uit la Dorothy.

E ciudat. Dacă m-ar întreba cineva pe cine plac mai mult, cine este mai prietenos, aș spune că Dorothy, pentru că mă îmbrățișează și odată m-a scos afară pentru un picnic secret, dar acum e și ea schimbată. Nu știu cum ar putea să-și dea cineva seama de asta doar dintr-o privire, însă eu o fac. Din prima. Cum stă cu spatele la soare, ochii ei par două găuri negre. Îmi dau seama atunci că este o persoană cu două fețe.

În spatele lor, soarele stă să apună și luminează un loc despre care nu se poate spune că este un

câmp – doar un teren plin de pietre mari care ies din pământ. Creierul meu caută adânc în mine și simt uriașul ou de piatră dinăuntrul meu: știu că se numește „Mama mea a murit și totul s-a schimbat pentru totdeauna”.

Toate aceste gânduri îmi trec prin minte în doar câteva secunde.

Gemenele coboară cu pași mari scara metalică. Aleargă în jurul lui Dorothy și vorbesc cu ea într-o limbă pe care nu o înțeleg.

Simt că nu mi-e frică. Nici măcar nu vreau să plâng. Sunt o insectă care a fost băgată într-un borcan și zdruncinată atât de mult, încât zace pe fundul lui și nu mai vrea să zboare. Ușor-ușor, mă dau jos din pat și cobor treptele – nu la fel ca gemenele, dansând și sărind, ci ca o bătrânică, târându-mă de parcă mi se vor rupe picioarele.

Bunicul își trece brațul pe după mijlocul meu și mă ajută să cobor.

— Carmel, cât de mult mă bucur să văd că ești bine și pe picioarele tale, spune el.

Vreau să-i răspund că nu prea mă simt eu însămi și că nu prea sunt pe picioarele mele când abia mă mișc.

— Bine ai venit, bine ai venit în mica noastră familie! Văd că deja le-ai cunoscut pe fetele lui Dorothy, iubitele ei, gemenele ei.

Dau din cap că da. De ce nu mi-a zis Dorothy că are gemene? De ce nu mi-a spus „Am și eu două fete cam de aceeași vârstă cu tine”? De ce nu mi-a spus „Pot să vorbesc și în alte limbi”?

Dorothy se apleacă peste o grămadă de lucruri așezate pe jos și gemenele aleargă în jurul ei ca niște câini care au stat mult timp închiși.

Simt un cuțit înfipt în inimă și oul de piatră se îngreunează, îmi doresc ca Dorothy să vină la mine, să mă ia în brațe, să-mi spună că totul va fi bine și să ne întoarcem la cum eram înainte. Dar ea deschide niște lăzi și scoate din ele cratițe și cutii de conserve. Lumina strălucește pe pielea ei

închisă la culoare și parcă își ferește dinadins privirea de mine.

Fac și ultimul pas și mâna mea e pe mâneca bunicului. Este îmbrăcat cu obișnuita lui cămașă albă, dar peste ea poartă o haină scurtă. Una cum avea și tata, care o numea „haina măgarului”. O simt groasă și moale ca postavul.

Îl face pe bunicul să pară puternic și dur.

— Bună, draga mea, îmi spune el calm.

— Bună, răspund și eu de parcă ar fi niște saluturi secrete, departe de Dorothy și de gemenele zgomotoase.

— Cum te simți?

Se uită serios la mine și mă privește de parcă aș fi cea mai importantă persoană din lume. Și privirea lui mă face să vreau să plâng, pentru că nimeni nu m-a mai privit așa de foarte mult timp. E ca privirea mamei. Dar nu voi plânge. Mă gândesc că trebuie să sparg în bucățele oul de piatră din mine – „Curaj, Carmel, curaj” –, pentru că este atât de greu, încât nu cred că pot să-l car după mine foarte mult timp.

Imensitatea locului unde ne aflăm mă face să amețesc.

— Bunicule, tu *trăiești* în rulota asta? întreb eu.

Zâmbește și vântul îi flutură părul care îi intră în ochi.

— Provizoriu, provizoriu. Am primit-o și ne-am făcut din ea locuință. Dar e mai bună decât o casă propriu-zisă, pentru că poți s-o muți unde vrei.

Simt o durere undeva jos.

— Și are cumva… și o toaletă? întreb și îmi doresc imediat să nu o fi făcut-o, pentru că văd pe fața lui că răspunsul este negativ, dar nu vrea ca eu să cred că are o mașină care nu-i bună de nimic.

— Îmi pare rău, dar nu e o rulotă de lux. Nu avem nevoie de așa ceva. Dacă vrem să ne ușurăm, o facem în natură.

Mă uit în jur. Cred că vrea să spună să mă duc să-mi fac nevoile pe iarbă, dar nu există nicio casă

sau un gard viu în spatele căruia să mă ascund. Cobor și, când ating iarba, bunicul îmi spune:

— Bine ai venit în America!

Iar eu mă uit în sus, spre el, uluită. Am și uitat că am nevoie la toaletă.

— Suntem în America? Vorbești serios?

— Da, vorbesc serios. Ai fost bolnavă mult timp, dar văd că te vei face bine. Rugăciunile noastre au fost ascultate și Carmel s-a întors pe tărâmul celor vii, spune el tot zâmbitor și visător.

Tremur când îl aud, pentru că dacă există un tărâm al celor vii trebuie să existe și unul al celor morți – iar înfățișarea acestui tărâm îmi trece ca o străfulgerare prin minte. Sunt mii și mii de ochi îngrămădiți într-un ghem cărnos și trandafiriu și fiecare ochi clipește și privește separat. Bunicul nu observă că tremur.

— Du-te în spatele mașinii, draga mea, apoi vino lângă noi. În seara asta vom face focul și vom mânca cina sub cerul liber al lui Dumnezeu. Du-te acum, du-te, îmi zâmbește el drăgăstos.

Mă duc în partea din față a autorulotei, în partea unde stă șoferul. Mă dor picioarele, mă simt slăbită și ciudat. Mă așez pe vine pe pământul stâncos, îmi ridic cămașa de noapte și fac pipi. Nu recunosc această cămașă. Este albă cu trandafiri roz și ajunge până în pământ. Cred că m-a îmbrăcat altcineva. Urina caldă coboară la vale, adunând în drumul ei mici fire de praf. Nu mi se pare în regulă să stau în fundul gol în acest câmp imens, de parcă aș fi un iepuraș dezbrăcat pe care îl pândește cineva.

După ce termin, mă întorc să văd unde sunt ceilalți. Dorothy aprinde un chibrit și-l apropie de o grămadă de bețe. Stau pitită după mașină și trag cu ochiul o vreme, pentru că deodată mă simt rușinată. O văd pe Dorothy că se așază pe un scăunel și scoate o cutie de suc dintr-o pungă de pe jos. Toarnă din ea în patru pahare de plastic și le dă din mână în mână. Cerul se întunecă și flăcările

focului se întețesc și le luminează fețele. Simt cum picioarele goale îmi îngheață pe pământul pietros și pe iarba uscată și încep să tremur în cămașa de noapte. Bunicul se întoarce spre mine.

— Cine e acolo și se uită la noi ca luna nouă? Hai încoace, draga mea.

Fața lui pare mulțumită și pot să simt ce simte el, e calm și foarte drăgăstos, așa cum stă lângă foc. Bunicul deschide încă un scaun pliant, ca să mă așez. Apoi se duce și-mi aduce o pătură croșetată și mă învelește.

Dorothy bagă în cutia frigorifică de lângă ea o furculiță mare cu trei țepi și scoate un șarpe, pe care l-a înțepat în gât cu furculița.

Țip și sar de pe scaun.

— Ce-i aia? întreb și încep să tremur.

Toată lumea râde de mine.

— E un cârnat, copilă. Cine se sperie de un cârnat?

Dorothy mișcă șarpele și-l transformă într-un cârnat, dar unul foarte lung.

— Ce credeai că este? întreabă ea.

— Un șarpe, zic eu, iar ei încep să râdă din nou.

Mă așez la loc pe scaun.

— Nu-ți face griji, draga mea, zice bunicul, apoi se ridică și mă învelește bine. Nu trebuie să-ți faci griji de nimic. Vrei suc?

Mâinile lui mă mângâie și au grijă să potrivească pătura cum trebuie. Sunt atât de recunoscătoare că-l am pe el, încât simt un nod în gât.

— Da, te rog.

— Hai să gătim șarpele, spune Dorothy.

Pune cârnatul într-o tigaie deasupra focului și-l învârte până se încolăcește. Imediat începe să sfârâie și să împrăștie miros de carne friptă. Dorothy îmi zâmbește, dar nu mi se pare că ar fi zâmbetul ei obișnuit.

Când cârnatul este gata, taie bucăți din el și le pune în niște chifle moi. Agită o sticlă mică, din

care stoarce deasupra pâinii un sos roșu și gros. Sunt hămesită. Însă când aruncă bucata de carne pe o farfurie de plastic în poala mea îmi trece toată foamea. Iau o bucățică, dar simt ceva în gură, un dragon, și scuip cârnatul înapoi în farfurie.

— Carmel, nouă ne place mâncarea făcută la foc. Nu mai ții minte? spune Dorothy și mi se pare că fața ei unduiește în căldura focului.

— Ba da.

Țin minte, dar înainte era distractiv. Atingeam mâncarea cu vârful limbii și râdeam toți de strâmbăturile mele. Acum, condimentul pare o vrajă rea pe care Dorothy a pus-o în mâncare. Mă uit la ea și mă gândesc: „Nu-mi faci, te rog, niște piure de cartofi sau o supă de roșii cu crutoane? Dorothy, de ce nu-ți mai place de mine?" Aș putea să mănânc fie și doar un terci de banană într-o ceașcă. Mă gândesc la înghețată de vanilie și înghit în sec.

Dar chiar și prin flăcări și întuneric pot să-i citesc gândurile din ochi. Iar acestea spun: „Reprezinți o problemă. Ești o problemă cu P mare pentru mine, dar și pentru Melody și Silver". Deși nu știu care ar fi problema.

Ceilalți își mănâncă bucățile de cârnat, apoi bunicul își scoate punga de arahide și începe să spargă la ele. În curând, o grămadă de coji se adună la picioarele lui. Gemenele mestecă și vorbesc cu gura plină, iar eu pot să le văd mâncarea din gură. Ochii lor mari, de aceeași culoare ca ai lui Dorothy, sunt din ce în ce mai somnoroși. De-o parte și de alta, se sprijină amândouă de trupul mamei lor. Și eu sunt obosită. Mă simt foarte obosită, foarte slăbită și mică în acest loc uriaș.

Începe să se întunece și stelele sclipesc pe cer, atât de mari și atât de strălucitoare. Nu-mi vine să cred că sunt aceleași stele care au strălucit deasupra mea și acasă. Ele strălucesc și tot cerul

pare că se mișcă și se învârte. Și suntem doar noi pe această lume, stând liniștiți în jurul focului.

*

Am descoperit diferența dintre gemene. Este ceva ce nici măcar ele nu știu. Dar nu le spun.

Înainte să ne dăm jos din pat azi-dimineață, încercau să mă păcălească, fiecare spunea că e cealaltă și tot așa. De aceea descoperirea deosebirii mi-e de mare ajutor. Indiciul care le dă de gol se află în colțul gurii lui Melody. Când vorbește sau când zâmbește, sau chiar și când nu face nimic, colțul buzei de sus tresare, are o mică zvâcnire nervoasă și se ridică astfel încât i se vede dintele. Apoi dintele prinde buza atunci când închide gura. Totul se întâmplă într-o fracțiune de secundă și din această cauză, probabil, nu și-a dat nimeni seama. Ele sunt deja îmbrăcate, dar eu încă port cămașa de noapte alb cu roz.

Melody nu face decât să se holbeze la mine.

— Mama a fost plecată foarte mult timp. A fost cu tine?

— Da, răspund eu și pare supărată că am luat-o pe Dorothy de lângă ea.

— A trebuit să stăm o veșnicie cu părintele Raymond.

— Cine e?

— Cel care ne-a botezat. Are un telefon de aur și o mașină mare.

Silver spune că n-o interesează astfel de lucruri și că pentru ea cea mai bună mașină pe patru roți este autorulota și că e bucuroasă că locuiește din nou în ea. Îmi prezintă interiorul.

— Aici e patul meu și aici e patul lui Melody.

Silver stă pe bucata de covor roșu dintre paturi și arată spre al treilea pat.

— Aici e patul tău.

— Știu asta. Aici m-am trezit ieri. Și tot aici am dormit și azi-noapte.

Observ din nou ticul nervos al lui Melody, care stă pe patul de dedesubt.

— După faza cu șarpele? întreabă Silver.

— M-am înșelat când am zis că e șarpe, spun eu pentru că altceva nu știu ce să zic.

— Acolo e fereastra, arată ea în sus.

Oftez și Silver se încruntă pentru că-i stric prezentarea. Dar ea îmi spune lucruri pe care le știu deja, căci nu e nimic nou de arătat.

— Bine atunci, domnișoară. Domnișorică. Nu știi despre asta, nu-i așa?

Cu o smucitură trage de perdeaua cu imprimeu. În spatele ei se află un pat de lemn acoperit cu o cuvertură. Deasupra lui stă agățat un raft cu cărți și lângă ele e un ceas aurit. Pe podea e întins un covor oval destul de drăguț, cu ciucuri albaștri la margine și cu trandafiri roșii în mijloc. Este așezat în așa fel încât atunci când te dai jos din pat dimineața să nu-ți fie frig la tălpi.

Silver stă lângă pat cu spatele la mine, întinde mâna pe raft și atinge o carte cu coperte verzi din piele.

— Agenda lui tata.

Ele îi spun bunicului meu tată. Chiar dacă, mi-au zis ele, nu este tatăl lor.

— La ce-i folosește?

— Câteodată scrie în ea cu orele, răspunde Melody.

Silver își trage mâna cu o mișcare bruscă și o ascunde la spate.

— Nu avem voie s-o atingem, zice ea.

Mie îmi place dormitorul.

— Seamănă cu dormitorul bunicii din *Scufița Roșie,* spun eu.

Silver strâmbă din nas batjocoritor.

— Am auzit de asta. Povești cu zâne… ripostează de parcă ar fi prea bătrână pentru astfel de lucruri.

— Silver, cred că ești răutăcioasă, intervine Melody.

Și eu, și Silver ne întoarcem spre ea și pentru o fracțiune de secundă îi strălucește dintele.

— Poveștile cu zâne sunt pentru bebeluși și pentru cei fără Dumnezeu, spune Silver.

Eu chicotesc pentru că nu mi-l pot imagina pe Dumnezeu, dacă într-adevăr există, făcându-și griji în privința Caprei cu trei iezi sau a urșilor care mănâncă păsat. Însă ele nu înțeleg ce-i așa amuzant și se holbează la mine cu privirile goale și cu patru pantofi strălucitori îndreptați în direcția mea.

— Ce vorbiți cu Dorothy? schimb eu subiectul.

— Ce vrei să zici? întreabă Silver.

— V-am auzit vorbind în altă limbă.

— Spaniolă, bineînțeles, spune Silver.

Mă răsucesc pe călcâie. Ușile din spate ale rulotei sunt deschise, așa încât văd cerul și pe Dorothy cum suflă în cenușa din focul de aseară.

Tremur, îmi duc mâinile la ceafă și simt pielea goală.

— Părul meu! țip speriată. E scurt.

Nu pot să cred că seara trecută nu mi-am dat seama de asta.

— Îți stă bine, spune Melody din patul ei în timp ce-și mângâie drăgăstos părul care îi ajunge până în talie.

Îmi pipăi tot capul și simt cum părul mi s-a transformat în mici cârlionți pentru că este prea scurt.

— Când s-a întâmplat asta?

Silver ridică din umeri, iar fusta ei cu volănașe îi descoperă și îi acoperă din nou gleznele.

— Trebuie să te îmbraci. Ăsta e dulapul tău, zice ea.

Deschide un dulap din lemn aflat deasupra patului meu și toate rochiile viu-colorate primite de la Dorothy sunt acolo. Mă imaginez alergând și urlând printr-o casă uriașă. Nu mă simt bine când mă gândesc la asta, așa că-mi las capul în jos astfel încât gemenele să nu mă vadă.

— Îmbracă-te, apoi ne putem juca împreună, spune Silver.

Aleg rochia galbenă.

Mă gândesc s-o întreb pe Melody ceva important.

— Cum am ajuns aici?

Stă în patul ei și piaptănă părul blond al unei păpuși.

— Nu știu. Cred că la fel ca toată lumea, îmi răspunde absentă și se întoarce la păpușa ei.

Mi se face o sete teribilă și mă duc să cer ceva de băut. Însă am auzit că există persoane care au „probleme la cap” – așa se zice – și cred că este posibil să mi se întâmple și mie același lucru, pentru că încerc să merg, dar se întâmplă ceva ciudat. De parcă cineva a apăsat butonul de repede-înainte și mă simt ca și când aș fi într-un film. Picioarele mele sunt atât de rapide, parcă ar fi roțile unei biciclete invizibile, într-o clipită surit lângă Dorothy, întrebându-mă cum de am ajuns acolo atât de repede.

— Pot să beau puțin suc, te rog? întreb eu.

Toarnă suc de portocale într-un pahar de plastic albastru și mi-l dă. Nu recunosc scrisul de pe cutia de carton. Nu este *Tropicana* pe care-l beam acasă. Îmi plăcea atât de tare cuvântul acela, încât uneori stăteam și mă uitam la el aproape o oră, până venea mama și spunea: „Poate ar fi bine să pun cutia la loc în frigider, altfel o să se strice”.

Dar sucul acesta este diferit. Se numește *365 Everyday Value.*

Iau paharul. Amintirea mamei m-a făcut să mă doară tare în gât.

— Oare ai putea să bei și mai încet de-atât? întreabă Dorothy, care stă cu ochii pe mine așteptând să-i dau paharul înapoi.

Credeam că beau normal, dar s-a proptit în fața mea și dă din picior de parcă mă așteaptă de cine știe când.

— Stai ca o statuie și am de spălat vase și de făcut multe alte treburi. Nu pot să stau aici să te văd cum bei un pahar de suc o oră.

Îi dau paharul înapoi pe jumătate plin, neștiind la ce se referă.

Tremur de frig.

— Unde mi-e haina? o întreb.

— A trebuit s-o aruncăm. O să fii nevoită să te descurci cu hainele mai vechi ale gemenelor până îți găsim altceva de îmbrăcat.

Îmi simt gâtul gata să explodeze.

— Dar îmi vreau haina înapoi, spun eu, însă a plecat deja și nu m-a auzit.

Îmi promit mie însămi și mamei că atunci când îmi voi lua o haină nouă va fi roșie. Cumva, ăsta e cel mai important lucru.

∵

Încă mi se întâmplă să merg pe repede-înainte, pentru ca apoi să încetinesc brusc. Acum sunt în rulotă, iar peste o secundă mă aflu la o distanță de zeci de metri, lângă un copac fără frunze al cărui trunchi înfipt în pământ poartă semnele unor arsuri. În depărtare văd patru siluete care-mi fac cu mâna și mă cheamă înapoi. Ori stau întinsă pe pat și urmăresc o picătură de ploaie ce alunecă pe geam. Dar îi ia o zi întreagă să ajungă până jos. Afară, o ciupercă crește din pământ fix în fața ochilor mei. Eu și gemenele stăm la o masă rabatabilă și pretindem că bem ceai. Pălăvrăgesc atât de repede, ca niște veverițe, își tot duc cestile la gură și se prefac că beau, apoi își întind mâinile peste masă, mișcând lucrurile atât de rapid, încât simt că amețesc. Silver vorbește cu mine și singurul lucru pe care-l înțeleg este numele meu. Mă țin de fața de pernă pe care o folosesc pe post de față de masă și închid ochii, iar țipetele lor subțiri de veverițe agitate îmi răsună în urechi în timp ce setul de ceai cade pe podea și se face țăndări.

În seara asta, în pat, simt o lumină în aer. Mă uit la geamăna din patul de sus și pot vedea cum îi crește părul. Cosițele ei negre trec de marginea

patului și vârfurile părului i se scurg până jos ca petrolul.

Mă întreb ce se întâmplă. Am început să văd cum crește părul oamenilor.

25.

Mă împrietenesc cu gemenele. Uneori mă lasă singură în rulotă și Silver nu vorbește cu mine. Dar chiar atunci se întoarce Melody și mă ia de mână. Câteodată, când bunicul mă lasă să ies afară, ne jucăm cu păpușile.

— Draga mea, vreau să știu la ce te gândești.

Stăm pe iarba cu vârful ascuțit și simt cum mă înțeapă prin rochia subțire. Îmi va găuri colanții, dar nu-mi pasă.

— Chiar acum? Vrei să știi la ce mă gândesc acum?

— Da, draga mea.

Mă tot uit la mașina vopsită în alb, prin vopseaua căreia se pot vedea cuvinte scrise cu negru: *Calitate superioară de la Drakerton…* Nu știu ce anume e de calitate superioară, pentru că apoi stratul de vopsea este mai gros și nu văd ce scrie în continuare.

— Mă întreb care erau lucrurile de calitate superioară.

— Ah! exclamă bunicul, aparent dezamăgit, de parcă nu ar avea niciun rost să te gândești la așa ceva.

Dar am sentimentul că lucrurile vor merge din nou pe repede-înainte sau vor încetini, iar a-l ține de vorbă pare un mod de a opri asta.

— Ce crezi, bunicule? Despre biscuiți e vorba acolo unde scrie „calitate superioară”? Crezi că…

El mă întrerupe.

— Nu cred că ar trebui să-mi mai zici „bunicule”.

— Dar de ce? Ești bunicul meu, nu-i așa?

— Da, normal, draga mea. Numai că aici oamenii nu cred că… Gemenele cred că e ciudat. Și alți oameni ar crede același lucru.

— Și cum să-ți spun? îl întreb și mă gândesc imediat la *Dennis,* deși nu-mi place acest cuvânt.

— Ce-ai zice de „tati”? Așa mă strigă și gemenele. Ar trebui să mă strigi și tu la fel.

— Tati?

— Daaa? îmi răspunde el de parcă aș fi acceptat deja să-i spun așa.

Însă dacă zid un anumit cuvânt, un cuvânt ca *tată* sau *tati,* de exemplu, se simte foarte puternic. Ar putea schimba modul în care îl vezi pe cel căruia i te adresezi astfel. Și cum te vede el pe tine. Tatăl meu este cam nașpa, pentru că preferă să stea cu noua lui iubită, în loc să vină cu Peugeotul lui roșu și să mă ia acasă. Dar asta nu înseamnă că nu mi-e tată.

Îmi plimb degetele peste iarba ascuțită.

— Nu, nu cred că pot să fac asta. Nu cred că voi reuși.

— Ah! exclamă el și se schimbă la față. Atunci ce zici de „tăticu””?

Cuvântul ăsta sună foarte rău.

— Hm. Sună puțin cam…

— Da?

— … e cam tras de păr.

El oftează și începe să se enerveze.

— Bunicuț?

— Of. Nu știu ce să spun… și încerc să rup niște fire de iarbă, dar au rădăcini adânci și nu ies din pământ. Ce zici de…? întreb eu.

— Da?

— Ce zici de „tată-mare”? Te-aș putea striga tată-mare. Așa îi spune Sara bunicului ei, îi propun amintindu-mi de Sara. Crezi că aș putea să-i trimit prietenei mele ceva? I-aș putea scrie o scrisoare în care să-i spun unde sunt și tu ai pune-o la poștă.

Bunicul nu mai zice nimic și clatină din cap încet, dintr-o parte într-alta, de parcă s-ar uita la niște lucruri care se apropie de noi, de peste tot din jurul nostru și de la mare depărtare.

— Da, da, spune într-un final. Dar hai să ne concentrăm pe ce am vorbit până acum. E mult mai important.

— Am ales: tată-mare.

— Atunci așa rămâne, spune el, însă pare dezamăgit.

Îi zâmbesc pentru a-l face să se simtă mai bine.

— Mie-mi place. Sună foarte prietenos, spun eu.

— Da, cred că ăsta e cel mai important lucru…

— Trebuie s-o strig și pe Dorothy cumva?

— Nu, zice el, apoi oftează din nou și se ridică, iar eu îmi pot da seama că astăzi îl doare foarte tare piciorul. Nu, cred că Dorothy poate rămâne Dorothy. Am avut deja foarte multă bătaie de cap cu găsirea unui apelativ cât de cât potrivit pentru mine.

Nu voiam să fiu o bătaie de cap. Dar nici nu voiam să-l strig „Tati”.

Stă deasupra mea acoperind soarele – e doar o siluetă neagră pe fundalul acestuia, așa că nu-i pot vedea gura mișcându-se atunci când îmi vorbește.

— Vino, draga mea. Hai să ne plimbăm puțin. Doar noi doi.

Dau din cap că nu. Nu vreau să fiu singură cu el.

— De ce, copilă? De ce nu?

Cum să-i spun că uneori mă înspăimântă până în măduva oaselor? Aș fi obraznică și l-aș supăra. Mai ales după cum a avut grijă de mine.

— Vreau să stau aici să mă joc.

Se apleacă și mă ridică de jos – ca pe o buruiană. Mă ține de mână și este foarte puternic.

Plecăm spre necunoscut și simt trei perechi de ochi în spatele nostru care se întreabă unde mergem.

Cerul este atât de mare și pământul pe care, din loc în loc, se văd pietre uriașe pare că se întinde la nesfârșit. La kilometri depărtare se vede ceva albastru – pot fi ori munți, ori nori. Uneori trecem pe lângă un copac solitar și de fiecare dată acești copaci arată de parcă nu ar vrea să se afle acolo. Unii dintre ei sunt arși la fel ca acela lângă care m-am trezit după un episod de mare viteză. Până și bunicul – *tata-mare* – pare mic în peisajul ăsta și,

pentru că pământul este acoperit cu pietre sau cu iarbă înaltă, se chinuiește să meargă cu piciorul lui cu probleme. Transpiră foarte mult și din când în când trebuie să se oprească și să-și șteargă ochelarii cu o batistă. Zdruncinăturile cauzate de drum îl fac să se schimonosească de durere. Mă uit în urmă. Autorulota a devenit un mic punct alb în depărtare și nici măcar nu le mai pot vedea pe Dorothy și pe gemene.

Ne oprim lângă un copac. E găunos și ars de sus până jos. Tata-mare se sprijină de el și închide ochii. Cred că se odihnește, așa că mă așez pe iarbă la o oarecare depărtare și încep să scutur semințele unei plante. Totuși, la răstimpuri mai trag cu coada ochiului spre el.

— Vino aici, îi aud într-un târziu vocea în spatele meu.

Nu mă mișc.

— Vino aici, repetă el.

Nu vreau să se supere, așa că mă duc lângă el, dar simt cum inima îmi bate mai tare. Copiii sunt ca zombii pe care i-am văzut într-un film la tata acasă. Trebuie să facem ce ni se spune și să ascultăm ca și cum ne-ar fi devorat cineva creierele.

Nu este suficient loc pentru a ne sprijini amândoi de copac. Așa că mă opresc în fața lui, la o oarecare depărtare, și mă uit la praful de pe pantofii mei lucioși.

— Haide, haide, spune el și mă face să mă înghesui lângă el.

Își scosese ochelarii și probabil și-i pusese în buzunar, căci nu-i mai văd nicăieri. Îi strălucesc ochii.

— Trebuie să avem o discuție specială și puțin ciudată, Carmel. Trebuie să discutăm ceva important.

— Despre ce?

Se uită la mine insistent.

— Despre durere.

— Durere?

— Da, draga mea. Despre durere. Despre piciorul meu, spune el și-și atinge coapsa. Ai văzut cum merg? Ei bine, câteodată durerea e mare. Foarte mare.

— Cum te-ai rănit la picior? întreb eu.

— M-a lovit o mașină.

Trebuie să nu plâng, chiar dacă îmi vine în minte imaginea unor cizme maro care ies de sub un camion.

— Vai! Cum?

— Nu contează. Contează ce se întâmplă acum și aici.

Privirea lui este atât de pătrunzătoare, încât aproape că mă face să-mi pierd echilibrul și să cad. Dar apoi oftează, însă este un oftat fericit. Pare încântat de ceva.

— Te rog, bunicule… tată-mare… Ne putem întoarce acum?

— Nu. Vocea lui este foarte ascuțită. Să știi că a sosit clipa.

— Te rog, tată-mare! îl implor și mă agăț de copac. Nu știu… nu știu despre ce vorbești, continui, deși nu asta voiam să spun.

— A, da? Eu cred că știi.

Ochii lui îmi aduc aminte de copacii care se mișcă în mijlocul unei furtuni. Chipul îi este atât de încordat, încât, dacă l-aș atinge, cu siguranță mâna mea ar sări înapoi. Deja începe să mă doară capul.

Dintr-odată îmi trece prin minte că ar putea să mă omoare aici, pe loc.

Nu știu de unde mi-a venit ideea asta, dar la gândul ei mușchii mi se încordează, gata s-o iau la fugă, însă tata-mare mă prinde de mână și mă trage înapoi.

Mă ține strâns și pot vedea cum i se schimbă expresia feței. Parcă devine mai prietenoasă.

— Nu fugi, Carmel. De ce ai vrea să fugi? Promite-mi că nu vei mai face așa ceva niciodată.

Nu zic nimic.

— Îmi promiți?

Dau din cap că da, însă nu pot să-i spun că am vrut să fug pentru că m-am gândit că voia să mă omoare.

— Habar n-am dacă știi, dar ești o persoană cum foarte rar se întâlnește. O persoană excepțională ar fi un cuvânt potrivit pentru tine. Nu oricine poate vedea ce fel de om ești, dar eu pot. Știu cât de rară și cât de specială ești, mai spune el și-mi dă drumul.

Nu vreau să fiu o raritate. Încep să-mi masez brațul acolo unde m-a strâns tata-mare.

Poate el știe de episoadele mele în care timpul trece diferit și probabil la asta se referă. Dar n-am spus nimănui despre ceea ce mi s-a întâmplat și nu cred că tata-mare este în stare să-mi citească gândurile. Îmi storc mintea încercând să-mi dau seama ce vrea să spună, pentru că se uită la mine de parcă ar aștepta un răspuns. Celălalt secret al meu este că pot vedea cum crește sau scade energia unui om, cum cineva poate să fie plin sau gol ca un pahar cu lapte. Dar nici despre lucrul acesta n-am vorbit niciodată. Ambele chestii sunt personale și n-aș ști cum să încep să vorbesc despre ele.

— Nu înțeleg, îi zic într-un final.

— Ba da.

Simt cum mi se umplu ochii de lacrimi.

— Chiar nu înțeleg. Te rog, putem să ne întoarcem la Dorothy? Mi-e sete.

— De prima oară când te-am văzut am știut cât ești de specială și am așteptat. Am tot așteptat momentul potrivit să vorbesc despre aceste lucruri. Am fost la fel de răbdător ca Iov și nu mi-a fost ușor, Carmel, știind cât de minunate pot fi lucrurile și că trebuie să aștept. Dar câteodată e de preferat să aștepți până la momentul potrivit. În dimineața asta, când m-am trezit și ziua era atât de frumoasă, am simțit cum lumea s-a purificat. Și m-am gândit:

acum e momentul, astăzi este ziua cea mare. Dă-mi mâna.

Dar eu nu vreau să-i dau mâna.

— Carmel, mâna. Dă-mi mâna, nu mai ezita.

Vreau să-mi pun mâinile la spate și să nu-l las să mă atingă. Vreau să fug la Dorothy, deși știu că nu mă mai vrea acum, după ce s-a întors la gemenele ei. Dar dacă încerc să fug, mă va prinde din nou de braț, așa că nu am scăpare. Încep să plâng.

Încetișor, tata-mare se lasă în jos. Se vede că-l doare foarte tare când se apleacă.

— Carmel, draga mea. Nu trebuie să fii tristă, nu acum cel puțin. Darul pe care îl posezi este un lucru nemaipomenit.

Fața lui este foarte aproape de mine.

— Ce dar? suspin eu.

— Liniștește-te, oftează el. Nu-ți pot spune, pot doar să-ți arăt.

Se ridică din nou în picioare și se strâmbă de durere. Mă ia de mână foarte ușor. Pielea degetelor lui este crăpată și dură, însă mai fină în palmă.

— Cu aceste mâini…

Se oprește pe neașteptate și pare că a rămas fără cuvinte în timp ce-și ține ochii îndreptați spre cer.

Mă tot mut de pe un picior pe altul și după un timp se răstește la mine:

— Carmel, stai potolită! Te miști atât de mult, încât nu mă pot concentra.

— Dar ce faci, tată-mare?

Se uită fix la mine cu ochii mari. Capul începe iar să mă doară. Îmi simt părul de parcă ar fi tentacule.

— Copilă, pune-ți mâinile pe mine. Ah, Doamne Dumnezeule, iată în fața Ta această fetiță, potir al puterii Tale divine…

Se oprește și mormăie ceva doar pentru el.

Pun mâna pe brațul lui puțin speriată că timpul ar putea încetini și aș rămâne blocată pentru totdeauna în clipa asta îngrozitoare. Ar fi ca atunci

când tata pune pauză la un film și imaginea se oprește, dar sare dintr-o parte într-alta a ecranului.

— Nu acolo. Pune-ți mâna pe piciorul meu, acolo unde mă doare. Of, Doamne Dumnezeule…

Și fac ce-mi spune pentru că știu că dacă ascult și fac întocmai o să mă întorc mai repede la Dorothy. Ating foarte ușor locul pe care mi l-a arătat tata-mare, materialul aspru și negru din care sunt făcuți pantalonii, lângă șold. Nu mai zice nimic și închide ochii strâns.

Apoi totul se mișcă în viteză, îngrozitor de repede, exact așa cum mă temeam. Norii trec rapid pe deasupra noastră și soarele pare că-i urmărește pe tot cerul. Aerul se încălzește în timp ce soarele ajunge la amiază, apoi se răcește brusc în momentul în care începe să coboare. Iarba se întoarce după soare și toate din jurul meu încep să crească – până și copacul își mișcă ramurile și se înalță spre cer.

Când timpul revine la normal, aerul este portocaliu. Soarele a coborât pe jumătate dincolo de orizont, pentru ca doar partea de sus să mai strălucească spre noi. Fața lui tata-mare este plină de sudoare. Își deschide ochii foarte ușor.

— Poți să iei mâna acum, Carmel.

Mâna îmi amorțise și se încleștase pe piciorul lui de parcă ar fi stat acolo ore întregi. Încerc să-mi mișc degetele, dar mâna mea a devenit o gheară. O pot mișca, însă degetele îmi sunt înțepenite.

Tata-mare are acum altă expresie pe chip. Este foarte calm și zâmbitor. De parcă toată viața lui n-ar fi avut niciodată parte de durere.

— *Acum* vom vedea că am avut dreptate. Știam că trebuie să ignor toate opreliștile soției mele, știam în adâncul inimii mele ce este adevărat. Ce vom vedea azi, aici, depășește înțelegerea și puterea muritorilor. Vine direct din rai, copilă. Vine direct din rai.

Sper că se referă la faptul că totul se va termina cât mai repede. Nu cred că mai suport să stau

singură cu el prea mult timp.

— Nu fi supărată, draga mea, zice el și-și lasă mâna în jos ca să-mi mângâie obrazul. Ar trebui să fim fericiți. Este un lucru absolut minunat. Acum hai să vedem.

Îl aud mormăind. A amorțit și el după ce stătuse atâta vreme rezemat de copac.

— Bun, așa, spune, se ridică și își îndreaptă umerii. Acum hai să vedem.

Se scutură de praf, apoi își dă părul pe spate cu ambele mâini. După care își pune un pantof maro în fața celuilalt de parcă ar vrea să verifice ceva.

— Facă-se voia Domnului! spune el, dar apoi vocea îi devine aproape o șoaptă și nu mai deslușesc nimic.

Încordat, se îndepărtează de copac cu pași mărunți. Face cinci pași, se oprește, își aranjează din nou părul și se îndepărtează și mai mult pe drumul pe care veniserăm împreună.

Dar șchiopătatul lui parcă s-a înrăutățit acum. Din cauza terenului accidentat, îi vibrează tot corpul și merge din ce în ce mai încet, iar eu mă gândesc că dacă aș fi fost lângă el, i-aș fi văzut fața schimonosită de durere.

Se oprește și se întoarce spre mine.

— Ce ești tu, copilă?

Picioarele încep să-mi tremure și parcă le simt cum se prăbușesc sub mine.

El șchioapătă înapoi în direcția mea și alunecă pe pietre. Devine foarte nervos. Aud un plânset ușor care vine de la mine, deși nu-mi dădeam seama că plâng. Mă apasă atât de tare de copac, încât începe să mă doară.

— Chiar ești un copil? urlă tata-mare la mine. Chiar ești?

— Bineînțeles. Doar știi asta. Sunt nepoata ta.

Se apleacă, își apasă mâinile pe umerii mei și-și lipește fața de a mea. Nu pot vedea nimic în afară de ochii lui care se unesc și devin un singur ochi

mare albastru-violet. Nu mă pot abține și țip. Îi urlu direct în față.

Pentru un moment, cred că are de gând să mă pălmuiască. Dar nu o face și se îndreaptă de spate.

— Îți vei arăta adevărata față.

— Te rog, tată-mare, îmi strivești umerii…

— Spune-mi cine ești.

— Sunt Carmel. Știi cine sunt. Hai să ne întoarcem…

— Îți vei arăta adevărata față, la fel cum o facem toți într-un final. Sunt sigur că nu m-am înșelat în privința ta. Prin ce am trecut… n-am cum să fi greșit. Am trecut prin iad. Am fost pus la încercare până la limita extremă. Am păcătuit…

Îmi dă drumul și aproape cad la pământ.

— Când te-am văzut prima oară… spune el și mă țintuiește cu privirea.

Dacă ar putea, m-ar tăia pe din două cu privirea și s-ar uita în mine.

— Ce înseamnă toate astea?

— Nu știu, tată-mare, chiar nu știu.

— Stai pe loc și gândește-te la asta. Gândește-te, Carmel, gândește-te!

— Nu mă lăsa aici.

— Ba da. Trebuie să te gândești mult, trebuie să meditezi și să te rogi. Ăsta e singurul lucru care mai poate fi făcut pentru tine acum. Când mă gândesc la…

Și pleacă șchiopătând, cu mersul unui om nervos, alunecă pe pietre și pare că se simte mai rău decât înainte, îmi strigă ceva plin de mânie, dar este deja destul de departe și nu-l înțeleg. Pe urmă se întâmplă ceva teribil. Se împiedică și cade, apoi rămâne întins pe spate ca o insectă.

Tremur toată și știu că ar trebui să mă duc să-l ajut. Dar ar fi ca și cum m-aș apropia de un scorpion care ar putea să înțepe. Se zvârcolește și se întoarce pe o parte încercând să se ridice și cred că înjură foarte mult, fiindcă nu deslușesc ce zice.

— Carmel, Carmel! Vino aici!

De data asta l-am auzit, pentru că a urlat din toți rărunchii.

Rămân lipită de copac, privindu-l cum se zvârcolește până când reușește să se ridice în picioare.

Îl văd cum se holbează la mine – capul lui ca o căpățână de usturoi e aplecat înainte – apoi se întoarce și pleacă șchiopătând și mergând atât de repede, încât spulberă pietrele în calea lui.

După o vreme, totul se liniștește. Tata-mare a devenit un punct în depărtare și nu-i mai aud pașii. Tot ce aud acum este vântul. Mă întorc spre copac. Are trei crengi mari și în punctul unde se întâlnesc creează o formă asemănătoare unei cești sau unei farfurii.

— Ceașca plângătoare, spun eu.

De multe ori mă simt mai bine dacă dau nume lucrurilor. Mă aplec și las lacrimile să cadă în ceașcă. Stropesc lemnul uscat și mirosul de lemn ars se simte mai puternic. Micuța baltă de lacrimi este ca balta Tarei de pe pupitrul ei. Și chiar dacă încerc să nu-mi las lacrimile să curgă, îmi vin în cap numai gânduri despre mama și nu le pot opri. Numai că acum ea nu spune „Curaj, Carmel, curaj”. Nu mai spune nimic.

Nu mai spune nimic pentru că e moartă.

∵

Când deasupra pământului mai rămân câteva raze de soare, pornesc și eu spre rulotă. Punctul alb se tot mărește, apoi apare Melody și mă strânge tare în brațe.

— Ah, Carmel, am fost foarte îngrijorată.

Îmi pun capul pe umărul ei și o îmbrățișez la rândul meu.

— E-n regulă. Nu mai e supărat. S-a întors și n-a putut să vorbească. Dar acum e bine.

Mă uit peste umăr și-l văd cum se plimbă de colo până colo cu capul aplecat.

— Hai înăuntru să ne jucăm, continuă Melody.

*

Tata-mare este foarte drăguț cu mine după ce s-a întâmplat la copac. Mi-a spus că-i pare rău că a fost „luat de val”. Dar, din când în când, îmi cere să-i pun mâinile pe picior.

— Nu așa se vindecă oamenii. Trebuie să meargă la doctor, îi răspund eu.

— Ba da, Carmel, se vindecă. Este posibil și este un dar, un dar pe care n-ar trebui să-l ții doar pentru tine. Ar fi o dovadă de egoism. Vrei să mai încerci o dată?

— Nu, mulțumesc.

Încep să plâng și îi spun că nu mai vreau să fac nimic, apoi îmi ascund mâinile la spate.

— Nu cred că pot să te fac bine.

— Dar eu știu că poți, îmi zâmbește el.

Poate are dreptate. Încep să mă simt vinovată pentru că nu-l pot ajuta din moment ce el zice că pot. Chiar mă uit la mâinile mele ca să văd dacă sunt diferite de ale celorlalți. Nu sunt deloc diferite, dar pentru că mă holbez la ele mi se pare că încep să plutească și că nu-mi mai aparțin.

Tata-mare mă face să mă simt de parcă dinadins nu vreau să-l vindec. Și el are grijă de mine – nu știu ce aș face sau unde m-aș duce dacă nu ar avea grijă de mine. Și din acest punct de vedere pare mai mult un tată decât un bunic și mă întreb dacă n-ar fi bine să-l strig și eu „tati”, ca gemenele. Dar mă răzgândesc.

Într-o zi ne trezim și începem să facem bagajele.

26.

ZIUA 100

Am scris numărul în jurnal cu carioca roșie pe care o folosesc mereu. M-am holbat la el. Faptul că am scris cele două zerouri mi-a dat fiori care au ajuns la inimă și mi-au făcut creierul să pulseze.

Răsfoiam jurnalul în timp ce stăteam pe marginea patului și vedeam cum cresc sau cum scad numerele roșii animate – ca acele jocuri când un personaj desenat pe marginea fiecărei pagini începe să se miște dacă frunzărești cartea în viteză. Când am ajuns iar la pagina de astăzi, numărul 100 mi-a apărut ca un binoclu prin care aș fi putut să-mi zăresc fiica. Trebuia să fac ceva. Aveam nevoie de Paul.

A răspuns la telefon imediat.

— Paul, nu inventa vreo scuză ca să nu vorbești cu mine.

Nu se auzea nimic la celălalt capăt al firului, dar știam că e acolo. Îmi puteam da seama după bâzâitul electric de pe linie.

— Îmi pare rău, Beth, a spus el într-un târziu.

— Mă tot eviți.

— Știu, dar… dar nici măcar nu vreau să vorbesc despre asta. Mi-e prea greu. Să vorbesc despre ce s-a întâmplat face ca totul să fie real.

Vocea lui suna slab, de parcă ar fi fost grav bolnav sau victima unui accident de mașină.

— Pentru că totul chiar e real.

I-am trimis prin telefon lui Paul, sperând că-l va trezi și pe el, energia care cumva se acumulase în corpul meu pe timpul nopții.

— Ascultă-mă. O voi suna pe Julie. O voi ruga să-i aducă aici în seara asta pe toți.

— Pe toți?

— Da. Toți prietenii mei. Știi – cei dinainte. Nessa, Belinda, am spus și am făcut o pauză. Nu și

Alice, am șoptit apoi, deși nu cred că m-a auzit. Toți au încercat să ia legătura cu mine, dar i-am îndepărtat mereu.

— De ce în seara asta?

— Au trecut o sută de zile, Paul.

— Îmi pare rău!

— Nu trebuie să-ți ceri scuze pentru tot. Aș vrea să vii și tu cu Lucy. Vom avea nevoie de pliante.

— De pliante?

Vocea lui ba scădea în intensitate, ba urca. Mi-l imaginam stând pe canapea cu mâinile la ochi.

— Da, ca să le împărțim. Sau să le punem în cutiile poștale. Să le lipim pe stâlpi. Mai știi că Nessa este graficiană? Vreau s-o rog să mă ajute cu pliantele, am spus eu și am bătut toba cu degetele pe masă. Măcar încearcă să vii.

∵

Julie, Kristen, Rosie, Lynne, Nessa, Belinda – vechea gașcă. Majoritatea încercaseră să mă contacteze. Dar nu toți. Sally, de exemplu, nu a încercat niciodată. Multe au stat deoparte, însă tăcerea lui Sally a fost cea mai dureroasă. Amintirea aceea cu ea și Carmel, când Carmel îi masa scalpul cu degetele, iar Sally își ținea capul pe spate și mâinile lăsate pe lângă corp – „Of, Doamne Dumnezeule, Carmel. Este extraordinar. Nu te opri. Să nu te oprești niciodată”.

După ce am închis telefonul, m-am uitat prin casă și am văzut-o parcă pentru întâia dată. Iluzia ordinii era prezentă pentru că nimic nu mai fusese mișcat de foarte mult timp. M-am plimbat din cameră în cameră și am aprins toate lustrele, până când întreaga casă a fost învăluită de lumină. Toate lucrurile erau pline de praf. Pânze de păianjen își făcuseră apariția pe la tocurile ușilor și m-a uimit faptul că păianjenii continuaseră să-și țească pânzele în tot timpul în care eu suferisem. Am umplut și am golit găleată după găleată de apă cu detergent și am curățat peste tot. Casa va fi scena – m-am gândit eu – unui ritual care se va desfășura

în această seară. Trebuia să fie gata. Avea nevoie de îmbunătățiri. Am căutat îndelung în dulapul de sub scări, dar n-am găsit decât niște decorații de Crăciun. Am ales câteva și am pus deasupra șemineului beteală de care am legat conuri de pin și am prins becuri colorate de toartele cănilor.

Julie a ajuns prima, iar eu am alergat pe aleea din fața casei și am îmbrățișat-o.

— Mă bucur nespus să te văd. Ai slăbit… Uite, am adus mâncare, a zis ea.

Adusese prăjituri și vin. Nessa a venit cu pâine. Cu brânză de capră. Cu struguri negri. Toate au adus câte ceva, se strânsese atât de multă mâncare, încât nu mai avea loc pe masă. Un ospăț ciudat. Mi-au adus aminte de păsările care o iau în zbor și pe surata lor bolnavă. Au văzut decorațiunile, dar nu au comentat nimic – deși probabil părea că am înnebunit. Oricum, toată lumea care trecea prin fața casei și vedea atâtea mașini parcate credea că înăuntru are loc o petrecere și până la urmă asta a fost – un fel de petrecere.

Nessa a adus și imprimanta, care putea printa sute de pliante. Și au mai adus sacoșe pline cu lumânări.

— Sunt pentru după cină; dacă ești de acord cu asta. Nu știam ce altceva să facem, a spus ea.

— Ah…, atât am reușit să zic și m-am gândit la cât de neînsemnate pot fi aceste priveghiuri când le vezi la televizor – cântatul tărăgănat, lumina slabă; tot ce ar fi trist și emoționant m-ar termina.

— Nu trebuie să facem asta – e în regulă. Era doar o idee, a zis și ochii ei negri păreau îngrijorați.

Ceva s-a rupt în mine.

— Da, da, am spus în timp ce înfulecam felii de pâine pentru că, în sfârșit, în seara aia mi se făcuse foame. Da, e o idee bună – le vom aprinde pe toate. Cum obișnuiam să facem înainte.

Noaptea era rece și senină. Prietenele mele s-au apucat să pună lumânările pe cărare și în jurul ușii

de la intrare de parcă ar fi plantat ciuperci. Apoi, cu o brichetă, le-am aprins pe toate. M-am gândit ca nu cumva să înceapă să cânte. Te rog, Doamne, nu le lăsa să facă asta! Nu voi fi în stare să le aud și să nu plâng. Și nu vor fi în stare să facă față la ce vor vedea.

Dar ele au stat în spatele meu în timp ce ne uitam la flăcările lumânărilor cum ard și cum luminează toată grădina. Televiziunea nu poate capta adevăratul spirit al lumânărilor – care are darul să alunge spiritele rele și să amenințe noaptea. Mirosul de ceară arsă a umplut grădina și lumina a dezvăluit gardul și silueta întunecată care stătea acolo.

— Paul! am strigat și am început să alerg spre el.

Stătea de partea cealaltă a gardului. Lumina era slabă aici, dar am rămas șocată de ce am văzut. Îmbătrânise – lucru care nu credeam să fie posibil. Arăta ca Paul de peste zece ani.

— Ai venit. Mă bucur nespus. Și Lucy? E și Lucy cu tine?

— Nu. A vrut să vină, dar încerc s-o feresc de toate astea cât de mult pot.

Cine eram eu să-i spun cât de zadarnic ar fi acest efort?

— Am venit pe jos, nu cu mașina, a continuat el de parcă asta ar fi fost vreo explicație.

— Păcat. Aș fi vrut să-mi cer scuze față de cum m-am purtat cu ea. Haide, vino. Hai să mănânci ceva.

A dat din cap că nu vrea și am văzut că simțea nevoia să stea afară, simțea că, dacă ar intra, n-ar mai avea cum să scape de lumea dinăuntru. Am stat acolo, de o parte și cealaltă a gardului, uitându-ne la flăcările care pâlpâiau și la prietenele mele cum reaprind lumânările stinse de vânt.

— De ce faci asta, Beth?

— Mă simțeam ca încremenită în gheață, Paul. Trebuia să fac ceva – o mișcare. Dacă nu, aș fi

murit înghețată. Într-o bună zi, cineva m-ar fi găsit moartă și țeapănă în pat. Să fac ceva e cu siguranță mai bine decât să nu fac nimic. Nu crezi?

Paul nu a mai răspuns. Mă întrebam cum s-ar vedea din aer scena grădinii luminate. M-am uitat în sus și mi-am imaginat-o pe fata mea ca pe o molie care nu se distinge pe cerul întunecat. Am început să râd, iar Paul se holba la mine ca și cum chiar aș fi înnebunit.

— Tocmai ce mi-am dat seama.

— Ce?

— Ce facem noi aici, în seara asta. Încercăm s-o ademenim înapoi cu lumină.

— Cu lumină?

— Da, da, am spus eu și l-am apucat de braț. Nu vezi? Încercăm să-i arătăm drumul înapoi spre casă.

∵

Două săptămâni mai târziu, stăteam cu Paul în camera ei. Ne țineam de mână ca și cum am fi încercat să creăm o legătură care să ne ducă spre locurile unde se afla fiica noastră. Este posibil ca seara cu lumânările să-l fi adus pe Paul înapoi în loc s-o aducă pe Carmel, dar nu mai eram soț și soție – nici măcar foști soți. Eram ca frații, uniți de această legătură ciudată.

Nimic. Doar scârțâitul geamului deschis de vânt. M-am ridicat și l-am închis.

Paul mi-a studiat harta, apoi și-a rezemat fruntea de ea.

— Îmi pare rău că te-am lăsat singură cu toate pe cap. A fost nedrept să spun că e vina ta.

— E în regulă, am spus și mi-am sprijinit capul pe spatele lui. Trebuie să știi că nu mai e vorba despre noi, asta nu mai există. Nu vreau să te îngrijorezi, ci să mă susții. Să fii tată!

— Te voi conduce la ședința de terapie, a spus el într-un târziu.

— Mulțumesc, Paul. E foarte drăguț din partea ta.

Odată urcați în mașină, am tăcut o vreme amândoi. Am coborât geamul și am lăsat vântul cald de vară să intre.

— Nu s-a mai auzit nimic nou de săptămâni întregi, a spus Paul până la urmă. Niciun indiciu, nimic.

— Știu.

Indiciile – acele fire invizibile care ne-ar putea duce la ea. Sau ca firimiturile lăsate pe cărare de Hänsel și de Gretel. Se părea că vântul a împrăștiat firimiturile și a tăiat firele. Dar avea dreptate: nimic nou.

Ajunsesem deja în suburbii.

Nouăzeci și trei de case erau aliniate pe stradă. Paul a oprit.

— Aici e?

M-am uitat pe geam. Numărul 222.

— Așa pare, am răspuns.

— Unde l-ai găsit?

— În Pagini Aurii.

— Deci celălalt psiholog nu te ajuta prea mult?

Am dat din cap că nu.

— Da. Nu. Adică nu prea.

Poliția mă pusese în legătură cu un specialist pe astfel de cazuri. Și a fost de un adevărat ajutor până la un punct. Totuși, simțeam că face parte din „proces”.

— Simt că trebuie să discut cu cineva nou. Care nu mă cunoaște. Și tu ar trebui să vorbești cu cineva, Paul.

— Poate.

Prundișul de pe alee scrâșnea sub picioarele mele. Am sunat la sonerie și am studiat razele soarelui strălucind pe vitralii. Bărbatul care a deschis ușa era mai tânăr decât mă așteptam. M-am întrebat dacă el era psihologul sau doar un angajat care deschidea ușa.

— Tu trebuie să fii Beth. Intră.

Purta blugi și un tricou roșu pe care scria *Slinky,* nu avea pantofi, ci doar șosete. Ne-am strâns mâna

cu stângăcie în hol.

— Eu sunt Craig. Vino.

Camera era neutră – pereți crem, iar covorul avea culoarea terciului de ovăz. În cameră se aflau două scaune plasate față în față și o măsuță de cafea între ele. Pe masă, câteva șervețele roz, așezate sub formă de trandafir, reprezentau singura pată de culoare din toată încăperea.

— Despre ce vrei să vorbim astăzi, Beth? m-a întrebat în timp ce s-a așezat pe scaun.

M-am uitat la grădină prin ferestrele-uși. O statuie a lui Pan se zărea sub niște frunze. Craig nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Oare chiar aș putea vorbi cu el? Ce ar fi știut despre ce înseamnă să ai copii sau orice altceva legat de asta? L-am privit. Ochii lui căprui-închis așteptau răbdători, sinceri – de ce tinerii nu ar ști la fel de multe ca vârstnicii? Asta am învățat de la Carmel.

Am simțit o dorință imensă. Trebuia să mă despovărez.

— Fiica mea…

— Da?

— Lipsește.

— Ce vrei să spui?

— A dispărut. Acum patru luni. Nimeni nu știe unde e.

— Dumnezeule, a spus el și și-a dus mâna la ochi. Deodată, când i-am văzut ochii căprui și sprâncenele de sub părul decolorat de soare, mi s-a părut mult mai tânăr.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te avertizez.

Nu mi-am dat seama. Bula în care trăiam era atât de mare, atât de intensă, încât aproape uitasem că și cei din afara ei ar putea fi afectați.

— N-ai citit nimic în ziare? am întrebat eu.

— Am fost în America de Sud timp de un an. Îmi pare rău. Probabil există persoane specializate pe așa ceva.

Simțeam cum mi se adună furia în piept.

— Încerci să scapi de mine?

— Nu. Doar că…

— Îmi pare rău. Nu trebuia să spun asta.

— Nu, e în regulă. Hai s-o luăm de la capăt. Ce s-a întâmplat?

I-am spus pe scurt.

— Pentru ce probleme vin oamenii la tine?

— Nefericire, știi cum e, condiția umană. Persoane care vor să-și schimbe viața.

Mi-am mutat privirea și m-am uitat la singura fotografie de pe peretele din spatele lui. Nu o văzusem până atunci. Era o pădure, iar razele de soare cădeau printre copaci.

— Oamenii nu știu ce au. Dar acum mi-e ușor să spun asta.

Niciunul dintre noi n-a vorbit un timp.

— Îmi pare rău. N-am vrut să par șocat. Dar este… șocant. Chiar vreau să te ajut dacă pot.

M-am uitat la fața lui pentru o secundă și părea… un om bun. Am aprobat.

— Da, da, te rog.

— Să-mi spui… Să-mi spui de unde vrei să începi.

Am tăcut cam un minut.

— Bine. Vreau să-mi spună cineva că e vina mea.

— Nu pot să fac asta, Beth.

— Nimeni nu o spune. La început, fostul meu soț mi-a spus-o. Apoi și-a retras cuvintele. Mă gândesc la asta aproape tot timpul și vreau ca cineva să o spună.

— De ce crezi că a fost vina ta?

Nu am mai zis nimic multă vreme și am stat așa, cu ochii închiși.

— Încă de când s-a născut, m-am gândit că o voi pierde. Apoi am divorțat și acest sentiment m-a copleșit. Iar ea se pierdea tot timpul, deci nu era totul în capul meu, nu-i așa? Și e atât de dificil să aprofundez senzația, dar *știu* că acest gând era impregnat în creierul meu. Pe urmă s-a întâmplat. Iar acum simt că eu am cauzat asta.

Nu mă mai deschisesem așa în fața nimănui.

— Atunci hai să vorbim despre asta.

— Nu. Nu pot, am zis cu voce scăzută. Te rog, putem să stăm pur și simplu o vreme?

Am stat fără să vorbim până când ceasul ne-a arătat că ședința de-o oră aproape se încheiase. M-am ridicat brusc.

— Mulțumesc, i-am spus.

Psihologul m-a condus până la ușă.

— Aș vrea să te ajut dacă pot și să ne mai vedem. Pot să te întreb dacă te consolează ceva? a întrebat el din pragul ușii.

— Da, am răspuns și am atins razele soarelui de pe vitraliu. Știam că o voi căuta, dar căutările mele s-au transformat într-un fel de dependență. Mai sunt și mici găuri, găuri de uitare cum le numesc eu, însă nu știu dacă mă ajută foarte mult. La un singur lucru mă tot întorc. Da, un singur lucru – mici acțiuni.

27.

Noul loc este o pădure.

O ajutăm pe Dorothy să descarce rulota. Are o ladă frigorifică alimentată la priză și păstrează mâncarea rece. Are un dulap special deasupra paturilor lui Melody și Silver în care ține mâncarea în pungi închise ermetic. Cuțitele, lingurile, furculițele și toate cele trebuincioase le ține într-o cutie de lemn. În ceaunul mare în care încălzește apa cu care ne spălăm sunt aranjate frumos toate prosoapele și cârpele. Îmi place cum ține totul organizat. „Este câte un loc pentru fiecare lucru și fiecare lucru este la locul lui”, după cum obișnuiește ea să spună.

— Copii, duceți-vă în pădure să mai aduceți lemne pentru foc, zice ea.

Toate trei alergăm în pădure cu un coș din plastic roz pe care ni l-a dat Dorothy. Sunt atât de mulți copaci, că dintr-odată totul devine liniștit și întunecat.

Tata-mare ne-a spus că aici se va organiza un mare eveniment.

— Ce crezi că va fi „evenimentul”? întreabă Silver, care găsește un băț și-l aruncă în coș.

— Nu știu. Poate vor avea bomboane, răspunde Melody plină de speranță.

— Nu se știe niciodată cu tata-mare. Poate nu e nimic, le avertizez eu.

Totodată, simt că se va întâmpla *ceva* aici. Am simțit asta de cum am sosit.

Gemenele dau din cap și continuă să adune lemne.

— Uite, Carmel. E unul mare, spune Melody și ridică un lemn lung cât brațul ei. De ce nu-l duci tu? Mama va fi foarte mulțumită de tine.

— Mulțumesc, îi zic și iau lemnul gândindu-mă la ce gest frumos a făcut Melody. Îi văd dintele cum strălucește în întunericul pădurii.

— Mă bucur că este și Carmel cu noi acum. Nu te bucuri, Silver? întreabă ea și mă apucă de mână.

Silver ia un băț cu vârfurile degetelor ca să nu se murdărească.

— Presupun că da, zice ea și aruncă bățul în coș, apoi se scutură pe mâini de noroi.

— Și eu mă bucur că sunteți aici, le șoptesc.

Simt că sub acești copaci întunecați, doar noi trei, ne putem destăinui orice.

— Mă bucur că sunt cu alți copii, continui eu.

— De ce trebuie să ne tot mutăm din loc în loc? Nu e corect. Vreau să fiu alături de mulți copii, să avem manuale școlare și pachețele cu mâncare, cum aveam înainte, zice Silver și-și pune mâinile în șolduri.

— Voi nu mergeți la școală? Toată lumea trebuie să meargă la școală.

— Nu. Nu-i adevărat. Noi nu mergem. Oricum, e mai bine că nu trebuie să mergem.

Dar acum câteva clipe spunea altceva.

— Și cum rămâne cu dorința de a avea pachețel de mâncare și de a învăța lucruri noi? Voi cum învățați?

— Ne învață mama. Și tăticu' ne învață lecții din Biblie. Spune că e suficient.

— Și ce fel de lucruri vă învață Dorothy?

— Câteodată matematică. Trebuie să adunăm numerele de pe dolarii pe care îi strânge ea. Sau câți kilometri sunt până în Mexic.

— Aș fi vrut să fie o bibliotecă aici la care să mergem, oftez eu. M-am uitat pe ascuns la cărțile de pe raftul de deasupra patului lui tata-mare și al lui Dorothy, dar toate sunt despre religie.

— Hă? se miră Silver de parcă să citești ar fi de prisos.

— Carmel este prietena noastră acum, nu-i așa? E ca și când ar fi venit în vizită o prietenă de la școală, spune Melody rușinată.

Am o idee.

— Am putea să ne facem școala noastră, propun eu.

Îmi dau seama că le place ideea. Ambele se opresc și se uită la mine.

— Ce vrei să spui? întreabă Silver.

— În rulotă putem să facem lecții. Putem face rost de cărți și să învățăm după ele. Și să avem sandvișuri în pachețele la ora prânzului. Și să facem exerciții de matematică. Și poate proiecte de artă sau desene.

Am făcut un astfel de proiect la școală când a trebuit să construim un dinozaur din pastă de hârtie – fiecare din clasă a trebuit să lucreze la alte părți ale dinozaurului. A stat pe raft adunând praf mult și bine, dar doamna Buckfast a spus că îl va agăța de tavan în trimestrul următor. Cred că nu-l voi vedea niciodată cum atârnă deasupra noastră. Eu am lucrat la coada lui.

— Da, hai să facem. Ce crezi, Silver?

— Cine ar fi profesorul? întreabă ea.

Mă gândesc.

— Putem face cu rândul. Și dacă Dorothy are timp, poate ne va învăța ea ceva. Ceva ce știe.

— Mama are poze cu cranii. Le ține ascunse, spune Melody și acel cuvânt îmi trimite fiori prin tot corpul.

— Poftim? Cranii umane?

— Da, arată cam așa, aprobă Melody, care face ochii mari și își duce mâinile la gură cu degetele în jos ca să semene cu dinții.

— De ce asemenea poze?

— Nu știu, răspunde ea printre degete.

— Asta nu are nimic a face cu școala, continuă Silver.

— Chiar vreți s-o facem? întreb eu după un minut de liniște.

— Hai să începem mâine. Acum haide, avem treabă, spune Silver.

Alergăm înapoi la rulotă.

— Ce fete bune, ce fete bune, spune Dorothy când ne vede coșul.

Se așază în genunchi și începe să aranjeze lemnele pe jos.

Copacii înalți se mișcă în sus și-n jos în bătaia vântului și nu departe de noi curge un râu cu albia largă, iar plaja este plină de pietricele. Alunec cu pantofii mei scorțoși și mă uit la suprafața apei. În mijlocul râului sunt vârtejuri negre, de parcă râul n-ar avea fund. Am din nou sentimentul că se va întâmpla ceva și o frunză maro zboară în fața mea și-mi aterizează pe unul dintre pantofi.

Dorothy este ocupată să aranjeze lucrurile.

— Adu tigaia… Nu, nu aia, pe-aia cu mânerul lung… Aduceți lemnele de foc… Ocupați-vă voi, fetelor… Acum deschide conservele de fasole, Silver. Pune-le în tigaia mare. Vom avea parte de o cină de cowboy. Nu prăjim mâncare în seara asta, Carmel, strigă ea.

Cred că începe din nou să mă placă. Îmi zâmbește frumos și încerc să uit ce mi-a zis Melody, despre cranii.

Toate avem câte ceva de făcut. Treaba mea e să scot lingurile și cuțitele și să le aranjez pe o cârpă curată așezată pe jos.

Atunci vine tata-mare din spatele camionetei și spune un cuvânt: „botez”.

Câteodată cuvintele sunt colorate. „Tropicana” este portocaliu, *bineînțeles.*

„Botez” este alb, alb, alb. Mai puțin când iese din gura lui tata-mare, căci atunci e negru. Negru ca Biblia lui. Mi se pare că a mai crescut. Umerii lui sunt imenși și brațele lungi îi atârnă pe lângă trup.

Tata-mare se descalță de pantofi și de șosete și, odată ce ating pietrișul, picioarele lui par albastre și osoase. Mă pune să fac și eu același lucru și mă ia de mână.

— În râu se află Spiritul, Carmel, strigă el.

Dorothy și gemenele vin și ele și se aliniază pe mal așteptând.

Frigul mă lovește atât de tare, încât mă face să țip. Mă împiedic, tata-mare mă ține strâns și ajungem într-un loc adânc, iar fusta mi se ridică la suprafața apei. Tata-mare citește din Biblia pe care o ține în cealaltă mână și o picătură mare de apă îi atârnă de nas și se mișcă în timp ce el citește.

Aflate pe plaja cu pietricele, Dorothy și gemenele încep să cânte:

Ești spălat în sânge?
Ești spălat în sânge?
În sângele neprihănit, în sângele neprihănit al mielului…

Cântecul se răspândește peste apă și se amestecă cu zgomotul râului care curge la vale.

Sângele mielului, apa râului – le simt mirosul. Le simt gustul.

Tata-mare își pune Biblia în buzunar și își trece palma mare peste fața mea și miroase și ea a sânge de miel, iar apa râului îmi intră în urechi – „Vechiul ei nume va fi uitat. Ea va fi botezată în fața lui Dumnezeu și numele pe care îl va purta va fi Mercy…”

Mâinile lui îmi închid ochii. Mă împinge cu putere pe spate.

Spiritul râului trebuie să fie puternic, pentru că mă smulge din mâinile lui și mă duce departe.

Ies la suprafață și îi văd ca pe niște păpuși strălucitoare – tata-mare aleargă spre mine încercând să mă prindă, țipând: „S-a lovit la cap!” Melody aleargă pe mal și urlă ceva printre tufișurile care o zgârie și îi rup rochia.

Sunt sub apă de atâta timp, încât văd o față albă, o mână, un vârtej sub mine. Este mama mea, mama mea, mama mea. Îi văd chipul frumos, o aud cum îmi strigă numele prin apă: „Carmel, Carmel!” Apoi nimic.

Totul este negru, de parcă am fost închisă în Biblie pentru totdeauna.

Tata-mare stă deasupra mea, apăsându-mă pe piept în timp ce pietrișul îmi sapă în pielea spatelui.

— Mama! zic eu, iar apa îmi iese pe gură.

— Te-am prins, copilă, spune tata-mare în timp ce apasă pe pieptul meu. Te-am salvat. Te-am salvat.

— Nu. Mama! bolborosesc și încerc să mă lupt cu el, dar îmi prinde mâinile.

Melody s-a ales cu o zgârietură mare pe față care sângerează foarte tare. Dorothy mă duce în rulotă. Mă dezbracă și mă învelește cu o pătură, apoi mă așază în pat.

— Carmel mai avea puțin și murea, plânge Melody, iar eu o văd în fața mea cu rochia făcută franjuri și plină de zgârieturi de la țepii tufișurilor.

Întind mâna, îi ating brațul și-mi retrag degetul plin de sânge.

Dorothy îi scoate rochia lui Melody și pot vedea că tot corpul îi e plin de zgârieturi.

— Of, Doamne Dumnezeule, copilă, copilă.

Melody începe să plângă și mai tare. Stă în fața noastră îmbrăcată doar în pantalonii ei galbeni.

— Gata, gata, liniștește-te! spune Dorothy.

Se duce apoi la foc și toarnă apă caldă într-un castron. Se întoarce, picură ceva în apă dintr-o sticlă albastră și începe să spele rănile lui Melody cu vată.

— Este în regulă. Sunt doar zgârieturi, nimic altceva.

Dar chiar și așa, apa din castron se face roz, apoi roșie.

— Acum stai liniștită, copilă, văd un ghimpe.

Aduce o pensetă și se încruntă în timp ce îl scoate.

— Și încă unul, și încă unul. Copilă, ești ca o pernă de ace, continuă ea.

Dorothy scoate toți ghimpii, unul câte unul, iar eu mă învelesc mai bine în pătură ca să mă încălzesc.

După ce termină, îi spune lui Melody să stea așa, doar în pantaloni, la aer, ca să se usuce sângele. Ceea ce se întâmplă rapid.

— Te vindeci foarte repede, Melody, îi spune Dorothy, apoi o îmbracă cu pijamaua și îi spune să stea lângă foc. E distrusă, o aud spunând după ce-mi ridică rochia de pe jos. Mă uit ia ea și pot să văd că are pietre, nisip și alge verzi agățate prin dantelă.

Părul lung al lui Dorothy este desfăcut și-i cade pe față. Zâmbetul de mai devreme i-a dispărut. Mă gândesc la fața mamei, plină de lumină albă, și la cuvântul pe care mi l-a transmis prin apă, spunându-mi numele adevărat. Atunci, pe loc, vreau să mor. Aș vrea să mă întorc în râu și să stau acolo cu ea.

— Aș fi vrut ca tata-mare să nu mă fi salvat, plâng eu.

— Ce prostii spui! Cine nu vrea să fie salvat?

— Eu.

— Prostii, ești obraznică…

Acum îmi șterge părul cu un prosop, înfigându-și degetele în cap ca să mă frece apăsat. Nu vreau să se oprească. Simt că asta este adevărata salvare, să-mi maseze scalpul până mă întorc la viață.

Atunci când se oprește, mă simt rău din nou.

— Vreau să fiu în râu, nu aici.

— Lasă, că-ți trece, se uită Dorothy la mine.

Nu mai zic nimic.

— O să te obișnuiești cu numele Mercy. Și eu am ales alt nume. Dorothy mi-a fost inspirat dintr-un film. Ei au vrut să am nume de sfântă, dar le-am zis că ori Dorothy, ori nimic.

— Care e numele tău adevărat?

Nu răspunde, ci vorbește mai departe:

— Toți ne putem obișnui cu aproape orice… nume… orice altceva, tot o aud spunând și văd

cum privește adânc în sufletul și în mintea ei. Eu m-am obișnuit. Când am venit din Mexic, aveam doar hainele de pe noi și… ah, mi-e dor de culorile de acolo.

Se oprește din masaj și mi se pare că e la fel de tristă ca mine.

— De ce nu te întorci acasă?

— Pentru că vreau să scap de un nebun. Și am venit aici ca să-mi fac o viață mai bună, plină de oportunități de afaceri.

— Ce sunt oportunitățile de afaceri?

— Ei bine, pentru început, tu ești una. Tot ce trebuie să faci este să fii o fată cuminte și ascultătoare și totul va fi înfloritor și perfect și vom avea o casă frumoasă și poate o mașină – Mercedes. Să te cheme Mercy nu-i chiar rău dacă mergi cu un Mercedes, nu-i așa?

Nu știu despre ce vorbește.

— Numele meu, spun eu încet, dar în același timp încercând să nu fiu rea, mai ales că mi-a masat capul atât de bine și atât de mult, este Carmel. Mama spunea că e numele unui loc asemănător paradisului și la fel de catolic ca mama și ca tatăl ei. Tatei i-a plăcut numele pentru că sună precum caramelul.

Dorothy arată de parcă nu ar interesa-o cum mă cheamă sau semnificația numelui meu atât timp cât nu-i mai fac probleme. Mă șterge atât de tare cu prosopul pe tot corpul, încât mă doare, dar cel puțin mă simt uscată și încep să mă încălzesc. Nici nu mă deranjează că stau dezbrăcată în fața ei.

Apoi mă învelește cu o pătură și mă așez în fața focului, dar dinții îmi tremură de parcă ar încerca să vorbească singuri. Încă mai simt gustul râului. Un cucui mare începe să-mi crească din frunte, iar atunci când îl ating, îl simt la o distanță foarte mare de capul meu. Toată lumea mănâncă fasole cu lingura din castroane de plastic. Toată lumea, mai puțin Melody, care spune că o doare când se mișcă. Acum sunt îmbrăcată în cămașa de noapte,

cea cu trandafiri roz. Am picioarele încălțate cu șosete și port pe deasupra un pulover mare și gros de la gemene și unul dintre hanoracele lui Dorothy. Sunt învelită cu o pătură, dar *tot* nu pot să mă încălzesc, cel puțin nu pe dinăuntru.

Tata-mare și-a pierdut energia. A început să ne privească din nou doar cu coada ochiului. Dorothy scoate polonicul din ceaunul care atârnă peste foc și îmi toarnă fasole în castronul de plastic.

— Uite. Ia niște fasole, Mercy, ca să prinzi puteri.

Dar credeam că a înțeles când i-am zis…

— Carmel. Eu sunt Carmel! îi repet.

— Eu cred că Mercy este un nume frumos, nu credeți, fetelor? îl aud pe tata-mare.

— Putem să avem și noi nume noi, ca mama și ca Mercy? întreabă Silver.

— Nu, aproape că țipă Dorothy. Numele voastre nu se vor schimba.

— Mercy este foarte specială, Silver. Nu toate fetițele au nevoie de nume noi, spune tata-mare.

Silver mă va urî de acum încolo. Deja și-a mijit ochii în timp ce se uită la mine prin flăcări.

— Asta înseamnă că în curând putem da avansul pentru un duplex? întreabă Dorothy.

Chiar dacă nu știu ce e ăla un duplex, îmi dau seama, după cum mă privește, că are legătură cu mine.

Tata-mare își ridică mâinile ca să facă liniște.

— Opriți-vă! Nu este de ajuns să știm că Mercy a venit la noi prin foc, că a devenit parte din noi și că avem un nou nume pe care să-l celebrăm?

Mi-a ajuns. Sar în picioare.

— Am deja un nume și acel nume este Carmel. Voi încercați să mă faceți să-l uit, dar nu-l voi uita, țip eu.

Nu le spun că mama era în râu și mi-a amintit asta și că pierderea numelui meu ar fi fost ca și cum m-aș fi prefăcut că ea nu a trăit niciodată. Nu m-ar fi crezut.

— Gata, draga mea, încearcă să mă împace tata-mare. Nu e nevoie să te enervezi. Vino, vino și mănâncă niște fasole. Te vei simți mai bine dacă mănânci ceva.

— Nu vreau nicio fasole. Vreau la mama! urlu eu. Vreau la mama! Și nu e bine să le dați fasole gemenelor. Le face să tragă vânturi toată noaptea.

Melody își duce mâna la gură și începe să râdă.

Mă gândesc să fug. Voi fugi și mă voi ascunde, iar ei nu mă vor găsi niciodată. Așa că înfășor strâns pătura în jurul meu și o iau la goană spre copaci. Îmi simt șosetele ude leoarcă. Aud strigăte din spatele meu, dar este prea târziu, îmi cade pătura, însă nu o mai ridic.

În pădure mă ghemuiesc gâfâind în spatele unui tufiș de ferigi. Îi văd, printre frunze, cum stau în jurul focului și arată spre pădure. Tata-mare – care este cât o jucărie de unde mă aflu eu – se duce să-și ia geaca din mașină.

Închid ochii și încerc să stau liniștită, apoi îmi înfig degetele în pământul moale. Se aud pași în timp ce tata-mare se apropie. Când trece pe lângă ferigile în spatele cărora mă aflu ascunsă, ele se mișcă și îmi ating fața.

Îl pot auzi multă vreme cum se plimbă prin pădure. Când se apropie iar de mine, mi se pare că seamănă cu un lup care vânează și adulmecă mirosurile din aer. Dar, după un timp, până și lupul renunță. Se întoarce la foc și-l pot vedea uitându-se în flăcări. Din când în când, Dorothy își pune mâinile în șold și se uită spre pădure, iar rochia ei lungă atinge pământul.

Apoi întuneric: mă ridic, cât de încet pot, și mă întorc cu spatele la ei. Pădurea este întunecată și se aud zgomotele animalelor care se mișcă în întuneric. Ce să fac acum? Mă plimb la întâmplare toată noaptea până mă mănâncă un lup adevărat? Sau mă pierd și mor de foame? Iar pădurea este atât de înfricoșătoare pe întuneric… Vor ieși fantomele și vor avea chef de distracție și de jocuri

– să mă tragă de păr și să mă ciupească cu degetele lor scheletice. Le pot auzi chiar lingându-se pe bot cu limbile invizibile.

Mă uit înapoi la cele patru siluete luminate de foc. Le urmăresc vreme îndelungată în timp ce vorbesc, apoi pun un ceainic pe foc, scurmă în jăratic și se uită iar spre pădure.

Până la urmă, pur și simplu mă întorc la ei. Nu știu ce altceva să fac.

Dorothy mă trimite la culcare cu stomacul gol, iar tata-mare spune că trebuie să mă gândesc la ce păcate am săvârșit cu plecarea mea. Dar eu nu mă gândesc la așa ceva. Noaptea, Melody se urcă în patul meu și ne îmbrățișăm.

— Tu o să mă strigi și de-acum încolo Carmel, nu-i așa? O poți face în secret dacă nu vrei să intri în bucluc.

— Este chiar atât de important?

— Da.

— Atunci așa voi face.

— Îți mulțumesc c-ai încercat să mă salvezi.

— E-n regulă, îmi șoptește ea.

28.

ZIUA 150

Am crezut că Paul va suna în ziua 150. Dar mi-am adus aminte că el nu ține evidența zilelor la fel cum o fac eu – scriind cu roșu în jurnal numărul fiecărei zile. Însă cumva, într-o oarecare măsură, m-am simțit ușurată că nu ținea evidența. Am refăcut pliantele Nessei – „Dispărută de 150 de zile". Plănuiam să le împart la terminalul Harwich de feriboturi. Era o teorie a mea că acolo fusese dusă. Paul s-ar putea să încerce să mă oprească. Nu credea că această căutare frenetică a mea îmi face bine. El plătea un detectiv particular ce părea bine intenționat, dar căruia îi lipsea simțul urgenței care îmi curgea mie prin vene.

În ziua 150 am urmărit cum feriboturi mari vin și pleacă. Am urmărit cum oamenii, îmbrăcați în haine comode pentru călătorit, ajung aici cu copiii și valizele lor, cu sticle de apă în mâini și borsete în jurul taliei, în care își țin actele și banii. Stăteam lângă un stâlp și împărțeam pliante. Câțiva s-au oprit să vorbească cu mine.

„Doamne Dumnezeule, draga mea, nu știam" sau „Îmi aduc aminte de povestea ta. Încă n-ați găsit-o? Voi aprinde o lumânare pentru amândouă. Cum o cheamă pe cea mică? Mă voi ruga pentru ea".

Apoi plecau, uitându-se la pliantul meu, trăgând valizele după ei și dând din cap în vreme ce se îndepărtau, dar în același timp ținându-și copiii mai strâns de mână.

Însă de cele mai multe ori nu voiam să vorbesc. După ce-mi dădeam seama că nu știau nimic despre Carmel, îmi doream să plece mai departe și să mă lase să găsesc pe cineva care ar fi putut să-mi dea vreo informație.

După o oră am văzut pe cineva din personal, o angajată în uniformă cu cravată elegantă, care vorbea cu un paznic. Amândoi se uitau la mine. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Oare asta a devenit căutarea mea asiduă? Ceva ce enerva oamenii, o neplăcere publică? Au venit însă la mine, mi-au citit pliantul și mi-au spus că și-ar fi dorit să ajute. Paznicul mi-a cumpărat o cafea și mi-a dat voie să stau în continuare lângă stâlp.

Apoi mi-a sunat telefonul. Era Paul.

— Beth. Beth, unde ești?

— Sunt la feriboturi.

— Poftim? De ce? Nu contează. Ascultă, Ralph a găsit ceva, spune el.

Ralph, detectivul particular.

— Da, serios? Ce anume? și am strivit în mână paharul gol de cafea.

— E din filmulețul cuiva de vacanță. Unde ești mai exact? Vin să te iau.

∵

— Și ce s-a întâmplat? a întrebat Craig.

— Ralph a cerut să i se trimită filmarea prin curier. A fost făcută de un cuplu aflat în vacanță într-un camping. Au crezut că au văzut-o pe Carmel pe înregistrare.

— Și când ți-ai dat seama că nu e ea?

— Din prima. De cum am văzut filmulețul.

— Cred că a fost îngrozitor. Dezamăgitor.

Am aprobat din cap. Fusesem atât de plină de speranță și de entuziasm… Dar era o problemă cu filmarea. Fusese făcută cu nu știu ce cameră antică și a trebuit să mergem la biroul lui Ralph din Ipswich s-o vizionăm. Călătoria cu mașina lui Ralph a înrăutățit lucrurile și a făcut situația mai tensionată decât era deja. Puteam simți în gât mirosul scaunelor de piele. Oprirea la benzinărie mi s-a părut că durase o veșnicie.

— Culoarea roșie e de vină, înțelegi? Văd o fetiță în roșu și toată lumea sare pe ea, ceea ce e ridicol. Cuplul acesta se întorsese din vacanță și a

dat peste anunțurile pe care Paul și Ralph le-au dat în ziare. Și-au filmat copiii când jucau crichet pe iarbă și o fetiță a intrat în cadru undeva în fundal. Era îmbrăcată în roșu și nu părea să fie nimeni cu ea. Dar purta un hanorac roșu, nu un palton.

— Dar nu i-ai văzut fața?

— Nu. Era întoarsă cu spatele spre cameră. Dar nu trebuia să-i văd fața. Știu foarte bine cum arată și cum merge Carmel. Au dus înregistrarea la Poliție – oamenii vor să ajute atât de mult încât ar face orice –, dar eu știu. Mi-aș fi recunoscut fiica. Cred că Paul avea nevoie să fie convins.

Un alt indiciu tăiat de la rădăcină.

— Beth, te-ai mai gândit la ce-am discutat deja de câteva ori, despre vina pe care ți-o asumi în legătură cu ceea ce s-a întâmplat?

— Da, am răspuns. Simțeam că și cel mai mărunt lucru mă epuizează.

— Cred că ar ajuta dacă am analiza asta.

M-am uitat pe fereastră la statuia lui Pan. Frunza din spatele lui crescuse de când nu mai fusesem aici, așa că acum îi acoperea un ochi. Celălalt ochi, cel vizibil, se holba la mine.

— Am încercat să nu mă mai gândesc la asta, dar n-am reușit. Pentru că… pentru că întotdeauna am simțit că o voi pierde și treaba asta poate m-a făcut să fiu excesiv de protectoare.

— Mulți părinți sunt așa cu copiii lor, e normal.

— Da. Dar nu știu…

Și deodată am simțit cum mă cuprind toate căldurile și m-am ridicat repede în picioare. Dar dacă am influențat lucrurile? Dacă într-adevăr le-am influențat? Simt cumva că eu am cauzat toate câte s-au petrecut – nu știu exact cum –, însă acest sentiment nu dispare. Doar eu mă gândesc la asta, nimeni altcineva n-a zis că aș fi făcut-o, dar…

Am tăcut, apoi m-am așezat cuminte pe fotoliu.

Mi-am adus aminte de cuvintele din vis ale lui Carmel: „Poate am vrut să ne pierdem una de cealaltă”. Chiar am fost rea cu ea în ziua în care a

dispărut. Pot să recunosc asta față de mine acum: „Nu, Carmel, stai cu mine, ia-mă de mână sau mergem direct acasă”. Am fost rea, nervoasă și stresată. De responsabilitate, de griji. Nu-ți spune nimeni cum va fi atunci când vei avea un copil. Nu-ți spune nimeni că vor fi numai griji, griji, griji, griji, griji. Tot timpul. Nu-ți spune nimeni cum copiii tăi îți țin soarta în mâini, chiar viața, pe când înainte erai liber, liber și nu știai. Nu-ți spune nimeni că dacă se va întâmpla ceva cu ei, vei fi distrus și vei duce cu tine această povară pentru tot restul vieții.

— Nimeni altcineva n-a zis că aș fi făcut-o… am repetat.

— Ei bine, nici eu n-o zic, a spus Craig. Am putea sta aici o sută de ani și tot nu voi susține așa ceva. Nu spun că n-ar trebui să vorbim despre asta. Dar nu-ți voi împărtăși ideea.

Am tăcut amândoi o vreme.

— În regulă, am oftat eu aproape bolnavă de toate acele gânduri. Vrei să ne întoarcem la începuturi?

— Crezi că ești pregătită?

Am dat din cap că da. Am tot vorbit despre ideea unor noi începuturi. Prima zi înapoi la muncă. Prima zi în care să merg singură la cumpărături.

— Gata! Asta e, mă voi duce în oraș singură. În curând. Poate chiar săptămâna viitoare, am spus și am strâns brațele fotoliului. Sau poate peste două săptămâni.

29.

În dimineața de după botez nu mă dau jos din pat. Încă simt gustul râului. Cucuiul din cap s-a mărit. Din cauza lui, ochiul îmi este pe jumătate închis și mă gândesc întruna la ce am văzut în apă.

Nu o aud pe Melody cum vine tiptil-tiptil la mașină. Primul lucru care o dă de gol e vocea.

— Carmel, nu te trezești și tu azi?

Deschid ochii. Ea e afară, stă cu mâinile împreunate și mă privește. Zgârieturile de pe corp nu i se mai văd, pentru că este îmbrăcată. Singura pe care o pot vedea este cea care coboară de pe frunte până la bărbie. Arată de parcă i-ar fi trasat-o cineva cu o cariocă.

— Nu trebuie să-mi spui Mercy acum?

— Nu. Tăticul a spus că te vom striga așa doar la ocazii speciale. Pentru moment.

Mă ridic în pat.

— Aaa…

— Îi e frică să nu fugi din nou.

Mă las pe spate pe perne. Mă simt de parcă m-aș fi luptat cu tata-mare și aproape aș fi câștigat, deși victoria încă nu e sigură.

Melody începe să-și mototolească rochia, se trage de tiv și își bagă degetele prin găurile din dantelă.

— Legat de școală… ne întrebam…

— Și Silver?

— Da. Silver e de acord chiar mai mult decât mine. Numai că n-o auzi spunând asta, atâta tot.

Îmi simt pleoapele foarte grele și cred că mi se vor închide în orice clipă. Îmi ating ușor cucuiul din cap și mi se pare că a prins coajă în mijloc.

— Poate nu azi.

— Ah! exclamă ea dezamăgită. Mâine?

— Sigur. Mâine.

Și pleoapele mi se închid.

∵

Și s-a făcut mâine, numai că Melody este bolnavă – mult mai rău decât mine. Tata-mare o pune în patul meu.

— Este tetanos, plânge Dorothy. Probabil l-a luat de la spini. Trebuie să o ducem la spital, Dennis.

— Nu avem asigurare. Dumnezeu va avea grijă de ea. Dumnezeu o va îngriji. Să nu te îndoiești de asta.

Dorothy plânge, dar el se duce pe malul râului ca să citească din Biblie.

— Dacă aș fi fost în stare să conduc rabla asta… spune ea și șterge fruntea plină de transpirație a lui Melody. Am intra toți în pământ dacă aș încerca.

Se uită urât la spatele lui tata-mare, apoi se repede spre el și vocile lor răsună pe deasupra apei care astăzi e calmă și liniștită.

Mă învelesc bine de tot în pătura plină de pătrățele roz, mov și albastre și mă așez în pat, lângă Melody. Când își flutură pleoapele, ochii ei strălucesc ca două mărgele umede de chihlimbar. Falca i s-a umflat, scoțând în afară zgârietura de pe față, care acum s-a făcut roz și e urâtă.

Simt un firicel de vânt care bate prin mine. Îmi intră prin gură și se împrăștie peste tot. Simt o mâncărime în palme și mă scarpin ca să-mi treacă.

Mă aplec deasupra ei și îi spun lui Melody toate cuvintele pe care mi le spunea mama: drăguță, îngeraș, iubita, plăcințică. Vântul din gura mea suflă peste fața ei, iar eu mai spun un cuvânt – „zăpăcilă”, pentru că între noi acesta fusese întotdeauna un cuvânt care însemna ceva de bine.

— Te iubesc, Melody, respir eu peste fața ei.

Părul îi acoperă perna și fața ca niște panglici negre, iar mâinile îi sunt țepene de parcă ar încerca să se preschimbe într-o păpușă. Mă bag sub plapumă lângă ea, unde este teribil de cald, și o iau în brațe și se simte întocmai ca o păpușă până când pleoapele mi se închid iar.

Melody mă trezește, ridicându-se brusc în capul oaselor lângă mine.

— Școală, Carmel. Când ne apucăm și noi de școală?

— Hă…

Sunt pe jumătate adormită.

Fața ei nu se mai preschimbă într-una de păpușă. Melody dă plapuma la o parte și încerc să mă ridic, dar sunt atât de obosită, încât trebuie să mă sprijin în coate. Afară este încă lumină.

Melody sare peste mine și coboară scările în viteză.

— Copilă, copilă. Uită-te la tine. Hai să-ți aduc ceva de băut, spune Dorothy ștergându-și ochii de lacrimi.

— Te simți mai bine, Melody? îi zâmbește Silver.

Îl văd pe tata-mare că e foarte serios și tăcut.

— Știi ce înseamnă asta, nu-i așa, Dorothy?

— Ce înseamnă, Dennis?

El se uită la mine, apoi la ele.

— Acum două ore, Melody era foarte bolnavă. De fapt, nici nu putea să se miște din pat…

— Dar copiii se fac bine tot timpul, Dennis.

— Știam că te vei îndoi de adevăr. Femeie, îți cunosc gândurile.

Dorothy are un pahar de plastic pe care îl ține lângă față și în care bate cu unghia. Se gândește. Țac, țac, țac, țac. Mă întreb dacă tata-mare cunoaște *aceste* gânduri. Ele tot vin și pleacă, vin și pleacă.

— M-am mulțumit cu faptul că tu crezi și asta a fost suficient pentru mine. Tu ești expertul în aceste lucruri.

— Dar n-o vezi cu propriii tăi ochi? Melody era atât de bolnavă, nici nu putea să se miște, și uită-te la ea acum. Te uiți la ea?

Țac, țac, țac, țac. Dorothy zâmbește de parcă tocmai a mâncat ceva dulce și foarte bun.

— Da, da, ar putea fi…

— Carmel și-a pus mâinile pe ea și s-a făcut bine, spune el cu aceeași seriozitate de mai devreme.

Cu coada ochiului, îmi văd mâinile roz așezate pe pătură cu palmele în sus. Îmi tremură degetele de parcă ar fi traversate de un curent electric. Oare este posibil? Tata-mare, care a căzut în genunchi și începe să se roage, crede că da.

Dorothy țipă și sucul ei de portocale zboară din pahar în forma M-ului de la McDonald se în timp ce își deschide brațele.

— Ah, Dennis! Adevărat sau nu, acum înțeleg. Oricum ar fi – ești un om deștept, foarte deștept –, vom face o *avere.*

Dar el nu o mai aude, fiind prea ocupat să se roage.

∵

— Cine o să fie învățătoarea? întreabă Silver, care stă în patul meu.

— Ce ziceți să facem cu rândul? Poți fi tu prima, propun eu.

— Hm. Cred că învățătoarea trebuie să fie… Și arată spre pieptul meu. Tu.

— Ah, bine! accept, dar mă încrunt.

Acum trebuie să mă gândesc la prima lecție.

Am făcut, pe cât posibil, ca interiorul rulotei să arate cât mai mult ca o sală de clasă. Am vrut să punem cărți peste tot, dar singurele pe care le-am găsit sunt bibliile lui tata-mare și cărțile de rugăciuni. Și cum nu avem voie să le atingem, ideea mea nu va putea fi pusă în practică. Totuși, am luat blocul de desen și ne-am lipit desenele pe pereți. Chiar arată bine.

Dorothy a plecat pe jos până la magazin. A plecat spunându-i doar lui tata-mare. El ne-a zis că magazinul e la șapte kilometri depărtare și că Dorothy e nebună – ar fi dus-o el cu mașina –, numai că ea e obișnuită să meargă pe jos pe pământul Domnului. Așa îi place ei.

Gemenele sunt foarte încântate, de parcă într-adevăr se va întâmpla ceva interesant. Sper să nu fie dezamăgite.

Chiar mă gândesc bine la ceva să le predau. Și îmi aduc aminte că doamna Buckfast ne-a predat o lecție despre dinastia Tudorilor.

— În regulă. Vom avea o lecție de istorie. Este vorba despre un rege, încep eu și mă uit la tata-mare, care stă într-un șezlong destul de departe de noi.

— Cum îl cheamă? întreabă Silver.

— Henric. Henric al VIII-lea.

— A fost un rege bun? întreabă și Melody, care își plimbă foarte repede mâinile peste cuvertură.

Zgârietura de pe fața ei a devenit roz-închis.

— Nu. Nu a fost. A fost un rege foarte, foarte rău.

— Aaahhh! spun amândouă în același timp.

— Avea o barbă roșie. Și obișnuia să se îndoape cu mâncare. Mânca foarte mult și din cauza asta se îngrășase foarte tare.

— Și din cauza asta era rău? întreabă Silver.

— Nu. Nu din cauza asta. A devenit rău din cauza soțiilor lui. A avut șase soții…

— Nu e posibil așa ceva. Cum poți avea șase soții? strigă Silver.

— Nu i-au fost soții în același timp.

— Dar tot nu e posibil.

— Dar tatăl vostru? Adică cel înainte de tata-mare.

— Da. Însă el a plecat. N-a murit. Doar a plecat, spune Silver.

— Vedeți? Deci…

— Mama spune că era un porc mexican leneș. Se îmbăta atât de tare, încât începea să spargă farfuriile din casă. Așa că mama a fugit cu noi într-o noapte. Zicea că va băga divorț, zicea că America este tărâmul laptelui și al mierii și că, dacă ești deștept, vei învârti banii cu lopata. Apoi l-a cunoscut pe tata-mare.

Încerc să nu mă gândesc la hainele care zburau pe fereastră la noi acasă.

— Da, poți să… ăăă… divorțezi. Dar Henric al VIII-lea nu divorța tot timpul.

— Nu? întreabă Melody, iar mâinile ei se plimbă acum pe cuvertură cu o viteză foarte mare.

— Nu. Pe unele… pe unele le-a omorât.

— Tu inventezi toate astea? întreabă Silver de parcă ar spera să nu fie așa.

— Nu inventez nimic, îi răspund, apoi tac.

În trimestrul următor urma să mergem într-o excursie cu școala la unul dintre palatele lui Henric, numit Hampton Court. Eu și Sara de-abia așteptam, pentru că la palat e și un labirint și i-am povestit cum e să te plimbi printr-un astfel de loc. Probabil au fost deja acolo. Pentru moment mi se pare că sunt înapoi acasă și că am ajuns la labirint cu Sara, iar acum îmi aduc aminte cum ne-am distrat. Dar clipesc și totul dispare, apoi le văd pe Melody și pe Silver cum se holbează la mine așteptând să continui.

— Oricum, doamna Buckfast a fost cea care ne-a zis toate astea, deci trebuie să fie adevărat. Uneia i-a tăiat capul cu toporul. Și alteia i-a tăiat capul cu sabia.

Dorothy își bagă capul pe ușă și ne face să sărim înspăimântate. În spate ține un rucsac portocaliu.

— Ce faceți, copii, aici?

— Școală.

— Foarte bine, atât timp cât stați liniștite.

Se duce la tata-mare și o aud spunându-i:

— Dacă voiai să știi, a costat unsprezece dolari și cincizeci și unu de cenți.

Chiar dacă el nu întrebase nimic.

Îi cerem lui Dorothy permisiunea de a împacheta masa de prânz ca și cum am fi la școală și ea e de acord. Fiecare ieșire pare să-i aducă o dispoziție mai bună. O ajutăm să facă sandvișuri cu șuncă și le punem, împreună cu câte un măr, în trei pungi de hârtie. Totuși, paharele trebuie să le

ținem tot timpul în mână, pentru că nu avem cutii de carton cu suc de mere în care să înfigem un pai, așa cum aveam eu la școală. Așa că decidem să mâncăm prânzul acum, pe loc. Melody sună clopoțelul de la gâtul ursulețului ei de pluș, deoarece i-am spus că la școală, înaintea fiecărei mese de prânz, se sună din clopoțel. După ce mâncăm, ne întoarcem la lecțiile noastre.

— Vom vorbi despre artă acum, dar legat de subiectul de mai devreme.

Asta obișnuia să spună doamna Buckfast, însă îmi dau seama că gemenele nu au înțeles, așa că le spun că vom face un desen despre ce tocmai am învățat.

— Ești o învățătoare foarte bună, Carmel, zâmbește Melody. Vrei să te faci profesoară când crești mare?

— Nu știu. Probabil.

Mă gândeam la un moment dat că mi-ar plăcea. Dar doamna Buckfast este foarte organizată și eu sunt conștientă de felul cum îmi fug gândurile și de faptul că am momente în care nici nu știu unde mă aflu. Și nu cred că asta m-ar face o profesoară bună. Mi s-ar putea întâmpla un astfel de episod tocmai în momentul predării și toată clasa e atentă la mine.

Scoatem blocul de desen și fiecare primește câte o coală de hârtie. Eu îl desenez pe Hernie îndopându-se cu o pulpă de găină și îi fac firimituri în barbă. Când mă uit la desenul lui Melody, văd că a desenat-o pe regina decapitată cu toporul. E sânge peste tot.

∵

În dimineața asta împachetăm și plecăm din nou, așa că mă uit spre râu și o strig pe mama foarte încet, ca să nu mă audă nimeni. Mi se pare foarte trist că plecăm – de parcă am lăsat-o aici, în apa râului.

— La revedere, te iubesc, șoptesc eu.

Gemenele mă strigă din spatele rulotei.

— Carmel, vino să facem din nou școală.

Mă așteaptă cumințI înăuntru, pregătite. Le place foarte mult jocul ăsta.

— Nu plecăm? Unde sunt Dorothy și tata-mare?

— Au plecat să se plimbe prin pădure, spune Silver.

— Să se certe, adaugă Melody.

— Ah. Bine. Cine vrea să fie profesoara?

— E tot rândul tău, zice Silver.

Nu mi se pare că facem cu rândul, dar nu mă deranjează. Chiar deloc. Ce altceva aș putea să fac?

— Putem să vorbim din nou despre regine decapitate? întreabă Melody, care începe iar să-și plimbe degetele pe cuvertură.

— Hm. Am vorbit deja despre asta. Poate ar trebui să scriem. Știți să scrieți caligrafic?

— Nu chiar… răspunde Silver.

Scoatem niște foi de hârtie și le îndoim de la jumătate, ca să fie mai mici. Scoatem și creioanele. Le ascuțim atât de bine, încât toate au acum vârfuri foarte subțiri.

— Haideți să ne scriem fiecare povestea. Avem nevoie de un subiect, propun eu.

Cred că nu e foarte corect, pentru că e dorința mea să facem asta și nu știu dacă profesorii ar trebui să procedeze așa, dar gemenele nu par să fie deranjate. Creioanele lor așteaptă cumințI.

— Ce ziceți de subiectul „Totul despre mine”?

Iar mă iau după doamna Buckfast – tema asta ne-a dat-o de făcut la clasă.

— Trebuie să scrieți în capul paginii numele și numărul clasei, adaug eu.

— Care e numărul clasei?

— Ăăă… ar putea fi 5B.

Ne apucăm să scriem. Din când în când, rod capul creionului ca să mă concentrez mai bine. Dar curând mâna începe să-mi zboare peste pagină. „Mă numesc Carmel. Am opt ani. Cel mai mult îmi place să citesc. Am citit de cinci ori *Alice în*

Țara Minunilor și mi-aș dori să o mai citesc o dată. Animalul meu preferat este câinele Sarei, un Collie pe nume Sheila. De asemenea, îmi plac animalele mici, ca liliecii și vulpile”.

După ce terminăm, le spun:

— Hai să ne uităm la toate și să le citim cu voce tare.

Gemenele își așază hârtiile jos, lângă a mea, și mie nu-mi vine să cred. Nu știu ce să spun. Scrisul lor e oribil – arată ca mâzgăliturile unor copii de patru ani –, dar profesorii buni nu rănesc sentimentele elevilor. Doar cei răi fac asta.

— Ați muncit foarte, foarte bine, le zic eu și îmi iau foaia de pe jos.

Mă simt rușinată să-mi văd scrisul caligrafic lângă mâzgăliturile lor. Mi-e frică să nu cumva să se simtă prost sau să se ia de mine. Ridic foaia lui Melody să mă uit. Și-a scris numele sus, dar după aceea a înșirat niște cuvinte care nu prea înseamnă nimic. „Pisică. Câine. Mama. Rulotă” – numai că l-a scris „rulot”.

— Poate ar trebui să facem mai multe lecții de scris.

Amândouă aprobă din cap și își țin creioanele ridicate de parcă ar fi fost gata să înceapă imediat altă lecție.

— Ești mult mai bună decât cealaltă Mercy, Carmel, spune Silver.

Suflu de pe hârtiile lor rămășițele minei de creion. Apăsaseră foarte tare când scriseseră.

— Care cealaltă Mercy?

Silver se duce în spatele rulotei și se uită ca nu cumva să fie cineva acolo. Își duce degetul la buze, făcându-ne semn să nu vorbim, apoi se urcă pe patul lui tata-mare și ia ceva de pe raft. Este o carte mică albastră cu un scris auriu pe copertă.

— Aceasta.

Deschide cartea și sunt multe scrieri acolo, dar și o poză micuță și un articol decupat dintr-un ziar. Îmi ating cârlionții tăiați.

— Seamănă cu mine! Cel puțin părul ei… și fața puțin. De fapt, destul de mult.

— Și ea e Mercy. Nu ne-a plăcut de ea, nu-i așa, Silver?

Silver clătină din cap.

— Cine e?

Simt din nou furnicături prin tot corpul.

— Era cu tăticu' când a plecat mama prima oară cu el.

Mă uit cu atenție la fețișoara din fotografie.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Unde e?

Gemenele ridică din umeri.

— A plecat cu tăticu'. Apoi a sunat-o pe mama și i-a spus că trebuie să ia avionul să se întâlnească cu el. După care te-ai întors tu cu ei. L-am întrebat unde a plecat Mercy și el ne-a zis: „O avem pe Carmel acum. Nu trebuie să mai vorbim despre Mercy. Niciodată", spune Melody.

Silver dă din cap, aprobând afirmațiile lui Melody.

— Nu trebuie să zici că ți-am vorbit despre asta.

— Dar…

Nu sunt sigură ce vreau să spun cu acest „dar". Dar ce? Știu doar că mi-au revenit furnicăturile.

— Nu trebuie să spui nimănui, Carmel. Sincer, promiți? Dacă nu, nu-ți mai putem arăta nimic, niciodată, insistă Silver.

— Era sora mea?

Chiar nu știu de ce am întrebat asta, numai că seamănă leit cu mine.

— Nu știm, ridică Silver din umeri.

— Dar… dar… de ce nu vă plăcea de ea?

— Era foarte tăcută și se ruga tot timpul. Întotdeauna se ruga cu tăticu'. Era plictisitoare, adaugă Silver.

Silver pune la loc pe raft cartea cu poza lui Mercy.

— Vreau să mă mai uit, vreau să citesc articolul din ziar.

— Nu, se vor întoarce în curând. Riscăm să fim prinse. Promite-ne că nu vei spune – sau nu ne mai jucăm cu tine niciodată.

— Vreau să mă uit la ea… și mâna mea zboară spre raft, dar Silver o apucă.

— Nu! Știam că nu trebuia să-ți zicem.

Încep să o împing în pat, iar Melody țipă: „Nu, nu, nu” și mă trage de rochie atât de tare, încât mă dau pe spate și aproape cad peste ea.

Fețele lor sunt palide acum.

— Știam că ne vei băga în bucluc. E suficient să ne apropiem de lucrurile lui tăticu’ și se enervează. Nu trebuia să-ți arătăm, spune Silver.

— Promite-ne că nu te vei mai uita acolo. Te rugăm. Ar putea să te prindă, adaugă Melody.

Toate trei abia ne tragem răsuflarea.

— Bine, nu mă voi mai uita, mint eu. Promit.

Cobor treptele rulotei și mă uit la râul învolburat unde aproape că m-am înecat, gândindu-mă la fata ascunsă în cartea de pe raft, la cine e ea. Seamănă atât de mult cu mine și… avem același nume.

Chiar de aici, când mă uit peste umăr la rulotă, pot vedea cum cartea îmi face cu ochiul de pe raft.

— Într-o zi mă voi uita la tine cum trebuie. Detectivul Wakeford va veni și te va găsi, îmi spun eu foarte încet.

Mă gândesc că trebuie să încep o căutare amănunțită și simt un gol în stomac.

— Mercy, cine ești? întreb de parcă ar putea să mă audă. Mi-aș fi dorit să fii lângă mine acum ca să-mi răspunzi. Eu sunt Carmel.

Apoi simt un fel de cutremur interior, pentru că atunci când mi-am spus numele adevărat totul era calm – doar râul învolburat făcea zgomot, iar râului nu-i pasă. Sunetul a dispărut și nu mai sunt atât de sigură că mi-am câștigat dreptul de a-mi păstra numele. Îmi scot pixul din buzunar și îl lovesc cu o piatră până ajunge un cuțit de plastic. Iau trei pietre și încep să scrijelesc. După ce termin, le așez pe un singur rând, dar aduc prea

mult a pietre funerare, așa că le pun una peste alta, în ordinea asta:

Wakeford
Summer
Carmel

30.

ZIUA 163

Noi începuturi. Prima zi când mă duc în oraș singură.

M-am gândit să merg pe jos ca să fac mai multă mișcare. Deși știam că în felul ăsta puteam s-o caut în continuare.

M-am simțit ciudat să fiu singură în natură. Cerul imens, plin de albastru și cenușiu, era tot acolo. Trilurile păsărilor răsunau neschimbate în jurul meu. Mă plimbam printr-o lume care nu știa nimic în afară de schimbarea anotimpurilor. Și oare – așa mi se părea – se simțea în aer un început de toamnă? Era deja acel moment al anului?

Pașii mei erau tot mai ritmați. Din când în când mă opream, îmi ridicam nasul și mă învârteam de jur-împrejur, scanând totul. Devenisem doar o pereche de ochi, o ființă creată exclusiv pentru a căuta: picioarele mele păreau să fie un fel de avanpost din care stăteam de veghe. „Oprește-te”, mă certam. „Nu-i aici”.

Am mers de-a lungul drumului de țară cunoscut până am ajuns la marginea orașului. Casele, împrăștiate la început, începuseră să se îngrămădească una în cealaltă de-a lungul străzilor. M-am oprit și am ciulit urechile. Zgomotele îndepărtate ale copiilor care se jucau au ajuns până la mine ca într-un nor. Cu o tresărire, mi-am dat seama că eram lângă școala lui Carmel și dacă aș fi mers mai departe, aș fi trecut de clădirea de cărămidă roșie în stil victorian plină de colaje cu fluturi la ferestre.

— Ah, Doamne Dumnezeule! am bolborosit și am schimbat direcția ca să ocolesc școala.

Apoi am ajuns în stradă, înconjurată de magazine și de oameni grăbiți, unii duceau pungi de cumpărături sau fumau, sau mâncau din

ambalaje de hârtie – bucățele albe de brânză gratinată le cădeau pe reverele sacourilor –, sau vorbeau la telefon, sau pur și simplu se uitau în vitrine. Să mă aflu printre atâția oameni mi s-a părut la fel de ciudat ca atunci când fusesem singură cu o oră în urmă. Mi se părea atât de straniu, încât m-am apropiat de magazine și am început să merg atingând zidurile cu degetele doar pentru a nu-mi pierde echilibrul. Mergând mai departe, am dat nas în nas cu un bătrânel îmbrăcat cu o haină de tweed care mergea la fel ca mine, încet ca melcul, și a trebuit să negociem pentru un moment cine se va despărți de perete.

Dar știam ce magazin urmează – mă apropiam de el tot mai mult – și-mi doream să-i văd vitrina, dar nu puteam. Pentru că-mi făcusem în minte un scenariu prost – dacă pantofii roșii sunt încă acolo, avea să fie un semn că ea e în viață? Dar cum puteau să mai fie tot acolo, după atâta timp? Așa că mi-am schimbat scenariul și mi-am zis că dacă există orice fel de pantofi roșii în vitrină, atunci acela ar putea fi semnul meu.

Și în tot acest timp îmi spuneam că nu pot trăi numai pentru prevestiri, iluzii optice și semne divine, pentru că dacă aș face așa, aș înnebuni cu siguranță. Dar tot trebuia să văd. Am zărit verdele obișnuit al firmei Clarks și m-am târât ca o invalidă spre el până când am ajuns într-un final în fața vitrinei și am putut să văd peisajul verde în miniatură, făcut din postav, și mica treaptă unde pantofii stătuseră atâta vreme. Dar pantofii roșii dispăruseră. Locul le fusese luat de o pereche maro cu cusături în zigzag, pe fiecare vârf fiind prinsă câte o floare mare roz. Încălțămintea era așezată într-un unghi ciudat, de parcă se pregătea să o ia la fugă pe stradă. M-am uitat în toată vitrina – albaștri, maro, roz, negri. Nicio pereche roșie, niciuna. M-am sprijinit de pervaz, pentru că am crezut un moment că voi cădea prin geam.

Începusem să respir sacadat și repede. Am apucat mânerul de alamă al ușii și am împins, intrând în magazinul răcoros și întunecat. Înăuntru era foarte liniște. Pantofi mici, de culoarea bomboanelor, stăteau expuși pe suporturi albe. În colț se aflau câteva instrumente din plastic pentru măsurarea tălpii piciorului, iar unul dintre ele o făcuse pe Carmel să râdă atunci când o gâdilase în talpă.

În spatele tejghelei, o fată își examina unghiile.

— Vă pot ajuta cu ceva? Sau doar vă uitați? m-a întrebat ea.

— Doar mă uit, am spus răgușită.

M-am plimbat prin magazin, oprindu-mă din când în când, ridicând câte o pereche de pantofi și prefăcându-mă că mă uit atentă la ea. Dumnezeu știe de ce. Ochii mi-au căzut pe pantofii de copii. Ghete mici maro cu șireturi groase, pantofi de lac cu vârfurile rotunjite și imprimeu cu flori, sandale albastre. Părea că singurul lucru pe care voiam să-l văd în ultima vreme era culoarea roșie, paltoane roșii, pantofi roșii și, câteodată, licăriri roșii – ca sângele – prin cameră. Dar atunci, în starea în care mă aflam, simțeam că trebuie să văd *acei* pantofi, nimic altceva nu era de ajuns. Mă năpusteam asupra a tot ce era roșu, să văd dacă erau cumva pantofii aceia, știind că mă torturam singură pentru că trecuse atâta vreme. De fiecare dată când ridicam un pantof, îmi dădeam seama că nu era cel pe care l-aș fi recunoscut oriunde datorită romburilor gemene tăiate în față și a găurelelor din vârf care-l făceau să semene cu boticul fără mustăți al unei pisici.

După ce am dat o tură completă a magazinului, am ajuns din nou lângă tejghea. Venisem atât de aproape, încât vedeam fardul alb ca zăpada de pe pleoape și am răsuflat ușurată când mi-am dat seama că tânăra nu m-a recunoscut.

Mi-am dres vocea.

— Era o pereche de pantofi în vitrină…

— Care?

— Unii roșii, am zis eu și cred că șopteam, pentru că s-a aplecat spre mine ca să audă mai bine. Erau acolo de foarte multă vreme.

— De fată, sau de băiat?

— De fată. Cu decupaje rombice. Și cu o cataramă. Sandale.

— Sandale? Ah, nu, că acum avem colecția de școală.

— De școală?

— Da. Nu mai avem sandale. Au fost puse la reducere.

— Crezi… crezi că ar fi posibil să mai aveți vreo pereche?

— Ah, nu știu, a oftat fata. Hilary… a strigat ea printr-o ușă deschisă dincolo de care părea să fie semiîntuneric.

De acolo a ieșit Hilary – o femeie mai în vârstă, cu ochelarii prinși cu un lănțișor în jurul gâtului – și a trebuit să-i explic din nou același lucru: vitrina, decupajele rombice, catarama și pielea roșie.

— Da, draga mea. Perioada de reduceri s-a terminat. Chloe, de ce nu te duci să verifici? Uită-te sub vitrină. Acolo am făcut curat.

Vedeam clar că pe Chloe o deranja să se miște din loc. Dar a început să ridice capacele cutiilor verzi puse sub vitrină și de fiecare dată când se uita într-o cutie spunea „Nu, nu, nu”, de parcă am fi trimis-o într-o misiune idioată care era sortită eșecului.

— Nu trebuie să fie și fetița de față ca să-i probeze? m-a întrebat ea după ce a deschis și ultima cutie și a spus ultimul „Nu”.

Dar femeia mai în vârstă i-a retezat-o scurt:

— Chloe, du-te și uită-te în spate. Ar putea fi acolo.

Atunci mi-am dat seama că Hilary mă recunoscuse, și cu foarte mare discreție, nu dorea să atragă atenția asupra situației.

— Îi vom găsi, draga mea, dacă sunt aici.

Am rămas fără cuvinte în fața blândeții ei și am stat locului așteptând-o pe Chloe cea nemulțumită să termine ceea ce mi-am imaginat a fi o căutare superficială prin stocul din depozit.

— Mă duc s-o ajut, draga mea.

Hilary s-a dus după colega ei în depozitul întunecat și mi-am imaginat cum îi spune lui Chloe cine sunt și tânăra este șocată, iar pleoapele fardate cu alb strălucesc în semiîntuneric precum razele lunii.

După ce o vreme s-au auzit numai foșnete, s-au întors într-un fel de procesiune. Hilary ducea în mâini o cutie verde, iar Chloe se uita fascinată la mine peste umărul colegei sale.

— Nu sunt sigură sută la sută. Oare ăștia să fie?

A dat capacul la o parte și am văzut pantofii culcușiți, de parcă se săturaseră să stea în vitrină și zburaseră în cutie ca să hiberneze înveliți în hârtie albă.

Mi-am dus mâna la gură și cu cealaltă m-am apucat de tejghea ca să nu cad.

— Da. Da, ăștia sunt.

— Am avut noroc. Asta îți arată că orice e posibil. Toți pantofii nevânduți din colecția de vară erau pregătiți pentru a fi trimiși înapoi.

— Pot să-i cumpăr, te rog? am întrebat în timp ce deja întinsesem mâna spre geanta pe care o aveam pe umăr și-mi căutam portofelul.

Hilary a pus cutia pe tejghea.

— Doar n-ai de gând să… i-a șoptit Chloe, dar femeia i-a făcut semn să plece.

— Face 12,99. Plătiți cash sau cu cardul?

— Cu cardul, am zis și chiar mi-am amintit PIN-ul, iar Hilary a împachetat foarte grijuliu hârtia albă, acoperind complet culoarea roșie, a așezat capacul peste cutie, după care a pus-o într-o pungă.

— Poftim, draga mea. I-am găsit până la urmă, nu-i așa?

Chiar îi găsiserăm. Am strâns tare cutia la piept. Oare acesta era semnul meu? Dacă da, ce însemna? Mi-am spus că trebuia să fie în vitrină sau, cel puțin, să fie ceva roșu acolo. Dar erau aici, *acei* pantofi, ascunși în depozit, în întuneric.

Strângeam atât de tare cutia la piept, încât aproape am strivit-o.

— Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

Am îmbrățișat cutia cu pantofi și am plecat spre casă. „Am găsit pantofii, am găsit pantofii”. Doar faptul că aveam pantofii în brațe mă făcea să merg mai țanțoș, să am pasul mai apăsat. De data asta am luat-o pe drumul care trecea pe lângă școala din cărămidă roșie a lui Carmel – *treceam pentru prima dată pe lângă școala ei* –, deci două premiere astăzi.

Curtea școlii era goală și simțeam o liniște deplină care plana pe deasupra clădirii. Mi-i puteam imagina pe copiii dinăuntru, obosiți de atâtea lecții, așteptând cu nerăbdare sfârșitul zilei. În curând, părinții se vor aduna în curte ca să-i ia acasă și acest gând m-a făcut să plec de acolo.

„Uite”, mi-am spus în timp ce strângeam la piept cutia de pantofi, „nu a fost chiar așa de rău, nu crezi? Vezi ce poți face?” Știam acum că pantofii reprezentau semnul meu și că odată cu găsirea lor crescuseră șansele de a o recupera pe Carmel.

31.

Nu prea sunt lăsată singură.

Când toată lumea e afară cu treburi, eu stau în rulotă, mă uit la lacul verde lângă care am parcat și îngân un cântecel.

În locul oului de piatră din stomac, tot ce simt acum este durere. Mă simt vinovată o vreme, dar apoi stau și mă gândesc că asta nu înseamnă că am uitat-o pe mama, ci doar că nu trebuie să mor, pentru că oul acela de piatră mă ucidea încet-încet.

Când rămân singură, ajung să mă gândesc că vreau să fac din nou dovada caracterului meu îndoielnic. Toată rulota asta este practic o cutie plină de secrete care mă strigă și vor să-mi vorbească. Cranii, Mercy – s-au amestecat toate atât de mult, încât îmi imaginez că deschid cartea lui Mercy și voi da peste un craniu acolo unde era fața ei. Mă trec fiorii la gândul ăsta.

— Detectivul Wakeford revine, îmi spun și doar aceste cuvinte sunt de ajuns ca fiorii reci să dispară și acum tremur de entuziasm. Mercy, unde ești?

Mă uit după carte, dar, fiind atât de subțire, probabil că nu se distinge între două volume mai groase. Una câte una, le verific pe toate. Ating ușor cu mâna pielea ce acoperă agenda lui tata-mare și simt cum mă cheamă să o deschid. Să îndrăznesc? Să îndrăznesc? Nu știu cât timp voi avea la dispoziție. Îmi mușc buzele.

Tata-mare scrie cu litere mari cu multe bucle. Sunt pagini peste pagini pline de scrisul lui. Dar eu citesc foarte bine. Am fost cea mai bună din clasă la citit. Cele mai multe pagini conțin rugăciuni. Îmi văd numele și-mi țin răsuflarea. Apoi mă apuc de citit și nu mă pot opri, pentru că am găsit un pasaj unde tata-mare scrie despre mine și ceea ce scrie mă face să tremur.

Tu ai fost, Doamne Dumnezeule, Cel care mi-a zis să mă duc pe insula aia.

Multă vreme nu mi-am dat seama de ce. Dar când am văzut-o prima oară pe Carmel, am știut. Ah, Doamne, am știut, am știut, am știut. Îți mulțumesc. Am fost atât de tulburat și de ametit! Iartă-mă că m-am îndoit. „Sunt pe un drum divin, dar cum voi putea face primul pas pe el, Dumnezeule, dacă nu-mi oferi și o hartă?" Așa gândeam. Eram pierdut. Am fost Toma necredinciosul. Recunosc asta acum. Dar când am văzut-o, am știut că mi-am găsit harta, că mi-am găsit busola, că mi-am găsit calea cea dreaptă. Și poate cu timpul mă va elibera de durere. Oare este egoism? Oare nu este drept? Nu cred. Nu.

A durat ceva. A trebuit să plănuiesc totul cu grijă. Văzând-o în acel loc numit Boston a fost un semn, sunt sigur. Pentru că nu știam că există un Boston pe insula aceea blestemată și celălalt este orașul meu natal, așa că mulțumesc, Doamne. Dar nu am putut să o iau atunci. Răbdare, răbdare, mi-am spus după acea primă întâlnire – poți aștepta o lună, un an. Poți aștepta o viață întreagă. Ea cu siguranță este copilul meu și îmi aparține. Mi-am îndreptat atenția asupra femeii nesăbuite care o însoțea, cu încheieturile pline de brățări împletite și care cu siguranță ascundeau o încercare de suicid. „Paul și Beth", tot spunea ea. „Paul și Beth n-ar lua asta în serios „și după un timp mi-am dat seama că vorbea despre părinții fetiței. Mi-a spus tot ce aveam nevoie să aflu, despre familia destrămată și toate obiceiurile lor, așa că am început să cred că ea era instrumentul Tău fără să știe. M-am deghizat bine, am început să fac planuri, ideile din mintea mea alcătuindu-se la fel de repede pe cum se concepe un copil. Așa că mi-am subțiat vocea ca să semene cu a ei și mi-am acoperit gura cu palma. Micuța Carmel stătea în fața bisericii printre flori și când am văzut că se apropie de-abia puteam respira și m-am ascuns în

umbre, într-un colț întunecat – așa cum se ascunde un păianjen –, de unde puteam să-i observ minunea.

Această așteptare a fost o agonie până când m-am văzut stând în fața casei lor. „Pot să stau aici zile în șir", mă gândeam. Sunt înarmat cu răbdare eternă. Sunt pus pe jar. Și văzându-le că pleacă, stând în același tren cu ele – eu și Duhul Sfânt la nici două scaune depărtare –, ajungând în acel loc fără niciun Dumnezeu, în locul cu povești! Există doar o singură poveste, aceea a suferinței pe cruce.

Pliantele mele nu interesau pe nimeni – acelea în care propovăduiam cuvântul Tău. Vedeam cum oamenii le aruncă în noroi și cum le calcă în picioare. Mă scotea din minți să văd cum cizmele lor pline de noroi striveau pe pământ cuvântul Tău. Simțeam că de fiecare dată când se întâmpla una ca asta se deschideau din nou rănile lui Iisus.

Mercy este pierdută pentru mine acum. Nu era cea adevărată. Ne-a fost trimisă doar ca… doar ca un precursor. Și faptul că va rămâne pentru totdeauna pe acea insulă rece e cea mai potrivită soluție. A fost întocmai ca Ioan Botezătorul pentru Iisus și, după cum era stabilit, trebuia să se ducă la fel ca Ioan Botezătorul. Este pierdută pentru mine. Pierdută.

A trebuit să mă întorc după mașină și, cât am condus, m-a cuprins teama că se poate să fi pierdut ocazia, că s-ar putea să fie prea târziu. Eram atât de acaparat de lucrarea Domnului, încât îmi venea greu să mă controlez – mă plimbam pe câmp clocotind de durere și teamă la gândul c-aș fi putut s-o pierd. Dar am văzut haina roșie ca sângele și de data asta n-am mai scăpat-o din ochi. Era semnul meu de la Tine – cum altfel aș fi putut să o deosebesc? Lăudat fie Domnul!

O vedeam de parcă ar fi fost înconjurată de electricitate. Fire subțiri de argint creșteau din ea și în jurul ei formând o colivie divină, care

strălucea până și prin ceață. Nici ea, nici altcineva nu le putea vedea. Doar eu. Fata asta era înconjurată de ignoranți, ignoranții Domnului. Era înconjurată de cei care-și împuiau capetele cu necredință și cu povești mincinoase, când, de fapt, singura poveste demnă de povestit, Doamne Dumnezeule, este povestea Ta, cea în care îți dai viața pe cruce. Repet asta mereu pentru că este singurul adevăr.

Am urmărit-o, înfricoșat la gândul că aș putea s-o pierd în mulțimea care râdea, se îndopa cu mâncare și-și număra banii. Dar paltonul ei roșu, talismanul meu, îmi permitea să nu o pierd din ochi.

La un moment dat s-a întors și mi-a zâmbit. Am simțit cum inima mi-a fost străpunsă de dorință. Tânjeam după darul ei, după darul ei divin. Iartă-mă, Doamne, însă atunci am fost gelos. Am dorit acel dar numai pentru mine – m-am întrebat din nou: „Un biet copil?" Totuși m-am gândit că pot să o am. Pot să o am. Își va îndeplini lucrarea prin mine.

Și de atunci n-am mai pierdut-o din ochi. Nici măcar când s-a băgat sub masă. Aproape că mi-am făcut mișcarea decisivă chiar atunci. „Așteaptă, așteaptă", mi-am zis și parcă Tu mi-ai călăuzit fiecare pas în acea zi. Nu, n-am pierdut-o niciun moment din ochi, spre deosebire de mama ei indolentă. Acela a fost semnul meu, acela și clipa în care mi-a zâmbit.

Pentru că, atunci când mi-a zâmbit, toate acele fire argintii începuseră să se miște în jurul ei, începuseră să crească și să se întindă, strălucind și arcuindu-se în aer.

Iar culoarea roșie era inima Ta divină, aflată chiar în mijlocul atâtor și atâtor necredincioși.

Era acolo, doar pentru mine.

Îți mulțumesc, Doamne Dumnezeule!

Spre sfârșitul paginii, aud ceva afară și îndes cartea înapoi în raft – repede, repede. Dorothy stă în ușă și se uită urât la mine.

— Ce tot faci aici, copilă?

— Nimic.

Se holbează la mine și încerc să nu roșesc. Dar nu mă descurc foarte bine. Simt o fierbințeală în obraji și în urechi de parcă ard în flăcări.

— Dacă aflu că ai făcut ceva… La mine-n țară, copiii sunt biciuiți. Sunt biciuiți până le ard tălpile.

Poate se gândește că sunt supărată. Poate chiar așa arăt – deși de fapt sunt foarte speriată și mă simt vinovată –, fiindcă îmi spune:

— Ia un măr, zice și-mi întinde fructul mare și galben cu palma deschisă, așa cum i l-ai oferi unui cal. E dulce și zemos.

Dau din cap în semn că nu vreau. Cuvintele ei sunt drăguțe, dar nu și tonul pe care le spune, de parcă încearcă să mă sperie. Acasă am un desen cu mama vitregă a Albei-ca-Zăpada care îi oferă mărul otrăvit. Dacă Albă-ca-Zăpada mușcă din acel măr, ceea ce și face, va cădea într-un somn adânc timp de o sută de ani.

Dorothy ia mărul înapoi și pleacă. Îi privesc părul lung cum tresaltă pe spatele ei suplu. Pentru un minut o urăsc. Aș vrea să-i spun că n-o interesează deloc soarta mea și încep să alerg după ea. Mă aude și se întoarce repede spre mine.

— Știu tot despre tine. Știu că ai poze cu cranii umane, îmi iese pe gură înainte să-mi dau seama.

Casc gura mare și mi-o acopăr cu mâinile ca și cum aș încerca să bag cuvintele înapoi.

Dorothy se lasă pe călcâie, își încrucișează brațele pe piept și se uită la mine.

— Tu, copilă, nu știi nimic. Nu știi nimic despre nimic. Acum du-te înăuntru, spune ea și reflexiile luminii de pe lac joacă pe fața ei.

Încep să plâng. Poate că de acum încolo Dorothy va fi dușmanul meu de moarte.

— Ce vrei? întreabă ea când vede că nu mă mișc.

Cuvintele mele ies ca un oftat din tot sufletul:

— Vreau să mă iubești din nou. Tu trebuia să fii ca mama mea. Mama mea nu avea niciodată fotografii cu cranii umane.

Nu spune nimic și îmi dau seama că se gândește.

— Fie.

Mă ia de mână și intrăm în camionetă. Își bagă mâna sub saltea și scoate niște hârtii. Unele cranii arată de parcă ar râde, altele țipă. Le urăsc pe toate, sunt cele mai urâte lucruri pe care le-am văzut vreodată. Și acum vor fi în mintea mea pentru totdeauna.

— Uite, vezi? Ești mulțumită acum?

— Dar… Dorothy, ce… ce-i cu pozele astea și de ce le păstrezi?

— Ziua Morților. Strămoșii mei, îmi răspunde și se uită la ele. Hai afară, copilă.

O urmez. Își scoate din buzunar bricheta albastră, cea cu care aprinde focul, și atinge cu flacăra colțul fotografiilor. Păsările de pe lac încep să dea din aripi și să se bată și aproape că sar în sus, căci, pentru o secundă, am crezut că tigvele au prins viață și au început să urle.

— Acum despre ce-o să mai vorbești?

Gurile lor deschise țipă printre flăcările care le devorează fețele osoase și care le transformă în cenușă. Dorothy calcă pe ele și astfel ajung praf dus de vânt.

— Uite, na! Nimic nu poate fi făcut din nimic, nu-i așa, copilă? zice ea același lucru pe care l-a mai spus. Și dacă vorbești despre asta, îi voi spune și eu că ai furat din Biblia lui. Nu-i va plăcea asta, nu?

După ce pleacă, mă uit cum cenușa zboară ușor pe suprafața apei.

Mă așez pe trepte și nu mă pot opri din tremurat o bună bucată de vreme. De fiecare dată când Dorothy se poartă urât, mă face să mă simt atât de

rău, că vreau să mor. Lacrimile îmi curg pe obraji. Dar apoi încep să mă simt mai bine, chiar mai puternică. Datorită mie, Dorothy și-a ars toate pozele cu cranii.

Scot totul, bucată cu bucată, și studiez ca un polițist. Chiar mă gândesc să mă uit din nou după cartea cu Mercy, dar mă răzgândesc. Am intrat în destul bucluc pentru o singură zi.

Și am citit și secretele lui tata-mare, chiar dacă nu le înțeleg. Scrie într-un fel foarte ciudat, de parcă e ceva în neregulă cu el. Chiar dacă acolo sunt foarte multe chestii legate de Biblie, îmi aduc aminte că mă hotărâsem să stau cu ochii pe el. După ce mă opresc din tremurat, mă duc să-l caut. Sparge lemne cu un topor și îl urmăresc o vreme fără să știe că sunt acolo.

După un timp mă vede.

— Carmel, ce faci? Mă urmărești?

Se îndreaptă de spate. Lângă el zace un morman de lemne tăiate din crăpăturile cărora se scurge seva. Pe deasupra capului îi roiesc niște muște.

— Nu fac nimic.

Știe că expresia feței mele e alta. Tata-mare e foarte bun la treburi de-astea, numai că el o face altfel decât mine – își dă seama doar observând și ascultând.

— Haide, draga mea, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Tată-mare, de ce te-ai certat cu mama? îl întreb repede, înainte să mă răzgândesc.

În agendă a numit-o pe mama indolentă, dar nu pot să-i spun asta, pentru că și-ar da seama că am citit ce nu trebuia. Chiar dacă aș putea să-i spun că se înșală.

Îmi face semn să mă așez pe un buștean.

— Uite cum stă treaba, Carmel. Nu trebuie să ne mai preocupe poveștile din trecut, ci să…

— Dar de ce nu-mi spui? E secret?

Ochii lui parcă au început să-și piardă culoarea și mie a început să-mi fie frică. Dar mă cuprinde

cu brațul pe după umeri și, cu o voce blândă, îmi spune:

— N-am fost de acord cu modul în care a ales să-și trăiască viața, cu căsătoria ei… Regret asta acum, bineînțeles, în rugăciunile mele sunt plin de remușcări…

Umerii lui se zguduie, își duce mâinile la față și începe să suspine. Încearcă să se stăpânească, dar lacrimile i se scurg de sub palme. Începe să semene cu un animal uriaș rănit de un vânător.

— Tată-mare, nu plânge, spun eu într-un târziu.

— Copilă, ce scene pot să fac! spune el și-și șterge fața cu antebrațul.

Îmi pun mâna pe brațul lui.

— Ți-e dor de ea, atâta tot. La fel și mie.

Și chiar dacă e supărat, mă bucur să știu că îi e dor.

32.

ZIUA 180

Am cumpărat manualele dintr-un anticariat.

Cărți de biologie. Am șters de praf copertele verzi și le-am dus la bătrânul din spatele tejghelei.

— Toate? m-a întrebat el.

Erau doar trei, dar nu era obișnuit să aibă mulți clienți.

— Da, vă rog.

Am deschis coperta celei de deasupra. Manualul fusese publicat în 1969.

— Numai că… am început să zic, apoi m-am oprit și am zâmbit. Îmi pare rău, am crezut că informațiile n-ar mai fi de actualitate. Dar, bineînțeles, corpul uman rămâne întotdeauna același, nu-i așa?

Era vorba de o sarcină pe care mi-o dădusem singură. Acele „mici acțiuni" despre care vorbisem cu Craig luaseră amploare. Acum deveniseră „mici acțiuni pentru alți oameni".

Aveam o idee: poate într-o zi voi deveni asistentă medicală. Poate, dacă îi voi ajuta pe alții, mă voi ajuta și pe mine. Toată lumea îmi zicea că e prea devreme și bineînțeles că e, dar am făcut o înțelegere cu el. Voi încerca s-o las mai moale cu căutările și, dacă mă pot concentra, voi studia ceva biologie. Investigația Poliției se oprise pentru moment, deși nu știam dacă asta îmi va îngreuna situația sau mă va ajuta să mă liniștesc.

Să învăț corpul uman mi-a fost cumva de ajutor: „Măduva spinării este formată din substanță albă și cenușie […]. Partea din spate a ochiului este gelatinoasă și transparentă […]. Mușchiul se poate contracta voluntar (prin voință) sau involuntar (automat, de exemplu prin reflex)".

Într-o zi bună simțeam că mă apropii de vreun mister al existenței umane: ochi, mâini, picioare,

pântece, unghii. Ca și cum Carmel nu fusese răpită, ci dezmembrată în mii și mii de bucățele. O explozie de particule, mii și mii de cioburi și eu, cumva, aș fi reușit să învăț să le lipesc la loc. O puteam simți cu buricele degetelor. Degetul meu mare aluneca pe cârlionții ei. Simțeam pielea vindecată după o tăietură recentă. Îi simțeam glezna – aspră și noduroasă. Între timp, harta ei creștea. Când îmi aduceam aminte de un nume nou chiar și al unei persoane pe care de-abia o cunoșteam –, mă duceam repede în camera ei și-l adăugam pe listă. A trebuit să mai lipesc două coli de hârtie, așa încât să încapă pe ele toată această rețea aflată în creștere. Mă tot uitam la ea, dar niciodată nu-mi arăta ceva care să aibă sens.

Zilele bune aveau momente de liniște. Dar într-o zi proastă voiam să-mi fac rău, știind în același timp că trebuia să rămân sănătoasă și într-o condiție fizică bună. Știind că, în ciuda tuturor lucrurilor, trebuia să rămân întreagă. Așa că îmi dădeam voie să-mi imaginez tot felul de lucruri. Halucinam despre cum îmi retez șira spinării cu un clește. Cum îmi sparg capul de perete, iar sângele curge și face o baltă la picioarele mele. Cum sparg fereastra cu pumnul, apoi îmi trag brațul înainte și înapoi prin cioburile rămase în ramă. Toate viziunile astea mă calmau. Dar știam că nu trebuie să mă las pradă lor pentru mult timp.

Trebuia să rămân întreagă la minte.

Micile acțiuni. Am plantat în ghiveciul din fața ușii bulbi pentru primăvara următoare.

— Foarte bine, mi-a zis mama când a ajuns acasă cu două pungi de cumpărături în mâini.

Părinții mei veneau mai des să locuiască cu mine. Mama gătea și tata își făcea de treabă prin grădină. Mă simțeam de parcă mă întorsesem în timp și eram din nou doar noi trei. Mama, tata și Beth. Îmi plăteau inclusiv facturile – cel puțin pentru o perioadă – din moment ce încă nu eram în stare să mă întorc la muncă.

— E foarte bine. Îți voi face ceva să mănânci. Ceva ușor, ceva care să te țină în viață, draga mea. Trebuie să te ținem pe linia de plutire.

Și asta făceam.

„Inima este un mușchi cavitar care arată ca o pară răsturnată. Este împărțită în patru camere…”

Cred că în primăvara următoare se va face un an.

33.

În biserica albă din lemn, energia lui tata-mare își face din nou simțită prezența, dar de data asta nu acaparează întregul loc. Este concentrată într-un singur punct, ca un fascicul de lumină.

— Intrați. E loc pentru toată lumea. Intrați și faceți-vă comozi, îndeamnă el și-mi aduce aminte de bărbatul din fața cortului de circ care îi chema pe oameni înăuntru.

Când eram la școală, în timpul festivalului recoltei ne-au dus la o biserică străveche. Acolo am găsit o piatră de mormânt cu numele *Elsie* – o fetiță care murise când avea numai cinci ani și șase luni. Dar biserica asta este vopsită în alb de curând și se află în vârful unui deal de unde poți vedea în jurul tău la kilometri depărtare, peste câmpurile galbene, pentru că e singurul deal din toată regiunea.

Tata-mare ne-a aliniat pe toți la ușă.

O femeie cu o pălărie roz-închis îi spune: „Bună ziua. Avem parte de o zi foarte frumoasă". Când vorbește, florile de la pălărie – prinse cu sârmă – se mișcă în direcția lui tata-mare de parcă ar vrea și ele să-i vorbească.

— Vești bune au sosit la noi. Suntem binecuvântați c-ai ajuns atât de departe, pe meleagurile noastre, mai spune ea.

Tata-mare îi ia mâna și o pune pe pieptul lui.

Fusese îngrijorat că nu va veni nimeni. Noi ajunseserăm aici devreme și un prieten al lui pe nume Bill deja ne aștepta; fuma, iar fumul din țigara lui se ridica în linie dreaptă în aer. Pentru mult timp nu s-a întâmplat nimic și tata-mare l-a întrebat pe Bill dacă a împărțit toate pliantele, iar Bill a zis că da și să nu-și facă griji.

Apoi, pe câmp, am început să văd oameni apropiindu-se, părând foarte mici de la distanță, mișcându-se în ritmul clopotului care bătea –

zguduind tot acoperișul bisericii – de parcă ar fi anunțat ora mesei pentru melci și toți s-ar fi târât să mănânce. Și, pe măsură ce se apropiau, îi auzeam cântând, iar unii dintre ei erau în scaune cu rotile și alții în cârje.

— Draga mea doamnă, i se adresează tata-mare femeii cu pălărie, cu o voce de parcă ar fi fost pe punctul de a începe să plângă.

Eu sper totuși că nu o va face. Nu știu ce au de gând să facă oamenii aceștia care vin spre noi de parcă reprezentăm ceva special.

Soțul femeii cu pălărie ajunge în fața noastră și trebuie să-mi duc mâna la gură ca să-mi opresc țipătul, căci ochiul lui arată ca un ou uriaș făcut din gelatină și pare că îi iese din orbită.

— Pastore Patron, ne bucurăm nespus de mult că vă aflați aici, chiar ne bucurăm, îi spune el lui tata-mare și nu mai vrea să-i dea drumul la mână.

Când vorbește, poți vedea durerea de pe fața lui. Ochiul pare să pună presiune pe colțul gurii și pronunță cuvintele doar cu jumătate de gură, așa că se aud ca un fluierat. Sentimentul pe care l-am avut inițial când i-am văzut ochiul – că era dezgustător și semăna cu casa unui melc – a dispărut și în locul lui simt doar milă pentru el. Florile plutesc deasupra femeii în timp ce intră amândoi în biserica întunecată.

— Tată-mare, ce fac toți oamenii ăștia aici?

Dar el nu mă aude. E prea absorbit de propriile lui acțiuni, se apleacă și îi gâdilă pe bebelușii din cărucioare sau îi mângâie pe cap pe copiii din scaunele cu rotile.

Dorothy nu prea vorbește. E îmbrăcată într-un costum mov elegant, cu o fustă care îi ajunge doar până la genunchi, cu ciorapi de mătase și are în picioare pantofi cu toc, iar în urechi, cercei cu perle. Și părul îl poartă diferit – prins în coc – și e greu să-ți dai seama că este Dorothy.

Când toată lumea a intrat în biserică, tata-mare spune:

— Ei bine, cred că a sosit vremea.

Și își pune mâna pe spatele nostru îndemnându-ne să intrăm. Îmi dau seama că el vrea să intre ultimul.

Înăuntru, pe scenă, se află un microfon, scaune și un covor albastru care coboară de pe scenă până în fața ușii de la intrare. Până și pick-up-ul a fost pus acolo, cu același disc în care, de fiecare dată când se rotește, se reflectă soarele.

Oamenii se întorc să se uite la noi și întâlnesc privirile bărbatului cu ochiul ca oul și femeii cu pălărie. Ne zâmbim reciproc, iar florile femeii încep să tremure ca și când m-ar saluta.

Tata-mare urcă pe scenă, dar noi nu-l urmăm. Mă așez lângă Melody, la capătul rândului. Vreau să stau cât mai aproape de ea.

— Ce se va întâmpla? o întreb.

— O să vezi. Vom cânta și ne vom ruga. Tăticu' va ține o predică și poate va veni și spiritul.

Toată lumea se ridică în picioare, iar eu nu văd nimic în afară de spatele transpirat al bărbatului din fața mea. Dar îi aud vocea lui tata-mare – cred că vorbește la microfon, pentru că se aude tare și-l face foarte puternic.

— Ce zi! Ce zi pentru spiritul vindecător al Domnului să coboare chiar în acest loc…

Cineva din spate strigă tare „Amin!", ceea ce pe mine mă face să tresar, dar pe ceilalți se pare că-i determină să strige același cuvânt.

În biserică este foarte cald și încep să mă simt ametită și înfricoșată. Pe furiș, o iau pe Melody de mână, iar ea mă strânge tare. Bill schimbă discul cu unul cu muzică instrumentală, apoi pornește un aparat care face să apară cuvinte pe perete, deasupra capului lui tata-mare, și toată lumea cântă că suntem fire de iarbă cosită.

Când se termină cântecul, toată biserica se umple de liniște. Încerc să trag cu ochiul spre scenă pe lângă spatele bărbatului din fața mea, dar nu dau drumul mâinii lui Melody. Pentru o

secundă cred că tata-mare plânge. Are capul în mâini și umerii i se mișcă în sus și-n jos, iar mulțimea murmură și începe să se foiască. Mi se pare că trece o veșnicie până când înalță capul și-și aruncă mâinile în aer, astfel că pot respira și eu în sfârșit. Se uită la tavan.

— Veniți, veniți să fiți atinși de spirit.

Discul ajunge la final, dar continuă să se învârtă și se aud numai pârâituri. Nimeni nu se mișcă și atmosfera se simte ca și cum o bombă ar putea să cadă peste noi în orice moment.

Când cred că nu mai rezist, un om sare de pe scaunul lui și se duce pe scenă lângă tata-mare. Este un tânăr de culoare, îmbrăcat cu un costum albastru strălucitor care pare prea mic pentru el.

Bill schimbă discul cu unul pe care melodiile sunt mai lente.

Tata-mare ia microfonul.

— Spune-mi, fiule, cum te numești?

Și ochii lui albaștri privesc spre noi toți în timp ce pune acea întrebare de parcă ar vrea să atragă atenția că toată lumea e martoră la ceea ce se întâmplă.

În microfon se aude un nume, care pare să fie „Flim”, însă nu cred că am auzit bine. Tânărul rânjește în direcția noastră.

— Care este problema ta, tinere? Ce te doare astăzi? întreabă tata-mare.

Nu pare ca Flim să aibă vreo problemă sau să-l doară ceva, judecând mai ales după cum a sărit de pe scaun. Nu zice nimic, dar pare să-i placă pe scenă. Ne zâmbește și ne face cu mâna. Nu cred că-și dă seama că tata-mare începe să se enerveze, pentru că nu-l cunoaște. Dar eu îl știu și văd semnele. Gâtul pare că i se umflă și îi iese din guler și stă cu mâinile încrucișate peste piept.

Dar tot ce zice este:

— Ia loc.

Flim se așază pe unul dintre scaunele de lemn aflate în spatele scenei. Apoi tata-mare vorbește în

microfon:

— Acum, fiule, vreau să-ți întinzi picioarele pentru mine.

Flim face întocmai cum i se spune. Își întinde picioarele ca pe niște scânduri și toată lumea îi poate vedea șosetele galbene și pantofii maro.

Tata-mare îi dă microfonul lui Bill și apucă pantofii lui Flim. Începe să tragă și să împingă, încruntându-se. Bill ține microfonul între ei, ca să putem auzi ce spune tata-mare:

— Fiule, știai c-ai un picior mai lung?

În acel moment, lui Flim îi dispare zâmbetul de pe față. Începe să-și privească picioarele cu ochii bulbucați de parcă ar fi văzut ceva extraordinar.

Bill îndreaptă microfonul spre el ca să putem auzi ce zice.

— Nu, domnule. Nu știam. Nici nu-mi trecea prin cap.

Tata-mare privește tavanul ținând în fiecare mână un picior al lui Flim și eu îi pot vedea buzele cum se mișcă, într-un final, sare în sus cu mâinile în aer și ia microfonul de la Bill.

— Ridică-te, Flim, ridică-te.

Flim se ridică ușor și zâmbetul larg îi revine pe față. Dar când tata-mare îndreaptă microfonul spre el, pare că plânge:

— Mulțumesc, mulțumesc, Doamne! se aude în microfon.

Apoi pare că situația îl copleșește prea tare, își acoperă capul cu mâinile și fuge de pe scenă.

Dar se întâmplă ceva care mă face să tresar și să-mi smulg mâna din strânsoarea lui Melody. Bărbatul din fața mea, cel cu cămașa albastră transpirată, se prăbușește pe covor. Îi tremură bărbia și singurul lucru pe care-l mai scoate pe gură este o bolboroseală:

— *Zoolawellatenchingfunkallahshoma.*

Nimeni nu face nimic. Nimeni nu zice: „Poate c-ar fi bine să chemăm o ambulanță să-l ajute pe bietul om”. Toată lumea continuă să aplaude și să

țipe de parcă el nici nu s-ar afla acolo. Mai mult, încep să se ridice de pe bănci și se duc în față, astfel că nu-l mai pot vedea pe tata-mare. Aerul a început să miroasă a transpirație.

Dorothy mă apucă de braț.

— Oprește-te! îi spun eu, pentru că nu știu ce are de gând să facă, dar ea mă strânge tare și începe să mă tragă în față.

Prin mulțimea de oameni, reușesc să-i văd chipul lui tata-mare, care zâmbește cum nu l-am văzut niciodată. I se văd toți dinții și are fața roșie în timp ce pune mâna pe capul unei femei. E slabă și poartă o rochie lungă albastră, iar părul ei e atât de cârlionțat, încât tata-mare trebuie să-și croiască drum cu degetele ca să-i atingă creștetul capului. Iar eu îmi țin răsuflarea când un curent electric pare să iasă din mâna lui și să ajungă în corpul femeii. Ea cade lată pe podea. Oamenii se adună în jur să se uite. Se aud mormăieli și cineva începe s-o înghiontească, dar ea nu se trezește. Așa că doi bărbați cu fața transpirată o iau și o duc afară.

Nu vreau să fiu dusă la tata-mare ca el să mă facă să cad pe jos. Inima îmi bate foarte tare în piept și o simt de două ori mai mare, gata să-mi ajungă până-n gât. Dar Dorothy mă strânge tare de mână cu degetele ei subțiri și osoase. Este mult mai puternică decât pare.

Numai că ea mă duce undeva în lateralul scenei unde o femeie grasă, îmbrăcată cu o rochie în triunghiuri colorate – galbene, roz și albastre –, îmi ocupă toată raza vizuală. Apoi se dă din calea mea și văd un băiețel alb și palid în scaun cu rotile. Trupul lui pare foarte plăpând, picioarele zici că-i sunt niște rămurele – sunt atât de subțiri, încât pantalonii lui maro par a fi goi pe dinăuntru. Își ține mâinile pe brațele verzi, din plastic, ale scaunului cu rotile. Are părul rar și auriu ca al unui bebeluș și nu cred că am mai văzut vreodată pe cineva atât de fragil. Până și îngerașii de Crăciun din sticlă pe care-i agățam în brad cu mama păreau

mai rezistenți decât el. Dorothy mă trage după ea până în fața lui și el își încleștează degetele pe brațele scaunului și privește în sus, spre mine, arătându-mi fețișoara lui simpatică.

Dorothy îmi ia ambele mâini și mi le pune pe capul băiatului, ținându-mi-le acolo, așa că nu pot scăpa.

Îi simt capul de parcă aș ține în mâini un ou. Nu trebuie să-l sparg. Nu trebuie ca degetele mele să pătrundă până la gălbenușul dinăuntru. Sânii lui Dorothy mă apasă pe spate și îi pot simți răsuflarea caldă în tot corpul. Degetele mele simt părul moale și mătăsos al băiatului, apoi mi se pare că ating coaja oului, iar pentru o clipă am impresia c-o să leșin.

În momentul în care simt că mă voi prăbuși peste el și-l voi strivi ca pe un ou de pasăre, tot zgomotul din jurul meu pare că se îndepărtează. Deschid ochii.

Și sunt doar eu cu el. Uit și de Dorothy, și de toți oamenii care țipă și plâng, uit și de discul zgâriat. Buzele lui arată de parcă ar fi fost vopsite – buze de manechin dintr-o vitrină – și are o privire răbdătoare, ca și cum ar fi obișnuit cu astfel de scene în care el să nu spună nimic, ci doar așteaptă până se termină. I se mișcă buzele și cred că vrea să-mi zică ceva, așa că mă aplec, dar tot ce aud este un sâsâit repetat.

— Ce este? Spune-mi!

— Șșș! Șșș! Șșș!

Vreau să-l scot de aici, să-l duc afară la soare și să ne uităm împreună de pe deal la toate câmpurile din jur. Cred că asta i-ar plăcea mai mult decât să stea aici.

Tata-mare își face apariția în spatele scaunului cu rotile.

Dorothy îmi ia mâinile de pe capul lui. Îmi ridică brațele, ținându-mă în continuare strâns de încheieturi, și parcă mă arată lumii întregi.

Tata-mare se apleacă deasupra băiatului și strigă la el:

— Uitați! Fiți atenți! Acum ridică-te, băiete, ridică-te!

Nu se întâmplă nimic un minut, dar apoi băiatul încearcă să-și miște picioarele subțiri ca vergelele, care încep să-i tremure.

— Ridică-te, băiete! Ridică-te! urlă tata-mare.

Băiatul chiar încearcă. Se prinde cu ambele mâini de brațele scaunului și parcă se face și mai palid decât era înainte.

— Da. Asta e – priviți! Priviți cum băiatul aproape că stă pe picioarele lui, spune tata-mare și începe să danseze în spatele scaunului cu rotile.

Băiatul reușește să se mai împingă puțin afară din scaun. Tremură din tot corpul și i se vede sudoarea pe pleoape. Mulțimea s-a adunat în jurul lui ca să privească.

— Oprește-te! Nu-l mai face să se ridice, urlu eu.

Dar nu mă aude nimeni și probabil nici n-ar avea cum s-o facă în tot acel zgomot. Toți vor ca băiatul să se ridice și să meargă prin încăpere și toată lumea să fie uluită. Toți îi spun încontinuu să se ridice, îi spun că este mai bine. Până la urmă nu mai privesc această scenă. Nu-mi pot pune mâinile la ochi pentru că mi le ține Dorothy, dar îmi întorc privirea. Când mă uit din nou, băiatul a dispărut.

Imediat ce Dorothy îmi dă drumul, fug spre ușă și iau guri mari de aer curat.

Hărmălaia se aude și de afară, ca și cum ar fi o furtună în biserică. Îmi acopăr urechile.

— Unde te duci, copilă? o aud pe Dorothy strigând după mine.

Mă uit înapoi și o văd stând sprijinită de tocul ușii.

— Să mă plimb.

Câmpurile se văd galbene kilometri întregi de jur-împrejur și pe cer se vede silueta unui avion.

— Să nu te duci departe.

Umbrele aripilor se mișcă peste galbenul câmpului și se măresc până când cad peste mine, reci și întunecate.

— M-auzi?

Îmi amintesc ceva.

O fereastră mică și sunete de motoare. O femeie poartă pe cap o pălărie mică, de păpușă. Mă întreb cum reușește s-o poarte din moment ce-i atât de mică. E îmbrăcată cu o vestă cu un ecuson argintiu prins în piept, pe care scrie Shelley. Se apleacă spre mine cu fața ei delicată și frumoasă, cu ruj roz pal pe buze, și întreabă: „Se simte bine?" Și tata-mare stă lângă mine și îi zâmbește larg: „Se simte bine, numai că nu-i prea în apele ei, atâta tot". Dar doamna nu pare convinsă și se apleacă și mai mult spre mine. „Pot să-ți aduc ceva? Poate apă sau Cola? Ai vrea niște Coca-Cola, draga mea?"

Atunci, fără niciun motiv – și chiar nu știu de ce o fac încep să râd. Încep să râd și o privire șocată apare pe fața ei și se îndreaptă de spate cu tava în mâini și pleacă de lângă noi zicând: „Ei bine, dacă vă răzgândiți și aveți nevoie de ceva…"

Umbra avionului se îndepărtează, umbra aripii lui traversează acum fațada albă a bisericii.

— Am venit aici cu avionul? îi strig eu lui Dorothy.

— Bineînțeles, răspunde ea și ridică din umeri. Cum credeai c-ai ajuns aici?

— Dar… dar… nu-mi aminteam.

— Toate călătoriile sunt la fel, spune Dorothy și când o spune mă simt ca o insectă strivită, pentru că tocmai am descoperit o piesă uriașă din puzzle și nimeni nu crede că este importantă.

Avionul a dispărut, în urma lui a rămas un sunet ca de motor care se aude din ce în ce mai încet.

Asta mă face să mă gândesc să fug din nou, dar apoi mă uit la câmpurile galbene. Îmi amintesc de pădurea întunecată și cum nu aveam unde să mă duc și-mi dau seama că nu are rost să fug. Vreau să-l văd pe tata, însă pare să fie la un milion de

kilometri depărtare, deci degeaba. Dorothy, tatamare și gemenele sunt acum familia mea. Și tatamare este singura persoană din lume căreia îi pasă de mine cu adevărat. Dacă aș fugi, m-aș speria și aș fi iar singură.

Mă plimb pe lângă biserică târșâindu-mi picioarele prin iarbă. Două musculițe vor să se joace pe lângă ochii mei, dar le alung.

— Nu astăzi, le spun eu.

La poalele dealului mi se pare că văd o nucă uriașă maro. Clipesc și se preschimbă într-un cap.

Uit de musculițe și mă aplec.

— Bună!

Își mișcă piciorul și ochii lui căprui privesc în sus.

— Bună! mă salută el, iar mâna lui rupe iarba din pământ – smulge smocuri întregi.

Pantofii mei incomozi alunecă pe iarbă. Băiatul e îmbrăcat într-un costum negru cu cravată, dar nu pare să-i pese de haine. Stă întins pe iarbă și e murdar pe spate.

— Ai fost în biserică?

Încuviințează din cap.

Mă așez lângă el. Mi se pare că, la fel ca mine, vrea să stea departe de toți și de toate.

— Cum te cheamă?

— Nico.

— Aha!

Nu mai știu ce să-i zic, așa că doar mă uit la el cu coada ochiului. Soarele strălucește pe pielea lui închisă la culoare și pe părul lui negru. Genele îi sunt atât de lungi, încât îi umbresc fața. Cred că este – și e un cuvânt amuzant pe care să-l spui despre un băiat – frumos. Îmi întorc repede privirea, ca să nu vadă că mă holbez la el.

— M-am încălzit, îmi spune.

— Și eu.

Încă îmi țiuie urechile de la hărmălaia dinăuntru și încă îmi tremură mâinile. Îmi înfig în iarba moale pantoful de lac negru.

— Eu sunt Carmel și am opt ani.

Mă simt puțin ciudat, pentru că nu m-a întrebat nimic, dar eu i-am zis oricum.

— Eu am împlinit unsprezece ani, spune și el. Acum două săptămâni.

Pare chiar mai trist și singur, dar cumva asta îl face să fie și mai frumos. Așa că îl întreb:

— Ce faci aici? Mama și tatăl tău sunt cu tine?

— Sunt înăuntru, dă el din cap. Sora mea suferă de paralizie cerebrală. Încearcă s-o vindece. Se simte foarte rău.

Mă uit în jos. Nu știu ce este paralizia cerebrală și nici nu vreau să întreb, dar am observat că vorbește altfel.

— Nu ești de pe-aici, nu-i așa?

— Din România.

— Nu am auzit de România.

Îmi zâmbește și eu simt cum soarele îmi încălzește pielea.

— Eu sunt din Norfolk, Anglia, îi spun din nou alt lucru pe care el nu l-a întrebat.

Încep și eu să smulg firele de iarbă din pământ.

Dar se pare că nici măcar nu m-a auzit.

— Nu vor reuși niciodată s-o vindece, spune el și se încruntă foarte tare. Aș vrea să nu mai încerce.

— Dar ar putea s-o vindece? întreb eu încet.

Nu vreau să-și piardă speranța, însă îmi aduc aminte de băiețelul plăpând din scaunul cu rotile.

— Nu funcționează pentru toată lumea, dar tata-mare spune că, uneori, invalizii se ridică din pat și încep să meargă. Mai spune că orbii pot vedea cu ochii lor. A fost martor la astfel de lucruri. Crede că eu pot să… însă mă opresc și-mi mușc buzele.

— Chiar poți? întreabă el, dar nu pare convins, de parcă aș inventa povești pentru copii.

— Nu știu, îi răspund și ridic din umeri. Asta spune tata-mare.

Îi auzim pe oameni că ies din biserică și încercăm să ne ghemuim cât mai mult, ca să nu ne

vadă nimeni.

— Sper că sora ta își va reveni, șoptesc eu curajoasă.

Dar o voce venită de sus ne face pe amândoi să tresărim.

— Ce faceți voi aici? Veniți încoace!

E Dorothy.

— Vino, îmi spune Nico, se ridică, mă ia de mână și începe să mă tragă după el la deal.

Strânsoarea puternică a mâinii mă face să râd. O văd pe Dorothy cum se îndepărtează și-mi doresc să nu ne fi găsit și să fi stat acolo, singuri, cât mai mult timp. Dar Dorothy se oprește și ne așteaptă s-o ajungem din urmă, iar Nico îmi dă drumul la mână.

Gemenele aleargă spre noi cu pletele în vânt.

— Vino, Carmel. Mama spune că ai vindecat pe cineva. Zice că astăzi ne-a vizitat harul divin, spune Melody și mă gândesc la băiețelul din scaunul cu rotile.

— E adevărat?

— Da, da. Vino!

Mă uit în urmă. Nico își bagă mâinile în buzunare și se îndepărtează. Vreau să alerg la el. Să-i spun că poate e adevărat. Că sora lui s-ar putea vindeca. Dar mama lui e lângă el acum și îl îmbrățișează. Și ea are pielea închisă la culoare, la fel ca el, și poartă cercei rotunzi și aurii și o eșarfă în culori vii pe un fond negru, însă Nico nu vrea să vorbească cu ea. În schimb, se holbează în pământ de parcă ar vrea să-l omoare.

Dorothy ne aliniază iar la intrare în timp ce oamenii ies cântând și dansând. Mulți dintre ei au bancnote în mâini și – nici nu-mi vine să cred – i le dau ei. Ea ia banii și îi îndeasă într-o geantă specială cu fermoar pe care nu o avea atunci când am venit și nici nu știu de unde a luat-o. Toată lumea îi mulțumește.

După ce i-a făcut băiatului în scaun cu rotile, nici nu mai vreau să stau lângă ea. De fiecare dată

când o văd cum îndeasă dolarii în geantă mă apucă nervii. În loc să stau lângă ea, mă duc la Silver.

Femeia cu pălăria cu flori iese alături de soțul ei cu ochiul ca un ou. Florile de pe pălărie s-au turtit. Îi zâmbesc, iar ea îmi răspunde cu un zâmbet trist și îi privesc cum se îndepărtează pe cărare. Soțul ei se sprijină de ea și dacă femeia nu ar fi atât de solidă, cred că ar cădea amândoi.

— Ce s-a întâmplat, Carmel? se tot uită Silver la mine.

— Câteodată îmi vine s-o *omor* pe mama ta, zic eu serios.

Îmi țin respirația. Probabil că se va duce și-i va spune.

Dar ochii ei strălucesc și începe să chicotească:

— Știu. Și eu am uneori aceeași idee.

Melody stă și ea lângă Silver.

— De ce tot râdeți acolo?

Se pare că devin geloase dacă vorbesc mai mult cu una dintre ele.

— Fără motiv. Carmel, te putem întreba ceva? Și promiți că vei răspunde sincer, spune Silver și amândouă se apropie de mine. Ești cumva un înger?

— Fetelor, lăsați-o pe Carmel în pace. Trebuie să se odihnească, spune Dorothy, care e în spatele nostru și auzise întrebarea.

— Dar, mămico, chiar e înger? vrea Silver să știe. Tăticu zice că este.

— Ei bine, ce ești, copilă? mă întreabă Dorothy, iar ochii ei sunt ațintiți asupra mea.

Îmi privesc palmele înverzite din cauza ierbii.

— Sunt Carmel. Nimic mai mult.

Am o dorință arzătoare să-l mai văd o dată pe Nico înainte să plecăm, dar el deja nu mai este aici.

34.

ZIUA 260

La granița anului vechi cu anul nou m-am aruncat în mare. Mi-am petrecut dimineața devreme… căutând, bineînțeles. Ce altceva aș fi putut face?

Am parcat. Deși știam că ei considerau toată strădania mea inutilă, părinții mi-au cumpărat o mașină gândindu-se că-mi va fi mai ușor. Manualele de biologie adună praf sub patul meu. Niciodată nu am înaintat foarte mult cu studiul: simțeam mereu nevoia, mult prea repede, să mă întorc acasă – „Du-te acasă, întoarce-te, te-ar putea aștepta acolo”. Oare în comitatul ăsta a rămas vreo piatră neîntoarsă de mine? Sau în cele trei comitate vecine? Nu mai conta, poate nu era piatra care trebuia să fie întoarsă. Nu *aceea.*

Plaja Cromer: un cer cenușiu, apăsător, întins peste o mare cenușie. Eu, un vierme roz strivit între cele două. Toate eforturile de a face pliante și hărți, de a strânge fonduri pentru a da anunțuri în ziare, toată plantarea de bulbi, toate ceaiurile băute și toate telefoanele date păreau în acea zi doar rămășițele unei corăbii naufragiate, izbite cu putere de valurile unei mări a circumstanțelor. Anul Nou mă ducea spre noi începuturi. Puteam simți aceeași briză tăioasă și plăcută care în urmă cu un an promitea să aducă schimbarea în viețile noastre. Și chiar adusese schimbarea. Ah, și ce schimbare! Gândul că venea un an nou părea imposibil.

Nici măcar nu intenționam să mă sinucid, dar nimic nu părea mai ademenitor decât marea rece și gri. În timp ce alergam spre ea, mi-am scos hainele și le-am aruncat pe țărm. Apoi am sărit și am început să țip. Durerea care-mi inundase corpul și care alunga totul mi se părea splendidă. Am înotat

departe, spre orizont, printre valurile care mă loveau sleindu-mă de puteri. Un gând se înfiripase în creierul meu înghețat. Aș putea renunța, aici, acum. Gândul era ispititor și refuza să mai plece. A înflorit ca o floare filmată pe repede-înainte până când a ajuns să-mi umple capul pe dinăuntru și n-a mai rămas loc pentru nimic altceva.

Poate, dacă ar mai fi fost și altă lume după acel orizont, m-ar fi așteptat acolo. Nu în fața casei mele.

M-am lăsat la fund și gura mi s-a umplut cu apă de mare, iar sarea mi-a curățat cerul gurii și canalele nazale. Am încercat, chiar am încercat să mă înec. Dar de fiecare dată, vreo convulsie involuntară a corpului mă trimitea la suprafață după aerul pe care nu-l doream. Era ca și cum aș fi încercat să omor o mașinărie.

Și după ce marea s-a săturat să mă tot învârtă de colo până colo, m-a aruncat pe plajă, iar în depărtare l-am văzut pe Paul scrutând cu privirea țărmul și orizontul. Când m-a văzut, a început să alerge spre mine. Purta o haină lungă neagră care flutura în spatele lui în timp ce alerga și, când s-a apropiat, am putut să-l aud:

— Beth, în numele lui Dumnezeu, Beth! Doamne Dumnezeule, te rog să fie în viață.

Iar când a ajuns lângă mine, a văzut că încă respir.

M-a ridicat foarte ușor și m-a scos din ghearele mării, încă aveam chiloții pe mine, dar marea îmi înghițise sutienul. Nici că-mi păsa. Îl auzeam urlând în timp ce mă ducea în brațe, însă nu urla la mine, ci la lumea întreagă:

— Ce mai vrei acum? Ce mai vrei, pentru numele lui Dumnezeu?

M-a așezat pe plajă, apoi l-am simțit cum mă înfășoară cu pardesiul lui. După care s-a dus să-mi adune hainele împrăștiate. L-am urmărit amorțită cum le strânge repede și nervos și le aruncă pe

celălalt braț, de parcă ar fi făcut curat după un copil dezordonat.

După aceea s-a întors, mi-a trântit hainele la picioare și s-a așezat lângă mine.

— Am găsit doar un pantof, mi-a zis în timp ce mă privea, iar eu am putut să-i văd frica din ochi. Doamne Dumnezeule, Beth, ai buzele vinete.

L-am lăsat să strângă mai bine haina în jurul meu și să-mi frece mâinile și picioarele ca să mă încălzesc.

— Cum m-ai găsit? am întrebat într-un târziu, printre dinții încleștați și buzele înghețate iar cuvintele mele au sunat ca ale unui ventriloc.

— Am venit să te văd de dimineață, a spus el și mi-a luat mâna între palmele lui ca să mi-o încălzească. Nu erai acasă, așa că am început să te caut. Am vrut să văd dacă ești bine. Anul Nou e întotdeauna o perioadă mai ciudată. Am condus puțin prin împrejurimi, până când ți-am văzut mașina parcată aici. Doamne Dumnezeule, Beth, ce dracu' aveai de gând să faci? Credeai că rezolvi ceva făcând asta? aproape că țipa Paul și m-am minunat încă o dată de modul în care el se refugia în furie, iar eu în suferință.

Aproape că-l invidiam pentru asta. Furia cel puțin se epuiza la un moment dat.

— Îmi pare rău, am bolborosit printre dinții încleștați. Nu voiam să mă sinucid, pe bune. Am vrut să fiu… nu știu… Liberă, presupun. Liberă de suferință.

Niciunul dintre noi nu a mai zis nimic. Sunetul mării acoperea tăcerea noastră. Ușor-ușor, am observat cum furia îi părăsea corpul, lăsându-l fără nicio putere.

— Paul, te-ai gândit vreodată că era mai bine dacă nu o aveam?

M-a privit speriat un moment, pentru că nu se aștepta la o asemenea întrebare.

— Nu. Niciodată. Nici măcar o dată.

— Eu da.

Și era adevărat. Câteodată rămâneam paralizată la gândul că dacă nu aș fi avut-o pe Carmel, nu s-ar fi întâmplat toate astea. Dar acum eram predestinată pentru totdeauna să am o fantomă mică, îmbrăcată în roșu, care să mă urmărească și să se țină scai de mine până când voi muri sau chiar și după moarte… dacă exista ceva dincolo. Liniște și pace? Poate. Dar nu prea. Pentru că până și acolo s-ar putea să-mi scape și va trebui să o caut și s-o tot caut, iar căutările mele nu se vor încheia niciodată.

— Mă simt rău că mă gândesc. Dar din când în când nu mă pot abține.

— Nu cred că trebuie să ne simțim vinovați pentru nimic, Beth. Mai ales pentru ce simțim sau pentru ce gândim. Nimeni altcineva nu știe. Nimeni. Și dacă ei spun că știu, înseamnă că mint.

— Câteodată cred că s-a întâmplat pentru că alte lucruri îmi distrăgeau atenția.

— Alte lucruri?

— Da. Gelozia. Tu. Din punctul ăsta de vedere, chiar sunt vinovată. Nu eram atentă unde trebuia să fiu și asta nu s-ar fi întâmplat dacă eram concentrată pe ce trebuia. Și sunt vinovată și din alte motive. Aveam mereu sentimentul că o voi pierde, iar toate acestea au fost niște cărămizi, cărămizi în zidul faptelor. Toate puse una peste alta.

Mi se părea că am vocea unei femei isterice și incoerente.

— Beth, nu e vina ta.

— Acum ceva vreme ai spus că e.

— Ți-am mai zis, eram înnebunit. Nu gândeam normal.

Deodată am simțit o dorință arzătoare, precum aceea care mă făcuse să mă arunc în mare, așa că am ridicat o piatră și am început să-mi lovesc cu ea degetul mijlociu de la cealaltă mână, pe care o țineam cu palma în jos, pe pământul plat. Paul nu a făcut niciun gest să mă oprească. Când am simțit

că e suficient și degetul mi s-a învinețit, am aruncat piatra pe plajă.

— La dracu', Beth! La dracu'! s-a apropiat de mine și m-a luat în brațe. E în regulă. Înțeleg, înțeleg de ce ai făcut asta. A durut? Cred că da.

Din instinct, mi-am dus mâna la gură.

— Lasă-mă să mă uit, a zis, mi-a luat mâna și s-a uitat la ea. Nu e rupt.

Mi-am băgat mâna în haină. M-a luat din nou în brațe și am rămas îmbrățișați uitându-ne la mare.

— Mă gândesc la ea tot timpul, tot timpul. Încerc să găsesc răspunsuri. Eu… a început el să zică, apoi s-a oprit. Te-ai gândit vreodată… te-ai gândit la Carmel ca fiind – și a spus-o – puțin ciudată?

— Puțin. Dar ți-am zis asta la un moment dat. Tu te-ai gândit?

— Sincer să-ți zic, da. Și mă deranja uneori. Îmi doream să se integreze. Obișnuiam să cred că e precum copiii ăia cu sindromul Asperger. E atât de deșteaptă la anumite chestii și nu foarte la altele.

— Cred că alterna între astfel de momente, da, dar nu cred că era Asperger.

— Atunci ce?

— Nu știu.

— Câteodată mă întreb…

— Ce?

— Dacă are legătură cu… ce s-a întâmplat. Dar cum ar putea să aibă legătură?

— Nu știu, Paul. Sunt la capătul puterilor, nu mă mai pot gândi la nimic, am dat eu din cap.

— Lucy încearcă să ajute. A fost foarte înțelegătoare, totuși cred doar noi putem înțelege unele chestii.

— Cred că-i este greu…

— Da. Își dorea copii, dar acum…

— Cred că-i este foarte greu, repet eu.

Am stat așa o vreme și mi-am dat seama că nu am avut niciodată o astfel de conversație sinceră în toți anii de căsnicie. M-a dus apoi la mașina lui, m-

a ajutat să urc și mi-a îndesat la picioare hainele și singurul pantof pe care îl găsise.

— Vino acasă cu mine. Luăm mașina ta mai târziu.

∵

Lucy m-a întâmpinat la ușă în timp ce Paul mă ajuta să traversez aleea din fața casei, atât de specifică suburbiei. Dacă a fost șocată să mă vadă desculță, învelită în haina lui și cu părul ud, atunci și-a ascuns bine reacția.

— Are nevoie de o baie fierbinte, i-a explicat Paul.

— Nu. Asta e cel mai rău lucru pe care-l poți face. Vom începe cu apă călduță și după aceea din ce în ce mai fierbinte. Dacă o arunci în apă fierbinte din prima va fi un șoc prea mare pentru corp.

— Lucy este asistentă, a spus el.

— Aha.

Nu știam. De fapt, nu știam aproape nimic despre ea în afara faptului că o uram într-un trecut întunecat care acum nu mai conta deloc. Mi-am dat seama că stau pe aceeași bucată de covor maro pe care mai stătusem. Numai că de data asta picioarele mele erau pline de nisip și de noroi.

— Îmi pare rău, Lucy, i-am spus, dar nu mai era acolo și am auzit apa de la baie curgând în cadă.

Cum se numește asta? Când lovește dezastrul și femeile se adună cu prăjiturile lor, cu bandaje, cu ceaiuri și cu degetele lor care caută să aducă mângâiere. Este complicitatea sălii de naștere, a spălării morților. Ele iau bucățile tragediei și încearcă să le coasă într-o formă la fel cum simțeam că aș putea să o cos pe Carmel și să o aduc lângă mine. Nu chiar la fel cum fusese înainte, ci ceva diform, dar astfel încât să fie întreg din nou. Micile acțiuni pe care încercasem să le fac – să mătur, să fac baie, să curăț podeaua, să mănânc, să beau, să fac patul, să mă îmbrac

frumos. Lucy mi-a luat haina de pe umeri și m-a ajutat să intru în cadă. Deși știam că apa era rece și nu se ridica niciun firicel de abur, simțeam cum îmi arde pielea.

— Hai să te spăl pe cap, a spus ea, a dat drumul la duș și a început să-mi maseze scalpul.

Nisipul a început să curgă în cadă odată cu apa și la un moment dat am văzut un melcișor. Mi-a șamponat părul și a salvat melcul din apa cu săpun, apoi l-a aruncat pe gresie, unde s-a lipit ca o bucată de gumă de mestecat.

— Lucy, este foarte drăguț din partea ta, am început eu să plâng.

— Gata, gata, a spus calmă, în timp ce degetele ei îmi scoteau din păr o pietricică.

Paul stătea pe hol, dar fără să se uite înăuntru.

— Mă duc să pregătesc ceva cald de băut.

Hainele lui Lucy erau prea mici pentru mine, așa că m-a îmbrăcat cu hainele lui Paul – pantaloni de bumbac și o cămașă de lână. Mi-am îngropat fața în mâneca moale și am simțit parfumul floral al detergentului.

Apoi am ajuns pe canapeaua de piele, așezată între ei.

— Paul, simți că ea ar fi încă în viață?

Trebuia să pun întrebarea asta.

— Da.

Răspunsul lui m-a luat prin surprindere. L-a rostit cu atâta hotărâre, încât și-a vărsat ceaiul.

— Cum?

— Pur și simplu o simt în adâncul meu, Beth. Tu nu? Aș fi vrut să-i răspund că nu. Că tot ceea ce simțeam era un mister din ce în ce mai mare. Un vârtej care se mărea plin de indicii colorate: creioane, pantofi roșii, oamenii din tren, fusta sclipitoare a unei povestitoare. Indicii care se învârteau în jurul meu zi și noapte. Stăteam pe marginea unei prăpăstii, pe punctul de a mă prăbuși în gol.

35.

Iarnă. Tremurăm sub păturile croșetate și vântul bate cu putere, astfel încât rulota trosnește înfiorător. Dorothy spune că aproape nu mai avem bani. Și că nu ne-a mers așa cum zicea tata-mare că ne va merge. Nu am mai făcut nicio vindecare în nicio biserică. Bill s-a îmbolnăvit și Dorothy spune că tata-mare n-ar fi în stare să organizeze un priveghi. Acoperișul se găurește, apa de ploaie îi udă lui Dorothy oalele și tigăile și ele capătă culoarea ruginie. Le aruncă pe ușa din spate într-un moment de nervozitate. Începe să urle: „Gunoaie ieftine” și „Când ai de gând să-mi cumperi un set bun? Un set din oțel inoxidabil?” Dar bunicul nu răspunde. Pur și simplu stă în pat, într-o stare de spirit extrem de proastă. Furia lui e atât de puternică, încât devine aproape palpabilă. Prin ușile deschise vedem perdeaua de apă de ploaie care cade pe pământ. „Tu și ideile tale”, urlă Dorothy, dar tata-mare nu face nimic altceva decât să-și aplece și mai mult capul. Nici măcar nu se uită la ea cu coada ochiului.

Oalele stau afară toată noaptea și dimineața sunt pline cu apă de ploaie, iar viermișorii – subțiri ca liniile din cărțile de scriere de la școală – le folosesc pe post de piscine.

Noi, fetele, am crescut. Rochiile ne sunt acum prea scurte și ne strâng în talie. Și colanții ne-au rămas mici. Elasticul ne taie la spate și ne face să arătăm amuzant, de parcă cineva ne-ar fi modelat din baloane. După ce trece iarna, voi avea nouă ani și la nouă ani ești deja Fată Mare. Deci e normal că hainele mi-au rămas mici.

— Frigul ăsta e oribil, se plânge Dorothy, care stă în pat învelită cu multe pături. Acasă la mine nu e niciodată atât de frig.

Când se oprește ploaia, pentru câteva minute, tata-mare se urcă pe mașină și acoperă gaura din

acoperiș cu bucăți dintr-o chestie neagră. Îl putem auzi cum se mișcă deasupra noastră ca un urs.

— O să cadă prin acoperiș, spune Silver.

Dar nu cade. Coboară înainte să se întâmple asta și nici ploaia nu mai pătrunde înăuntru.

Eu și gemenele tremurăm îmbrăcate doar cu rochii și cu impermeabile. Eu am un hanorac vechi albastru, cu fermoar, al lui Silver.

— Trebuie să le cumperi haine noi, spune tata-mare.

— Cu ce? Hainele nu cresc în copaci, strigă Dorothy.

Tata-mare ia de pe raft o Biblie și pentru un moment cred că va citi din ea ceva legat de faptul că hainele chiar cresc în copaci și ar trebui să-l lăsăm pe Dumnezeu să aibă grijă de noi. Dacă începe să citească, am impresia că Dorothy îl va lovi cu una dintre tigăile ei ruginite. Dar când o deschide, cartea e scobită pe interior ca un pepene și înăuntru sunt bancnote. Acum înțeleg ce voia să zică Dorothy cu faptul că se fură din Biblie.

— Uite, ia-i pe ăștia. Cumpără-le ce au nevoie. Nu-mi permit să vadă lumea că nu am grijă de ele.

Orașul în care mergem e foarte mic, abia dacă are o stradă cu magazine. Dar este un sentiment plăcut să te afli aici. Oamenii se plimbă cu pungile de cumpărături în mâini și zâmbesc. Totuși, lui Dorothy nu-i place. Un vânzător ne urmărește prin vitrină în timp ce trecem prin fața magazinului său alimentar.

— Ei cred că suntem nomazi, zice Dorothy și niciuna dintre noi nu știe ce înseamnă asta, dar după modul cum o spune nu pare a fi un lucru bun.

În magazinul de îmbrăcăminte văd imediat ce haină vreau. Este roșie, roșie, roșie. Chiar dacă doar mă uit la ea, fără s-o ating, îmi dau seama că este călduroasă și moale. Mă duc spre ea în timp ce Dorothy și gemenele sunt în altă parte a prăvăliei. Nu este la fel ca haina pe care mi-au

aruncat-o. Asta e chiar mai bună, pentru că are căptușeala foarte moale. O pun pe mine și spun:

— Pe asta o vreau.

Dorothy încearcă s-o îmbrace pe Silver într-o geacă mov de fâș și când mă aude se întoarce foarte repede spre mine. Mă vede, iar ochii ei se întunecă și încep să strălucească atât de puternic, încât am impresia că vor începe să i se prelingă pe față.

— Nu, nu. Nu asta.

— De ce?

Mi-o doresc atât de tare, încât încep să-i răspund urât și știu că lui Dorothy nu-i va plăcea. Dar îmi aduc aminte că ea este de acum inamicul meu, așa că nu prea îmi mai pasă. Apoi încrucișez mâinile la piept, în semn că nu vreau s-o dau jos.

— Ah, nu. Nu. Nu. Nu e bună deloc, spune ea, apoi vine lângă mine și trage de eticheta din spate.

— Uite, vezi? E prea scumpă.

Femeia de la tejghea ne aude. Își pune pe nas ochelarii prinși în jurul gâtului cu un lanț auriu și vine să se uite la etichetă.

— Haideți să vedem. Haina aceasta e aici de ceva vreme. Nu știu de ce, pentru că este un model foarte frumos. Dar gusturile nu se discută și sunt pregătită să vă fac o reducere substanțială. O dau cu același preț pe care îl au gecile de fâș, spune ea și arată spre gemenele deja îmbrăcate cu ele.

Îi zâmbesc și vânzătoarea îmi zâmbește înapoi. E o doamnă în vârstă, rujul roz îi face buzele să strălucească și are foarte multe alunițe pe piele. Și-a vopsit părul într-un blond foarte frumos, care sclipește în lumina care intră pe fereastră.

— Mulțumesc, îi spun.

Îmi dau seama că sentimentul de simpatie e reciproc.

Dar Dorothy nu este mulțumită că am zis „Mulțumesc” de parcă într-adevăr mi-o va cumpăra.

— Ah, nu știu. Nu știu… spune ea mai mult pentru sine. Pentru prima oară, văd că pielea ei bronzată capătă o nuanță roșie.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar puteți să-mi spuneți care ar fi problema? Este o adevărată afacere și va rezista mai mult decât cele două geci, spune femeia și se întoarce spre mine. De unde ai accentul acesta minunat, draga mea?

— O cumpărăm, spune Dorothy dintr-odată și eu rămân uimită.

De acum se grăbește și începe să numere bancnotele chiar înainte ca femeia să ajungă în spatele tejghelei. Și nu e grijulie cu banii ca de obicei. Îmi doresc să nu mai plec niciodată din acest magazin. Aș putea s-o ajut pe bătrână să aranjeze pantalonii expuși sub tejgheaua de sticlă. Sau am putea să îmbrăcăm manechinele din vitrină și să le schimbăm pozițiile mâinilor și ale picioarelor.

Femeia din magazin ne conduce până la ușă. Rămâne în prag când ieșim în stradă.

— Te simți bine, draga mea? se uită ea la mine.

— E bine, zice Dorothy și mă cuprinde cu brațul. E un copil adoptat. Am luat-o și avem grijă de ea… mai spune zorindu-ne să plecăm. Îți mulțumim pentru haine. Fetele se vor simți mai bine în ele.

După ce ne îndepărtăm, mă uit înapoi la bătrâna vânzătoare. Dă neîncrezătoare din capul blond și nu știu de ce, dar am impresia că vrea să mă uite cât mai repede și că eu ies din mintea ei și mă înstrăinez tot mai mult. Închide ușa și sunetul de clopoței pare acum foarte departe.

— Mi-e foame, zice Melody.

— Ah, la dracu'! o aud pe Dorothy, care se oprește în mijlocul străzii.

Ne duce într-un loc cu mese de plastic galbene și albastre și comandă burgeri și milkshake.

— Ar fi bine să te bucuri de toate astea, îmi spune, dar nu-i răspund.

M-am obișnuit cu ea să fie când rea, când bună. Mai mult rea. Continui să mestec și o privesc fără să-i spun nimic. Am închis toți nasturii de la haină. Nu vreau s-o mai dezbrac niciodată.

După ce terminăm de mâncat, Silver începe să plângă și spune că ea nu primește niciodată lucruri noi. Asta deoarece a văzut în vitrina magazinului ceva ce-i place. Îmi dau seama că Dorothy vrea s-o lovească, dar nu poate fiindcă sunt foarte mulți oameni în jur.

— Asta e tot ce am, spune Dorothy și ne dă niște monede.

Mergem la un magazin care vinde de toate și ne ia o grămadă de timp să ne alegem ceva – Silver se uită la jucării cu orele. Încep să cred că Dorothy o va lovi chiar și în fața atâtor oameni. Dar, până la urmă, Silver își alege o cutie cu lucruri pentru păpuși – biberoane, scutece și o oliță iar Melody se ia după ea. Eu aleg câteva cărți poștale. După ce ieșim din magazin, mi le bag în buzunarul noii mele haine.

— Pentru ce sunt alea? mă întreabă Dorothy.

— Ca să le trimit tatei și Sarei, îi răspund eu.

∵

Tata-mare vine dinspre fața rulotei, unde lucra la motor. Este plin de ulei pe mâini și șterge o cheie cu o cârpă.

— Dorothy mi-a zis că vrei să trimiți niște cărți poștale acasă, draga mea.

Dorothy m-a pârât. Aș fi vrut să n-o fi făcut pentru că lui tata-mare nu-i place când vorbesc despre acasă. El zice lucruri precum „Trebuie să ne gândim la ce avem acum, Carmel. Asta e noua noastră viață”. Dar acum îl aud zicând altceva.

— Ce idee bună, Carmel. Ai nevoie de ajutor?

Dau din cap că da.

— Uite cum facem. Tu scrii ce vrei și eu mă voi asigura că vor fi trimise.

Împrăștii vederile pe pat și văd că pozele nu sunt chiar atât de bune – veverițe sau pisici cu

pălării pe cap. Iar culorile depășesc conturul desenelor, dar asta e. Le scriu frumos și fără greșeli, iar în cea adresată tatei și lui Lucy adaug: „Vă rog, veniți să mă luați de aici dacă puteți”. O lipesc bine, fiindcă nu vreau ca Dorothy sau tata-mare să vadă ce am scris. I le dau pe amândouă lui tata-mare și-mi dau seama de un lucru:

— De unde vor ști unde sunt? Eu nu știu adresa de aici.

— Nu-i nicio problemă, draga mea. O voi scrie eu, mare și frumos, pe spatele plicurilor.

∵

Nici chiar cu noile haine nu prea reușim să ne încălzim. Tata-mare a cumpărat o sobă pe care o umple cu benzină și îi dă drumul câte o oră în fiecare noapte. Dorothy spune că asta ne va omorî, dar el îi răspunde: „Ce altceva vrei să fac?”, iar gemenele se apropie de sobă și îl roagă: „Nu o mai opri, tăticule”. Își pun degetele înghețate lângă sobă, iar ochii lor sunt triști și rugători. Dorothy nu mai zice nimic și începe să facă mâncarea la foc.

Spre sud, vom merge spre sud, spune într-o zi tata-mare. Stătuse și privise cum plouă toată dimineața. Dorothy îl îmbrățișează și pare că arată mai bine.

— Da, spre sud, repetă ea și aproape că începe să plângă. Am auzit că acolo sunt adevărate frății, credincioși drepți.

— Și cum rămâne cu scrisorile mele? Nu vor ști adresa la care să-mi răspundă.

— E în regulă, începe ea să râdă, de parcă ăsta ar fi ultimul lucru la care să se gândească. Vorbesc eu cu femeia de la poștă să le trimită mai departe.

Mai târziu îi spun și lui tata-mare să facă același lucru, pentru că nu cred că Dorothy își va ține cuvântul.

∵

Un lucru bun – haina roșie nouă mă face să mă simt din nou Carmel. O țin pe mine până când mă bag în pat să dorm.

— Nu vrei să te dezbraci nici când mănânci? întreabă Dorothy.

Dar eu scutur din cap că nu. Vreau să fiu împachetată în roșu pentru totdeauna – este culoarea lui Carmel. Și nu pare genul de culoare pe care ar purta-o Mercy.

Deși câteodată le mai amestec pe Carmel și pe Mercy, mă decid să fur cartea lui Mercy, deoarece e singurul lucru din cutia cu secrete pe care încă nu l-am deschis. Nici nu mă mai obosesc să fiu Detectivul Wakeford sau să aștept ca ei să plece. Ei stau afară când mă așez pe pat. Îmi bag degetele printre cărți și de data asta o găsesc foarte repede. Mă furnică prin tot corpul în timp ce mă îndepărtez de mașină ca să mă uit la ea cum trebuie. Mă ascund după o stâncă, privesc fotografia, îi ating fața și scrisul auriu. Apoi iau bucata de ziar, o despăturesc și rămân cu gura căscată, pentru că găsesc o altă imagine în care Mercy stă pe scaun, iar în spatele ei e tata-mare, care își ține mâna pe spătarul scaunului.

Scrie: *Biserica Fetei Adevărului și a Vindecării.*

În fotografie, Mercy apare încețoșată și albă, în timp ce tata-mare pare puternic și clar. Citesc articolul:

Dragi enoriași! Unul dintre copiii noștri de la Biserica Adevărului ne va părăsi în curând pentru meleaguri străine. Pastorul Dennis, care a predicat la mica noastră biserică în ultimele trei luni, a văzut în Mercy Roberts puteri extraordinare de vindecare. El a fost de acord să-i dezvolte aceste daruri venite de la Dumnezeu, să o ia în îngrijire și să o învețe tot ce știe despre puterea spiritului în toate bisericile vindecătoare din toată lumea. Congregația noastră a strâns peste 1.700 de dolari pentru a-i ajuta în călătorie. Le trimitem binecuvântările noastre și sperăm ca, atunci când o vom revedea, Mercy să fie un tămăduitor deplin și să se întoarcă să le ofere ajutor celor din

comunitatea noastră aflați la nevoie. Fiți binecuvântați!

Stau trează toată noaptea, cu cartea în mână și cu inima bătându-mi tare în piept, gândindu-mă că ar putea să observe că nu mai e acolo înainte să am ocazia să o pun la loc.

36.

ZIUA 306

Lucrul despre care aș fi zis că nu se putea întâmpla niciodată s-a întâmplat – eu, Paul și Lucy am devenit prieteni.

Chiar mai mult decât atât, am devenit prieteni apropiați. Atracția sexuală pentru Paul a dispărut complet în ceea ce mă privește – n-a mai rămas nimic, la fel ca atunci când a dispărut Carmel.

— Pari foarte slabă, mi-a spus Lucy la una dintre cinele săptămânale care deveniseră un obicei.

Fața ei, roz ca o petală, părea că plutește în aburul care se ridica din orezul fierbinte.

— Sunt bine.

S-a ridicat, a ocolit masa, a venit lângă mine, mi-a pus lingura în mână și m-a bătut pe umăr.

— Mănâncă!

Și eu mâncam – pentru ea. Mă bucuram în fiecare săptămână de acest binecuvântat contact cu civilizația, pentru că făcea totul perfect: gătea, așeza pe masă tacâmuri de argint și șervețele…

— Ce bună e mâncarea! îi zâmbea Paul de pe latura cealaltă a mesei.

Devenise mamă pentru amândoi. Mă întrebam câteodată cum reușea să suporte toată situația și dacă mai putea să reziste. Uram să mă gândesc la nopțile în care stăteam la masa din bucătărie alături de prietenele mele și o vorbeam de rău. De cum făceam mișto de covorul crem care îi acoperea toată podeaua, de cum râdeam de mașina ei mică, de faptul că-și îndreaptă părul în fiecare dimineață. Cât de banal! O făceam cu ou și cu oțet în fața tuturor și-i spălam rufele în public. Puneam pariu că își făcuse operații estetice. Puneam pariu că poartă absorbante speciale între menstruații ca să nu-și schimbe lenjeria intimă. Puneam pariu că-

și decorează casa ca în revistele cu vedete. Cum ar fi putut Paul să fie mulțumit cu așa ceva – romanticul Paul, cel căruia îi plăcea atât de mult să-și petreacă timpul în aer liber? Relația lor nu ar fi avut cum să dureze.

Acum, speranța mea era să dureze. Lucy punea umărul la salvarea mea, mă ajuta, iar generozitatea ei mă umilea săptămână de săptămână.

În săptămâna ce a urmat, tot nu aveam poftă de mâncare. Paul întârzia și speram să nu aducă pe nimeni cu el, cum mai făcuse de câteva ori. Îi voiam pe Paul și pe Lucy doar pentru mine, mama și fratele urs.

— Unde e Paul? am mormăit în timp ce-mi tăiam sparanghelul în felii mici în speranța că le voi înghiți mai bine.

— A început să frecventeze din nou clubul de caiac. Probabil a rămas să bea ceva. Va veni în curând. N-o să se răcească mâncarea.

— Clubul de caiac? Ah, nu, asta înseamnă că va veni însoțit. Urăsc când face asta.

Zgomotul lingurii trântite de Lucy pe farfurie m-a speriat și am tresărit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Beth! Sincer acum, voi doi puteați să fiți în continuare căsătoriți.

Începuseră să-i strălucească ochii. Vedeam în privirea ei o pasiune pe care nu o văzusem până acum și am înțeles de ce era Paul atras de ea. Mi-am lăsat capul în jos.

— Am profitat prea mult de generozitatea ta. Ar trebui să nu mai vin aici atât de des, am spus eu.

— Oprește-te! Nu despre asta e vorba. Ești binevenită aici, dar să trăiești cu povara asta este… Trebuie să facă ceva cu viața lui. Știu că sună dur… a mai zis ea și a început să-și șteargă lacrimile cu un șervețel.

— Îmi pare rău. Fiecare zi reprezintă un act de supraviețuire și în fiecare dimineață trebuie să mă

trezesc și s-o iau de la capăt. Am devenit o egoistă, nu-i așa?

— Am vrut copii, să știi, a oftat ea.

— Nu trebuie să lași povestea asta să te oprească, i-am zis și mi-am îndreptat spatele.

— Cum aș putea să nu o las? Ar fi ca și cum aș încerca s-o înlocuiesc.

Se auzeau voci răgușite în hol, iar eu m-am ridicat și am început să strâng farfuriile. Am dat roată în jurul mesei și am luat și farfuria lui Lucy, repetând șoptit, până să intre ceilalți:

— Nu trebuie să lași povestea asta să te oprească.

Apoi Paul a intrat împreună cu trei bărbați, toți în șosete, în camera imaculată, puțin amețiți de băutură și cu antenele întinse, încercând să-și dea seama dacă era un moment potrivit să-și facă apariția.

În timp ce mă duceam în grădină, am auzit:

— Deranjăm, nu putem sta. E ora mesei.

Apoi s-au auzit protestele lui Paul și până la urmă:

— Haide, doar una mică.

Îmi lipeam hârtia țigării proaspăt rulate când am auzit mișcare în spatele meu. Ca un copil, îmi venea să lovesc piciorul băncii pe care stăteam, pentru că dacă nu era Paul sau Lucy, voiam să fiu lăsată în pace.

Un bărbat înalt și-a făcut apariția. La lumina felinarelor de pe stradă, mi-am dat seama că era Graham, pe care la un moment dat îl cunoscusem tot aici.

— Pot să stau cu tine?

Nu erau mulți cei care-mi căutau compania zilele astea, dar tot îmi doream să plece.

— Cred că da.

— De fapt, am venit să-ți cer o țigară, mi-a spus sincer.

Barba lui ieșită în afară semăna cu o sculptură în lumina slabă din grădină.

— Un fumător de la alții? l-am întrebat și i-am întins punga cu tutun.

— Din păcate.

A început să ruleze țigara atât de stângaci, încât i-am luat filtrul și tutunul din mână și i-am rulat-o eu. După ce și-a aprins-o, am rămas amândoi în tăcere și am fumat. Mi-am amintit de prima oară când ne-am întâlnit și-mi spusese că era inginer-lector la colegiul tehnic local, că nu fusese căsătorit niciodată, dar că avea o fiică pe care o vedea din două în două weekenduri. Nu-i spusesem nimic despre mine, nici măcar că fusesem căsătorită cu Paul. Cum mi-aș fi găsit cuvintele ca să-i vorbesc despre situația mea? Dar următoarea dată când ne-am văzut, m-a făcut să râd și m-a luat puțin prin surprindere. Nu voiam să-i las pe bărbați să mă facă să râd. M-am retras mai devreme, scuzându-mă că am treabă, dar după aceea mi-am dat seama că ochii lui căprui aveau o bunătate care m-a copleșit. Nu-i puteam vedea bine în lumina slabă din noaptea asta.

— Sunt mama fetiței dispărute, i-am zis când nu m-am mai putut abține.

M-am gândit că asta îl va face să plece.

— Știu.

∵

Când a apărut la mine acasă, două zile mai târziu, i-am oferit din nou tutun.

— De fapt, urăsc țigările. N-am mai fumat de douăzeci de ani. Doar aveam nevoie de un pretext să vorbesc cu tine. Mi-a fost rău după ce-am fumat.

Avea alura unui om înalt chiar și când stătea jos. Barba lui, văzută în lumina zilei, era blond-închis. M-am dus să fac un ceai și, cum stăteam lângă fereastră și mă uitam spre poartă, l-am simțit în spatele meu. Fiorul care a trecut prin mine a fost brusc și aproape dureros. M-am întors și am început să-i deschei nasturii de la cămașă, repede-repede, înainte să mă răzgândesc, iar sentimentul

pe care-l simțeam era o căldură atât de mare, încât aproape că simțeam durerea din oasele mele reci în timp ce se încălzeau.

După aceea m-am gândit dacă nu cumva și asta a fost o încercare de a-mi salva pielea, dacă nu cumva era o nouă cale de a mă face să uit. Deja mintea mea o lua înainte, ajungând la momentul în care trebuia să-i cunosc familia și, până la urmă, și fiica. Următorul lucru ar fi fost să mâncăm împreună, acasă, când la unul, când la celălalt, și să facem excursii. Mă gândeam cum într-o zi avea să-mi spună că vrea să se mute cu mine și toate locurile prin care odată se plimbase Carmel ar fi fost ocupate din nou.

— Îmi pare rău. Cred că asta se poate întâmpla doar o singură dată, am spus eu ridicându-mă.

— E în regulă. Nu trebuie să explici nimic.

Ușurată, m-am lăsat cuprinsă de brațul lui. Stăteam atât de lipiți unul de altul, încât puteam să-i miros pielea. Amândoi am căzut apoi într-un somn foarte adânc și odihnitor.

37.

Draga mea fiică,

Scrisoarea a venit de dimineață. Tata-mare o deschisese deja. Tata o scrisese la computer.

> *Nu pot să vin să te iau. Lucy și cu mine urmează să ne căsătorim. Dar mă bucur nespus că bunicul și Dorothy au fost de acord să aibă grijă de tine. Nici c-ai fi putut nimeri în mâini mai bune. Să fii o fată ascultătoare…*

Nu primisem niciun răspuns de la Sara. Mă aștept să-și fi făcut deja altă prietenă, probabil pe Scarlet. Mototolesc scrisoarea și plec din tabără fără să anunț pe nimeni. Mă urc într-un copac fără frunze și stau acolo singură.

Teritoriul pe care ei îl numesc „Sudul" este cel mai ciudat loc în care am fost vreodată. Norii întunecă pe neașteptate cerul albastru și senin. Plante ca niște funii atârnă din copaci până aproape de pământ. Unde am campat noi este numai nisip. Nu pot să înțeleg de ce-i atât de cald aici și atât de frig acolo de unde am plecat. Că doar acolo era iarnă, nu și aici. Nu pot să înțeleg nimic. Noaptea este atât de cald, că nici nu dormim înveliți. Câteodată, duminica mergem la niște biserici unde oamenii dansează și urlă. În alte dăți, tata-mare își face în rulotă propria biserică și ne pune să îngenunchem în timp ce el citește din Biblie. Cred că-i place mai mult asta.

Tata-mare spune că Dumnezeu e peste tot. Oare e adevărat? Am crezut că l-am văzut odată cu coada ochiului, însă era doar umbra lui tata-mare pe pământ. Mă uit spre cer și-mi doresc cu ardoare ca Dumnezeu să fie acolo. Știu că ar trebui să gândesc că e real. Oare sunt rea dacă nu o fac?

Ridic mâinile de parcă aș putea să-mi înfig degetele în Rai și să-i ating picioarele lui Dumnezeu ca să mă asigur că se află acolo.

Întreb cerul: „Cine ești? Cine ești? Arată-mi că exiști. Dacă se întâmplă ceva acum, voi crede, promit”. Trece o bună bucată de vreme, dar nu se întâmplă nimic. Insectele zumzăie și eu stau și aștept sub cerul albastru și fierbinte. În nisipul de sub picioarele mele stă scris *Carmel* cu bucle largi de parcă ar fi scris un șarpe.

Tata-mare spune că sunt un înger. Oare chiar sunt? Oare îngerii stau în copaci desfrunziți ca acesta? Și mama obișnuia să mă strige la fel, dar se referea la altceva. Când o spune el, mă sperie. Totuși, nu sunt înger. Sunt o ființă umană. Mă numesc Carmel și sunt o ființă umană. Nu e nimic altceva.

Dumnezeu nu se uită din cer la tine să vadă dacă ești bine. Și nici tata.

Dorothy vine să mă caute și calcă direct pe *C* și pe *a,* stricându-le. Nici nu știe că stă pe numele meu. Se uită în sus după mine, iar eu îmi mișc piciorul astfel încât vârful pantofului să-i acopere fața și să-mi imaginez că o calc.

— Aici erai. Ne-am făcut griji. Credeam că ai dispărut.

∵

Tata-mare se duce la o vindecare și mă ia și pe mine.

— Chiar trebuie să merg? îl întreb.

Va fi ca atunci, cu băiatul în scaun cu rotile. Pun pariu că acel băiat nici nu mai trăiește. Era atât de slăbit… Am simțit asta când îmi țineam mâinile pe capul lui osos. Viața lui pâlpâia ca lumina unei lanterne când bateriile sunt pe terminate.

Dar totul a fost stabilit dinainte. Tata-mare este îmbrăcat cu cea mai bună cămașă albă și cel mai bun costum negru și a luat Biblia cu cel mai strălucitor scris auriu pe copertă. Când îmi zice că trebuie să merg cu el, acoperă soarele cu trupul lui.

Ne ținem de mână și înaintăm singuri pe drum. Nu pot să aleg. Alegerile le aparțin lui tata-mare și lui Dorothy. Le țin pe toate ascunse în buzunare. Cerul este albastru, albastru, albastru și picioarele mele lasă urme mici pe drumul prăfuit, alături de urmele mari ale lui tata-mare. Urmele lui nu se disting foarte bine din cauza șchiopătatului.

Ajungem la o casă din lemn. Câțiva copaci mari, crescuți de jur-împrejur, își sprijină ramurile pe acoperiș de parcă ar fi crescut prea mult, iar acum au obosit și trebuie să se odihnească. Iarba care crește de-o parte și de alta a drumului este atât de înaltă, încât îmi ajunge până la gât, iar insectele bâzâie atât de tare, că-mi vibrează oasele. Dacă aș intra în iarbă, chiar și aici la margine, n-aș mai putea ieși. Insectele m-ar devora atât de repede, că în cinci minute n-ar mai rămâne din mine decât o grămadă de oase albe. Deasupra noastră, copacii trosnesc în bătaia vântului. Undeva se aude un râu. Locul ăsta e plin de zgomote. Nu sunt mașini – doar una albastră care ruginește lângă casă –, dar e mai multă gălăgie aici decât dacă ai sta în mijlocul unei străzi aglomerate.

Tata-mare bate la ușă. Din locul unde a ciocănit sare o bucată mare de vopsea roz. Nu răspunde nimeni. Apoi, o femeie cu un șorț prins în brâu crapă puțin ușa și se uită la noi cu un singur ochi.

— Ce vreți?

— Sunt părintele Patron, zice tata-mare după ce își drege glasul. Avem o întâlnire.

— Celie, a venit predicatorul, urlă femeia peste umăr în timp ce deschide ușa mai mult.

Acum, că stă în lumină, pot vedea că e o persoană de culoare. Șorțul ei se prinde și după gât și are un model cu mere roșii și verzi.

Aud cum tușește cineva din casă. Apoi un miros greu de boală ne lovește prin ușa deschisă. Îl simt atât de puternic în nări, încât aproape mă dărâmă. Este mirosul sângelui de miel. Tata-mare nu poate simți nimic, el doar zâmbește și dă din cap spre

femeie. Mă sperie să pătrund într-o casă cu un asemenea miros, așa că rămân în prag. Dar tata-mare e deja înăuntru.

— Haide, intră, mă îndeamnă el.

Mă uit în spate la insectele mușcătoare și mă forțez să trec de prag și să pășesc în casă. Merg în spatele lor și întunericul din hol le face capetele să pară niște forme negre.

— … sub numele de Mercy, îl aud pe tata-mare zicând în timp ce vorbește cu femeia cu șorț.

Mi se încleștează gura și de data asta nu mai protestez spunând că mă cheamă „Carmel”.

Nu urcăm la etaj, ci ajungem într-un dormitor, undeva în spate. Lângă perete, în pat, e un morman acoperit cu pături roz. Deasupra unei comode se află o cruce agățată într-un cui. Storurile sunt închise și lumina soarelui intră sub formă de dungi în cameră. O insectă a reușit să pătrundă înăuntru și stă la soare pe jaluzele. Am impresia că rar intră cineva în camera asta. Că mormanul din pat este lăsat singur pentru foarte mult timp. Aș prefera să fiu afară, în ciuda tuturor acelor insecte mușcătoare, așa că mă îndrept spre ușă, dar tata-mare ajunge acolo primul. Trântește ușa, închizând-o, pune mâna pe ceafa mea și mă împinge în cameră.

— Celie, au venit, spune femeia cu șorț.

Trupul de sub pături se mișcă și geme.

— Haide, Celie. N-am toată ziua.

Femeia cu șorț pare obosită.

Mai întâi îi văd ochiul mare și căprui. Apoi de sub pături apare o mână, care dă păturile la o parte, iar eu îi văd ochii bulbucați.

— Ah, tată-mare, nu! șoptesc eu.

— Liniște, copilă. E suferindă.

Tata-mare traversează camera și pantofii lui negri fac zgomot pe dușumeaua de lemn. Ținându-mă de ceafă, mă trage după el. Se așază pe scaunul din lemn de lângă pat și ține Biblia în mână.

— Astăzi nu, mormăie trupul bolnav.

— Ba da, astăzi, draga mea. Trebuie să profiți de Sfântul Duh. Trebuie să-l primești și să-i spui: „Da, astăzi”.

Tata-mare își lasă Biblia pe pat și cu mâna liberă încearcă să dea păturile la o parte, dar fata le ține strâns.

— Dacă-ți dau drumul, Carmel, promiți să nu fugi?

— Da, zic eu. Nu.

— Copila nu vrea să vindece astăzi? întreabă femeia cu șorț.

— Bineînțeles că vrea. Numai că este copleșită de spirit, atâta tot, zice tata-mare și zâmbește cu toată gura.

Până la urmă îmi dă drumul. Eu rămân în cameră, dar mă îndepărtez de pat.

— *Noi* știm că are o boală a spiritului, dar ce a zis doctorul? o întreabă tata-mare pe femeie.

— Scleroză în plăci, îi răspunde ea și-și mușcă buzele.

— E prea tânără pentru asta, începe tata-mare să vorbească cu accentul femeii în șorț.

— Da, e tânără. Boala ajunge și la creier acum.

— Asta ne arată cât de mult a cuprins-o boala spiritului.

— Săraca Celie! spune femeia, apoi își șterge lacrimile și dă din cap.

— Crezi că ai putea s-o scoți din păturile astea?

Persoana din pat clătină din cap – îi pot vedea creștetul și părul negru cu fir gros. Își trage păturile peste față.

— Haide, fată…

Mă întreb dacă femeia îi este mamă. E greu de spus câți ani are fata din pat. Câteodată arată ca o femeie bătrână, câteodată zici că e de-o seamă cu mine. Femeia își pune brațul subțire în jurul lui Celie și încearcă să o ridice așa încât să stea cum trebuie.

— Acum, Celie, poate mă ajuți și tu puțin.

Simt că femeia cu șorț e sătulă până peste cap de întreaga situație. S-a săturat să aibă grijă de trupul din pat și vrea să se termine totul cât mai repede, să stea în balansoarul stricat de pe verandă și să bea ceai. Să fumeze o țigară și să urmărească fumul cum dansează printre copaci și să nu fie nevoită să se gândească la nimic în afară de faptul că n-are nici treabă, nici griji.

Înțeleg totul și ea se uită urât la mine, de parcă știe că îmi dau seama de ceea ce se întâmplă.

Cumva, reușește să o ridice în capul oaselor și văd că e o tânără, nu o bătrână. Are buzele crăpate și, când păturile sunt date la o parte, îi văd corpul numai piele și os, contorsionat de parcă ar încerca să se transforme într-un puzzle. Îmi aduc aminte de Melody când aproape că devenise o păpușă.

— Se-ntâmplă mereu. Spasticitate – așa îi zic doctorii.

Observ din nou mâna lui Celie și-mi dau seama că pielea îi este atât de bolnavă, încât am impresia că poartă o mănușă violet-închis, plină de cute. Celie este îmbrăcată cu o cămașă de noapte albastră cu volănașe. Văd cum o doare rău tot corpul. În ochii mari și rotunzi se citește frica unui animal speriat, care nu înțelege ce se întâmplă. Mă simt prost pentru că m-am gândit la ea ca la un morman acoperit cu pături.

Tata-mare deschide Biblia, dar acoperă pagina cu palma și începe să vorbească liber:

— Te chem, te chem pe Tine, Doamne, pentru a vindeca acest suflet bolnav…

Continuă astfel până când devine doar un zgomot de fundal pentru urechile mele și tot ce aud este zumzetul musculiței de la geam, care îmi pare mai gălăgioasă decât tata-mare. Atât de tare bâzâie, încât mi se pare că zumzăie toată camera, că zumzăi și eu și devin aceeași ființă cu insecta și vreau să dau din aripi și să-mi scarpin ceafa cu picioarele.

Tata-mare îi cere spiritului să intre în fată. Se uită în tavan și la ventilatorul prăfuit care se rotește întruna. Pentru o secundă mi se pare o scenă amuzantă, pentru că pare că vorbește cu ventilatorul și îl roagă să pogoare spiritul.

Îmi spune să mă așez pe pat, care scârțâie când fac întocmai cum mi-a zis, și simt cum vibrează sub mine din cauza bâzâitului.

Simt o prezență în cameră, lângă noi. O prezență ușoară, cumva gelatinoasă, pe care n-o poți vedea, dar se mișcă pe lângă noi, scoțând scântei prin aer. Mi se face frică, mă simt de parcă am fi înconjurați de fantome. Poate dacă stau nemișcată va pleca.

— Mâinile noastre vor fi uneltele… șoptește tata-mare.

Își pune mâinile pe capul Celiei, pe părul ei negru, cu fir gros, și încep să mă mănânce palmele.

— Fă ce fac și eu, copilă, îmi dă el instrucțiuni ca un profesor. Fă exact același lucru pe care-l fac și eu.

Îngenunchez pe pat și, pentru că vreau să ajut cât de mult pot, fac exact la fel ca tata-mare. Și de data asta nu este vorba de un zombi. Chiar vreau s-o ajut pe tânără. Încerc să fiu blândă – chipul și capul său mi se par foarte fragile. Mâinile îmi coboară mai jos de cele ale lui tata-mare și ating urechile fetei, le simt curbura în palme. Totul zumzăie din ce în ce mai tare, musca își mișcă aripile în ritm. Eu, patul, Celie, lumina – toate bâzâie odată cu ea. Fantomele zboară prin mine. Simt că voi fi aruncată din pat, așa că mă țin bine de capul lui Celie și închid ochii.

Apoi luminile. Par a fi în ea, adunate toate în trupul său, și în timp ce mă întind spre ele explodează și devin mai puternice. Le aprind ca pe artificii. Zumzetul s-a calmat acum, nu-mi mai sfredelește capul, ci se aude mai puțin sacadat și mai încet, făcându-ne să ne lipim ca doi magneți.

Nu știu cât timp a trecut.

Deodată mă desprind de ea. Nu se mai aude nimic. Femeia cu șorț deschide geamul și aud păsările cum cântă. Palmele îmi sunt asudate, iar Celie este transpirată toată, pe față, pe cap, chiar și pe cămașa de noapte.

Deschid ochii bine și mă uit în ochii ei. Sunt ca niște mărgele maro și limpezi. Îmi zâmbește și nu-mi mai e frică de ea. Până la urmă, e o fată la fel ca mine. Mă simt ușoară și rapidă, de parcă aș putea să zbor pe tavan și să vorbesc de acolo cu lumea.

— Ia-ți mâinile acum, copilă, spune tata-mare.

Au amorțit, dar reușesc să le mișc.

Celie clipește. Se întinde, ia de pe noptiera de lângă pat un pahar cu apă și îl bea pe tot dintr-o înghițitură. Noi o urmărim din priviri. Se dezvelește de tot și îi vedem și picioarele ca două bețe. Își pune palmele pe cap și-și netezește părul. Apoi își ridică picioarele și le coboară pe covorul de pe podea.

— Ah, Doamne Dumnezeule! N-am mai văzut așa ceva niciodată în viața mea! Copilul a vindecat-o. Celie a fost vindecată! strigă femeia cu șorț.

Se aruncă pe jos și îngenunchează în mijlocul camerei, cu mâinile împreunate și ridicate în sus. Face temenele și repetă întruna:

— Fiți binecuvântați, fiți bine cuvântați, fiți binecuvântați…

∵

Mi-e greu să străbat drumul înapoi spre casă pentru că sunt foarte obosită. Tata-mare se oprește la un magazin de pe marginea șoselei și îi cumpără lui Dorothy o sacoșă cu mâncare și o plită nouă. Acesta are o butelie cu care funcționează, iar el o cară pe umeri de parcă nu ar cântări nimic. Nu l-am văzut niciodată atât de încântat. Zâmbește și arată foarte, foarte puternic și își ignoră șchiopătatul în asemenea măsură încât aproape merge normal.

Dorothy scoate mâncarea din sacoșa portocalie și pare foarte fericită. Acum are fructe, mai mari sau mai mici, verzi, roșii, galbene. O sticlă cu ceva maro și o cutie roz cu bomboane așezate în două straturi. Dorothy strânge în mână un fruct și atinge cu cea mai mare tandrețe butoanele strălucitoare și albastre ale noii ei plite de gătit.

Silver îmi întinde o bomboană. Buzele îi sunt deja murdare de ciocolată, dar eu nu vreau niciuna.

— Ești foarte palidă, Carmel. Arăți de parcă o să vomiți. Îți vine să vomiți? întreabă ea.

Dau din cap în semn că nu și, chiar dacă stau jos pe scări, pleoapele încep să mi se închidă și o văd pe Mercy. Capul ei, de mărimea unui timbru, se uită la mine chiar de două ori, pentru că o văd dublu, imaginea ei aflându-se în spatele fiecărei pleoape. Ar vrea să-mi spună ceva, dar nu poate vorbi.

∵

A doua zi, telefonul lui tata-mare sună și el se îndepărtează de noi ca să vorbească.

— Doctorii au văzut-o și sunt uimiți, îi spune el lui Dorothy după aceea.

— Ce-au zis?

— Nu le vine să creadă. Oamenii de știință nu sunt credincioși, toată lumea știe asta. Dar au spus că dovezile nu pot fi tăgăduite.

— Așadar, e confirmat? Există o confirmare? întreabă Dorothy în timp ce-și scarpină ușor nasul.

Tata-mare aprobă.

— Confirmare medicală?

— Da, da. Ți-am zis. Sunt de părere că nu fata a vindecat-o și că e vorba despre altceva. Dar nu au nicio explicație. Nu pot explica pentru că n-au credință.

— A picat numai bine această confirmare. Iartă-mă, Dennis, dar nu puteam să fiu sigură înainte, nu pe de-a-ntregul. Dar acum va fi bine. Va fi mult mai ușor, acum, că știm noi înșine că e adevărat. Carmel… mă strigă ea. Trebuie să fii o fetiță foarte

ascultătoare de-acum încolo. S-a terminat cu toanele. Gândește-te la casa noastră, cea pe care am putea-o avea, și la cei trei ponei, unul pentru fiecare dintre voi.

Nu știu ce vrea să zică, așa că tac din gură. Mă tot uit la mâinile mele și sunt uluită că am aflat ce pot face. Le miros să văd dacă au altă mireasmă și chiar îmi ling palma, dar simt doar un gust sărat. Sunt la fel ca atunci când s-a întâmplat cu Melody – uneori parcă sunt traversate de curent electric. Însă și înainte, când eram mai mică, se întâmpla același lucru, numai că atunci nu știam despre ce e vorba.

Doar că nu e cum zice Dorothy despre doctori și nici tata-mare n-a fost cel care să-mi arate ce pot să fac. Ci Celie.

∵

Vin niște oameni care aruncă cu pietre în rulotă.

— Ei ne consideră niște nomazi oportuniști, spune Dorothy, la fel cum a mai spus. Trebuie să ne duci într-un parking adecvat.

Apoi noi, copiii, vedem un om care ne face poze. Decidem să nu zicem nimic și să rămână micul nostru secret. Bineînțeles că inventăm povești despre el. Eu îmi imaginez că-i spion, Melody spune că-i Satana, iar Silver zice că arată ca un cur de șobolan. Asta ne face să ne tăvălim pe jos de râs.

Ne tăiem toate trei cu un cuțit pe care l-am luat pe ascuns, să nu ne vadă Dorothy, și jurăm să nu spunem nimănui, după care ne pecetluim jurământul cu sânge.

— Acum suntem surori, spune Melody.

Simt o căldură în tot corpul atunci când o aud.

— Pe bune? Tu ce zici, Silver?

— Presupun că da.

Nu pare atât de convinsă, dar șterge cuțitul de pantalonași, apoi mă ia de mână. Alergăm înapoi râzând și punem cuțitul la loc.

Dar Dorothy spune că știe despre bărbatul cu aparatul foto, pentru că și ea l-a văzut. Oamenii cu pietrele se întorc și noi suntem atât de speriate, încât ne ascundem sub paturi. În timp ce stau înghesuită acolo, visez cu ochii deschiși că Nico va veni și mă va salva. Mai târziu, după ce ieșim de sub pat, vedem îndoituri în tabla rulotei, acolo unde au lovit pietrele. Așa că tata-mare ne duce într-un parking. Zice că oricum e mai bine decât să rămânem pe loc, pentru că și-a făcut o cunoștință pe undeva pe aproape.

38.

UN AN ȘI 43 DE ZILE

Alice se înstrăinase de mine. Când am revăzut-o, mi-am dat seama cât timp trecuse. Înainte ne mai întâlneam accidental, fiindcă așa e viața într-un orășel. Apoi mi-a venit ideea că este posibil ca ea să mă fi evitat în tot acest timp – luând-o pe străzi lăturalnice atunci când mă vedea.

Piața de legume, hala plină de soare, mirosul de suc de mere se ridica în aer. Și iat-o și pe ea, plimbându-se printre tarabe cu un coș în mână. Cu un aer de persoană ocupată, îmbrăcată cu o pelerină scurtă mov, părea că apare și dispare peste tot prin piață. M-am gândit că ar fi exact genul de haină pe care ar purta-o ea. Dar nu am simțit aceeași furie când am revăzut-o. Era mai degrabă o amintire electrică a acelei furii, o explozie de scântei, ca atunci când se prăbușește un cablu de înaltă tensiune.

Pe măsură ce ridica sticluțele de uleiuri esențiale și le mirosea, s-a apropiat tot mai mult de mine. M-am dus drept la ea.

— Alice.

Când s-a întors, aproape că a scăpat din mână o sticlă albastră.

— Beth.

Ochii ei au început să caute căi de scăpare.

Dar atunci m-a lovit din nou valul de furie. A văzut asta pe fața mea și gura ei s-a bosumflat așa cum crește aluatul. Am sesizat o anumită înverșunare, o convingere că știa adevărul, chiar dacă alții alegeau să-l ignore.

— Îmi pare rău, Beth, că nu ți-a plăcut ce ți-am zis, dar am încercat să-ți povestesc exact ce s-a întâmplat. Nu numai eu m-am gândit la asta, ci și cei de la biserică. Trebuie să plec…

— Poftim? Despre ce vorbești? Ai face bine să-mi spui – acum!

∵

Stătea în fața mea la masă, într-un decor cel puțin ciudat pentru această conversație: ceainăria cu fețe de masă imprimate cu flori, pereții albi ușor povârniți de trecerea vremii, discuții civilizate la celelalte mese.

— Am încercat să-ți explic și înainte, a spus ea, a rotit pliculețul de ceai în ceașcă, apoi l-a scos și l-a pus pe farfurie, lăsându-l acolo să se scurgă verzui.

— Dar nu știam c-ai dus-o la biserică. Doamne ferește, Alice!

Chiar dacă vorbeam încet, oamenii începeau să se uite la noi.

— Ba da, știai! Ți-am zis!

A luat o gură de ceai și s-a bosumflat din nou.

Avea dreptate, mi-am amintit acum. Nu era cu mult după ce eu și Paul ne despărțiserăm. Plecasem de acasă în acel weekend ca să-l las pe Paul să vină să-și ia restul lucrurilor și să stea cu Carmel fără niciun fel de tensiuni sau scandal. Când m-am întors, m-am supărat puțin să aflu că Alice fusese acolo. Părea ca și cum venise imediat ce aflase că Paul era singur. „Cum ești? Ești singur acum, sărăcuțul de tine. Dă-mi voie s-o plimb pe Carmel afară, să respiri puțin”. De parcă era incapabil să aibă grijă de propria fiică, dar fiind obosit și ocupat, fusese de acord. După aceea Carmel mi-a zis că Alice a dus-o la biserică, ceea ce m-a deranjat foarte tare, pentru că nu fusesem întrebată. Dar Carmel zâmbea când îmi povestea ce se întâmplase și m-am gândit că majoritatea experiențelor sunt valoroase, apoi întâmplarea aceea s-a pierdut în șirul evenimentelor.

— Bine, dar nu știam că n-a fost o slujbă normală, am spus eu și încercam să nu ridic vocea ca să n-o sperii.

Trebuia să știu tot ce se întâmplase.

— Da, Beth, era o slujbă de vindecare.

— Și ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic. Am vrut doar să fie și ea acolo, să știe ce se petrece. S-a dus în primele rânduri și parcă o văd și acum cum stătea în fața unor crini foarte frumoși. Apoi a zis că a simțit în mâini un fel de energie. Am vrut să-ți spun asta, dar erai atât de nervoasă…

Alice începuse să tremure ușor.

„Cum ți-ai permis să-mi duci fata undeva fără acordul meu?" am vrut să-i zic, dar mi-am păstrat vocea calmă.

— Și despre cine vorbeai mai devreme? Ai spus că „și cei de la biserică au crezut același lucru". La cine te refereai, Alice?

— Aaa! a exclamat ea și pe față i-a apărut un zâmbet. Se afla acolo un domn minunat. A spus despre Carmel că era plină de lumină și am vorbit despre ea…

— Ați vorbit?

Alice începuse să se relaxeze și să-și spună povestea.

— Da. Era destul de arătos pentru un tip în vârstă. Știi tu, carismatic. Avea cei mai frumoși ochi albaștri pe care i-am văzut vreodată. Nu-mi mai amintesc despre ce am vorbit, despre Carmel, da, și… i-am spus despre cum am dus-o pe mama în pelerinaj la Lourdes. I s-a părut foarte interesantă chestia asta.

Mi-am dat seama atunci că se simțea atrasă de oricine se purta cât de cât frumos cu ea.

Dar ceva se aprinsese în capul meu. O lumină apoasă părea că se scurge de pe pereți, apoi totul s-a clarificat: florile, o cutie de bijuterii aflată pe masă.

— Ce altceva i-ai mai spus? Ce voia să mai știe, Alice?

S-a oprit speriată și s-a uitat la mine.

— Sincer, nu mai țin minte. Dar erau nimicuri…

Zâmbetul începea să-i dispară. Încheieturile i s-au arcuit în timp ce ridica ceașca de ceai cu ambele mâini și brățările mi-au atras atenția. Le văd și acum. Două brățări foarte ciudate – din piele și fire de mătase colorate împletite –, identice, câte una pe fiecare mână, ascunzând ceva… Inima mea, într-un mod cu totul și cu totul neașteptat, s-a întors spre ea, spre noi toți, oare cum de nu mi-am dat seama de asta până acum? Brățările alea păreau să facă parte din ea: precum cristalele și talismanele viselor, discuțiile despre spiritualitate, conversațiile cu Universul, studiile de cabala – măcar religia părinților mei părea una stabilă, nu se schimba niciodată după cum bate vântul.

Sângele lui Cristos. Am închis ochii și un val roșu m-a înghițit.

— Alice, sunt o persoană rea?

— Beth, nu știu… Nu știu la ce te referi.

— Să fi meritat una ca asta.

Am deschis ochii și am văzut-o palidă și tăcută.

— Sper că-ți dai seama că trebuie să mergem la Poliție cu informațiile astea, i-am zis.

Alice a fost chestionată, ca și cei care administrau biserica. Nu știa mai multe în afară de cum arăta bărbatul, pentru că ea vorbise cel mai mult la acea întâlnire.

Maria, ofițerul de legătură, mi-a zis că cei care conduceau biserica formau o adunătură pestriță: femei bătrâne cu eșarfe lungi și sticle de apă sfințită în buzunare. Veniseră mulți străini în ziua în care fusese Carmel acolo, dar era ceva obișnuit din moment ce mica lor comunitate se bucura de popularitate „în circuit”.

— Da, așa e, a fost prezent un bărbat.

Dar toată lumea era absolut sigură că nu ar fi fost în stare să facă niciun rău, așa ceva nu se întâmpla în biserica lor. Ajunsese acolo foarte devreme.

— Mary, nu tu ai vorbit cu el?

— Da, așa e. Cred că venise de departe, nu era de pe meleagurile astea. Mi-a și zis cum îl cheamă, dar nu-mi pot aminti pentru nimic în lume… A trecut mult de-atunci, dragă. Memoria mea nu mai e ce-a fost și până la urmă n-ar fi avut cum să se întâmple nimic rău, cel puțin nu în biserica noastră. Toate sunt bune aici. Cu asta ne ocupăm noi. Avem grijă ca totul să meargă bine…

∵

Am stat în pat gândindu-mă la tot, amintindu-mi lumina care se scurgea de pe pereți ca apa atunci când Alice mi-a povestit ce se întâmplase. M-am gândit că este filmul vieții ei; din această cauză m-a dărâmat așa de tare – secvențe nevăzute. La fel ca fața clovnului pe care îmi imaginez că a văzut-o Carmel în ziua aceea la circ plutind sus de tot, aproape de acoperișul cortului. Este o peliculă strânsă într-o bobină care n-a rulat niciodată.

Ne-am văzut pe amândouă, aproape ca într-un vis, de parcă am fi fost încă prinse în acel labirint. Separate de ziduri de gard viu și doar de sus se putea vedea cât de aproape eram, de fapt, una de cealaltă.

— Ne vom ruga pentru ea, i-au spus bătrânele Mariei în timp ce pleca de la biserică, zâmbindu-i lingușitor, dar fals, făcând-o să plece așa încât ele să se poată întoarce la aranjamentele lor florale și la așezatul scaunelor din biserică în rânduri perfecte, în timp ce abia se mișcau pe picioarele mâncate de artrită.

Așa încât ele să se poată întoarce la vrăjile lor obișnuite.

— Ne vom ruga pentru fetiță, dar care ziceai că-i este numele?

Harta lui Carmel se îngălbenea acum pe peretele dormitorului și colțurile începeau să se răsucească. Nu mai făcusem însemne noi de foarte multă vreme. Am trasat o linie de la numele lui Alice și am notat: *Femeile de la biserică,* rând pe care l-am

scris cu litere înalte și subțiri, așa cum mi-am imaginat că ar fi ele.

De aici am tras o altă linie, care se termina cu un semn de întrebare.

39.

Tata-mare este entuziasmat. Vrea să mă vadă un bărbat despre care el zice că e important.

— Ne vom întâlni cu pastorul în oraș. Ne vom îmbrăca frumos și tu trebuie să te comporți exemplar, spune el.

— Putem veni și noi? întreabă Silver.

— Nu, doar eu și Carmel.

— Am înțeles, zice ea și se uită urât la mine.

Silver încă nu-i la fel de prietenoasă ca Melody, deși am jurat că suntem surori.

Astăzi, cerul e alb și foarte fierbinte și tata-mare mă duce la un hotel foarte frumos, care arată ca unul de la Hollywood, cu ușa de la intrare încadrată de stâlpi albi și de copaci în ghivece. Mă ține strâns de mână și-l simt că tremură. Înăuntru este răcoare și covorul arată de parcă ar fi făcut din catifea roșie.

Tata-mare se duce la recepție.

— Avem întâlnire cu reverendul Munroe.

— Ah, da, vă așteaptă, spune femeia de la recepție, care este frumoasă și căreia îi atârnă de urechi două frunze mici de aur. Bună, drăguțo. Ce păpușică frumoasă.

Se apleacă peste tejghea și-mi zâmbește, iar eu îi simt parfumul care miroase a fructe și a prăjituri și trag cu lăcomie aer în piept.

— Da, da. Mulțumesc. Am vrea să ne vedem cu reverendul. Unde îl putem găsi?

Femeia arată spre stânga.

— Pe acolo. Își bea cafeaua. Pa, drăguțo, strigă ea după mine în timp ce tata-mare mă trage după el.

Mă uit peste umăr și o văd cum se face din ce în ce mai mică pe măsură ce mă îndepărtez.

— Dennis.

Tata-mare îngheață. Vocea a venit din spatele unei plante.

— Munroe? Ești acolo?

Zăresc deasupra plantei capul cuiva.

— Dennis. Vino aici, stai jos și adu fata.

Mergem și ne așezăm lângă Munroe. Are pielea foarte curată, chiar și partea rozalie și moale dintre bărbie și gulerul cămășii. Mi se pare că are dinții prea mari pentru capul lui.

O femeie îmbrăcată în alb și negru aduce pe o tavă un ceainic argintiu.

— Pot să te servesc cu ceva, copilă? mă întreabă ea cu o voce foarte înceată și drăguță.

— Lapte, vrea lapte, spune tata-mare.

Ei își toarnă ceaiul, dar ghiciți ce? Nu ceai, ci cafea curge din ceainic – îmi dau seama după miros. N-am mai văzut niciodată cafea servită din ceainic. În tot acest timp, Munroe mă privește și zâmbește.

— Așadar, ea e Mercy.

Am de gând să spun „Nu, de fapt, eu sunt Carmel", dar tata-mare se bagă repede în vorbă și zice:

— Da, corect. Lăudat fie Domnul!

Îmi înfig unghiile în palme până când încep să mă doară și mă uit urât la el, dar nu observă.

— Da. Lăudat fie Domnul! aproape că țipă Munroe și mi se pare destul de stânjenitor, căci oamenii din jur se întorc să se uite la noi.

Încep să vorbească, își apropie capetele și vocile lor devin aproape șoptite. Eu stau cu laptele în față, dar nu-l beau, doar mă uit la suprafața lui care se îngroașă și se face cremoasă. Îmi amintesc – în spatele femeii de la recepție se afla un calendar, unul din care trebuie să rupi câte o pagină în fiecare zi. Astăzi e 30 mai. Simt cum mi se face rău.

— Tată-mare, spun eu și mă surprind singură, pentru că nu știam că voi spune asta. A fost ziua mea de naștere?

Amândoi se uită la mine și le strălucesc ochii de parcă până acum ar fi băut bere.

— Ziua ta? pare el confuz.

— E în martie, dar nu mai țin minte când… zic eu. Fusese deja Crăciunul și mersesem la biserică.

Avusesem o zi oribilă, în care îmi fusese dor de mama și de toate pregătirile pe care le făceam pentru Crăciun.

— Ziua mea e întotdeauna după Crăciun, mai zic eu.

— Zile de naștere…

Își apleacă privirea spre Munroe și râd amândoi cum fac bătrânii, dând din cap ca și când ar fi vrut să zică: „Ce ți-e și cu copiii ăștia! Se gândesc doar la cadouri, baloane și surprize”.

O muscă mică – foarte neagră – dă ocol paharului și cade în lapte.

Ei vorbesc încet, dar la un moment dat tata-mare spune tare: „Nu, nu la televiziune” și Munroe întinde mâinile ca să-l calmeze.

Mâinile și picioarele mă furnică într-un mod ciudat. Oare am nouă ani acum? Oare am făcut nouă ani și nu am știut? Oare e posibil așa ceva?

Tot ce știu este că musca se chinuiește. Încearcă să înoate până la marginea paharului, dar ajunge mereu cu picioarele în sus, iar în albul lichidului piciorușele ei par niște fire de păr. În curând se va îneca. Cred că ar trebui să o salvez, chiar ar trebui să iau lingurița din ceașca de cafea a lui tata-mare și s-o scot de acolo. Însă nu o fac. Încep să mă simt vinovată, dar tot ce fac este să o urmăresc și simt transpirație deasupra buzei de sus. Munroe se oprește din discuția cu tata-mare și se uită la mine. Când zâmbește, dinții par de plastic.

Mă șterg de transpirație și degetele mi se umplu de apă. Mă gândesc la Munroe cum se îneacă în lapte dând din mâini și din picioare. Îmi imaginez că el și musca au făcut schimb de locuri, iar el e mic și musca este la fel de mare ca el și stă pe scaunul de catifea roșie dând din picioare și sorbind din cafea.

— Ce faci, copilă? întreabă tata-mare.

Iau lingurița, scot musca din lapte și o pun pe farfuria albă pe care mi-a fost adus laptele. Stă într-o băltoacă și se zbate. Încearcă să scape de laptele de pe ea și să se elibereze.

— Aceste creaturi aduc murdărie și prăpăd, intervine Munroe și, înainte să apuc să fac ceva să-l opresc, se întinde și strivește musca în șervețel și tot ce mai rămâne din ea sunt bucățele mici și negre întinse peste tot.

∵

Înapoi în rulotă. Sunt pe pat, cu fața îngropată în pături. Ușile sunt deschise și Melody și Silver se joacă afară, chiar dacă a început să plouă.

— Hai să te joci și tu, mă strigă Silver.

Nu-i răspund. Nu vreau să vorbesc.

— Ce problemă mai are acum? o aud pe Dorothy.

Este mult mai departe decât gemenele, așa că vocea ei de-abia se aude.

— Pentru că n-a primit niciun cadou de ziua ei.

— Nu-i asta! Nu-i asta! Nu-i asta!

Credeam că nu voi mai vorbi niciodată, dar acum țip.

— Of, Doamne! exclamă Dorothy de parcă am mai adăugat un subiect la problemele ei.

Dar Silver nu se oprește. Îmi doresc să tacă din gură, chiar îmi doresc.

— S-a enervat că n-a primit tort cu lumânări. Și că nu s-a organizat nicio petrecere simandicoasă la care să vină lumea cu cadouri legate cu fundițe roz.

Cred că așa ar vrea Silver să fie petrecerea *ei.*

— Îți fac eu tort, Carmel, o aud pe Melody. Mă duc s-aduc o tavă, amestec niște iarbă și vom folosi rămurele drept lumânări…

Vocea șoptită a lui Melody se aude de aproape. Probabil stă chiar lângă ușă și se uită înăuntru. Dar mă las pe spate și mă acopăr cu toate păturile și-mi doresc să nu fi fost aici. Nu mă interesează tortul. Nu mă interesează nici cadourile. Dar cum poți să

împlinești nouă ani și să nu știi? Cum se poate una ca asta? Mama zicea că vârsta de nouă ani e importantă, pentru că e ultima înainte să trec la cifră din două numere și, fie ce-o fi, am fi sărbătorit prin ceva special.

— Lăsați-mă-n pace! urlu de sub pături. Am împlinit nouă ani și nu s-a sinchisit nimeni să-mi spună asta. Lăsați-mă-n pace! Toți! Vreau la mama.

Dorul de ea mă sfredelește.

O aud din nou pe Dorothy și vocea ei parcă e dusă de vânt spre mine:

— Lăsați-o, fetelor. Lăsați-o în pace, că îi trece supărarea.

∵

Mai târziu, Dorothy ne duce la benzinărie să ne luăm înghețată. Toate preferăm înghețată verde, mai puțin Dorothy, care ia una albă. Stăm pe băncuțe lângă benzinărie să le mâncăm, Dorothy cu gemenele pe o bancă, eu pe cealaltă.

Le-a îmbrățișat pe amândouă și își mănâncă înghețata foarte încet. Gemenele se sprijină de trupul ei, fiecare pe o parte, iar ea își pune din când în când bărbia pe capetele lor. Când face asta știu că le iubește foarte mult și că-i place senzația dată de părul lor încălzit de soare. Melody se întoarce spre ea și-i zâmbește, iar Dorothy o sărută pe frunte.

— Un sărut pentru una, apoi întotdeauna și pentru cealaltă, spune ea și o sărută în același loc și pe Silver. Fetele mele frumoase!

Și începe să le vorbească în spaniolă – râzând și îmbrățișându-le strâns.

Îmi mănânc iute înghețata, aproape dintr-o singură înghițitură.

— Unde te duci? mă întreabă Dorothy în timp ce mă ridic.

— Să văd dacă au o toaletă, spun eu și arunc cornetul în coșul de gunoi.

Bătrânul de la care am cumpărat înghețatele mă privește când trec pe lângă el și capul lui pare că plutește în spatele geamului. Toaleta se află într-o baracă din spate și are o sfoară în loc de un lanț ca să tragi apa. O muscă mănâncă ceva de pe perete. După ce trag apa, cobor capacul, mă așez pe el și ascult musca. De fiecare dată când zboară spre altă parte a peretelui bâzâie și pare foarte fericită că se află aici – ca și cum nu ar ști că e prinsă într-o cutie întunecată și rece unde oamenii vin să-și facă nevoile. Caut pixul pe care am început să-l țin în buzunar și îmi ia ceva timp până scrijelesc pe perete – *Carmel a fost aici* – și desenez o inimă mică dedesubt după ce termin. Musca dă ocol C-ului și pentru un motiv necunoscut asta mă face fericită, de parcă sărbătorim ceva împreună.

Vine și Melody să-și facă nevoile și o aștept până termină.

— Iar ai scris pe perete, Carmel? mă întreabă ea când iese din toaletă ștergându-și mâinile cu un șervețel.

— Aha.

— Sper că mama nu are nevoie la toaletă, că altfel iar intri în bucluc.

Dorothy a luat-o razna când mi-a găsit numele scris cu sclipici pe numărul de înmatriculare al rulotei. Am crezut că l-am scris prea mic pentru ca ea să-l vadă, dar m-am înșelat.

— Nu mă interesează, zic eu și alung o musculiță care mi-a poposit pe braț.

Ne așezăm pe jos, lângă cele două pompe de benzină. Vopseaua albastră de pe ele a început să se crape și să se cojească, iar eu o curăț cu unghia, întrebându-mă de ce mă simt întotdeauna bine când fac asta.

— Îmi pare rău că mama nu și-a adus aminte de ziua ta.

Pentru că se înserează, a îmbrăcat o bluză croșetată de Dorothy. Dar nu știu de unde a luat Dorothy lână de o asemenea culoare. Este o nuanță

undeva între roz și portocaliu, atât de strălucitoare, încât te dor dinții din cauza ei exact ca atunci când muști din înghețată. Însă lui Melody pare să-i placă, deoarece o poartă mereu.

— Nu mai contează. Oricum nu-i vina ta, îi spun eu.

În spatele magazinului este o pădure și câțiva copaci au flori roșii imense.

— Nu, dar nu-i corect.

— Dar…

Nu știu cum să-i spun că nu mă mai deranjează. Mă uit spre banca unde Dorothy o ține pe Silver în brațe.

— Mama ta seamănă puțin cu Maica Domnului, numai că are două gemene, nu un băiat.

Tocmai ce mi-am dat seama că tata-mare vorbește mereu despre Iisus și despre Dumnezeu, dar nu și despre Maica Domnului.

— Probabil. Amândouă au părul lung, zice ea, apoi tace o vreme. Te simți altfel știind că ai nouă ani?

— Cred că da.

Se simte un miros de benzină care-mi place – e la fel ca mirosul duhului. Sau ca un parfum de femeie, dar mult mai periculos. Aici – printre vopseaua albastră, florile roșii, bluza lui Melody care îți dă dureri de dinți, mirosul de benzină și capul plutitor al vânzătorului de înghețată – am crescut. Dar nu treptat, cum se întâmplă de obicei, ci dintr-odată. Și nu am doar nouă ani. Am nouă ani și ceva – poate și-un sfert. Îmi lipesc palmele de metalul albastru încins al pompei de benzină.

— Tata-mare spune că există o putere măreață în mâinile astea, zice Melody foarte serioasă.

Mâinile mele par mai mari decât mi le aminteam. Așa arată mâinile unei fetițe de nouă ani.

— Da. Acum, când le așez deasupra cuiva, simt ce pot face.

— Cum se simte?

— De parcă sunt șocuri electrice. Le pot face eu.

— Îți place senzația? întreabă și începe și ea să cojească vopseaua.

— Mă amețește, ridic eu din umeri. Reușesc să apuc o bucată mare de vopsea și rup o întreagă fâșie.

Mă sprijin de pompa încinsă și ea îmi încălzește spatele. Totul pare viu, până și aerul, și simt asta în mine și mă doare, dar într-o formă bună. Știu că Dorothy își iubește fetele, totuși nu și pe mine, chiar dacă am încercat s-o fac să mă iubească, însă îmi dau seama că poate e mai bine așa din moment ce nu e mama mea. Și dacă ar încerca să fie și ne-am iubi, asta ar însemna să-mi continui viața alături de ea – ar deveni mama mea pentru totdeauna și ar trebui să fiu așa cum vrea ea. Dar după cum stau lucrurile acum, eu nu sunt fiica ei, deci pot avea orice fel de viață. Se poate întâmpla orice.

∵

Până la urmă, am parte de o petrecere. Dorothy cumpără un tort cu glazură roz și înfige în el nouă lumânări roz. Chiar îmi oferă un cadou învelit în hârtie frumoasă. Este o rochie albă cu dantelă la gât, în față și pe poale și abțibilduri cu buburuze și fluturași. Împart abțibildurile cu gemenele și ni le lipim pe față. Îmi pun un fluture chiar în frunte.

— Te poți îmbrăca cu rochia chiar azi. Pentru că vârsta de nouă ani este foarte specială, pastorul Munroe te va duce la biserica lui. Toată lumea te așteaptă.

Cel puțin am și pantofi roșii. Când am fost să cumpărăm pantofi, mi-am băgat picioarele sub scaun și n-am vrut să probez nimic altceva. Mi-am zis că nu mai accept nicio porcărie de pantofi de lac, fiindcă acum am nouă ani și pot să gândesc așa. Dorothy a cedat până la urmă. Probabil și-a adus aminte și de haină.

— Va fi o zi mare. Se duce vorba, spune tata-mare.

— Bine, zic eu.

Faptul că mergem la biserica pastorului Munroe nu pare un lucru special pe care să-l faci de ziua ta. Mie îmi place să mă duc în labirinturi și locuri asemănătoare. Mama zicea că atunci când voi împlini nouă ani ne vom plimba cu feribotul. „Nu te gândi la asta, Carmel”, îmi spun.

— Dezlipește-ți abțibildurile de pe față. Și aranjează-ți părul, copilă, că arată ca și cum o pasăre și-ar fi făcut cuib în capul tău, spune Dorothy.

Îmi pun mâinile pe cap ca să simt cuibul de pasăre. Părul mi-a crescut mult și din cauza asta cârlionții nu mai sunt atât de inelați. Dorothy ia o perie și începe să-mi descâlcească părul. Încă îmi place că face chestiile astea pentru mine, în ciuda faptului că-i rea. De asemenea, mă spală pe față și îmi dezlipește abțibildurile.

Părul mi se electrizează din cauza periatului.

— Fiți atente aici, le zic eu gemenelor și le fac semn să se uite la părul meu.

Amândouă râd.

— Arată de parcă te-ai curentat, spune Silver și încep să râd și eu. Și-a lipit o buburuză pe față și pare că-și face drum spre ochiul ei. Ea îi spune gărgăriță și îmi place mult cuvântul ăsta. Așa îi voi spune și eu de-acum înainte.

Lui Dorothy nu i se pare amuzant. Ia un spray și-mi pulverizează apă în păr.

— Stai liniștită în soare să te usuci și nu mai alerga aiurea. Și nu mai mânca tort. Și nici nu-ți mai lipi prostiile alea pe față. N-am văzut copil care să se murdărească mai repede decât tine.

Stau într-un loc și gemenele aleargă în jurul meu și mă bufnește din nou râsul.

Pastorul Munroe apare într-o mașină mare, care are pe ea foarte multe chestii strălucitoare. Dorothy îi oferă o felie din tortul aniversar. Ține

farfuria în mână, dar arată de parcă nu vrea să mănânce.

— Ce face astăzi copilul-minune? întreabă el și se uită la mine.

— Bine, mulțumesc, răspund eu foarte politicos și privesc în jos.

Sunt îmbrăcată cu rochia primită cadou și-mi ajunge aproape de glezne. Am și uitat cum e să porți pantaloni.

Dorothy îi ia farfuria din mână, pentru că e clar că nu vrea să mănânce. Se bate pe burtă deasupra curelei maro de piele pe care o poartă la pantalonii costumului său alb.

— Am început ziua cu un mic dejun foarte mare. N-a mai rămas loc și pentru tort.

Se uită în rulota noastră.

— Cum naiba reușiți să trăiți aici, toți cinci… dar se oprește de parcă a spus asta fără să gândească.

Mă uit la tata-mare. Știu că se rușinează când vine vorba despre cum și unde trăim sau despre hainele noastre.

— Este distractiv, spun eu repede și toți cei trei adulți se întorc spre mine.

— Distractiv? întreabă pastorul.

— Da. E mai bine decât într-o casă, pentru că, dacă ai rulotă, te poți duce unde vrei, spun eu.

Urăsc să-l văd pe tata-mare rușinat. E la fel ca atunci când Dorothy îl tot bate la cap în legătură cu duplexul pe care și-l dorește. Că ratele sunt mici și dau credite tuturor, inclusiv oamenilor ca noi.

— Ei bine, cred că ai dreptate, spune pastorul și-și freacă mâinile. Ar trebui să plecăm. A venit vremea să-i cunoaștem pe credincioși.

Înainte să plecăm, închidem ochii și ne rugăm chiar acolo, pe cărarea pe care se duc oamenii spre toaletă. Este atât de cald, că mai avem puțin și ne topim, dar intrăm în mașina pastorului Munroe, care se transformă într-un frigider în mai puțin de o secundă. Prin geamul mașinii, le fac semn cu

mâna lui Silver și lui Melody, fiindcă ele și Dorothy nu vin cu noi. Cred că acum sunt cele mai bune prietene ale mele.

— Tată-mare, cum era mama când avea nouă ani? întreb eu.

Se gândește o vreme și nu se întoarce spre mine când îmi răspunde. Observ că cel mai bun costum negru al lui s-a scămoșat la guler.

— Era ca tine, Carmel. La fel ca tine. Un mic îngeraș.

Cred că nu sunt îngeraș și sigur nici ea nu era unul.

După ce plecăm, mă întreb dacă va fi și Nico la biserică. Mă gândesc la asta de fiecare dată când mergem într-un loc nou, chiar dacă l-am întâlnit acum multă vreme.

Tata-mare și pastorul Munroe stau de vorbă pe scaunele din față:

— Cred că ar fi bine să începem cu cerșetorul orb care și-a recăpătat vederea, zice Munroe.

— Da, și am putea…

— Întotdeauna e bine să intri în atmosferă. Poate ar fi bine ca de data asta să mă lași pe mine să am grijă de toate lucrurile, îl întrerupe el.

Tata-mare aprobă și întoarce privirea spre geam.

Gândul la Nico mă face să visez cu ochii deschiși. Nu văd ce e afară, pentru că în capul meu aranjez casa în care eu și Nico vom locui împreună, doar noi doi. Am pus la geamuri draperii portocalii, la fel ca acasă, și o canapea mare și confortabilă în care ne putem cuibări să ne uităm la televizor. Și-mi imaginez cum gătim împreună spaghete pentru cină.

Trebuie să mă rup din visare când mașina oprește dinaintea unei biserici din piatră în fața căreia crește cea mai verde și mai îngrijită iarbă pe care am văzut-o vreodată. Două cruci albe sunt înfipte în pământ, câte una de fiecare parte a potecii.

— Am ajuns, spune Munroe și îndreaptă mașina spre parcarea din spate.

— Prietene, ai o biserică foarte frumoasă. Impresionant! spune tata-mare în timp ce-și sucește gâtul ca s-o privească.

Pastorul Munroe scoate din gât un sunet care vrea să spună: „Știu”.

Chiar dacă e o ușă prin spate, mergem la cea din față. Sunt prinsă la mijloc, cu tata-mare și Munroe de-o parte și de cealaltă.

— Sunteți gata? întreabă pastorul.

Tata-mare nu răspunde, dar probabil a dat din cap, pentru că pastorul deschide ușile bisericii. În fața noastră se întinde un covor roșu. Băncile sunt pline de oameni și în momentul în care se deschid ușile toți se întorc și se uită la noi. Se holbează o clipă, apoi încep să strige. Unii chiar se ridică de pe scaune.

— Bine ați venit, ne zice Munroe și după vocea lui îmi pot da seama că zâmbește.

De data asta, eu și tata-mare intrăm primii.

40.

UN AN ȘI 162 DE ZILE

Marea a fost cea care m-a salvat.

Am început să înot – pe plaja Cromer, în același loc în care am încercat să mă înec. A fost un act de sfidare. Moarte, nu mă vei avea. Nu când există o speranță, nu când există o șansă. Eram istovită din cauza suferinței, a prea multor țigări și pentru că nu mâncam și nu dormeam, iar când o făceam, era pentru perioade scurte de timp. Trebuia să mă întăresc din nou.

Înotam pe sub ceruri imense – care se mișcau continuu, se schimbau mereu, iar nori mari albi pluteau pe toată întinderea lor sau nori roz-gri dezlănțuiau torenți de ploaie deasupra mea.

Alteori, același cer era albastru pur.

Albastru pur ca atunci, în dimineața aceea, când mi-am dat seama că trebuie să schimb ceva și că începusem să mă retrag ușor-ușor într-o lume pe care n-o mai știam și unde nu puteam fi găsită.

Prima zi – cea în care am început pregătirea ca să devin asistentă medicală. Toată lumea mi-a zis că era prea devreme. Le-am spus că mi-era frică să nu fie cumva prea târziu. Că poate am căzut într-o groapă și eram blocată acolo și singura cale de a ieși era să fac asta. Acțiuni, însă pentru alții.

Dar în prima zi aproape că m-am întors acasă. Am parcat mașina și mergeam spre clădirea cu un etaj, construită prin anii ’60. Plouase și apa strălucea pe asfalt, oglindindu-i și pe ceilalți care veneau acolo pentru prima *lor* zi. Arătau atât de… cum să spun? Banali. Dar într-un sens bun. Într-un fel în care eu simțeam că nu voi mai fi niciodată. Aveau petrecute peste umăr gentile pline de cărți, străbăteau aleea plină de bălți și urcau cele trei trepte de la intrare ca să ajungă la ușă. Eu am rămas puțin în urmă. Cum aș fi putut să mă alătur

lor și glorioasei lor banalități? Deodată, totul mi s-a părut o nebunie.

M-am întors să plec.

Dar, în timp ce mă îndepărtam de cele trei trepte de la intrare și de toți oamenii aceia și mă îndreptam spre parcare, m-am răzgândit. „Curaj”, mi-am spus. „Curaj”, apoi am început să-mi pun un picior în fața celuilalt și tot așa. „Curaj”, și am urcat cele trei trepte. Am găsit sala de curs: „Curaj”. Am deschis ușa.

Câteva persoane din sală și-au ridicat privirea și mi-au zâmbit, iar eu le-am zâmbit la rândul meu.

M-am așezat pe un scaun din spatele sălii, mi-am scos caietul și un pix și le-am așezat frumos pe masă. Mi-am spus că asta era singura variantă. Trebuia să fac ceva. Era singura variantă de a supraviețui. Dacă aveam să fac ceva bun, poate urma să se îndrepte puțin balanța celor întâmplate. Era o gândire gen karma, dar asta avusesem în minte – dacă fac un lucru bun pentru lume, atunci asta ar putea-o aduce înapoi pe Carmel, nu căutările mele fără sfârșit. Ar putea înclina niște balanțe care există în univers, le-ar putea mișca în favoarea noastră. Nu puteam să stau – zi de zi – în casa aceea mare și goală în care până și parchetul ofta și întreba unde e, în care fagul bătea în perete și întreba dacă s-a întors. Și mai era și Graham, pe care-l plăceam, dar pe care-l țineam la distanță.

În plus, mai era ceva ce nu spusesem nimănui. Motivul real pentru care mă aflam aici. Motivul pentru care nu puteam renunța.

Într-o zi m-am trezit pe canapea. Era deja după-amiază și eram mahmură din cauza whisky-ului băut cu o seară înainte. Am deschis televizorul fără să mă ridic și am văzut avioanele intrând în turnuri. În timp ce priveam, m-am ridicat cu o tresărire și singurul meu gând a fost: „Mulțumesc, Doamne”. Cred că am și strigat: „Mulțumesc, Doamne”. Fiindcă mi se părea că pentru prima

oară se întâmpla ceva de aceeași intensitate cu durerea care se abătuse asupra mea.

Mai târziu am ieșit la plimbare. Mi-am spus că am văzut toate acele nenorociri și am fost mulțumită. Ce fel de persoană ar găsi Carmel dacă s-ar întoarce acum? Una care miroase a whisky și care se bucură de tragediile altora ca un câine pe jumătate mort de foame. Când am revenit acasă, târșâindu-mi pe alee cizmele murdare de noroi, mi-am dat seama și de altceva.

Era prima dată când ieșisem din casă fără s-o caut.

41.

Mirosul bolnavilor nu mai seamănă cu cel al sângelui de miel. Deja m-am obișnuit.

Câteodată Carmel se pierde fiindcă sunt strigată Mercy atât de des. Când se întâmplă asta, scot o coală de hârtie și scriu de o sută de ori „Mă numesc Carmel”. Țin foaia în buzunar.

Nu toți par bolnavi. Îi aud cum îi spun lui tata-mare cu jumătate de gură: „Cancer”. El stă numai lângă mine. Îi ating și le simt lumina interioară, apoi închid ochii foarte strâns, ca să mă pot concentra și s-o fac să explodeze.

Câteodată mă gândesc că tata n-a crezut niciodată în Dumnezeu și mama nu era sigură de existența lui. Asta mă îngrijorează, pentru că toată lumea spune că dacă nu crezi, vei ajunge în iad.

În seara asta mergem la spital chiar dacă e miezul nopții și e întuneric. Tata-mare și Munroe mă duc pe o ușă lăturalnică. Becul de deasupra ușii nu strălucește, ci mai mult pâlpâie o lumină verzuie pe fața pastorului în timp ce așteptăm. Un bărbat într-o uniformă care arată ca o pijama albastră vine și ne întâmpină. Uniforma îi este strâmtă pe burtă.

— Verific să văd dacă e liber, spune el.

— Cine e? îl întreb pe tata-mare după ce pleacă.

— Un asistent, îmi zâmbește el.

— E în regulă, dar trebuie să nu facem gălăgie, zice asistentul când se întoarce.

Îl urmăm prin holuri lungi și strălucitoare. Pe fiecare parte sunt saloane în care oamenii dorm.

— Am venit aici pentru vindecare? Sunt prea mulți, îi șoptesc lui tata-mare.

— E în regulă, suntem aici doar pentru unul singur.

Ne oprim în dreptul unei camere și intrăm. Mașinăriile scot sunete ca de insecte în timp ce îl ajută pe bătrânul din pat să respire.

— Ah, nu. Nu. Nu el, nu omul ăsta, spun eu încet.

— Nu avem mult timp la dispoziție, spune asistentul din ușă.

Tata-mare scoate Biblia din buzunarul hainei și începe să citească. Munroe îmi zâmbește.

— Nu pot, spun eu, dar ei nu mă aud.

Apoi tata-mare se oprește din citit.

— Acum, draga mea. Pune-ți mâinile.

— Nu pot, zic eu mai tare.

— De ce, copilă? Nu avem timp. Trebuie să terminăm repede.

Deasupra patului este o umbră neagră care se mișcă – înceată, dar puternică.

Munroe și tata-mare nu o pot vedea.

— Nu-mi place de el. Cred… cred că a făcut lucruri rele.

— Despre ce vorbești, copilă? Domnul Peters este un credincios adevărat, un om drept, spune Munroe enervat.

Creierul meu începe să gândească repede și iată ce-mi zice: „Nu te pot obliga, pentru că ei nu pot face ce faci tu, Carmel. Puterea curge prin mâinile tale, nu prin ale lor” și este prima dată când îmi dau seama de asta. Vine la mine ca o rază puternică de lumină care îmi arată ceva ce era acolo dintotdeauna, numai că n-o văzusem.

— N-o voi face. Nu vreau să-l fac bine, zic eu și se uită la mine șocați.

— Ascultă, fetiță, zice Munroe și se apropie de mine, iar eu mă uit încă o dată la chestia neagră și mi se întoarce stomacul pe dos.

— Nu! Refuz, zic eu după ce găsesc cuvântul pe care îl căutam.

Îmi țin respirația. Nu mai refuzasem nimic niciodată.

Munroe își deschide haina, bagă mâna înăuntru și mă gândesc că ar putea scoate un pistol. Îngheț pe loc, dar tot ce face este să-i spună lui tata-mare:

— Prinde-o, Dennis.

Dar tata-mare nu apucă să facă nicio mișcare, pentru că auzim un strigăt și vedem o asistentă care îl împinge pe bărbatul de la ușă.

— Ce dracu'…?

Munroe își scoate mâna din haină și ridică ambele brațe în încercarea de a o calma.

— Gata, gata. Noi doar vrem să facem ce trebuie pentru frații noștri. Noi…

— Am instrucțiuni speciale de la familie să nu las pe niciunul dintre voi aici, îl întrerupe ea. Ieșiți afară! Acum! Ieșiți afară și luați cu voi scamatoriile și blestemele. Dacă nu plecați într-un minut, chem paza.

Obrajii i se înroșesc, o șuviță de păr îi iese de sub bonetă și îi intră în ochi.

— Ați adus și un copil… La miezul nopții… Măcar se duce la școală? Cum o cheamă?

— Eu sunt Carmel, spun eu cât de repede pot. Mă numesc Carmel.

Vreau ca mai ales femeile să afle asta.

— Plecăm, spune tata-mare. Vei avea pe conștiință toată viața ta faptul că ai refuzat ca acest om să cunoască sprijinul și darul vindecării de la Dumnezeu.

— Voi trăi cu asta.

Asistenta ne privește în timp ce plecăm, încruntată și cu brațele încrucișate pe piept. La plecare, toate saloanele plutesc pe lângă mine, iar în fiecare dintre ele doarme cineva, și totul mi se pare că seamănă cu stupul de albine dintr-o poză pe care am văzut-o la școală. Spatele lui tata-mare și al lui Munroe se întind în fața mea și am sentimentul ciudat că merg pe drumul greșit și că ar trebui să mă întorc la asistentă. Mă gândesc cât de frumos și de bine ar fi să am și eu o bonetă albă și o rochie albă și să-mi pot pune mâinile peste oameni într-un loc ca acesta, alături de ea, și să am voie să aleg tot timpul, dar tata-mare se întoarce spre mine chiar în acel moment și zice:

— Nu pierde vremea.

∵

Ne oprim la un restaurant chiar dacă este miezul nopții. Eu beau o Cola. Amândoi amestecă în cafele și vorbesc despre cât de rea a fost asistenta. Mi-a amintit de mama – același păr șaten și felul ei de a se enerva repede dacă are impresia că se întâmplă ceva rău cuiva –, așa că nu-mi place să-i aud spunând că asistenta aceea va arde în iad.

— Târfa dracului! spune Munroe și, după modul cum mă privește, mă face să mă gândesc că nu se referă doar la asistentă.

Tata-mare își varsă cafeaua peste degete când îl aude pe Munroe înjurând. De un singur lucru sunt sigură în ceea ce-l privește pe tata-mare: nu înjură, nu blestemă și nu-i place când cei din preajma lui o fac. Se ridică de lângă mine ca să aducă niște șervețele de la bar și rămân doar cu Munroe privindu-ne peste solnițe.

— De când ai devenit atât de îngâmfată? Trebuie să fii ținută mai din scurt și să faci ce ți se spune. Aceste puteri de vindecare sunt un dar care trebuie direcționat în scopul potrivit, nu decizi tu cine le primește.

— Cu siguranță nu domnul Peters, spun eu încet, dar el mă aude.

— Bătrânul îți permite să-i vorbești așa?

Eu nu fac decât să clipesc, fără să-i răspund.

— Mercy, te-am întrebat ceva: îți permite să-i vorbești așa?

Cola pe care tocmai am băut-o îmi vine înapoi pe gât pentru că atunci când pastorul s-a aplecat spre mine i s-a deschis haina și chiar am văzut un pistol acolo.

Tata-mare s-a întors și se uită la noi.

— Ce s-a întâmplat?

Munroe se lasă pe spate și mă întreb dacă mi-am închipuit pistolul în haină, deși încă mai am în cap imaginea dinților lui aurii.

— Nimic, prietene.

Tata-mare se așază și încep iar să vorbească, dar de-abia aud ce zic fiindcă scaunul gol de lângă Munroe nu mai e gol. E ceva care se mișcă încet.

Trag din pai și Cola se ridică spre mine la fel de zgomotoasă ca un tren.

— Târfa dracului! repetă Munroe, apoi soarbe din cafea și-și șterge gura cu dosul mâinii, auzindu-se un sunet de parcă i s-ar sfâșia fața.

— Ei, haide, nu-i nevoie de asemenea cuvinte, nu-i nevoie… spune tata-mare.

Mi se încețoșează privirea. Umbra se ridică, se ridică peste capul lui Munroe. Capătă volum, se mărește. Nu se grăbește. Chiar dacă nu-l văd, știu că undeva, ascuns, este un ochi care se tot mișcă, uitându-se în toate părțile, căutând. E aceeași umbră de la spital.

— Necredincioșii n-ar trebui lăsați să pună piciorul în spitale, Dennis. Ar trebui trimiși să muncească în locurile potrivite pentru ei – baruri și cazinouri.

— Trebuie să mă duc la toaletă, se aude vocea mea de parcă aș fi în altă cameră.

— Du-te, spune tata-mare de lângă mine și se lasă pe spate în scaunul roșu, apoi își șterge fața cu o batistă.

Îmi simt picioarele foarte grele, de parcă am bucăți de fier prinse de tălpi. La jumătatea drumului spre baie mă blochez. Nu știu dacă merg înainte sau înapoi. Am o altă față – cea a lui Mercy – pe spatele capului, iar ea merge în direcția opusă și amândouă suntem blocate.

Îmi ridic picioarele, unul câte unul, și merg în direcția pe care o aleg *eu* și mi-e atât de greu, încât chipul meu e plin de transpirație. În sfârșit am ajuns: baia și ușa închizându-se în spatele nostru. Plasticul din spatele oglinzii și de lângă chiuvetă strălucește ca diamantele. Este întuneric. Doar lumina slabă de deasupra oglinzii îmi luminează fața. O față mică și palidă. Ochii îi sunt ca pietrele, rotunzi și fără viață. Gura parcă ar vrea să spună

ceva, dar tace tot timpul. Carmel a dispărut. Mă întorc: nu văd decât părul de pe spatele capului meu. Nu este nici acolo. Fața lui Mercy mă privește din oglindă. Undeva în încăpere este umbra neagră și ochiul ei ne caută.

Mă vrea pe mine. Mă vrea la fel cum mă vor tata-mare și Munroe. Ei o vor pe Carmel care este Mercy. Ei vor să fim una și aceeași fată.

— Îmi pare rău, îi spun fetei din oglindă. Dar Carmel trebuie să se *întoarcă* chiar acum.

Încep să vorbesc aproape țipând. Trebuie să spun toate lucrurile astea înainte să le uit.

— Asta trebuie să știi tu minte. Numele meu este Carmel Summer Wakeford. Am locuit în Norfolk, Anglia. Pe mama o chema Beth și pe tata îl cheamă Paul. El are o iubită pe nume Lucy. Am locuit într-o casă cu un copac la intrare și cu o pânză de păianjen pe tocul ușii din spate. Mama avea o pisică de sticlă pe care o ținea lângă pat. Pe unul dintre pereți atârnaserăm o ramă de lemn în interiorul căreia scria NICĂIERI NU E CA ACASĂ. Draperiile de la parter erau portocalii. Pe învățătoarea mea o chema doamna Buckfast. Într-o zi, tata m-a plimbat cu barca cu pânze. Numele meu este Carmel. Numele meu este Carmel Summer Wakeford.

Mă opresc și mă uit în jur.

Sunt Carmel. Sunt singură.

42.

DOI ANI ȘI 210 ZILE

Noile mele manuale de anatomie aveau coperte colorate și strălucitoare. Stăteam cu Lucy pe canapea și căutam informații despre bebelușul care creștea în pântecele ei.

— Uite, uite! Aici este cordonul ombilical. Uită-te cum se atașează, spuneam eu și ea își plimba degetele peste desen foarte uimită.

— Nu vreau să știu sexul copilului, îmi spusese înainte de ecografie.

Nu trebuia să mai întreb de ce. În secret, am răsuflat ușurată când bebelușul lor s-a născut băiat. Jack: un băiat sănătos, puțin sălbatic, cu picioare și brațe puternice, cu dinți ce începuseră să iasă devreme. Căutam indicii pe chipul lui de parcă ar fi adus vești din locul de unde venise, acel tărâm nevăzut de unde apar bebelușii și în care dispar fetițele. Dar tot ce am găsit a fost și mai mult mister.

— Nu are nicio rudă în apropiere. Faptul că ești aici va umple golul, obișnuia să spună Paul.

De data asta mă voiam lângă ei nu doar din bunătate, în ziua aceea m-am urcat în mașina mea rablagită având crema de gălbenele de urgență în torpedou. La telefon, Lucy păruse depășită de situație.

— Mulțumesc Domnului, a spus ea când m-a văzut la ușă. Nu vrea să se oprească din plâns.

Jack era pe podea, pe un covoraș de plastic unde obișnuiau să-l schimbe de scutece, și toată camera mirosea puțin a boală.

— Scoate-i scutecul și unge-l cu asta. Și lasă-l dezbrăcat o vreme. Crema îi va calma erupția.

S-a aplecat deasupra lui, l-a dezbrăcat de haine și de scutec și a întins crema peste petele roșii ale erupției.

— Arată rău, nu-i așa?

— Eh, are nevoie de aer curat.

Camera era neîngrijită, toate lucrurile erau aruncate, jucării pentru dentiție, un munte de haine curate de-ale băiețelului care încă nu fuseseră împachetate și o cădiță pe jumătate plină cu apă rece, numai pudră de talc și cremă la suprafață. Părul lui Lucy se despicase la vârfuri pentru că acum nu mai avea timp să meargă la coafor din două în două săptămâni și era încă îmbrăcată în cămașa de noapte. Această nouă Lucy nu-l deranja pe Paul, dar mă gândeam că s-ar putea s-o deranjeze pe *ea,* care întotdeauna fusese aranjată și îmbrăcată cu gust.

— Mulțumesc că ai venit. E atât de greu cu el acum, când îi dau dinții, mi-a spus.

— Oricând. Doar știi asta.

S-a aruncat pe canapea încă având un prosop pe umăr.

— Lorna a fost aici săptămâna trecută. Eram atât de bune prietene, dar acum pare că nu mai avem nimic în comun. Jack a vomitat pe mine și ea nu știa cum să plece mai repede. Mă simt mult mai confortabil cu tine. Nu e ciudat? a zis și a început să râdă.

— Un copil bolnav nu e nimic în comparație cu ce văd la muncă.

Jack deja se liniștise și acum dădea ușor din picioare. Erupția se transforma, ușor-ușor, din roșu în roz.

— Te cred. Graham s-a interesat de tine din nou, a spus ea.

— Ah, da?

M-am uitat pe fereastră. Nu le spusesem despre noaptea petrecută cu el și eram sigură că nici el nu fusese gură-spartă. Poate mă simțeam rușinată – nu voiam să se gândească că m-am purtat urât cu prietenul lor.

Jack a început iar să plângă.

— Trebuie scos afară. O gură de aer proaspăt îl va liniști, am spus eu.

— Probabil, a zis Lucy și a rămas tăcută câteva minute. Crezi că ai timp să-l scoți tu? Aș fi în stare de crimă pentru o jumătate de oră de somn.

M-am ridicat imediat în picioare și am simțit cum se învârte camera cu mine. Aveam impresia că Jack aluneca de pe covoraș.

— Nu cred că-i o idee bună, Lucy.

— Bine, bine. E în regulă, era doar o sugestie – probabil ai treburi de făcut.

— Nu, nu-i vorba de asta. Numai că…

Am început să-mi caut cuvintele în timp ce-mi țineam pe lângă corp mâinile neputincioase, dorindu-mi să țip: „Eu pierd copii, nu-i așa?” însă mi-am lipit buzele și am rămas tăcută.

— Beth, e în regulă, stai calmă. Dacă vrei, putem să-l scoatem afară împreună.

— Ai avea încredere în mine? Chiar ai avea? mi-am ridicat eu puțin vocea.

— Da. Bineînțeles. Cu cea mai mare plăcere.

Am văzut gestul pe care l-a făcut – *Nu a fost vina ta, Beth* – și nu-mi doream nimic mai mult decât să nu dau greș.

Am tras o gură mare de aer ca să-mi umplu golul din stomac.

— O voi face, am spus.

Lucy l-a îmbrăcat într-o jachetă matlasată, i-a pus pe cap o căciuliță și a început să deplieze căruciorul care îi costase o grămadă de bani și care avea forma unei găletușe.

— Sigur ești bine?

— Da, da. Pune capul pe pernă și odihnește-te. Uite! am zis eu și am apucat mânerele căruciorului. Suntem bine. Nu-i așa, Jack?

Apoi m-am trezit afară în timp ce ușa de la intrare se închidea în spatele meu, iar eu și Jack ne uitam unul la altul în lumina rece. Plouase și pământul încă nu se uscase.

Odată ieșit din casă, s-a oprit din plâns după cum știam că se va întâmpla. La aer curat, a uitat de toate durerile și de tot ceea ce-l neliniștea și a privit calm cum trece lumea pe lângă cărucior, ale cărui roți lăsau urme pe caldarâmul umed. În capul meu, îmi vorbeam mie însămi, spunându-mi chestii liniștitoare – „Hai că ne descurcăm. Am ieșit la o plimbare ca s-o ajutăm pe mami. E foarte obosită”. Dar în tot acest timp încercam să înăbuș cealaltă voce, cea care spunea: „Ai pierdut deja un copil, ai putea pierde încă unul. La un moment dat, tot trebuie să clipești – se poate întâmpla fix atunci”.

După două-trei străzi, toate clădirile noi au început să semene între ele. M-am gândit că ar fi bine să mă întorc, „Încetează, ai plecat doar de cinci minute”, m-am certat. Jack și-a scos o mânuță de sub pătură și a îndreptat-o spre mine. Mănușa îi ieșise din mână și îi atârna de mânecă de un fir de ață. Mai sus pe stradă am văzut gardul albastru-deschis al parcului de care-mi spusese Lucy.

Nu mai fusesem aici – totul era nou-nouț, iar locul de joacă era colorat și semăna cu o construcție Lego. În timp ce împingeam căruciorul, am țâțâit spre pungile cu rahat de câine legate de gard: „De ce fac oamenii una ca asta, Jack? Urât din partea lor, nu-i așa?” Eram în stare să zic orice doar ca să rămân calmă.

Locul de joacă era gol și m-am îndreptat spre un tobogan. L-am șters de ploaie cu eșarfa mea și m-am așezat. Jack dădea din mâini din ce în ce mai tare și trăgea de centura în care era prins. Oare să îndrăznesc? M-am întors în toate părțile. Eram singuri. Îmi tremurau mâinile în timp ce i-am desprins centura, l-am ridicat din cărucior și mi l-am așezat în poală.

— Bună, Jack, i-am zâmbit, iar el s-a întins spre părul meu, fericit să fie în sfârșit liber.

Am încercat să-i văd pe Paul și pe Lucy în ochii lui albaștri și în nasul său mititel, dar nu am recunoscut în el trăsăturile niciunuia.

— Tu ești tu, nu-i așa?

M-am gândit că e foarte ciudat. Acest bebeluș care aproape este o parte din mine prin Paul nu o cunoaște pe Carmel. Lucrurile acestea nu-l afectează în niciun fel. În timp ce el crește, numele ei va fi al unei fete dintr-o poveste cu zâne. Va crește și lumea va merge mai departe și tot mai departe. Am întrezărit ceva, viitorul care se mișcă încețoșat.

— Poate ar trebui să-l sun pe Graham. Ce crezi? Jack părea să arate spre mine și am început să râd. Nu, nici eu nu cred.

— Voi doi păreți fericiți, a spus Lucy după ce ne-am întors.

Se îmbrăcase și-și strânsese părul în coadă.

— Da, da – suntem. Dacă vrei, îl voi mai lua la plimbare cât de curând. Să mai faci și tu o pauză.

În timp ce urcam în mașină să plec, eram plină de o energie care aproape că mă deranja. Sentimentul pe care l-am avut când l-am ținut pe Jack în brațe a desfăcut ceva din inima mea, a tras de nodul ei mare și un fir s-a desprins.

43.

— Idaho este singurul loc de aici unde poți fi liber. Guvernul nu intervine niciodată în nimic, spune tata-mare.

Intervenția Guvernului nu sună a lucru bun când o spune el. De aceea am venit aici. Și mai știu că este și pentru că vrea să scape de pastorul Munroe – ajunsese să pună prea multă stăpânire pe el. Știu pentru că tata-mare mi-a spus:

— Dacă nu suntem atenți, te va lua pentru el.

— De ce spui asta din moment ce ești bunicul meu? l-am întrebat, dar și-a pus mâna la ochi ca și cum ar fi foarte îngrijorat că asta s-ar putea întâmpla.

Oricum nu mai avem nevoie de el acum, pentru că am strâns destul de mulți bani. Dolarii ies pe afară din Biblia tăiată. Nici n-o putem închide cum trebuie. Dorothy îi mai ascunde sub perna ei și apoi o bate ușor, ca și cum ar adormi niște bebeluși.

Mă uit la câmp și toate plantele de acolo par că ne fac cu mâna mie și lui Melody în timp ce stăm pe trepte. Cu soarele strălucind și toată lumea într-o stare atât de bună, îmi dau seama că sunt fericită. La început nu recunosc sentimentul, căci a trecut atât de multă vreme. Mă simt iar vinovată pentru că sunt fericită în condițiile în care mama este moartă, dar știu că i-ar plăcea să fiu fericită și când mă gândesc la asta mă simt iarăși bine.

Îl văd pe fermierul bătrân. Am parcat pe terenul lui. Se îndreaptă spre Dorothy cu o oală portocalie cu capac.

— Cina pentru tine și familia ta.

Se uită puțin la mine și mi se pare speriat.

— Cum se simte? întreabă Dorothy.

Seara trecută mi-am pus mâinile pe soția lui. Pielea ei era uscată ca o bucată veche de hârtie. În casa lor mirosea ciudat și când i-am spus asta lui

Silver, ea a râs și a zis: „Lături de porc”. Până azi-dimineață, când am văzut porcul în grădina lor, nu am știut la ce se referă.

— Este mai vioaie azi. Mi-a cerut micul dejun. Jur că n-am mai văzut-o de foarte mult timp mâncând un ou.

Se mai uită spre noi o dată, numai că-și lasă capul în jos ca să nu fie nevoit să mă privească. Brusc, simt cum mă trec fiorii. Sentimentul ăsta nu dispare până când el nu se întoarce în casă.

— Melody, dacă-ți zic ceva, juri că vei păstra secretul?

Ea face ochii mari, dar încuviințează din cap.

— Când voi crește, nu voi mai face asta pentru Munroe sau pentru tata-mare.

— De ce?

— O voi face într-un loc adecvat, unde nu sunt rugăciuni sau cântece, undeva cum e spitalul.

— Tăticul și pastorul Munroe știu asta?

— Nu. Tu ești singura care știe. Promiți că nu spui?

— Nu voi spune niciodată. Dar trebuie să ai grijă, că nu cred că le va plăcea asta.

Dorothy vine la noi cu oala portocalie sub braț.

— Se pare că vei fi vedetă.

O spune de parcă n-ar fi ceva bun. De parcă mă laud cu asta dinadins. Când vede că nu zic nimic, așază oala mai bine sub braț.

— Ei bine, nu avem timp de pălăvrăgeală. Hai să vedem ce-a adus bătrânul și dacă vrem să mâncăm așa ceva.

Are obrajii roșii și pare că se grăbește din nu știu ce motiv, deși nu plecăm nicăieri. Dimineață aflu de ce.

∵

Îmi dau seama de cum mă trezesc – Dorothy a plecat.

E prea liniște. Îmi aduc aminte și ce s-a întâmplat azi-noapte. Era mișcare și se auzeau voci șoptind. Mă ridic în pat și respir adânc. În rulotă

totul pare straniu. Paturile suprapuse sunt goale. Majoritatea obiectelor lor au dispărut.

— Tată-mare? strig eu.

Poate a plecat și el? Poate am rămas singură.

În vârful picioarelor, mă duc în fața draperiei lui, încercând să aud ceva. Și îi aud respirația.

— Tată-mare, strig eu puțin mai tare. Tu ești?

Nu vine niciun răspuns, așa că mă bag pe sub draperie. Tata-mare este singur în pat.

— Tată-mare, trezește-te. S-a întâmplat ceva.

Este îmbrăcat cu un trening și arată diferit atunci când e după somn. Fața lui este mai roz ca de obicei și e amuzant să-l văd fără ochelari. Îmi dau seama că nu l-am mai văzut în pat până acum, chiar dacă patul lui este atât de aproape de al meu.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? se întinde și își caută ochelarii pe raftul de sus.

— Dorothy și gemenele. Cred că au plecat.

Simt că mă bufnește plânsul.

Se ridică și își pune ochelarii. Arată mult mai normal așa.

— Poate au ieșit la plimbare sau să cumpere ceva.

Se dă jos din pat punându-și picioarele pe trandafirii de pe covor. Unghiile de la picioare sunt destul de bătrâne și întărite. Mă simt ciudat că sunt atât de aproape de el – aproape că pot să-i miros somnul. Iese de după draperie doar în treningul cu care doarme și este prima oară când se întâmplă asta.

— Uite, multe dintre lucrurile lor au dispărut, zic eu și deschid dulapurile unde au rămas doar câteva dintre rochiile lor mai vechi.

Încep să adulmec. Chiar dacă uneori era rea și stabilisem deja că nu va fi niciodată ca mama, nu voiam ca Dorothy să plece – și mai ales Melody. Nu vreau să fiu singură cu tata-mare.

Începe să se încrunte și fruntea pare că i se mărește sub părul alb pe care nu a apucat încă să-l pieptene.

— Noaptea, ca hoții… spune el încet.

— Poate se va întoarce? zic eu și-mi șterg nasul de cămașa de noapte.

Se duce iar după draperie și se întoarce cu Biblia cu bani. Când o deschide, este goală și rămâne împietrit holbându-se la ea. Începem să ne uităm în jurul nostru, să vedem ce a mai dispărut.

— Tigăile noi.

— Lenjeria de pat cea bună și rucsacurile.

— Ceasul meu, zice el și fruntea arată de parcă ar exploda. Și agenda.

— De ce ar lua agenda? întreb eu pentru că voiam s-o mai citesc o dată.

Se duce după draperie și aud „dovezi” – deși nu cred că am auzit bine. Se îmbracă. Fac și eu la fel. Apoi îmi spune să stau lângă el, în față, unde stătea Dorothy de obicei. Mergem să o căutăm o vreme destul de lungă. Ajungem la o autogară unde așteaptă oameni cu bagaje și unde autobuzele vin și pleacă, dar nu e nici urmă de Dorothy sau de gemene.

— Poate s-a întors în Mexic. Îi plăcea acolo pentru că era cald tot timpul, spun eu.

Ne întoarcem la rulotă. Mă simt aiurea că stau în față, pe locul lui Dorothy. E limpede că totul s-a schimbat.

— Cred că au avut multe bagaje, adaug eu.

Le și văd mergând de-a lungul drumului prăfuit cu tigăile legate de rucsacuri.

— Probabil a găsit pentru gemene soți grași și bronzați, spune tata-mare și strânge din buze. Nu-i pot vedea ochii pentru că cerul i se reflectă în ochelari.

— Dar au doar unsprezece ani, tresar eu. La unsprezece ani sunt prea…

— Se căsătoresc foarte devreme acolo. Nenorocitul ăsta de Mexic. Sunt păgâni, barbari.

Nu l-am auzit până acum pronunțând cuvântul „nenorocit”. Mă gândesc la craniile lui Dorothy și

mă întreb dacă la astea se referă. Sau dacă știa despre ele de la bun început.

Dar tata-mare încă vorbește.

— Păgâni. Fetele alea vor fi căsătorite înainte să împlinească doisprezece ani. Asta era planul ei, ăsta era planul ei de la început. Hoață mincinoasă.

Mă uit pe geam. Biata Melody, biata Silver! Să te căsătorești cu un bărbat la doar doisprezece ani. Mă gândesc la ele în ziua nunții lor, îmbrăcate cu rochii albe identice cu crinolină. S-ar căsători cu niște adulți păroși – poate Dorothy le-ar găsi niște gemeni ca să se potrivească. Nici nu i-ar iubi cu adevărat, nu ar simți ce simt eu pentru Nico. Doar ar tremura în rochiile lor.

Și e cam prostesc să mă gândesc la asta, dar nu mă pot opri: Melody nu va mai avea parte de lecțiile de scriere. Și devenise din ce în ce mai bună. Îi plăcea mai mult decât orice.

După ce ne întoarcem, tata-mare se duce să aducă niște apă și eu mă uit la toate golurile lăsate în urmă de ele și îmi aduc aminte de fluturii din ochii lui Dorothy – gândurile ascunse de tata-mare. Mă așez pe pat și este atât de liniște și pustiu fără ele, că nu știu dacă voi suporta. Așa că îmi iau perna ca să am ce să strâng în brațe.

Atunci o văd. Cartea cu Mercy. Pașaportul. A fost ascunsă sub perna mea și știu, știu că Melody a fost cea care a pus-o acolo înainte să plece.

Voia să mă lase cu cineva. Să nu fiu singură, să nu fiu fără nimeni alături. O deschid și fața mică și albă a lui Mercy se uită la mine. O bag repede în buzunar și mă decid s-o păstrez pentru totdeauna. Ea poate fi acum sora mea. Asta a vrut Melody să-mi transmită.

44.

DOI ANI ȘI 301 ZILE

Au trecut cincisprezece ani de când am fost ultima oară în casa părinților mei.

Pavelele de pe alee străluceau de la ploaia care căzuse cu zece minute în urmă și nu mai fuseseră atinse de picioarele mele de când eram adolescentă. West Hampstead. O vilă.

Holul era la fel. Aceeași lumină verzuie, subacvatică, sub oglindă aceeași masă scundă cu picioare încrucișate, aceeași orhidee ale cărei petale albe și catifelate stau aplecate spre telefonul verde-avocado de pe masă. Același telefon de la care obișnuiam să-l sun pe Paul, dându-mi părul pe după ureche, zâmbind spre găurile mici și negre ale receptorului și stând cu spatele la ușa închisă de la sufragerie unde știam că mama trăgea cu urechea. Îl cunoscusem într-o drumeție alături de câteva prietene – „Ah, știam că nu trebuie să te lăsăm să te duci, pur și simplu știam". Trebuia să aleg între Universitatea din Edinburgh și coasta de est, acolo unde era el, și spre el am fugit. Simțeam că trebuie să fie ori una, ori alta și, în secret, mă îngrijoram că pasiunea *lui* nu va dura patru ani, perioada în care eu aș fi fost într-un oraș rece din Scoția.

Același miros se simțea pe hol, la baza scărilor, imposibil de identificat pe atunci, dar care era atât de clar acum, după ani de zile în care nu-l mai mirosisem, atât de puternic: fructe conservate și lac de lemn.

Am stat cu mama pe canapeaua de catifea gri, impecabil păstrată, din sufragerie, ale cărei perne au franjuri verzi. Amândouă ne-am așezat pe margine. Ochii ei albaștri mă cercetau de sus în jos de parcă nu-i venea să creadă că în sfârșit mă întorsesem acasă după atâția ani. Culoarea ochilor

ei este atât de asemănătoare cu cea a ochilor tatei, încât de multe ori când eram mică mi se păreau mai mult frate și soră decât soț și soție. Dar, în definitiv, aveau aceeași nuanță cu a ochilor mei. Pe lângă perete erau așezate cutii de carton. Vindeau vila, împărțeau banii și cumpărau un apartament în Londra și o căsuță în Norfolk. Eram atât de recunoscătoare pentru ajutorul pe care mi-l oferiseră, încât venisem să-i ajut.

— Cum merge cu bagajele? am întrebat.

— Merge bine. Doar știi cum se adună lucrurile de-a lungul anilor. E atât de ciudat să le scoți și să te uiți la ele.

Liniște din nou. Când veniseră ei în Norfolk, situația fusese diferită pentru că ajunseserăm să ne menajăm. Dar întoarcerea mea în casa părintească după o asemenea lungă absență părea că reaprinsese scântei mai vechi. Simțeam că se simte rușinată de ce se întâmplase și că familiile ca a noastră nu aveau parte de asemenea încercări. Dar bineînțeles că aveau parte inclusiv de fiice dispărute. I se poate întâmpla oricui.

Am văzut măsuța cu băutură și am încercat să schimb subiectul.

— Ce zici de un pahar? Hai să sărbătorim mutarea.

Măsuța cu băutură nu se mișca din loc decât atunci când aveam musafiri, sticlele și paharele aranjate frumos strălucind doar în fața lor. Mama a ezitat, dar eu am continuat.

— Știi doar că nu sunt alcoolică. Voiam să spun că s-ar putea să ne înveselească.

Și am închis capacul peste serile – sau chiar zilele – petrecute cu aromă de whisky pentru că totul era deja în trecut.

— Ei bine, de ce nu?

S-a dus să aducă niște gheață și a împins puțin măsuța spre mine, roțile ei ieșind din șanțurile făcute în covor. Împingând-o, a făcut și un mic

gest din șold, precum o ospătăriță, și asta doar ca să mă amuze. Și eu chiar am râs.

— Încă arăți bine, i-am zis observându-i șoldurile frumoase, ascunse de pantalonii de lână gri.

— Mulțumesc, a spus ea puțin roșie în obraji.

S-au auzit apoi capace desfăcându-se și pahare ciocnindu-se, lucru cumva amuzant, de parcă avea de gând să facă un experiment chimic, așa că am râs din nou. Beam și expiram vapori de gin și, cu paharul în mână, am început să mă plimb prin sufragerie mirându-mă de toate lucrurile pe care le cunoșteam și totuși – când s-a crăpat vasul acela chinezesc? Când a apărut covorul persan cu model roz-auriu? Și ce era și mai nou – obișnuita lumină londoneză care cădea peste toate astea.

M-am dus la cutiile nesigilate încă și mi-am trecut degetele peste cărți de bucate puțin murdare după ce atâta timp fuseseră ținute în bucătărie, peste figurine – fețe învelite în folie, peste fasungul de alamă al unui bec ce ieșea afară ca un corn de cerb și peste coperta de piele a unui album foto. Am simțit cum degetele mele căutaseră dinadins acest album, făcându-și drum singure până la el. I-am simțit textura, l-am deschis și am văzut fotografia lui Carmel: alb-negru, prim-plan, sidefată.

Nu mai văzusem fotografia asta până acum. Ochii lui Carmel străluceau de la reflectoarele din studio. Arăta de unsprezece sau de doisprezece – mult mai în vârstă decât…

Mama a apărut în ușă și mi-am dat seama că fusese să mai aducă niște gheață, dar văzându-mi fața șocată, a venit lângă mine cu gheața care începuse să i se topească în mână.

— Beth, scumpo, ea e mama mea. Nu mai ții minte când îți spuneam că seamănă foarte mult?

Am dat din cap.

— Draga mea, ești în stare de șoc. Du-te și așază-te.

Am făcut întocmai și am luat albumul cu mine.

A mai turnat gin în pahar – de data asta fără să mai încerce să mă facă să râd – și mi l-a pus în mână.

— Am crezut… am crezut că arăta ca tatăl ei.

Fața alb-negru se uita la mine de pe canapea nici zâmbitoare, nici severă, nici măcar împăcată. Nu puteam să o descriu.

— Puțin de tot, a spus ea, iar grimasa abia vizibilă din colțul gurii atunci când vorbea despre Paul nu dispăruse. Dar când am văzut poza în ziar, nu mi-a venit să cred.

— Povestește-mi despre ea, despre bunica mea, am vrut să știu repede.

— Nu știu ce să-ți zic.

— Orice. De-abia vorbeai despre ea când eram mică, am spus, lucru de care nu-mi mai dădusem seama până atunci.

— Nu. Cred că nu prea vorbeam despre ea.

— Păi, de ce? Haide, te rog, mor de curiozitate să aflu mai multe despre ea, acum, când… când văd asemănarea.

— Ei bine, era… era…

Puteam vedea umbrele de pe fața ei în timp ce se plimba pe calea amintirilor.

— Era… îmi aduc aminte cum mergeam în spatele ei și toate acele de păr îi cădeau zdrăngănind pe jos. Vezi, a zâmbit mama în gheața din pahar, a fost dintotdeauna diferită față de alte mame.

— În ce fel diferită?

— Dezorganizată… în mintea ei. Își punea o haină foarte frumoasă, mov, dar nu-și aranja și gulerul, așa că atârna de un nasture. Făcea prăjituri, dar uita să pună ouă în aluat. Prostioare de genul acesta. Dar mi-era rușine cu ea – uite, am spus-o. Nu mi-a plăcut niciodată să vorbesc despre ea, pentru că era o rușine pentru mine și cumva asta mă făcea să mă simt vinovată deoarece era,

totuși, mama mea și puteam să nu bag în seamă toate astea. Voiam să fie normală, înțelegi?

— Și nu era?

— Nu. Starea i s-a înrăutățit când ne-am făcut mai mari. Tata era în Marină, așa că ea făcea numai ce dorea. Îi intrase o idee în cap… Se împrietenise cu anumite persoane. Cred că erau spiritiști. Ne tot căra cu ea dintr-o parte-ntr-alta. Pe la casele oamenilor, unii atât de săraci și de bolnavi, că nu ți-ar fi venit să crezi. Războiul se terminase demult, dar cred că mai ții minte că unii trăiau în condiții mizere și bolile făceau ravagii în unele cartiere ale Londrei. Ea își făcea iluzii că-i poate ajuta cumva. Bineînțeles că totul era doar în mintea ei. Intra în dormitoare, închidea ușa și noi rămâneam afară – eu și fratele meu – holbându-ne la vreun soț cu înfățișare jalnică și încercând să nu respirăm aerul bolnăvicios. După o perioadă, am refuzat să mai merg cu ea și mă punea să aștept în mașină cu toate portierele blocate. După aceea am crescut și l-am cunoscut pe tatăl tău și când am văzut cum face el lucrurile, cum îmi plac mie – ce ușurare am simțit atunci.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A murit de tânără. În chinuri – a suferit de o formă de cancer. N-am aflat niciodată ce fel de cancer, pentru că oamenii nu știau foarte multe despre asta pe atunci. Iar „prietenii” ei n-au fost de găsit nicăieri. Nu că ar fi putut face ei ceva acolo unde medicina a dat greș.

Am stat tăcute o vreme, amestecând gheața în pahar, după care m-am scuzat și m-am ridicat. Voiam să asimilez aceste informații, să le pun într-o oarecare ordine și să le înțeleg singură, în răcoarea băii. Dar pe hol am fost distrasă de ușa întredeschisă și de lumina portocalie dinăuntru.

Am deschis ușa fostului meu dormitor și inima mi-a stat în loc pentru a doua oară în aceeași zi pentru că absolut nimic nu se schimbase. Prin sariul diafan pe care-l agățasem la geam se vedea o

lumină tropicală, deasupra dulapului erau pozele cu prietenele mele din facultate zâmbind în fața aparatului de fotografiat. Tot acolo se afla și sticla aurie de fixativ Elnett, dar și peria mea de păr. Într-un coșuleț de pe noptieră erau o grămadă de mărgele, brățări și coliere ieftine. M-am trântit în pat pe un alt sari – roz-auriu, pentru că dintotdeauna am încercat să adaug puțină culoare în casa asta – și am încercat să gândesc. Prima oară Alice, acum asta. Dar oricât de mult încercam să-mi pun ordine în gânduri, ele tot se prăbușeau ca piesele unui domino.

Am luat din suportul de lângă pat un CD – Pet Shop Boys, și i-am șters carcasa de plastic și am văzut că nu există nicio urmă de praf. Probabil că mama intră des aici și face curat. Oare renunțăm vreodată? M-am uitat prin camera atât de curată, atât de înghețată în timp, și atunci am înțeles…

Poate nu doar eu, poate multe femei fac altare pentru fiicele lor.

45.

Când am prima menstruație, știu ce e pentru că mi-am amintit-o pe mama spunându-mi că asta i se întâmplă fiecărei fete mai devreme sau mai târziu.

Nu știu dacă treisprezece ani este vârsta potrivită – nu-mi mai amintesc partea aia. Pentru prima dată îi simt lipsa lui Dorothy, căci ea mi-ar fi spus ce am de făcut. Eu îl am doar pe tata-mare și nu cred c-ar fi o idee bună să-i vorbesc despre așa ceva.

Îmi bag în chiloți niște hârtie igienică.

— Ne putem opri aici?

Tata-mare se uită pe geam la orășelul pe care îl traversăm – practic, o stradă cu magazine.

— De ce?

— Trebuie să cumpăr niște chestii.

Hârtia igienică mă deranjează foarte tare și de-abia pot să merg până la magazin. Femeia de la tejghea poartă o haină roz peste bluză.

— Am nevoie de un sfat despre cum să te descurci când ai prima menstruație.

— Ah, draga mea. N-o ai pe mama ta să te ajute? N-ai nicio rudă femeie?

Iau niște gumă de mestecat și o arunc pe tejghea.

— Nu. Și vreau să cumpăr și asta. Mulțumesc.

Se uită trist la mine, apoi începe să pună pe tejghea cutii și pungi de plastic.

— Cel mai bine ar fi să începi cu absorbante. Pentru mai mult confort.

Când mă întorc la mașină, tata-mare mă întreabă:

— Ce-ai cumpărat?

Femeia a pus absorbantele într-o pungă de hârtie mată, ca să nu se vadă prin ea.

Îmi vine greu să discut cu tata-mare despre chestia asta. Așa că mă gândesc puțin ce să-i răspund.

— Chestii pentru femei, răspund eu până la urmă.

— Dar nu cred că ai vârsta potrivită, spune el uimit.

Nu mai zic nimic și plecăm. Văd pe fața lui că e vizibil șocat.

Mă gândesc la femeia de la magazin și la cât de drăguță a fost. Cât de tristă a părut când a aflat că nu am o mamă care să mă ajute… Totuși, n-ar fi trebuit s-o intereseze.

M-am obișnuit să am grijă singură de mine.

∵

Mergem cu mașina până când ajungem în apropierea unui oraș. Încerc să-mi aduc aminte cum mi-a zis tata-mare că se numește, dar nu vreau să-l mai întreb o dată. Piciorul îl doare din ce în ce mai tare, la fel și mâinile. Când se trezește, are mâinile și picioarele chircite, de parcă peste noapte s-ar fi transformat în aripi. Îi ia două ore să-și revină ca lumea, dar și după asta tot îl dor. Câteodată, încerc să-mi pun mâinile pe el. Închid ochii și aștept să aud zumzăitul și să-l simt prin mine, însă asta nu se întâmplă niciodată, nu în cazul lui tata-mare. Totuși, nu se enervează ca atunci la copac. Pare doar trist că nu-l pot ajuta la fel cum îi ajut pe alții.

După ce trecem de oraș și de tot fumul lui care se ridică în aer, tata-mare mă întreabă dacă vreau să conduc. Fac asta din când în când. M-a învățat să conduc pentru că uneori îl dor prea tare mâinile ca să mai țină volanul. Facem schimbul ăsta doar când nu sunt prea mulți oameni pe stradă ca să ne vadă. Îl întreb când pot da examenul pentru permisul auto, dar răspunsul e *niciodată.* Niciodată pentru că am venit în țara asta ilegal. Și asta înseamnă că trebuie să avem grijă sau voi fi deportată. Așa că-mi va fi foarte greu să-mi găsesc un loc de muncă sau orice altceva.

Prin geamul rulotei, peisajul arată murdar, de parcă ar fi fost acoperit de păcură. Pe câmp se văd

mașinării despre care tata-mare spune că sunt folosite în mină.

— Hai să ne oprim, îi zic. Mi-e foame. Hai să mâncăm ceva.

Ne oprim, facem schimb de locuri și mergem la un restaurant. Recunosc locul, știu unde suntem, este un restaurant unde obișnuim să mâncăm când ajungem în zonă. Eu și tata-mare nu suntem atât de pricepuți să ne gătim pe cât era Dorothy, așa că mâncăm multă pizza, aripioare de pui și alte chestii asemănătoare. Mă duc la mașină ca să iau trusa pentru toaletă.

— Comandă-mi o pizza Margarita, tată-mare. Am nevoie la baie.

Umplu chiuveta cu apă caldă, apoi îmi scot jacheta și o agăț în cui, acolo unde trebuia să fie un prosop. Jacheta mea arată acum precum cea a unui soldat. Are nasturi aurii și trese pe umeri. Am găsit-o într-un magazin de vechituri. Dar prefer în continuare hainele roșii. Îmi amintesc că sunt Carmel și că-mi place să mă îmbrac în roșu. Întotdeauna îl pun pe tata-mare să mă strige așa atunci când nu muncim, îmi scot tricoul și încep să mă săpunesc stând în fața oglinzii doar cu blugii pe mine. Îmi bag tot capul în chiuvetă și încep să-mi spăl părul. Apoi mă usuc la uscătorul automat.

Două femei machiate strident se uită la mine în timp ce se spală pe mâini, dar nu mă interesează. Trebuie să mă spăl. Acum, că mi-a venit ciclul, e tot mai greu să am grijă de igienă, mai ales când trebuie să ascund asta de tata-mare. Femeile care se uită la mine oricum nu știu – nu știu cum e să fiu eu. Presupun că ele se întorc în fiecare zi la băile lor perfecte și se joacă în apa caldă ca delfinii.

Mă uit urât la ele și atunci își întorc privirea spre unghiile lor colorate care strălucesc sub jetul de apă.

În restaurant trebuie să-l ajut pe tata-mare cu pliculețul de ketchup pentru că-l dor mâinile. Stă și

se uită pe geam. În ultima perioadă a fost foarte tăcut.

— La ce te uiți? îl întreb în timp ce întind ketchup și peste cartofii mei prăjiți.

Îmi place mult să folosesc trei pliculețe doar pentru mine.

— Mă uit la cine vine și la cine pleacă.

Mă uit și eu afară și văd mașini și camioane care parchează sau altele care pleacă după ce șoferii lor termină de mâncat. Tata-mare ține în mână de aproape zece minute bucata de pizza.

— Mai bine ai mânca. O să ți se răcească pizza, îl avertizez eu.

Dar el se încruntă și o privește de parcă ar fi uitat că o ține în mână.

— Ce vom face acum? îl întreb.

Mă gândesc la asta tot mai des. Facem bani de multe ori atunci când îmi folosesc mâinile, dar de obicei tata-mare devine foarte agitat în momentele acelea. Ori de câte ori ne stabilim într-un loc, spune că devenim prea cunoscuți și că cineva va încerca să mă fure de lângă el. Când începe să se poarte așa, ne urcăm din nou în rulotă și plecăm, însă asta înseamnă că trebuie să o luăm de la început. Înseamnă că ajungem iar la ultimul ban din Biblie.

— Am fost informat despre o întrunire a credincioșilor, își drege el vocea.

— Ah, da?

— Am luat legătura cu Munroe. El o organizează.

— Crezusem că nu vrei să mai ai de-a face cu el.

— Cerșetorii nu pot face figuri.

Mă gândesc la cuvintele lui și cred că semănăm puțin cu niște cerșetori.

— Ar trebui să mergem. Poate fi șansa noastră, continuă tata-mare.

— Nu-mi place cum sună.

— N-ar trebui să fii atât de independentă. Fii mai ascultătoare.

— Nu. Nu-mi place să stau în mulțime, doar știi asta. Mă sperie.

Astăzi ne cam înțepăm unul pe celălalt, dar parcă nu ne putem abține.

Se duce să plătească și să alimenteze rulota cu benzină, așa că rămân să aranjez farfuriile pe o tavă și s-o duc la tejghea ca să am ceva de făcut. Acolo e un bărbat care începe tura și își pune șorțul.

— Bună, am ceva pentru tine, spune el.

Se întinde spre raftul din spatele lui unde sunt figurine de hârtie în formă de găini și solnițe goale și-mi aduce un plic.

— Știam că vei veni din nou pe aici mai devreme sau mai târziu. Îmi amintesc de tine, continuă el.

Plicul este adresat lui *Carmel Mercy Patron* (fata care poartă un palton roșu și e întotdeauna însoțită de un pastor bătrân). Restaurantul lui Stu. Lângă Pittsburgh, SUA.

Vreau să-l deschid chiar atunci, dar tata-mare îmi face semn cu mâna să mă grăbesc, așa că bag scrisoarea în buzunar, ca să nu știe de ea.

46.

CINCI ANI ȘI 105 ZILE

Noaptea, în spital, sub pături, oamenii se transformă în bușteni.

Nopțile petrecute în spital păreau din altă lume. Era un infern: luminile slabe strălucind în noapte, pantofii doctorilor scârțâind pe podelele dezinfectate, pacienții și doctorii care se luptau cu moartea, crizele de tuse care se auzeau pe holuri, somnul agitat, râsetele stridente venite dinspre biroul asistentelor…

Preferam nopțile. Mă simțeam mai bine într-un mediu care spunea că normalitatea este subțire ca o coajă de ou. Dacă te uiți mai atent, n-ai cum să nu vezi – dacă te uiți mai atent.

Toate căutările mele nu au găsit-o pe Carmel, dar m-au adus aici, unde mi-am construit reputația de a fi capabilă, calmă, profesionistă. Când mă gândeam la ea acum, o vedeam ca pe vârful unui ac: toată această lume mare, iar Carmel – doar un punct minuscul.

De două ori am crezut că o văd în spital, cu coada ochiului.

Prima oară, stând lângă patul unui copil grav bolnav. Stătea cu capul plecat, uitându-se foarte serioasă în ochii lui, cu mâinile în buzunarele paltonului roșu. A doua oară, la capătul unui hol, cu mâna ridicată ca într-un salut sau într-un gest de rămas-bun.

Dar de cele mai multe ori era doar ca o stafie: un gol în aer.

La început am crezut că studiile mele vor ajunge să-mi răspundă la întrebările despre misterele firii umane: cum am devenit ce suntem astăzi și cum reușim să ne înțelegem unii pe alții… *Protoplasma este produsă de o altă protoplasmă preexistentă*… Dar răspunsul a fost un alt bebeluș. Paul a venit

după mine în noaptea în care Lucy a ajuns la spital pentru a doua naștere.

— Nu va dura mult. Cel puțin așa a fost data trecută, mi-a spus el, iar eu i-am văzut ochii strălucitori.

În mod ciudat însă, travaliul ei a fost unul lung. M-am silit să rămân concentrată, completând fișe, pregătindu-mă pentru vizitele de dimineață ale doctorilor. De fiecare dată când suna telefonul din biroul asistentelor, ridicam imediat receptorul.

Lumina zorilor se ivea prin ferestre când a venit din nou să mă caute.

— I-a fost mai greu acum, a zis el; avea cearcăne adânci în jurul ochilor. Beth, este fetiță. Fetiță.

— Fetiță, am repetat și eu prostește.

Și-a întins mâinile spre mine și, peste umărul lui, m-am concentrat la căruciorul de medicamente de care răspundeam în acea noapte și care era plin cu tuburi de medicamente cu capace albastre și roșii, așezate rânduri-rânduri. Am simțit cum tot aerul e aspirat din clădire de parcă într-un pat aflat sus, la maternitate, ar fi fost o bombă învelită în pătură.

— O fetiță, am spus din nou și ne-am îmbrățișat plângând, deși nu pot să zic dacă plângeam de fericire sau de tristețe, atât de amestecate îmi erau sentimentele.

— Hai cu mine s-o vezi.

Am clătinat din cap și am apucat căruciorul.

— Lucy are nevoie de odihnă, am zis.

— Un minut, te rog. E mai bine dacă faci asta acum. Vreau ca totul să fie bine, Beth. Nu vreau s-o umbrească nimic. E doar un bebeluș.

M-am gândit la ursitoarea cea rea care vine la botez, cea care lasă un blestem asupra fetiței. De asta le e frică – undeva în adâncul sufletului lor. Vor să se asigure că-mi las binecuvântarea, nu blestemul.

Lucy m-a întâmpinat cu un zâmbet istovit și mi-a întins copilul roz și adormit.

— Ea e Flora, mi-a spus în timp ce o luam în brațe.

— Bună, Flora, i-am șoptit și bineînțeles că nu era nicio bombă, ci doar un bebeluș cald, obosit după ce abia ieșise în lume. Să fii binecuvântată. Să fii binecuvântată, am repetat.

Când au plecat, le-am făcut cu mâna de pe treptele spitalului, apoi m-am întors la treabă – înapoi la muncă, înapoi la micile acțiuni: paharul de apă ridicat la buzele pacienților în miezul nopții, aranjarea lenjeriilor de pat, curățarea ploștilor…

În mașină, spre casă, în timp ce lumina zorilor se revărsa peste câmpuri, întotdeauna mă așteptam ca ea să fie pe bancheta din spate. „Oare s-a întors?” Nu, nu de data asta. „Atunci când?” Mi-am aruncat cheile în vasul de alamă de lângă ușă și m-am privit în oglindă. Aveam părul tuns bob scurt, perfect pentru o asistentă. Fața mi se subțiase. Cu banii câștigați îmi aranjasem casă, cumpărasem vopsea și făcusem pereții de la parter să strălucească galben cald, cum e coaja de pepene. „O să-i placă această culoare”.

La etaj, în camera lui Carmel, cu un roz strălucitor, am adăugat-o pe *Flora* pe harta ei. Jack, Flora, Graham – toți erau nume noi și simțeam cum hărțile noastre se despărțeau, divergeau, se formau și se reformau pe măsură ce alți oameni și alte locuri soseau, îngrămădindu-se pe ele.

M-am uitat prin camera ei amintindu-mi de camera mea din casa părinților. De fiecare dată când mă duceam la culcare, mă opream în capul scărilor. În majoritatea timpului țineam ușa închisă, dar mai existau momente când intram să mă uit la tricourile împăturite frumos, la desenele ei, la cărțile ei, la cuvertură, apoi le atingeam ușor pe toate. Deschideam cutia pantofilor roșii,

nepurtați, și mă uitam la ei. Atâta vreme cât îi aveam, ea nu putea să plece de tot de lângă mine.

47.

Toată ziua am vrut să citesc scrisoarea, dar nu pot câtă vreme tata-mare e lângă mine, iar acum s-a întâmplat și dezastrul. Rulota s-a oprit chiar în mijlocul pustietății.

Coborâm din mașină și înaintăm pe jos, iar eu iau o pătură în ultimul moment, în cazul în care tata-mare vrea să se așeze.

— Hai să oprim o mașină și să cerem ajutor, spun eu.

— N-am ști cine oprește, zice el și stă în mijlocul drumului. Dacă sunt prieteni sau dușmani. Nu, îmi amintesc că la câțiva kilometri în direcția aia e un oraș, spune și face un semn cu capul spre niște dealuri. Vom găsi ajutor acolo.

Mergem mai departe și poate că are dreptate, pentru că atunci când o mașină trece pe lângă noi, oamenii din ea probabil se gândesc că suntem niște „vagabonzi", după cum spunea Dorothy.

Se face atât de liniște, încât totul pare straniu și cerul se simte din ce în ce mai apăsător deasupra noastră. Dealurile din jurul nostru devin negre. Merg chiar în spatele lui tata-mare. Mă gândesc că numai noi doi mai cutreierăm prin această lume pustie. La fel de bine am putea fi legați cu lanțuri unul de altul. Chiar dacă aș avea un fierăstrău, nu aș putea să le tai și să mă eliberez de el. Lanțul atârnă greu de gleznă și mă țintuiește pe loc.

Dar mai bine mă concentrez la spatele lui, mare și solid în haina lui neagră, pe care văd pete de transpirație tot mai mari.

— Ce vezi? întreb eu într-un târziu.

— Nu prea multe. E o lumină undeva acolo.

Mă dau într-o parte ca să pot vedea. Luminile pâlpâie în fața noastră, dar par să se afle la mare distanță.

— Orașul ăla pare mai departe de câțiva kilometri. Mai bine am fi mers în cealaltă direcție,

înapoi spre celălalt oraș, cel din care am plecat.

— Nu, nu, nu. Orașul ăla era și mai departe și am fi ajuns acolo fără mașină sau arme. Puteam fi atacați. Puteam fi jefuiți și bătuți.

— Probabil. Atunci mai bine mergem mai departe.

Și asta facem. Lăsăm urme în noroiul de pe marginea drumului. Mă simt bine totuși – lăsăm un fel de indicii. Mergem cât mai departe de drum, ca nu cumva să ne calce vreo mașină care nu ne vede în lumina crepusculară. În fața mea, tata-mare începe să meargă mai încet, șchiopătatul i se agravează și pornește să tremure din tot corpul. Broboanele de transpirație de pe haina lui tremură și ele, de parcă ar fi sute de copii ce se agață înspăimântați de tatăl lor.

— Tată-mare, lasă-mă să merg în fața ta. În afară de pantofi, nu vezi nimic dacă ții capul în jos.

— Nu mai pot, zice el și abia respiră. Nu mai pot. Trebuie să ne oprim.

— Facem o pauză și poate îți vei recăpăta puterile ca să mergem mai departe. Sau am putea să ne întoarcem la rulotă, să dormim acolo în noaptea asta și să ne gândim la ce putem face mâine-dimineață.

— Nu. Sunt terminat. Nu mai pot. Nu mai pot să fac niciun pas. Îmi simt șoldul de parcă ar fi pus pe foc. Ar trebui să ne rugăm. N-am avut niciodată nevoie de un ajutor atât de mare.

Îi văd fața în lumina slabă, schimonosită de durere, și chiar sunt îngrijorată pentru că suntem singuri.

— Uite, stai aici, pe marginea drumului, spun eu și el se lasă ușor în jos pe o ridicătură de pământ acoperită cu iarbă. În timp ce se așază, mă ține de mână ca nu cumva să se dezechilibreze și să cadă.

— La ce s-a ajuns, Carmel? Suntem puși la încercare. Și când mă gândesc la cum ar fi putut să meargă lucrurile…

— Am putea să ne rugăm, așa cum ai zis. Pentru ajutor.

A uitat de asta.

— Da, da. Doar că…

— Ce?

— Sunt atât de obosit! Crezi că ai putea să începi tu? De data asta?

Mă gândesc la asta pentru o secundă. Ar fi foarte neobișnuit pentru noi.

— Da, cred. Dacă te-ar ajuta…

Mă așez lângă el ca să poată să-mi țină mâinile între ale lui. Știu că-i place să facă asta și mă gândesc că încearcă să se vindece prin mine, dar nu mă deranjează.

— Poți să spui orice simți.

Închid ochii.

— Dragă lume, încep eu, dar mă gândesc mult la ce vreau să spun. Câteodată ești un loc în care foarte greu îți poți trăi viața. Te rog, dacă ai putea, trimite-ne o rulotă nouă. Și ne-ar ajuta și niște dolari în plus.

Apoi nu mai zic nimic, pentru că mă gândesc la Nico și mă rog să-l revăd, dar nu vreau ca tata-mare să audă despre asta. Deschid ochii și-l văd puțin nemulțumit.

— Nu a fost cea mai evlavioasă rugăciune.

— Dar ai zis să spun ceea ce simt.

— Nu poți cere bunuri lumești, care să-ți fie aduse, Carmel. Dumnezeu nu este un catalog de cumpărături. N-are o parcare plină de mașini.

— Bine, hai că mai încerc o dată, oftez eu.

— Nu, cred că ai încercat suficient.

— Dar…

Nu vreau s-o spun, dar doresc enorm să mă rog pentru mama. Și să spun că sper că veghează asupra noastră, chiar dacă știu că n-are cum s-o facă.

— Nu ne mai rugăm. Nu știu dacă Dumnezeu vrea să audă o astfel de rugăciune.

Mă hotărăsc să-mi păstrez rugăciunea pentru mama pentru mai târziu. Mă ridic și observ ceva.

— Uite, tată-mare, e un șanț în spatele tău.

E bine că ne-am oprit rugăciunea acum, pentru că altfel se întuneca și n-am mai fi văzut șanțul.

N-am mai fost așa de fericită niciodată la vederea unui șanț. Sar în el, mă las în jos și încep să pipăi în jurul meu.

— Este uscat. Foarte uscat. Putem dormi aici în noaptea asta, zic eu după ce ies din șanț.

El pare aproape mulțumit că cineva îi spune ce se va întâmpla.

— Dacă spui tu, copilă…

Îl ajut să coboare în șanț, unde cresc ferigi, așa că nu dormim pe pământul gol. Îl învelesc bine cu pătura, din colțul căreia îi fac și o pernă. Este atât de obosit, încât adoarme aproape imediat și eu mă gândesc la scrisoare și dacă să mă încumet s-o citesc. O scot foarte ușor din buzunar, încercând să nu fac niciun zgomot. Sunetul de hârtie ruptă îl face însă pe tata-mare să bolborosească ceva și să se miște, așa că îngheț. Dar trebuie să văd cine este expeditorul. Așa că aștept să adoarmă la loc, sperând să fie destulă lumină atunci când o face.

De-abia mai disting literele când tata-mare începe să sforăie.

La Casa Rosa
Durango
Chihuahua
Mexic

Dragă Carmel,

Sper că scrisoarea asta va ajunge la tine. Am trimis zece astfel de plicuri în locuri diferite, locuri unde obișnuiam să mergem, așa că, cu puțin noroc, unul dintre ele va ajunge în mâinile tale.

Ah, Carmel, vezi cât de bine scriu acum? Am continuat să exersez și acum pot scrie destul de

bine în spaniolă și-n engleză. Mă gândesc des la tine.

Mama a cumpărat o casă aici. Are două etaje, e văruită în roz-închis și e cea mai colorată din tot satul. Oamenii o folosesc atunci când explică direcții – ia-o la dreapta la casa roz sau ia-o la stânga la casa roz, pentru că, într-adevăr, suntem într-o intersecție. Mama spune că acum are tot ce și-a dorit și nu mai trebuie să muncească pentru alții niciodată. Tatăl nostru a încercat să se întoarcă la noi când a auzit că avem casă. A stat afară trei zile la rând până când mama a aruncat apă fierbinte pe el de la etaj, și el a fugit urlând. Ne-a fost frică și ne-am gândit că iar trebuie să fugim ca data trecută, dar nu l-am mai văzut de-atunci. Mama se crede în paradis. A plantat flori în fața ușii și roșii în curtea din spate. Câteodată te visez. Într-un vis, erai un animal care putea vorbi, dar nu știu ce fel de animal, nu-mi era clar.

Câteodată mama spune că ar fi trebuit să te luăm cu noi. Cred că și ei îi e dor de tine și mai spune că puteam face o avere aici cu ajutorul tău, dat fiind faptul că mexicanii sunt cei mai creduli când vine vorba de religie. Dar apoi spune că, dacă ai fi venit cu noi, ai fi adus numai belele. Mi-e dor de tine foarte mult, Carmel, și stau și mă întreb dacă-ți mai scrii numele peste tot și dacă mai vrei să muncești într-un spital, după cum îmi spuneai odată.

Adesea, Silver se îmbracă cu o rochie frumoasă și se duce să stea pe bancă afară încercând să agate băieți. Dar e atât de liniște aici, că singurul care se plimbă pe stradă este un câine bătrân, cu blana roșcată, și tot ce s-ar putea întâmpla ar fi să se oprească și să se scarpine de purici. Nu mă interesează că este liniște, dar mi-aș fi dorit să fii și tu aici. Am fi putut citi și scrie împreună. Câteodată mă întreb dacă ne vom mai vedea vreodată, deși cred că nu.

Sora ta iubită,

Îi ating numele și mă gândesc la casa lor roz în soarele strălucitor care probabil a fost cumpărată cu banii furați. Mă bucur pentru Melody, dar nu mi se pare corect în condițiile în care eu am rămas cu tata-mare și ni s-a stricat mașina. Mă bag lângă el sub un colț de pătură și rostesc o rugăciune pentru Melody, apoi una pentru mama. Îi spun mamei că încă o iubesc și sper că poate veghează asupra noastră dacă a ajuns în rai. Însă mă răzgândesc, pentru că nu sunt sigură că aș vrea să mă vadă dormind într-un șanț doar cu o pătură pe mine.

∵

Dimineața mă trezesc mult mai devreme decât tata-mare. Cerul are o culoare ciudată, dar frumoasă – gri și mov. Pare că și aerul din jurul nostru e în aceleași nuanțe. Ies de sub pătura care s-a încurcat în timpul nopții. Îmi este frig și sunt amorțită, fiindcă am dormit pe jos, așa că mă chircesc cu genunchii la bărbie și-mi suflu în mâini ca să mă încălzesc.

Tata-mare doarme foarte liniștit. Pătura se mișcă în sus și-n jos în timp ce respiră. O pasăre se așază pe el, își întoarce capul când pe-o parte, când pe alta și încearcă să culeagă ceva de pe pătură, de parcă ar fi găsit mâncare. Un vânt plăcut adie în jurul nostru și face ca iarba să se miște. Tata-mare începe să se trezească bolborosind ceva și pasărea așezată pe el își ia zborul. Se ridică în capul oaselor, pe jumătate învelit în pătură.

— Unde suntem?

Se uită în jur, apoi își amintește. Chipul i se asprește.

— Ce facem acum, Carmel? Ce facem acum?

Nu știu ce să-i zic, așa că încerc să-mi încălzesc mâinile în continuare. El își aruncă privirea spre cer.

— Te rog, Doamne, arată-ți fața spre noi în timp de nevoie…

Mă uit și eu spre cer și văd cum se mișcă norii gri-mov. El continuă să se roage, dar până la urmă rămâne fără rugăciuni.

— Ar trebui să-ți împreunezi mâinile când ne rugăm, îmi spune.

Dau din umeri în loc să-i răspund, sperând că vom schimba subiectul. Mă gândesc că ar trebui să hotărâm ce vom face acum, nu să ne rugăm. Oricum, astăzi sunt supărată pe Dumnezeu și câteodată îmi amintesc că tata nu credea că ar exista așa ceva și nici mama nu era sigură.

Tata-mare își scoate ochelarii din buzunarul hainei, ca să-i șteargă. Fără ei, ochii lui par goi și palizi.

— Copil îndărătnic. Dumnezeu ne ascultă, cum poți să crezi că nu? Câteodată pare să știe tot ce gândesc. Este înfricoșător.

Nu vreau să mă cert, deși văd că el vrea. Încep să fac genuflexiuni ca să-mi pun sângele în mișcare.

— Ei bine, ce ai de spus?

Se pare că nu vrea să mă lase în pace. Simt cum încep să mă enervez.

— Toată această vorbărie cu cerul… Cerului nu-i pasă de noi, ci doar de sine. Și în curând va începe ploaia, așa că am face bine să mergem.

— Cum poți tu, dintre toți oamenii, să spui așa ceva? Te-am ocrotit și am avut grijă de tine și acum spui prostiile astea despre vorbitul cu cerul. Să negi darul dat de Dumnezeu este un mare păcat, copilă. Mă omori când vorbești așa. Sunt deja pe jumătate mort, spune el cu capul în mâini.

Nu-mi place când îmi dă de înțeles că sunt un înger sau o sfântă. Vreau să fiu o persoană normală.

— De la oameni vine, tată-mare, cred că de la ei am puterea asta.

— Și eu? Ce înseamnă asta? În toți acești ani nu s-a putut face nimic pentru mine?

Îi tremură umerii și cred că va începe să plângă.

— Așa stau lucrurile. Pur și simplu așa stau lucrurile. Nu știu de ce, zic eu, deoarece nu știu ce altceva să-i răspund.

Se lasă liniștea o vreme, apoi tata-mare începe să vorbească printre degete, pentru că încă își ține capul în mâini.

— Câteodată cred că cineva e pe urmele noastre, Carmel.

— Ce vrei să spui?

— Îl văd. Îl zăresc cu coada ochiului, în oglinzile mașinii, prin geam…

— Pe cine, tată-mare? Despre cine vorbești?

— Te vrea. Vrea ce e al meu. Va face orice…

— Tată-mare, cine? De ce ar fi cineva pe urmele noastre? urlu eu, căci se pare că este singura modalitate de a-l face să mă asculte.

— Să te salveze. Să te ducă înapoi.

— Să mă salveze de la ce?

— De mine…

— Tată-mare, vorbești în dodii. Cine e el? Cum arată?

— Nu știu. Tot ce am văzut a fost o pălărie. Câteodată un pardesiu. Arată diferit de fiecare dată, spune el printre degete, iar eu nu pot să-i văd decât un ochi.

— Cred că ai vedenii, oftez. Trebuie să rămâi calm și să nu te mai gândești la oameni cu pălării. De ce te înspăimântă mereu gândul că cineva mă va lua de lângă tine?

— Ai dreptate. Tu ești a mea.

— Nu, nu sunt *a ta,* mă enervez și dau cu piciorul într-o piatră. Nu sunt o bucată de pământ. Oricum nu te-am întrebat niciodată de ce m-ai luat tu.

Din cauza nervilor, cred că fruntea mea arată ca o căpățână de usturoi.

— Știi de ce, copilă. Tatăl tău nu te-a vrut. Am luat povara pe care el a fost prea egoist să o ducă asupra lui, toată responsabilitatea.

— Dar poate s-a răzgândit acum, zic eu, pentru că acest gând mi-a trecut adesea prin minte în ultima vreme.

Îmi înfig degetul mare în pământ și încep să trasez linii cu el, fiindcă știu că n-ar fi trebuit să zic asta, dar el rămâne tăcut și, când îl privesc, expresia feței lui mă face să îngheț. Fără niciun avertisment, furnicăturile s-au întors și-mi traversează tot corpul.

— Poate ar fi mai bine să ne oprim aici, spune el.

— Ce vrei să spui?

— Să punem capăt. Amândoi. O dată pentru totdeauna.

Încep să urlu:

— Taci din gură! Bătrân prost. Ești…

Se ridică în picioare de parcă nu-l mai doare nimic și aruncă pătura pe jos. Văd o licărire a vechii lui puteri, îndreaptă umerii, iar mâinile lui par să devină mai mari.

— Tu nu ești copil, ești diavol.

Apoi cuvintele îmi zboară din gură.

— Cine e Mercy, tată-mare? Cine e?

— Tu ești.

— Nu, cealaltă. Cea adevărată, din pașaport. Ce-ai făcut cu ea? Unde e?

— Ce știi tu despre Mercy, băgăcioasă mică? întreabă el cu vocea stinsă și împietrit.

Furnicăturile sunt atât de puternice, încât aproape cad din picioare.

— Nimic. Vreau doar să știu că e bine. E bine? Ai rănit-o, nu-i așa? urlu eu acum. Ce s-a întâmplat cu ea?

Arată ca și cum dacă ar lovi pe cineva, l-ar omorî pe loc.

— Taci din gură, diavole! țipă el.

Dar nu mă opresc, nu pot.

— Aha, deci acum sunt diavol? Foarte bine! urlu și eu și-mi întind mâinile în buzunare, sar din șanț și încep să alerg pe drum.

Apoi mă opresc și mă uit în urmă.

— Știi ceva? Cred că mama a avut dreptate de la început să nu vorbească cu tine. A fost vina ta că v-ați certat, nu-i așa? Nu și-ar fi dorit să ai tu grijă de mine, îi mai zic, apoi mă întorc și-mi continui drumul.

— Carmel! Carmel, întoarce-te. Nimeni altcineva nu te-a vrut. Asta e adevărul, strigă el în urma mea.

Simt cum mă ia cu amețeală.

— Carmel, te rog. Te rog!

Îi aud strigătele demne de milă, mai fac câțiva pași, apoi toată energia din mine pare că mă părăsește. Mă uit înapoi – stă aplecat și măreț, dar îl văd doar de la genunchi în sus, pentru că este încă în șanț. Însă asta nu-l face să pară amuzant, ci să arate fioros și puternic, ca un vrăjitor.

— Carmel, ajută-mă. Ajută-mă să ies de aici. Nu mă poți lăsa așa.

Nu mă mai simt nervoasă, doar fără vlagă și nefolositoare.

— Carmel, lasă-mă să-l sun pe pastor. Cel puțin la întrunire vom mânca și ne vom spăla, vor avea grijă de noi.

Nu știu ce e. Poate sunt anii petrecuți cu el când încercam să-mi amintesc mereu că sunt Carmel, nu Mercy. Sau poate dorul foarte mare de mama și de tata. Sau poate tot acest circ cu vindecatul. Dar deodată simt că poate într-o noapte m-a tăiat și a scos-o din trupul meu pe Carmel, care arăta ca păpușa rusească ce nu mai are nicio altă păpușă ascunsă în interiorul ei. Avea fața mea, însă el a pus în loc o păpușă cu fața *lui* și i-a atașat un ceas care s-o activeze chiar acum, chiar aici, pe marginea drumului.

Încep să mă simt prost. Cât de mult îmi doresc să fiu normală! Să vorbesc cu prietenele mele, să probez eșarfe și pantofi și să am parte de petreceri adevărate de ziua mea la care să primesc cadouri precum telefoane mobile. Cât de mult îmi doresc

să dorm într-un pat normal, cu lumini sub formă de zâne proiectate pe perete, și să am lângă mine ghiozdanul de școală pregătit pentru a doua zi. Văd asemenea fete în orice oraș prin care trecem. Stau la mese în restaurante și chicotesc spunându-și secrete la ureche, la fel cum făceam eu cu Sara. În timp ce vorbesc și râd, își amestecă băutura cu linguriţele cu coadă lungă. Au unghiile vopsite în roz, culoarea acadelelor, și pleoapele lor au chestii strălucitoare pe ele.

Simt în mine păpușa lui tata-mare și mă întreb cum voi reuși s-o scot afară. Acum el nu mai arată puternic, e încovoiat și scâncește ca un pisic.

— E în regulă, tată-mare. Nu te voi lăsa aici.

Oftez și toată energia mea se scurge pe drum și picură în șanț pe lângă picioarele lui. Închid ochii și simt pe față adierea vântului.

— Nu te îngrijora. Totul va fi bine, îi spun.

— Fata mea! zice el și întinde o mână ca să-l trag afară. Nu trebuie să ne mai certăm așa niciodată. Suntem doar noi doi și trebuie să avem grijă unul de celălalt.

48.

Tata-mare spune că Munroe ne așteptase în tot acest timp, ne așteptase în biserica lui. Se pare că a uitat că am fugit de el. Când mă gândesc la Munroe așteptând, mi-l imaginez ca pe un păianjen. Și-a întins pânza peste tot Texasul și aici suntem și noi acum.

— Am știut dintotdeauna că ne vom întoarce la el, spun în timp ce mergem spre casa lui și ținem în mâini cele câteva obiecte ale noastre.

— Ce-ai zis?

Tata-mare poate e surd de o ureche – cea dreaptă –, dar aude bine când vrea.

— Ce casă frumoasă are domnul Munroe, spun eu. Oare a cumpărat-o cu banii făcuți de pe urma săracilor pe care i-a adus să-mi pun eu mâinile pe ei, de pe urma bebelușilor care sufereau de malformații ale coloanei vertebrale, de pe urma bărbatului cu o mână mai mică, de pe urma femeii care nu putea rămâne însărcinată sau de pe urma bărbatului care credea că pierderea părului e demnă de vindecare?

Tata-mare se oprește în mijlocul aleii și-și fixează ochii decolorați pe mine.

— Domnul Munroe este un om al lui Dumnezeu. Ar trebui să-l respectăm. Ne primește în casa lui când avem cea mai mare nevoie. Trebuie să te porți frumos, Carmel. Ar putea fi începutul unei noi vieți pentru noi. Dacă domnul Munroe hotărăște că ne vrea alături de el, ar fi răspunsul la toate rugăciunile noastre. Nu strica asta cu purtarea ta nesuferită. Sincer, nu știu ce te-a apucat de la o vreme.

Îi spun că nici eu nu știu și chiar vorbesc serios.

— Treaba asta e importantă pentru noi, Carmel, foarte importantă, zice el stând în fața ușii lui Munroe, deși încă nu a sunat la sonerie.

De fiecare parte a ușii este câte un stâlp alb, la fel ca la hotelul unde ne-am întâlnit prima oară cu Munroe, în urmă cu mulți ani.

Mă uit la plasturele cu care și-a reparat ochelarii în autobuzul cu care am venit aici, pentru că s-au rupt atunci când i-a scos să-i șteargă. Îi văd mâinile tremurând în timp ce își cară lucrurile – o cămașă, Biblia și șosetele, toate îndesate într-un ghiozdan vechi. Văd cum amână să apese pe sonerie.

— E în regulă, tată-mare. Totul va fi bine, zic eu gândindu-mă că trebuie să-l liniștesc.

Și apăs pe sonerie în locul lui.

∵

Munroe ne duce la întrunire în SUV-ul lui uriaș. Eu și tata-mare suntem regele și regina care stau în spate, chiar avem și o pătură peste genunchi. Suntem la înălțime și vreau să le fac cu mâna oamenilor care merg pe stradă. Toată lumea ne privește și eu le zâmbesc tuturor.

Munroe conduce, dar se tot uită la noi peste umăr, căci este foarte fericit și are chef de vorbă.

— Uită-te la ei, Dennis. Uită-te doar la mica noastră întrunire din Texas și ai să vezi cum vor veni. Este de proporții biblice. Chiar așa. E ca atunci când mulțimea l-a urmat pe Iisus la intrarea în Ierusalim.

— Numai că n-a intrat în Ierusalim într-un SUV.

Tata-mare îmi aruncă o privire urâtă când spun asta. O privire de avertisment. Mi-aș dori să-și repare ochelarii, pentru că îi strică imaginea.

Tata-mare schimbă subiectul, deși nu știu ce e rău în ce-am spus, mai ales că e corect din punct de vedere istoric. De fapt, mint. Știam că-l va deranja.

— Am auzit la radio că va veni o furtună mare în nord, spune el îngrijorat.

— Ah, da. Asta pentru că cei de acolo sunt necredincioși. Furtuna se va opri înainte să ajungă la noi. Vânturile geroase îi vor lovi din toate

părțile, să le arate cum e iadul și cum, într-o zi, focul se va dezlănțui asupra lor.

Tata-mare chicotește. Întotdeauna a fost sub influența lui Munroe, chiar dacă eu cred că-i mai deștept decât el. Cumva, toată această discuție despre iad îl face pe tata-mare să se simtă important și în siguranță. El crede că este unul dintre aleșii care nu vor sfârși în lacul de foc. Dar știu și că sunt zile în care nu-i atât de convins de asta.

— Cu siguranță. Se va ridica un zid de gheață în jurul nostru și cei de afară ne vor vedea prin el. Ne vor vedea siluetele prin el și își vor dori să fie cu noi, dar va fi prea târziu. Noi vom fi înăuntru și ei afară…

Munroe se uită peste umăr. Sincer, tata-mare pare cam ciudat cu chestiile pe care le zice în ultimele zile. Nu prea are idei coerente. Parcă ar vrea să joace un rol care nu i se potrivește, chiar dacă își dorește foarte mult. Îmi pare puțin rău pentru el, mai ales că Munroe îl privește și probabil își zice: „Ce om ciudat”. Așa că încep să strig „Amin!”, iar tata-mare tresare speriat, pentru că până acum n-am scos o vorbă.

Munroe chicotește și el. A uitat de tata-mare că e ciudat.

— Amin! țipă și el. Aleluia!

Tata-mare își întoarce privirea spre geam, de parcă strigătele noastre îi rănesc urechile și vrea să se ferească. Observ că are toane și se uită la mine.

— Te-ai fardat? mă întreabă și are dreptate.

M-am dat cu ruj și cu ceva pudră găsite în dulapul din baia lui Munroe care probabil aparțineau soției lui. Dar m-am dat cu atât de puțin, că am crezut că nu vor observa.

— Nu. De unde aș lua eu farduri?

Mormăie și se apleacă spre mine.

— Astăzi arăți ca o femeie.

— Păi, fata crește, intervine Munroe, dar tata-mare nu-l aude.

Știe că încercările lui de a-l impresiona pe Munroe au eșuat.

— Diavolul are un loc special unde face cosmeticale pentru femeile care se sulemenesc. Are un laborator în care demonii fac rujuri cu nume ciudate, ca „Inimă înflăcărată”, când de fapt singura inimă înflăcărată este a lui Iisus.

„Ah, tată-mare, ce caraghios ești!” mă gândesc eu. „Îi vezi pe demoni ca pe elfii lui Moș Crăciun care împachetează cadouri ca să le ducă pe femei în ispită. În plus, fardurile sunt ale doamnei Munroe și dacă spui că sunt demonice, atunci o faci și pe ea demon”.

— Ah, da? Credeam că-s produse de L’Oréal, spun eu știind că asta îl va enerva.

Spre surprinderea mea, pe Munroe îl bufnește râsul și îmi dau seama că-i place să-l vadă pe tata-mare într-o poziție proastă, ca să pară el mai important. Tata-mare se uită iar pe geam și-mi pare rău de el, mai ales când îl știu pe Munroe în casa aia mare în timp ce noi nu avem nimic, pentru că tata-mare nu știe cum să se descurce. Așa că-i caut mâna sub pătură și i-o cuprind cu mâna mea, simțind-o pe a lui uscată și noduroasă.

Mulțimea de oameni din jurul mașinii devine din ce în ce mai densă. În fața noastră e un autobuz, iar pe ușile lui din spate e pictată o cruce mare din care ies flăcări.

Parcăm în zona VIP-urilor, care e delimitată prin funii. Foarte multe mașini sunt inscripționate cu sloganuri de genul „Mi-am dăruit inima lui Iisus. Dar tu?” și cu o poză cu o inimă care pare a fi o minge de foc. Îmi duc mâna la piept, pentru că și inima mea arde.

Mă uit la cer.

Mai devreme era albastru, acum însă e alb. Astăzi e una dintre acele zile – precum aceea petrecută în șanț – când te apasă ceva și aerul vibrează.

Tata-mare își scoate din portbagaj rucsacul vechi.

— Rochia ta e aici.

Este rochia pe care am purtat-o la falsa aniversare de nouă ani. Deși nouă – la fel ca toate lucrurile pe care le cumpăra Dorothy –, atunci îmi fusese puțin mare, iar acum trebuie să mă chinuiesc să încap în ea. Un singur lucru bun a adus plecarea lui Dorothy – pot să port din nou blugi.

— Chestia aia veche, spun eu, căci nu-mi vine să cred că a cărat gunoiul ăla până aici. De ce ai adus toate lucrurile astea cu tine?

O văzusem îndesată în rucsac când eram la Munroe. Rochia mea albă cu volănașe arată acum ca o fustă veche și purtată îndelung. În rucsac sunt și câteva eșarfe. Biblia cu paginile tăiate. Lucruri de pe vremea lui Dorothy.

— Te poți schimba înainte dacă vrei.

— Dacă vreau… mormăi pentru mine.

Ei nici măcar nu mă aud. Amândoi merg în fața mea repede, închipuindu-și că sunt plini de – cum să o numesc? – vigoare. Ambii sunt îmbrăcați cu haine lungi negre și Munroe poartă pălărie. Ocupă atât de mult loc pe aleea care duce spre corturi, încât oamenii se dau la o parte din calea lor. Tata-mare se simte mai bine astăzi, nu mai șchioapătă atât de rău, lucru care se întâmplă atunci când e fericit.

Mă uit din nou la cer.

— Ce aștepți?

Munroe se întoarce spre mine. Nu mai zâmbește, așa că nu-i mai pot vedea dinții mari. Fără dinți, fața lui este roz ca interiorul unui pepene verde, cu ochi răutăcioși.

Dar nu mă mai pot mișca nici dacă aș vrea. Cerul are o culoare albă bizară și eu am tălpile lipite de pământ. Văd o urmă de respirație rece care se înalță și care-mi atinge fața. Cerul alb se îngroașă, umbrele se mișcă și, într-o clipită, tata-

mare și Munroe sunt lângă mine. N-am mai avut parte de mult de astfel de episoade. Până la urmă, îi spusesem lui tata-mare despre asta și el îmi zisese că probabil fuseseră efectele medicamentelor luate când eram bolnavă, când veniserăm aici prima oară, dar credeam că dispăruseră.

— Mai face așa câteodată.

Tata-mare se încruntă și se apleacă foarte greu, apoi îmi cuprinde glezna și încearcă să-mi ridice piciorul.

— E în regulă, nu durează așa mult acum, continuă el.

Munroe își bagă mâinile în buzunare. Aerul rece îl înconjoară de parcă l-ar adulmeca. Nu-l poate vedea cum îl văd eu, dar îl simte și i se face frig.

— Sper să nu dureze, Dennis. Aveam niște temeri legate de asta, dar mi-am pus reputația în joc. Dacă va da greș…

— Nu va da greș. Nu va da greș deloc. Haide, Carmel, ajută-mă puțin.

Dintr-odată îmi revin și tălpile mi se dezlipesc de pământ.

— Nu te îngrijora, tată-mare.

Mă întind și-i ating părul alb surprinzător de mătăsos, de parcă ar fi folosit balsamul Pantene al lui Munroe. Poate nu suntem atât de diferiți.

— Uite, îi spun eu și ridic un picior.

Durerea lui tata-mare îl face pe Munroe să-i vină în ajutor.

Traversăm strada spre corturi. Între ele se întinde o cărare prăfuită. Vântul rece nu bate încă aici sau poate că a ajuns undeva atât de sus, încât capul meu nu-l simte. Din corturi răzbat cântece și rugăciuni. Sunetul e ceva de genul „Mmmmm, mmmmm, mmmmm” și un țipăt, „Mmmmm, mmmmm, mmmmm” și un țipăt și știu că un pastor bolborosește ceva despre Dumnezeu și mulțimea strigă „Aleluia!”

— Uite, tată-mare, uite, mă opresc și el pare îngrijorat că intru din nou într-un alt episod, dar îi fac semn să privească spre câmp, unde o cruce mare și neagră stă înfiptă în pământ și iese în evidență pe cerul alb.

— Ce frumos, nu-i așa? zâmbește Munroe.

Eu aprob, dar apoi îl văd pe tata-mare cum înlemnește la vederea crucii.

— Este calea spre judecată.

— Ce este?

Îmi dau seama că atât eu, cât și tata-mare îl enervăm pe Munroe. Îl irită toate aceste opriri, iar el vrea să ajungem mai repede să ne facem treaba.

— Astăzi. Voi fi judecat astăzi.

Tata-mare începe să tremure din tot corpul și, sinceră să fiu, mă sperie. Știu că este bătrân și slăbit, dar e singura familie care mi-a rămas. Doar Dumnezeu știe ce s-ar alege de mine fără el.

— Pentru ce să fii judecat? întreabă Munroe.

— Pentru Mercy. Pentru că am lăsat-o acolo…

— Dar e chiar aici.

Tata-mare se uită la mine.

— Ah… da…

Dar știu că nu se referă la mine și mă furnică din nou tot corpul.

— Haide, bătrâne. Hai să mergem. Nu va fi nicio judecată astăzi. Crucea face parte din aranjament, atâta tot, spune Munroe de parcă ar mâna o cireadă de vite.

Am intrat într-un cort înălțat chiar la marginea câmpului. Mă așez pe scenă și-mi balansez picioarele deasupra mochetei albastre de sub mine.

Un zgomot vine dinspre difuzoare:

— Mă puteți auzi?

Munroe și tata-mare sunt în spate și se joacă cu microfoanele. Îi aud cum chicotesc de parcă ar fi doi băieței de școală, hotărâți să facă vreo prostie, până când râsul lui tata-mare se transformă în tuse.

Mă uit la scaunele goale. În curând vor fi ocupate. Tata-mare va oficia slujba, dar oamenii

vor fi agitați și nerăbdători. Vor aștepta ca vedeta spectacolului să-și facă apariția. Vor veni în orice moment. Târându-și cu ei membrele și tumorile, bebelușii suferinzi, oasele bolnave și arsurile netratate pentru că nu beneficiază de asigurări medicale. Îi aud deja vociferând și toată această presiune mă face să mă întind pe scenă și să dorm.

49.

CINCI ANI ȘI 201 ZILE

Casa este agitată astăzi. Totul se mișcă. Nu știu de ce, dar nici eu, nici ea nu ne putem calma. Vântul face copacul să se lovească de zid. Dușumelele scârțâie și până și pereții par a ofta.

Telefonul sună pe hol. Zgomotul lui este diferit: ascuțit, insistent. Mă grăbesc să răspund. Cred că este o fereastră deschisă undeva, pentru că hainele puse pe balustrada scării se mișcă de parcă le-ar purta niște stafii neliniștite. Până și paginile galbene ale cărții de telefon – pe care e așezat telefonul – sunt frunzărite de curent suficient de puternic încât să mă îngrijorez că telefonul o să ajungă pe podea.

Mă întreb dacă este Graham, căci, până la urmă, chiar l-am sunat în ziua în care am avut grijă de Jack. Nu am mai făcut dragoste, dar cam o dată pe lună ne întâlnim și ne plimbăm sau mergem la un restaurant pentru cină. Îmi aduce aminte cum, o dată, a fumat o țigară pentru mine. Dar n-are cum să fie el. E miezul zilei și la ora asta predă unor copii într-o sală de clasă mare și aerisită.

Când ridic receptorul, am sentimentul că am ajuns la el fix înainte ca persoana care suna să închidă. Conexiunea este foarte proastă, se aude cu întreruperi.

— Beth?

— Da.

Iar se întrerupe.

— Sunt Maria. Beth, trebuie să vin la tine. Am… se întrerupe și nu mai aud nimic din ce-mi zice. Încerc să mișc receptorul ca și cum aș încerca să-i scot cuvintele pe acolo.

— Ce este? urlu eu. Ce-ai găsit?

Apoi se aude un zgomot și linia e moartă.

— Nu, nu.

Vocea mea răsună cu ecou pe scări. Las receptorul jos și, după un moment, sună din nou. Dar e mai rău acum și telefonul pare a fi infestat de voci care râd de mine – pe jumătate electrice, pe jumătate fantomatice – și numai asta aud.

Pentru o clipă îngheț. O imagine îmi apare în minte – nedorită, neinvitată o halucinație în care telefonul sună și o voce mă întreabă: „Mamă? Mamă, tu ești? Mă întorc la tine. Mă apropii, mamă. Mamă, mamă, mamă, mamă, mamă".

Maria sună din nou, de data aceasta pe telefonul mobil, și îmi spune că polițiștii reevaluează cazul și vor veni la mine.

— Telefonul tău fix are voință proprie, râde ea.

Mă plimb prin sufragerie. Am sentimentul că lucrurile încep să se lege. Îmi spun că am mai simțit asta și că totul se întâmplă doar în mintea mea. Casa e de acord cu mine, e liniștită acum. Stă îmbufnată sub soarele care nu aduce nicio căldură.

— Cum poți sta în casa asta? m-a întrebat un prieten la un moment dat.

— Dar cum aș putea pleca vreodată? Într-o zi aș putea deschide ușa și ea să fie acolo, i-am răspuns.

Însă a doua zi de dimineață m-am trezit pe canapea cu gustul amar de whisky în gură. Un gust pe care nu l-am mai simțit de foarte mult timp. Gâtul mă doare și mi-a înțepenit, căci am dormit cu capul pe cotiera canapelei. Mă simt fără vlagă, obosită. Probabil că nici de data asta n-o să însemne nimic, ca de obicei. Uite așa am ajuns aici. Ușor-ușor, odată cu trecerea anilor. O vreme, semne și indicii se ridică precum focile în valuri, pentru ca apoi să dispară la loc, lăsându-mă pe mal să cercetez cu privirea linia orizontului. În primii ani fuseseră semnalările în Scoția, în Belgia sau prin America de Sud. Poliția încerca să le elimine pe cele neplauzibile, dar tot veneau, câteodată foarte multe și una după alta. Și alteori nu auzeam nimic cu săptămânile. Paltonul roșu era lucrul pe care oamenii și-l aminteau și era văzut peste tot, o

armată de copii cu paltoane roșii apăreau peste tot prin lume. Devenise deja o distragere a atenției, una pe care polițiștii încercau să nu o mai bage în seamă, pentru că cine știe ce se întâmplase cu acea haină roșie? Dar mult timp după ce a dispărut, Carmel încă era cunoscută în ziare ca Fata cu Paltonul Roșu.

Bineînțeles că de fiecare dată când auzeam ceva intram într-o stare de angoasă severă. Și de fiecare dată toate știrile se transformau în nimic – era o altă fată, fiica altcuiva. Sau era ceva de care nu mai știa nimeni nimic, ca o apariție a Fecioarei Maria printre nori. Paul a pus pe picioare un fond local ca să plătească detectivul particular. Spuneau că găsiseră ceva interesant. Cineva a văzut-o într-un autobuz în Luxemburg, sau în Suedia, sau în Brisbane. De multe ori primeam scrisori: „Draga mea, știu unde îți este fata. Sunt medium de peste douăzeci de ani și o pot vedea limpede ca lumina zilei. Încă poartă paltonul roșu".

Am trecut prin atâtea alarme false, încât am devenit imună în fața lor. Dar pe cine încerc să păcălesc? Cafeaua mă trezește și mă pune pe picioare. Graham mă sună și eu îi spun ce s-a întâmplat.

— Vrei să vin la tine? Am câteva ore libere.

— Da, răspund, foarte surprinsă de mine însămi.

Am făcut duș, m-am schimbat și am așteptat la geam o jumătate de oră înainte ca ei să ajungă amândoi în același timp. Simt foarte multă afecțiune pentru Maria în timp ce se apropie de casă cu vântul care-i flutură paltonul. Are părul tuns foarte scurt și am impresia că nu voia să fie deranjată nici măcar de feminitatea unei tunsori bob extrem de obișnuite, așa că a scăpat de ea atunci când a devenit o distragere a atenției. Graham o salută cu un semn din cap și zâmbește în timp ce-i spune ceva și un neașteptat val de tandrețe față de el aproape că mă lasă fără aer.

— Beth, cât de mult mă bucur să te văd, spune ea.

De aproape pare mai bătrână. Dar mai e ceva. S-a schimbat. A devenit mai serioasă. E ciudat atunci când nu te mai vezi cu cineva pentru o perioadă lungă de timp și apoi poți vedea mai bine cum caracterul și toate gândurile respectivei persoane și-au lăsat amprenta asupra trăsăturilor fizice.

Stă pe marginea canapelei.

— Cum te simți, Beth? Văd că arăți bine.

— Munca mă face să merg înainte. Nu știu ce-aș face dacă n-aș munci.

— Asta e bine. Ascultă. În mare parte e doar o reevaluare, dar nu voi bate apa-n piuă, pentru că știu că te vei îngrijora. Este o șansă foarte-foarte mică și nu vreau să ai așteptări mari.

Zâmbesc. Formalitățile nu s-au schimbat. Dar m-am obișnuit cu ele și acum îmi plac. Le folosește fiindcă nu e foarte încrezătoare în propriile cuvinte și abia acum înțeleg asta.

— Bineînțeles.

Scoate din geantă un dosar, unul de plastic, cu fermoar de jur-împrejur. Înăuntru este o imagine mărită de format A4. Graham se sprijină de scaunul meu și-mi pune mâna pe umăr.

— Vreau să te uiți la asta și să-mi spui ce crezi.

Este chipul unei fete. Are capul puțin întors de la obiectiv și i se vede doar un ochi. Are o privire pe care nu o pot înțelege. O șuviță buclată îi cade pe față. Poza este umbrită, făcută de la distanță.

Simt o durere teribilă în stomac, o durere neașteptată care mă face să țip.

Maria ajunge lângă mine într-o clipită.

— Beth, ce este? Îmi pare atât de rău… Știu că asta te întristează…

Se ghemuiește pe podea, uitându-se în sus, spre mine, și chipul îi este îngrijorat.

— Ea e.

— Nu putem fi atât de siguri. Am făcut un test pe computer cu fotografia pe care ne-ai dat-o și

pare că se potrivește. Dar sincer, Beth, nu putem fi siguri. Nu putem să-i vedem fața bine din cauza părului, din cauza gulerului hainei nu putem să-i măsurăm mandibula…

Strâng atât de tare poza, încât începe să-mi tremure brațul și Maria mi-o ia cu blândețe dintre degete.

— Unde a fost făcută? întreb și mă întind după mâna lui Graham, iar degetele lui puternice și subțiri se împreunează cu ale mele.

Maria s-a întors pe canapea. Și pot să-mi dau seama că este îngrijorată de faptul că a dus asta prea departe și prea repede.

— Este un grup de nomazi din America. Polițiștii de acolo le-au făcut poze, acum câțiva ani, înainte să plece mai departe. Au o bază de date și o prietenă a mea lucra la un moment dat pentru ei. Poliția a uitat însă să-i anuleze accesul la baza asta de date, așa că, din când în când, mai scotocește pe acolo. Doar se uită. Asta ne e meseria, de oameni băgăcioși. Când a văzut poza asta, m-a sunat.

— Ah, Doamne, mai dă-mi să văd.

Îmi întinde coala A4, dar, după felul cum mi-o înmânează, pare mai ezitantă acum. Poza e alb-negru și nu pot vedea culoarea părului. Însă e mai bine așa, pentru că poți vedea oasele feței. Îmi pun degetul pe obrazul fetei din fotografie. Nu mai sunt atât de sigură acum. Oare amintirile cu ea încep să dispară? Ideea este de-a dreptul oribilă.

— Este atât de drăguță…

— Da, Beth, este.

— Altceva? Ce-mi mai poți spune? întreb eu ca ieșită din minți.

Trebuie să mă calmez și să-i arăt că poate continua fără să mă autodistrug.

— Nu prea multe. Am vorbit cu polițistul care a făcut fotografia, undeva în statele din sud. Campaseră ilegal. Credea că erau țigani sau mexicani fără vize. S-a întâmplat acum câțiva ani,

așa că nu mai ține bine minte tot. Își aduce totuși aminte de fată pentru că nu părea să fie la fel precum ceilalți. Dar a doua zi plecaseră și cred că din punctul lui de vedere problema fusese rezolvată.

— De ce a făcut fotografii?

— Cred că… ei bine, presupun că e… o tactică.

— Să-i intimideze?

Deja vreau să o protejez pe această fată.

— Să-i facă să plece.

∵

În seara asta, totul se mișcă. Mă duc la geam, dar nu văd nimic afară. Lumina e aprinsă și singurul lucru pe care-l văd este propria-mi reflexie.

— E în regulă, draga mea. Știu că ești acolo, spun eu încrezătoare.

50.

Rochia este expusă pe scenă. Probabil că tata-mare a pus-o acolo când eram la toaletă. Mă amuză faptul că văd rochia goală. Se află în lumina unui reflector, care strălucește albastru pe albul ei. În jurul gâtului și al taliei, dantela argintie sclipește. Pentru un moment am impresia că eu sunt întinsă pe scenă, fără nimic pe dinăuntru, iar adevărata Carmel, cea care privește, nu e prezentă.

Cred că trebuie s-o îmbrac. Forțele care spun asta au devenit din nou prea puternice. Munroe și tata-mare. Ei sunt scaunele goale. Ei sunt în fiecare Biblie de vânzare și în fiecare credincios de pe acest câmp. Dar dacă fac asta acum, mi-e teamă că voi dispărea și rochia îmi va lua locul.

Mă duc afară să scap de toate. Aș vrea să fac rochia franjuri, dar aș intra într-un mare bucluc la care nici nu vreau să mă gândesc. Îmi dau seama că încă mi-e frică de Munroe și-mi amintesc de mama, care spunea că atunci când ți-e frică de cineva, cel mai bine e să ți-l imaginezi pe acel cineva într-o situație jenantă – de exemplu, în pijamale în timp ce se spală pe dinți – și nu te va mai speria. Când eram mică, îmi imaginam oamenii cu caca pe fețe, pentru că asta părea cea mai jenantă situație. Dar dacă mi-l imaginez pe Munroe cu rahat pe față, cumva lucrul ăsta îl face și mai înspăimântător, așa că-mi blochez gândul, îmi bag mâinile în buzunarele hainei mele roșii și încep să mă plimb pe cărare lovind pietrele cu piciorul.

Apoi aud o voce minunată și, pentru o secundă, nu văd cine e și mă gândesc că Arhanghelul Gabriel a coborât din ceruri și îmi vorbește.

— Carmel.

Dar nu e nimeni în fața mea.

— Carmel, Carmel, tu ești?

Mă uit în jur și-l văd pe Nico. Sunt sigură că el e. Arată ca el, numai că e mai înalt și mai frumos. Stă sprijinit la intrarea unui cort și e atât de înalt și de chipeș, că arată mai bine decât Arhanghelul Gabriel.

Mi se taie respirația când îl văd. Am așteptat atâția ani să se întâmple asta.

Vine la mine și, pentru că e atât de înalt, trebuie să-mi îndoi gâtul ca să-l privesc.

— Hei, nu te-am mai văzut de când eram copii, spune el.

Dintr-un motiv care-mi scapă, când vorbesc, mâinile mi se bălăngăne pe lângă corp de parcă aș încerca să înot, pentru că am nevoie să-mi țin echilibrul cumva, ca să nu cad.

— Nico. Vorbești ca un adevărat american.

— Și tu la fel.

— Crezi?

E ciudat, dar nu știi niciodată cum se aude vocea ta de fapt.

Îmi amintesc de sora lui și nu știu dacă să-l întreb sau nu. Dar îl întreb.

— Sora ta… e aici?

Zâmbește și simt cum mă trec fiorii.

— Nu, dar e încă în viață, spune el, totuși vrea să schimbe subiectul și caută altceva de zis. Uită-te la tine – te-ai încheiat greșit la nasturi.

Ușor-ușor, începe să-mi desfacă nasturii strălucitori de alamă, apoi îi încheie cum trebuie. În tot acest timp, tremur și sper că el nu observă.

— Carmel?

Vocea lui tata-mare vine din cort spre noi. Îmi doresc din tot sufletul să mă lase-n pace.

— Bătrânul și Dorothy încă te mai țin pe drumuri?

— Dorothy a plecat.

— Carmel…

Vocea lui tata-mare pare să fie nervoasă.

— Pa. Ne mai vedem, zice Nico, se întinde și-mi dă un bobârnac peste un nasture care scoate un

sunet a gol.

— Carmel…

Îl privesc pe Nico îndepărtându-se cu mâinile în buzunare. Vreau să-l strig să vină înapoi sau să alerg eu la el, dar stau pe loc și privesc în urma lui. Și sunt atât de tristă că pleacă, de parcă el chiar e un arhanghel și e singurul care m-ar putea salva.

— Carmel, avem nevoie de tine aici…

Nico a devenit doar un punct în depărtare și cerul îmi distrage atenția de la el și de la tata-mare. Ce lumină ciudată… Oare doar eu o pot vedea? Pentru un minut, liniștea se așterne peste întreaga tabără. E liniște peste cortul care vinde alarme care-ți amintesc să te rogi și tricouri pe pieptul cărora scrie „SALVAT” sau crucifixe de agățat la oglinda mașinii, dar și biblii mici albe care sunt puse în sicrie alături de bebeluși. S-a făcut liniște și peste cortul mare de la intrarea în tabără unde oră de oră se țin slujbe. Liniște totală. Apoi, zburând pe aripile vântului, se aude o voce. Pare să nu aparțină nimănui. Sună de parcă vine de la radio.

— Doctorii care i-au scos bandajele lui Chandler nu au putut crede ce văd. În locul unde cu trei zile în urmă erau arsuri de gradul trei, acum pielea era complet vindecată. Au rămas uluiți…

Îmi dau seama că e vocea lui Munroe, care face repetiții. Vocea lui plutește de-a lungul cărării ca o pungă de plastic bătută de vânt.

Și, din nou, văd rochia. Mă așteaptă.

— Unde ai fost, copilă? Lumea va veni în curând.

Tata-mare și-a scos haina și și-a suflecat mânecile cămășii ca un muncitor.

— Arăți îngrijorat astăzi, tată-mare.

Este încruntat și, în lumină, broboanele de transpirație strălucesc pe fruntea lui. În locul unde stă pe scenă, un reflector verde îi bate fix pe față. Îmi scapă un chicot.

— Ce e așa amuzant, Carmel? îmi aruncă el o privire aprigă.

Îmi doresc să nu fi râs. Acum trebuie să explic.

— Îmi aduci aminte de ceva. Atât.

— Ce anume?

Nu vreau să spun. Nu-i place când vorbesc despre cum era *înainte.* Bineînțeles că nu va zice asta niciodată, iar acest *înainte* e pentru mine tot mai încețoșat, chiar dacă vorbesc despre asta.

— Mama m-a dus la un spectacol de pantomimă…

— Poftim?

— E ca la teatru. Sunt un prinț și o prințesă. Și două femei amuzante care ar putea fi bărbați… încerc eu să-mi amintesc. Dar cel mai mult mi-a plăcut duhul. A apărut de nicăieri printr-o perdea de fum și lumina de pe el era verde, la fel ca hainele pe care le purta. Dar nu mai știu dacă trebuia să fie rău sau bun…

— Îmi pare că a fost o minciună fără niciun Dumnezeu, mă întrerupe el.

Știam că-l va enerva.

— E timpul să te schimbi. Carmel.

Apoi pleacă, dar fața lui pare să mai strălucească în lumina verde. Merg la rochie și fața lui tata-mare e și ea acolo, printre cute. O iau cu o mână și o scutur bine. Îmi spun că e doar o rochie veche, mult prea mică pentru mine.

O briză de aer rece intră prin ușa cortului. Încep să-mi deschei haina, dar nu voi scoate nimic altceva de pe mine astăzi. Oricum nu vreau să simt rochia pe pielea mea – să simt toate acele veri, pe toți oamenii care m-au strâns de mână. Nu vreau s-o simt pe Dorothy lângă mine. Așa că o pun pe deasupra blugilor și a tricoului pe care scrie „Cotețul de Găini al lui Frank” pe care l-am primit gratis pentru că am mâncat aripioare de pui.

— Uite-o, ea e. Fata mea, fata mea, se aude vocea lui tata-mare ca un plânset de undeva din spatele cortului. Haide, copilă, închide-o până sus.

Aproape cade de pe tine, continuă el și vine la mine și începe să-mi încheie toți nasturii de pe spate și aproape că mă sufocă. Ai și celelalte haine pe tine.

— Mi-e frig, tată-mare. Nu simți aerul rece de aici?

Dă din cap și-și șterge transpirația de pe frunte ca să-mi arate că nu știe despre ce vorbesc.

— E băgată în rochia aia ca o căprioară moartă. Ar fi cazul să o duci la cumpărături, Dennis, îi spune Munroe și tata-mare vrea să-i răspundă, dar pastorul s-a întors deja cu spatele și pune în player un CD. Cortul este inundat imediat de o muzică sentimentală. Ne uităm toți trei unii la alții, fiecare având lucruri nespuse care ne stau pe limbă, și e aproape o eliberare momentul în care sosește o familie ce împinge un cărucior cu rotile în care zace o fată cam de vârsta mea.

Zâmbete false apar pe fețele lui tata-mare și Munroe, în timp ce eu merg și mă așez pe treptele scenei ca să tac din gură.

Din ce în ce mai multă lume începe să vină și parcă nu se mai oprește – până când toate scaunele sunt ocupate și tot rămân oameni în picioare, în spate, care se îmbulzesc și pe culoar, iar Munroe își freacă mâinile de bucurie. Aerul rece a dispărut și acoperișul cortului pare că se va topi.

Într-un final, Munroe urcă pe scenă, iar accesele de tuse, vorbăria și forfota oamenilor se opresc dintr-odată. Fără să zică nimic, începe să meargă dintr-o parte într-alta a scenei, pregătindu-și discursul. Când trece prin dreptul microfonului, toată lumea poate să-i audă respirația hârșâită.

Când se simte pregătit, se întoarce spre microfon, foarte emoționat și plin de entuziasm.

— Simt Duhul Sfânt chiar aici. Chiar acum. Datorită puterii lui atât de mari, mă aștept în orice moment să explodeze acoperișul.

Dinspre mulțime se aud țipete, dar apoi se schimbă muzica. Munroe și-a calculat treaba asta

înainte – l-am văzut făcând-o.

— A fost odată un băiețel pe nume Chandler. Într-o zi, când părinții lui nu erau prin preajmă, Chandler a decis să facă un lucru foarte rău. A vrut să se joace cu o cutie de chibrituri. Voi, copiii de aici, să nu faceți niciodată așa ceva. A fost, de asemenea, un lucru foarte prostesc, iar când vă voi spune ce s-a întâmplat, veți vedea și de ce. Chandler nu știa că pijamalele lui – le purta pentru că se apropia ora de culcare – erau dintr-un material foarte inflamabil.

Îmi bag degetele pe sub guler și încep să mă scarpin foarte tare. Fata care a ajuns prima, cea din scaunul cu rotile, se uită la mine și se află chiar în fața scenei. Îmi zâmbește abia vizibil. Genunchii ei subțiri, acoperiți de o pereche de ciorapi negri, sunt pe jumătate ascunși sub o rochie roșie cu buline albe, așa că arată ca Minnie Mouse. În picioare poartă cei mai frumoși pantofi. Se odihnesc pe treapta de metal a scaunului și sunt aurii cu pietricele roșii. Au și toc, dar nu cred că tocul e important, pentru că oricum fata nu poate merge cu ei. Fac parte din costumație.

O iubesc. Nu știu de ce, dar o iubesc, iar ea se uită la mine și-mi zâmbește. Îi zâmbesc și eu, apoi îi fac semn cu mâna. Ea ridică un braț slăbuț și-mi răspunde cu același gest.

Munroe și-a terminat povestea despre Chandler care a luat foc, și până și degetele lui erau în flăcări, așa că a fost de parcă aniversa mai repede zece ani, pentru că fiecare deget ardea ca o lumânare. Dar acum vorbește despre altceva.

— … e ca și cum am avea fiecare în lista de contacte a telefonului nostru mobil numărul lui Dumnezeu trecut la litera D și am putea vorbi cu El la orice oră din zi și din noapte…

Când îl aud vorbind despre telefoane, mă pune pe gânduri. În haină am un buzunar secret unde țin niște bani despre care tata-mare nu știe nimic – o bătrânică mi-a dat câțiva dolari în plus deoarece

mi-am pus mâinile pe soțul ei –, fiindcă intenționez ca într-o zi să-mi iau un telefon, încă nu am destui bani, dar poate mai strâng când mai cresc și atunci nici măcar tata-mare n-o să mă poată opri. Și poate voi încerca să-l sun pe tata. Oare mai țin minte numărul lui? Doar începutul, totuși trebuie să fie o modalitate de a afla numere de telefon. Și ar putea fi fericit sau nu de faptul că îl sun. Poate că are o altă fetiță acum cu Lucy, însă poate o să-l sun să-i zic doar: „Surpriză, sunt eu, ce mai faci?”

Dar toți oamenii din fața scenei îmi reapar dinaintea ochilor și toți acei pași pe care trebuie să-i urmez ca să-l sun pe tata par atât de complicați, încât mă întreb dacă voi fi vreodată în stare s-o fac.

A venit rândul lui tata-mare. În timp ce fac schimbul, îl aud pe Munroe cum îi spune să fie scurt și la obiect. Îmi simt obrajii cum ard pentru el. Nu zice nimic o bună bucată de vreme și mulțimea devine neliniștită. „Hai odată, tată-mare, îi vei pierde”, mă gândesc și sunt aproape să sar în sus și să țip un „Aleluia!” sau un „Amin!”, cum am făcut azi-dimineață în mașină. Dar tata-mare începe:

— Faptele Apostolilor, versetele de la doisprezece la șaisprezece: „Așa că au scos bolnavii în stradă și i-au așezat în paturi și pe saltele, ca atunci când vine Petru măcar umbra lui să ajungă pe câțiva dintre ei”.

Stă cu degetul ridicat spre cer și se lasă dus de val, apoi iese, fără să vrea, din lumina reflectorului, așa că e verde din nou. Oftez.

Fata și cu mine ne uităm una la cealaltă. Nu ne putem opri. E ca și cum ne-am fi îndrăgostit. Numai că nu-i la fel cum e cu Nico. Nu tremur de fericire. O iubesc de parcă aș fi un cavaler pe cal și vreau s-o fac bine – să am grijă de ea și s-o protejez. Se uită la mine pe sub bretonul ei lung și roșcat cu ochi mari căprui. Îmi simt palmele

fierbinți și mă mănâncă. Mă concentrez pe ea să văd ce fel de lumină are în suflet, dar mi-e greu cu atâtea reflectoare de culori diferite. Cred că are destulă lumină în ea, totuși nu sunt sigură. Totul e pe dos astăzi, cu toate luminile verzi și cu Munroe, cu povestea lui despre Chandler, despre care nu am auzit niciodată.

Simt o înțepătură în inimă în timp ce mă străpunge un gând – dacă nu-i adevărat? Dacă însușirea asta, pe care o consider un dar, nu-i decât o idee pe care tata-mare mi-a plantat-o în minte? Ridic mâinile ca să le privesc și le văd umflate. Nu vreau ca acest gând să fie adevărat și-mi frec mâinile ca să fac umflăturile să dispară, dar parcă devin tot mai mari și e oribil. Odată ce vreau să simt cu adevărat umflăturile calde în degetele mele, să aud zumzăitul care trece prin mine – singura dată când vreau să mă duc la această fată minunată, să-mi pun mâinile pe ea și să-i spun: „Te poți ridica acum. Scoate-ți pantofii cu toc, pentru că-ți va fi greu să mergi cu ei la început, dar mergi, mergi, mergi” – nu pot s-o fac, fiindcă îmi simt mâinile reci ca stelele și atât. Trebuie să mă concentrez să nu plâng, căci mă simt atât de rău.

Tata-mare a terminat fără ca eu să-mi dau seama, reflectoarele colorate se sting și mai luminează doar cele albe. Tot ce aud este: „Acum, tuturor le va veni rândul, dar trebuie să vă aliniați”, pentru că oamenii încep să se îmbrâncească încercând să ajungă cât mai repede în față și unii chiar au bani în mână și îi flutură. Dorothy ar fi apreciat această scenă.

Au lăsat să intre prea mulți oameni. Cei din spate îi împing pe cei din față și mă simt foarte mică, strivită cu spatele de scenă. Unde e tata-mare? Mă uit după el și îi văd puțin fața. A coborât de pe scenă și încearcă să ajungă la mine, dar nu poate și chipul lui e schimonosit. Apoi se aude un sunet oribil de la microfon și toată lumea își acoperă urechile, însă măcar fac un pas în spate,

astfel că pot și eu să respir puțin. Îmi pun mâinile pe față și cred că am plâns, pentru că-mi simt ochii umezi. Mi-am dat seama că singura persoană pe care trebuie s-o vindec – să-mi așez mâinile pe ea și să-i rearanjez toate mărunțaiele distruse – este mama. Și nu voi putea face asta niciodată, dar dacă nu pot s-o vindec pe ea, atunci trebuie s-o vindec pe fata asta.

Iar se aude sunetul de la microfon, apoi răsună vocea lui Munroe.

— Stați liniștiți, oameni buni, stați liniștiți. Mercy vă va consulta pe toți astăzi. Dar trebuie să vă așteptați rândul.

Și mulțimea se transformă dintr-o haită de lupi gata de atac într-o haită de lupi care adulmecă aerul și se gândesc ce să facă mai departe. Un miros vine dinspre ei. Un miros de păr cald. Chiar cred că nu mă înșel în privința mirosului. Dacă aș putea fi calmă, ar fi în regulă. Dar decid ceva: asta e ultima oară când voi mai vindeca pe cineva pentru Munroe și tata-mare. Îi voi spune chiar azi lui tata-mare și, oricât de mult s-ar plânge și va țipa, nu mă va face să mă răzgândesc, pentru că, dacă voi continua, toată puterea va dispărea.

Tata-mare ajunge cumva lângă mine și tot ce zic este:

— Unde-i ea? Unde-i ea?

Pentru că nu vreau să-i văd pe lupi. Vreau ca toată lumea să plece și să rămână doar fata cu pantofii aurii cu toc.

— Carmel, întoarce-te, întoarce-te, îl aud pe tata-mare cum strigă în timp ce eu mă lupt cu mulțimea.

Dar nu mă voi duce la el. Nu voi face nimic până când n-o găsesc. Simt că viața mea depinde de asta și parcă o zăresc printre toate acele persoane – păr roșcat și un pantof auriu printre picioarele oamenilor.

— Toată lumea înapoi, acum, se aude un țipăt din partea lui tata-mare.

Strigă atât de tare, că mulțimea chiar se dă mai în spate ca niște câini bătuți. Dar duhoarea lor rămâne, fierbinte și grea.

În timp ce trec prin fața lor, unii încearcă să mă atingă, dar îi împing. Alții chiar flutură bani sub nasul meu, dar îi împing și pe aceia. Pentru un minut, am impresia că fata va fi strivită de un om înalt îmbrăcat într-un costum vechi și șifonat care pare atât de cuprins de spirit, încât arată de parcă s-ar îneca. Însă el se duce spre ușă și eu ajung lângă fată. Îi cuprind mâna slabă, care se simte ca o pasăre bolnavă în strânsoarea mea. Mă uit în jos și am impresia că-i cresc flori dintre degete, dar mă uit mai atent și văd că sunt inele colorate și că aproape mă tai în petalele trandafirilor de plastic.

— E-n regulă, e-n regulă. Scuze, zic eu, apoi îi dau drumul la mână și mă aplec spre urechea ei. Cum te cheamă?

Îmi răspunde, dar are vocea atât de subțire și vorbește atât de încet, încât trebuie să-mi pun urechea lângă buzele ei.

— Mai spune o dată.

— Maxine.

Vreau s-o ajut pe Maxine foarte mult, dar gândul de mai devreme a pătruns adânc în mintea mea și încerc să scap de el.

— E adevărat. Chiar e adevărat. Te pot vindeca, Maxine. Chiar pot.

Dar nu zice nimic, doar zâmbește și aprobă, iar mâna îi tremură în mâna mea. Mă apropii foarte mult de ea. Miroase a pudră de bebeluș.

Îngenunchez în fața fetei. Mă așez pe rochia asta idioată și aproape că-mi taie gâtul. O apuc de tiv, trag de ea și o scot de sub genunchii mei fără să-i dau drumul lui Maxine, speriată fiind că toată această mulțime ne va despărți. Toți cred că ea nu prezintă importanță și nu contează dacă va fi uitată atât timp cât ei plătesc pentru asta.

— Lasă-mă să-ți ating abdomenul, îi zic.

Își scoate hamul și simt cât de fragil este abdomenul ei sub rochia roșie cu buline albe. Închid ochii și încerc să caut ceea ce se află întotdeauna acolo, strălucirea, razele de lumină, dar nu simt nimic. Când deschid ochii, o văd pe Maxine cum așteaptă liniștită. Plâng și apăs mai tare, încercând să găsesc scânteia, însă nu vreau s-o rănesc pe fată, așa că nu apăs cu prea multă forță.

Spune iarăși ceva, așa că mă aplec spre ea s-o aud.

— Nu-ți face griji, nu contează. Nu contează.

— Nu, nu. Contează, contează mai mult decât orice pe lumea asta, țip eu în timp ce-mi șterg lacrimile.

Așa că mă concentrez mai bine de data asta. Las mulțimea de lângă mine să dispară și în loc de mirosul de câine adulmec parfumul de bebeluș care vine dinspre Maxine. Lasă-mă s-o ajut pe fata asta minunată, cu aroma ei dulce de bebeluș și cu costumul ei de Minnie Mouse. Dacă nu pot să mai ajut pe nimeni niciodată, măcar ea să fie ultima. Și ușor-ușor se aude un zumzăit și se vede o strălucire – la început fără putere –, dar mă concentrez cu îndârjire, încercând să le ațâț ca pe un foc de tabără într-o zi ploioasă.

„Continuă, continuă”, îmi tot spun. Și focul izbucnește de sub mâinile mele.

Și alunec în ea. Corpul i se întrepătrunde cu al meu în timp ce mă prăbușesc, apoi toate fluidele din ea mă învăluie roșii și aurii. Simt chiar în mijlocul ei, mergând prin interiorul ei, prin vene, lovindu-mă de oase și căutând prin intestine.

Apoi îmi bag capul în al ei și încep să o vindec din interior sau, mai bine zis, lucrăm împreună. Îi deschid ochii și văd – văd cum *eu* stau în genunchi în fața ei.

Îi simt gura care zâmbește. Dar Carmel din față plânge din nou, lacrimi mari îi alunecă pe obraji, iar noi spunem: „E în regulă, totul va fi în regulă”.

Și îmi dau seama, uitându-mă la Carmel, că este – pentru că o cunosc atât de bine – supărată. Se gândește: „Ar trebui să fiu eu cea care spune asta. Eu sunt cea care se poate ridica pe propriile picioare, nu ea”.

În curând, mă gândesc, mă voi dilata și-mi voi pune brațele prin ale ei, la fel ca atunci când îmbrac o haină, și îmi voi băga picioarele în ale ei, ca și cum ar fi o pereche de blugi. Vom arunca pantofii cu toc, iar ei vor zbura prin cort și vor cădea cu zgomot pe scenă. Atunci voi merge în față și-i voi purta trupul ca pe o rochie. Voi merge o vreme așa, iar în timp ce fac asta, Maxine își va da seama că poate să facă la fel. Și cumva, încă nu știu cum, voi fi în stare să-i părăsesc corpul, iar ea va rămâne în picioare, puternică precum un copac, va merge singură și, după ce vom fi despărțite, îmi va păstra energia în trupul ei, unde va rămâne pentru totdeauna.

Dar ceva o străbate și eu sunt zdruncinată ca o sticlă de lapte. Sunt izbită în toate părțile, încât ajung să fiu aruncată din ea și ajung iar în trupul meu, îngenuncheată pe podea în fața scaunului cu rotile.

Totul se transformă într-un dezastru de proporții. Mă uit după Maxine și o persoană căreia nu-i văd fața îi întoarce căruciorul. Brațul lui mă lovește peste față, întorcându-mi capul într-o parte.

Îmi duc mâinile la față, pentru că simt deja o umflătură, și toate vocile și toată mișcarea din jur îmi par ca fiind Turnul Babel despre care vorbește mereu tata-mare. Zăresc printre picioarele oamenilor doar pantofii lui Maxime bălăngănindu-se în timp ce e împinsă afară și, odată ajunsă la lumină, soarele strălucește pe ei. Apoi dispare. Rămân îngenuncheată, acoperindu-mi fața cu mâinile și plângând, iar oamenii tot vin spre mine. Până la urmă îmi spun: „Ridică-te, Carmel”, și asta fac.

Nu-l văd nicăieri pe tata-mare.

Devin una cu mulțimea și nimeni nu mă mai bagă în seamă ca Mercy, fata care vindecă. Sunt doar încă o persoană care se împinge și e strivită în timp ce încearcă să iasă la aer.

Afară, frigul îmi înțeapă obrajii și aerul e atât de rece, că mă doare gâtul la fiecare inspirație. La început nu-mi dau seama de ce toată lumea pleacă atât de repede, de parcă ar fi un mușuroi de furnici. Dar apoi, împrăștiate peste tot, văd alte furnici, mai mari și mai negre, iar ele sunt polițiști în uniforme. Unul ține ceva la gură și vorbește prin acel obiect care îi face vocea ca de robot.

— Aceasta este o întrunire religioasă ilegală. Nu are permisiune oficială. Vă rugăm să plecați imediat…

Se aud vocile nervoase ale unor oameni care nu vor să plece. Vor să cumpere în continuare biblii și să fie vindecați și probabil de-abia așteptau rugăciunea de la ora 16 din jurul crucii imense. Munroe spunea că se așteaptă să vadă iluminări sau crize de epilepsie, tot felul de alte chestii cauzate de pogorârea Duhului Sfânt. Se aștepta să vadă până și oameni căzând fără suflare. Mi-am dat seama că ardea de nerăbdare să vadă astfel de lucruri.

Îl văd pe Nico venind spre mine și mă bucur atât de tare, că vreau să-l îmbrățișez și să-l sărut. Dar îmi doresc să fac asta de când aveam opt ani, așa că nu s-au schimbat multe. Dar se pare că Nico mă ia în *brațe* și aproape că amețesc de emoție în îmbrățișarea lui puternică, aproape bărbătească. Visez la asta de mulți ani.

— Repede, să plecăm de aici. O să fii strivită, Carmel. Oamenii încep să se enerveze.

— Da, Nico, spun eu, pentru că dintr-odată mi se pare că putem fi iubit și iubită și putem lua decizii împreună.

Oamenii încep să se adune în jurul polițistului cu porta-vocea și cineva aruncă o piatră spre el,

dar nu-l nimerește, însă chiar și așa el își scoate pistolul și-l flutură prin aer.

— Plecați imediat. Plecați imediat. Această adunare nu a fost autorizată.

Cineva din mulțime începe să țipe.

— Nici Iisus Cristos nu avea autorizație. Spui că și El lucra ilegal?

Mulțimea din jurul polițistului începe să facă glume pe seama lui, iar câțiva se roagă cu ochii dați peste cap și polițistul pare speriat. Știu cum se simte, fiindcă nici eu, când am fost prima oară martoră la vorbitul în dodii, nu puteam să cred ce văd și eram la fel de speriată. Acum mi-a trecut și asemenea scene mi se par la fel de normale ca a respira.

Îi simt mâna lui Nico pe spate și mă trec fiorii pe șira spinării, pe care o percep ca pe un șarpe unduitor.

— În regulă, draga mea. Hai să mergem undeva unde suntem în siguranță.

Dau afirmativ din cap și mulțimea care se îmbrâncește și ne împinge dispare pentru un minut. Până și polițistul cu pistolul dispare, pentru că Nico mi-a spus „draga mea”.

— *Aici.*

Mă ia de mână și mă duce într-un colț al cortului care e legat bine cu frânghii de piroanele înfipte în pământ. Ne ghemuim dincolo de frânghie și o folosim ca pe un scut, dar oamenii se tot împiedică de ea și aproape cad pe noi. Sinceră să fiu, cred că m-aș fi descurcat mai bine să găsesc o ascunzătoare de una singură, deși nu spun asta, deoarece îmi place că Nico are grijă de mine și vreau să rămână mereu în spatele meu cu pieptul lui cald.

Pentru că mă gândesc la ascunzători, îmi aduc aminte de casele hobbiților din locul unde tata-mare m-a dus prima oară.

— Îmi aduc aminte că mă ascundeam…

— Poftim? întreabă Nico.

Aproape că vorbeam singură.

— Nu e important, zic eu și-mi întorc privirea spre el. Doar mi-am adus aminte unde mă ascundeam când eram mică. Era un rând de case mici și ușile lor aveau găuri rotunde în ele.

— Era un loc unde îi duceau pe săraci?

— Cred că da.

— Aveau așa ceva și în România. Le-am văzut și eu. Unchiul meu mi-a spus că obișnuiau să închidă oamenii în ele și ei trebuiau să mărunțească o piatră. Primeau de mâncare doar când pietrele deveneau suficient de mici încât să încapă prin găuri.

— Deci erau închisori, nu locuri de ascunzătoare? întreb și nu știu de ce sunt atât de șocată.

— Dacă amândouă înseamnă același lucru…

Respirația lui Nico îmi gâdilă urechea.

Apoi îl văd pe tata-mare.

— Ce face?

Aleargă spre unul dintre polițiști, unul dintre cei care și-au scos armele din tocuri.

— Oprește-te, tată-mare, oprește-te! țip eu, deși știu că e de prisos din cauza zgomotului mulțimii.

Dar acum l-a luat pe polițist de mânecă și pare că vrea să-i explice ceva și nu înțeleg ce vrea să facă.

— Tată-mare, nu! Vino aici! țip eu.

— Liniștește-te, nu te poate auzi, îmi spune Nico. Probabil le zice că asta e doar o adunare a credincioșilor, ca să ne lase în pace.

— Nu, nu. N-ar face asta. Îi e frică de moarte de polițiști. Ar fi în stare să facă orice ca să-i evite.

Ochii lui tata-mare par să privească în toată părțile, dar în același timp îl trage pe polițist de mânecă și zbiară la el. Polițistul este un bărbat solid, un pachet de mușchi. Își îndreaptă bărbia spre tata-mare, iar degetele i se joacă pe patul pistolului. Are sprâncenele de culoarea nisipului și

le ține încruntate, însă tata-mare nu pare să vadă toate astea și nu se oprește din vorbit.

— Sunt îngrijorată. Oare ce vrea să facă?

— N-ai ce să faci acolo, Carmel, îmi zice Nico în timp ce mă strânge în brațe. Lasă-i să se descurce singuri, fiindcă miroase a probleme.

Ochii lui tata-mare nu se opresc din scanat și din căutat. Se uită oare după mine? Are o mimică a feței care nu-i doar speriată, ci mai mult de atât – parcă s-ar bucura de un fel de eliberare sufletească. Polițaiul vorbește la stația radio cu o mână și pe cealaltă și-o duce la curea.

Apoi îl văd cum leagă un inel de metal în jurul încheieturii lui tata-mare.

Aș vrea să ies din ascunzătoare, să sar în fața lor și să spun: „Surprizăăă!”, la fel cum făceam când eram mică, să calmez lucrurile, iar toată lumea să se liniștească. Și chiar sar, iar el mă vede, știu că mă vede. Dar tot ce face este să-și ridice într-un fel de salut, care de fapt nu e salut, mâna care încă nu-i încătușată. Parcă mi-ar da o binecuvântare de la distanță, trimițând-o peste câmp. Polițistul îi leagă și cealaltă mână și trage tare, iar asta îl face pe tata-mare să se încrunte de durere. Pleacă luându-l cu el pe tata-mare, care nu are de ales și trebuie să meargă unde i se spune.

— Ah, nu. Nu.

— Ce se întâmplă?

Nico se ridică în picioare în spatele meu.

— Tata-mare a spus că va fi judecat astăzi.

Pentru o secundă am impresia că un cort s-a prăbușit pe mine și nici nu mă mai interesează dacă sunt alături de Nico sau nu.

— Ce-a făcut bătrânul nebun? întreabă el și când îl aud, nu mă mai interesează brațele lui puternice sau ochii lui frumoși.

— Nu-i zice așa, îi spun cu lacrimi în ochi.

Nico dă din umeri. Acum nu mai părem a fi iubit și iubită, ci mai mult cum erau mama și tata în trecut, pregătiți să înceapă o ceartă. Mă uit spre

el, iar Nico se încruntă la mine. Mama lui se apropie de noi și-l strigă pe nume de parcă ar fi un băiețel de cinci ani. Nu mai are cerceii de țigancă și poartă o haină cu blană albă în jurul glugii și pantaloni strâmți, roz, care-i acoperă fundul american și mă simt de parcă am fi iarăși copii.

— Pa, Carmel.

Se apleacă și mă sărută pe buze, atât de repede, că se termină până îmi dau seama ce se întâmplă.

— Du-te și caută-l pe celălalt bărbat cu care ai venit. Du-te și găsește-l. Va avea el grijă de tine.

Ăsta e ultimul lucru pe care vreau să-l fac, dar Nico pășește peste frânghie, ajunge lângă mama lui, iar eu îi privesc până dispar în mulțime și nu-i mai văd deloc. Îmi dau seama atunci că Nico probabil nu s-a gândit la mine cum am făcut-o eu în tot acest timp, ani de zile.

Bate un vânt foarte rece. Vine dinspre cruce și, în bătaia lui, pare că-i duce și pe oameni spre parcare. Și de acolo în mașini, la căldură, apoi spre casele lor, unde au paturi și cuptoare cu microunde la care își pot încălzi pizza pentru cină. Înapoi la grădini cu leagăne sau cu trambuline așezate pe iarba verde.

O femeie grasă trece valvârtej pe lângă mine.

— Vine furtuna, copilă, îmi zice ea. Ai face bine să-ți găsești părinții. Ai face bine să-i găsești și să pleci acasă, după voia Domnului.

— N-am părinți. N-am casă, îi strig eu.

Dar nu mă aude, pentru că deja s-a îndepărtat. Bucățele de gheață tremură în locul unde stătea ea. Tremur și eu. Doar sărutul lui Nico e încă acolo și-mi ține de cald – primul meu sărut. Îl simt fierbinte pe buze, topind aerul din jurul lor.

Mă plimb pe câmp. Aproape toată lumea a plecat, doar câțiva întârziați se îndreaptă spre parcare. Vântul rece sună ca un cântec și la început cred că versurile sunt fix literele numelui meu. Apoi îmi dau seama că acest cântec nu-i făcut ca să fie înțeles, mai ales dacă nu ești zăpadă sau

vânt. Versurile zumzăie în altă limbă acum. Mă gândesc la alt cântec. Unul pe care obișnuia să mi-l cânte mama când bătea vântul cu putere și copacul se lovea de zidul casei – „Dinspre nord va bate vântul. Zăpadă-i pe tot pământul. Oare ce va face atunci măcăleandrul de pe lunci?”

Când eram mică, îmi părea rău de măcăleandru, din moment ce eu eram învelită bine în patul meu cald, iar el tremura undeva, afară, căutându-și adăpost pe pământul rece. Așa că mama m-a pus să mă îmbrac și am ieșit amândouă, în grădină, unde am împrăștiat firimituri pe pământul negru și înghețat.

Haina mea – haina mea călduroasă. Mă întorc în cort și copertinele flutură de parcă ar fi valuri. Înăuntru, scaunele sunt răsturnate. Cineva și-a pierdut pălăria roz, care acum arată ca o prăjitură turtită. Reflectoarele sunt încă aprinse, luminând locul unde am intrat în corpul lui Maxine. Cel verde e tot acolo, deasupra locului unde tata-mare a încercat să cheme spiritul. E prea frig acum pentru duhul sfânt, în timp ce prelata cortului scoate zgomote ca un vapor în furtună.

Îmi găsesc haina împăturită în spatele scenei, printre cablurile încolăcite. Când o îmbrac, simt ceva greu într-o parte. Tata-mare a pus o băutură în buzunar. Obișnuiește să facă asta în caz că i se face sete. Cutia de cola e mult prea rece în mâna mea, dar o deschid oricum. Acidul ei e puternic și sclipitor, simt gustul diamantelor maronii explodând pe limba mea.

Stau pe marginea scenei, bând o Cola într-un cort care scârțâie din toate încheieturile din cauza vântului rece de afară. Nu cred că-l voi mai vedea pe tata-mare vreodată. El singur a vrut să meargă cu acel polițist. Când a plecat, se citea eliberarea pe fața lui. El singur a vrut să fie încătușat, să simtă atingerea rece a cătușelor în jurul încheieturilor. Credeam că și-a ridicat mâna ca să mă binecuvânteze sau să-mi ureze noroc. Dar

acum îmi dau seama că de fapt își lua la revedere și nu voi mai apuca să-i spun că nu voi mai lucra niciodată pentru el.

„La revedere, Carmel” și după ce a plecat, am simțit o bucurie pentru un minut – m-am gândit că, de acum, totul ar putea fi diferit.

Vântul s-a calmat. Într-un final, cortul nu se mai mișcă. Ridic copertinele și observ că materialul este foarte tare și învelișul de pe el se sparge ca sticla, dar apoi văd că de fapt e înghețat.

Afară, lumea este complet albă și de-abia o recunosc. Toate corturile arată ca niște vapoare prinse într-o mare înghețată. Am impresia că am intrat pe o ușă și am ieșit pe alta în acest peisaj minunat, deși știu că nu-i posibil așa ceva. Încep să merg în cerc și, când ating un stâlp, mâna mea aproape că se lipește de el.

Tremur și-mi strâng haina mai bine în jurul meu. Abia acum observ că mai port rochia albă peste blugi – tivul ei cu volănașe iese pe sub haina roșie. Dar acum nu mai contează, căci nu e nimeni care să mă vadă. Parcă sunt regina Islandei, singură în peisajul acesta ciudat. Alunec de-a lungul cărării. Văd crucea reliefându-se pe cer și începe să mi se facă frică. Merg încet spre ea, scoțând aburi pe gură. Crucea s-a transformat într-un ghețar cu țurțuri agățați de cele două brațe.

Mă întreb ce voi face acum, după ce tata-mare a plecat probabil pentru totdeauna. Vreau să plâng, dar simt cum îmi îngheață lacrimile și mă gândesc că ar trebui să plec sau voi muri ca măcăleandrul din cântecel. Mă întreb dacă mă va găsi cineva înghețată bocnă. Uneori mă simt speriată, alteori simt că aș putea să zbor pentru că nu mă pot decide dacă sunt singură sau liberă.

51.

Sau poate nu-i așa deloc. Probabil poți fi liber fără să fii singur. Mă gândesc la mama și la tata. La Melody. La Nico. La tata-mare. Nu vreau să mor ca să fiu liberă – aș putea să stau aici singură și să mă preschimb într-o statuie înghețată sau aș putea să merg. Și asta fac.

Încep să merg înapoi.

Pe autostradă, toți șoferii conduc încet, iar mașinile lor zdrobesc gheața și o pulverizează în aer. Merg pe iarba de pe margine, pentru că nu există trotuar. A început să se întunece.

Îmi strâng haina și mai tare în jurul meu și mă întreb încotro mă îndrept. Se va întuneca în curând și mă gândesc la șanțul unde am dormit cu tata-mare. Dar nu văd niciun șanț pe marginea drumului. Și ideea de a dormi din nou într-un șanț mă înspăimântă, dar nu la fel de tare ca aceea în care Munroe se plimbă cu SUV-ul lui ca să mă prindă. Asta ar putea fi șansa mea. Trebuie să profit!

Fac dreapta la colțul străzii și văd o casă. E undeva mai departe de drum și arată de parcă ar fi existat acolo cu mult înainte să se construiască autostrada și tot ce mai e în jurul ei, și de-asta e singură. La un geam de la parter se vede lumină.

Sunt în curtea din față. Geamul e întredeschis și e la înălțimea capului meu. Aud sunet de farfurii și de apă curgând. Bat la geam.

— Cine-i acolo? se aude vocea unei femei.

— Vă rog. Vă rog să mă ajutați, spun eu prin deschizătură.

Cineva apare la geam și se uită jos. Este o femeie cu părul alb și cu fața rotundă. Arată speriată, chiar nervoasă.

— Mă puteți ajuta?

Dar nu sunt sigură că mă aude, pentru că vocea mea e slabă.

— Pleacă de aici, spune ea speriată.

— Vă rog, pot să vă folosesc telefonul? întreb eu mai tare. Vreau să-l sun pe tata dacă știți cum se găsesc numerele de telefon.

— Pleacă de aici. Pleacă din curtea mea. Pleacă sau chem Poliția, mă amenință femeia și închide geamul.

Plec și mă întorc pe autostradă. S-a întunecat de-a binelea și mașinile trec pe lângă mine împroșcându-mă cu zăpadă topită.

Dar, luminat ca un pom de Crăciun, văd un restaurant – „Ultima oprire”. Numele e scris în neon roz și literele se reflectă invers în asfaltul ud. Sunt atât de obosită, încât trebuie să mă opresc.

Înăuntru, totul pare laminat cu plastic roșu și sunt singurul client. La tejghea e un bărbat și pe peretele de deasupra lui atârnă un ceas. Stă acolo de parcă m-ar fi așteptat.

Mă îndrept spre tejghea încercând să găsesc cu degetele înghețate cei câțiva dolari din buzunarul de la piept.

— O plăcintă, vă rog.

— Poftim?

Vocea mea e atât de slabă, încât vânzătorul trebuie să se aplece ca să mă audă.

— O plăcintă, vă rog.

— De cireșe sau de mere?

— De cireșe.

— Cu frișcă sau cu înghețată?

— Cu frișcă.

Îmi taie o bucată de plăcintă și pune frișcă deasupra, iar eu mă așez pe un scaun și încep să mănânc – fiecare înghițitură e caldă și dulce. Mă uit la picioarele mele și văd dantela albă a rochiei atârnând pe deasupra blugilor murdari și uzi. Ating locul unde m-a lovit cărucior cu rotile al lui Maxine și simt o umflătură. Mă gândesc să-mi scriu numele pe un șervețel și caut pixul în buzunar, dar nu-l mai am. Mi-am scris numele de atâtea ori: pe pliculețele cu sare de pe mesele din

restaurante, pe pereții băilor, pe meniurile restaurantelor, în praful de pe camioane. Cred că există o adevărată rețea de nume scrise de mine pe acest tărâm.

Mă întorc astfel încât bărbatul să nu-mi vadă fața lovită în timp ce mănânc și e atât de liniște, încât ticăitul ceasului răsună în tot restaurantul.

Când termin, mă întorc spre el și văd că nici nu s-a mișcat. Stă acolo cu fața luminată în galben și se uită la mine.

52.

CINCI ANI ȘI 209 ZILE

Oare toate misterele sunt rezolvate până la urmă, sau pentru unele dintre ele nu există niciodată dezlegare? Ce se întâmplă când murim. Ce s-a întâmplat cu fata mea. Poți afla astfel de lucruri? Sau necunoscutul durează o eternitate?

Tura de noapte tocmai s-a terminat. Am ajuns acasă și soarele iernii de-abia răsare în spatele casei. Încă sunt îmbrăcată cu halatul alb din bumbac și cu pantofii de muncă.

Stau pe canapea când aud ceva la etaj. Este o casă veche, m-am obișnuit cu zgomotele ei, dar pe acesta nu l-am mai auzit până acum – de parcă ar alerga cineva pe parchet. Nu vreau să mă sperii; casa asta are propria viață.

Se aude o bătaie puternică în ușă.

Deschid și văd un bărbat și o femeie stând în prag. Amândoi stau cu spatele la mine și privesc spre cerul portocaliu de la orizont. Când se întorc, nu-i recunosc. Dar sunt sigură că sunt de la Poliție.

Femeia îmi face cunoștință.

— Inspectorul Ian Carling și Annie Wallace…

Au venit fără să anunțe, deci au vești. Nu știu dacă bune sau rele. Dar dacă au venit fără să anunțe, înseamnă că s-a întâmplat ceva. Brusc mi se face rău și începe să mă doară capul. Simt un bâzâit în urechi.

— Putem să intrăm? Trebuie să vorbim…

Au vești. Au vești.

Apoi – chiar nu știam că se poate întâmpla – picioarele mi se înmoaie și mă prăbușesc.

Bărbatul mă prinde și în același timp reușește să nu scape dosarul pe care-l ține sub braț. Mă uit la fața lui proaspăt bărbierită și observ firele de păr crescute pe sub piele de care nu va reuși să scape niciodată. Mă ajută să intru în casă și mă așază pe

canapea. Îmi aduce un pahar cu apă, iar dinții mei clănțăne și se lovesc de sticlă în timp ce beau.

— Putem să ne așezăm? întreabă Annie.

Observ că are un mac prins pe haina neagră – cred că e deja noiembrie.

Aprob din cap fără să mă opresc din clănțănit. Se așază. Bărbatul e solid și înalt, cu părul negru și pielea albă. Femeia – Annie – pare slăbuță în haina ei neagră și își ține părul blond strâns în coadă.

— Ești bine? mă întreabă.

— Da. Trebuie să mă duc la toaletă, mormăi eu.

Mă împiedic pe scările care duc la etaj. Vreau să întârzii lucrurile. Mă încovoi deasupra chiuvetei și scuip o spută bolnăvicioasă. Dau drumul la apă ca să spăl chiuveta și-mi dau pe față cu apă rece. Deodată simt nevoia să fug pe geamul de la baie ca să nu fiu nevoită să aflu vreodată despre ce-i vorba.

Jos, pe canapea, cei doi așteaptă în aceleași poziții în care se așezaseră. Femeia începe să vorbească.

— Beth, știm că ar fi fost mai bine dacă venea la tine o persoană pe care o cunoști, dar Maria e în concediu și nu putem să așteptăm să-ți dăm această informație. Îți voi spune repede – am găsit o fată și…

— E… în viață?

— Da, da, continuă să spună și vine lângă mine pe canapea, apoi își pune mâna pe mâna mea, iar eu observ inelul de logodnă care îi strălucește pe deget. Da, Beth. E în viață, dar nu putem fi siguri…

— E în viață?

Am întrebat asta deja.

— Da. În viață, dar…

Nu mai pot gândi. Mă concentrez pe macul de pe haina ei.

Ian își drege vocea:

— Am găsit o fată. Credem că ar putea fi fiica ta.

Of, Doamne Dumnezeule! Doamne Dumnezeule!

Doamne Dumnezeule…

— Încă nu suntem siguri. Dar trebuie să-ți spunem. Fata e în viață, nevătămată, în Statele Unite ale Americii. Credem, dar trebuie confirmat, că este Carmel.

— Unde e?

— În Statele Unite. Un bărbat a fost arestat în aceeași zi…

— Statele Unite! Ea e bine? E bine?

— Aparent, da. Deși singură…

— Deci ea e bine și bărbatul…

— A fost arestat pentru alt delict. A recunoscut alt delict…

— Ea unde-i?

— În Statele Unite, am spus…

— Nu. Acum. Unde-i ea acum?

— Se pregătește să ia avionul înapoi…

— Și un bărbat a recunoscut că a răpit-o…

— Nu. A recunoscut un delict anterior. Dar a rezultat că…

— Vine acasă?

Annie dă din cap și zâmbește lângă mine. Are ochii plini de lacrimi. Mă concentrez pe mac și încerc să nu respir.

— Dar… de unde știți? De unde știți că e ea?

Polițistul deschide dosarul și începe să citească:

Mă numesc Carmel Summer Wakeford. Am locuit în Norfolk, Anglia. Pe mama o chema Beth și pe tata îl cheamă Paul. El are o iubită pe nume Lucy. Am locuit într-o casă cu un copac la intrare și cu o pânză de păianjen pe tocul ușii din spate. Mama avea o pisică de sticlă pe care o ținea lângă pat. Pe unul dintre pereți atârnaserăm o ramă de lemn în interiorul căreia scria NICĂIERI NU E CA ACASĂ. Draperiile de la parter erau portocalii…

53.

CINCI ANI ȘI 215 ZILE

Așadar, misterul meu va lua sfârșit aici. „Aici” fiind o clădire a Poliției la două ore de mers cu mașina de casă.

Azi-noapte ne-am visat pe toți trei – Paul, Carmel și cu mine. Și, pentru prima oară după ani și ani, ea nu mai mergea cu spatele. În schimb, era la vârsta de opt ani și se dădea într-un leagăn între noi. A avut loc o explozie de proporții nucleare. Siluetele noastre au fost luminate puternic, apoi s-au conturat în negru. Pământul s-a cutremurat sub picioarele mele. Încă simt legănarea din vis în timp ce mă uit pe geamul ușii ce dă spre hol. Graham, Lucy și copiii ne așteaptă acasă. Nu vrem să facem mare tam-tam.

Paul stă în spatele meu. Oscilează între a avea intenții criminale – vrând să stea „singur, doar cinci minute”, cu bărbatul care a făcut asta – și între a-l bușii plânsul. În mod ciudat, par mai calmă decât el.

M-am îmbrăcat azi-dimineață cu foarte mare atenție. Mi-am pus cei mai frumoși cercei de aur, rochia mea albastră frumoasă. Pantofii Mary Jane. Vreau să-i arăt că sunt bine.

Dar mi-e teamă că nu mă va recunoaște. Am îmbătrânit, chiar foarte mult. Acum am părul scurt și deja începe să albească.

Se apropie. Cred că se apropie. În timp ce așteptăm, ne jucăm cu paharele din plastic cu cafea și cu niște sandvișuri. Mă duc la baie să mă uit în oglindă. Oare cum pot să arăt mai mult a Beth? Îmi aranjez părul ca să pară mai lung și mă dau iar cu ruj.

Mă întorc la joaca cu paharele și cu sandvișurile nemâncate. Se apropie din ce în ce mai mult. Am o imagine ciudată despre noi două: că în toți acești

ani fuseserăm două mici insecte pe spinarea unui animal uriaș – cum ar fi o vită – ce reprezenta lumea. Îmi imaginam că hoinăream pe spatele bovinei și câteodată ne așezam pe câte un corn și de acolo încercam să ne facem cu mâna. Dar fiind atât de mici, nu ne vedeam și distanța dintre noi era prea mare, fără nimic care să ne apropie. Și în tot acest timp, pe harta din dormitor, ea fusese acolo – în apropierea semnului de întrebare.

Se aud pași pe hol, se aud de departe prin ușă. Îmi umezesc buzele uscate și mă uit pe geam. Vreau să plec din camera asta de sticlă spre acel sunet, dar îmi dau seama că nu mă pot mișca.

Iar ușa se deschide și o fată – o tânără femeie – intră alături de o polițistă.

Fata are bucle tunse scurt. Ochii ei sunt frumoși. E foarte slabă. Poartă blugi negri și o haină roșie cu nasturi de alamă care o face să arate ca un soldat. Fata de opt ani impregnată în mintea mea a dispărut. Am impresia că privesc în viitor printr-un telescop al timpului.

Mă vede și, fără să vreau, ridic mâna într-un fel de salut și Carmel face la fel. N-ar fi trebuit să-mi fac griji că nu m-ar fi recunoscut, pentru că noi două ne-am recunoaște orice-ar fi.

virtual-project.eu

violin

[1] În limba engleză, în original: *family liaison officer.* Membru al Departamentului de Investigații Criminale din Regatul Unit al Marii Britanii, alocat unei familii atunci când contactul dintre aceasta și Poliție este esențial în cazul unei investigații (n.r.).

[2] Zonă geografică din centrul Angliei (n.tr.).

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.

38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.

Table of Contents

1. 2
2. 6
3. 9
4. 12
5. 15
6. 21
7. 25
8. 28
9. 34
10. 36
11 41
12. 54
13. 61
14. 70
15. 72
16. 81
17. 86
18. 91
19. 103
20. 110
21. 122
22. 126
23. 129
24. 134
25. 146
26. 158
27. 167

28. 178
29. 182
30. 194
31. 200
32. 208
33. 211
34. 224
35. 231
36. 239
37. 244
38. 255
39. 261
40. 273
41. 276
42. 282
43. 287
44. 292
45. 298
46. 303
47. 307
48. 318
49. 326
50. 332
51. 351
52. 354
53. 357